

ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2017

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de texte publicate de autor în website-ul
www.spiritus.ro, în anul 2017, la rubricile: psihologie, religie,
filosofie, karmă, manifestări spiritiste.



SPIRITUS.RO
București, 2018

Colecția EDUCAȚIE PRIN PARANORMAL

ESEURI PE TEME SPIRITUALE

Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de texte publicate de autorul Răzvan-Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro în anul 2017, la rubricile de psihologie, religie, filosofie, manifestări spiritiste, karmă. Aceste **RUBRICI** și-au împrumutat titlurile cărților publicate de autor în 2014, care sunt completate de către eseurile curente.

SUMAR

SPIRITUALITATEA ÎN PSIHOLOGIE

Sistemul Psiho-Spiritual Uman (2017)	3
Hipnoza și fenomenele conexe (2017).....	36

CRISTOS, BINELE, ADEVĂRUL

Pe urmele unei profeții neîmplinite (2017).....	70
---	----

FILOSOFIE SPIRITUALĂ

Viața și moartea sufletului (2017)	85
--	----

SPIRITELE ÎN DIALOG CU NOI

Mediumnitatea elevată (2017).....	111
Dovezi ale vieții după moarte – Mediumi, Mesageri, Maeștri (2017)	124

KARMA, VALURILE TIMPULUI

Vieți anterioare simultane (paralele) (2017).....	140
Retrocogniția și memoria universală (2017).....	159

ALTE CONTRIBUȚII LA CULTURA SPIRITUALĂ

Forum filosofic (2005)	164
Amorul iluminat (recenzie pamflet, 2012).....	177

Lewis S. Betty - Viața de apoi. Cei dispăruți ne vorbesc despre lumea lor (traducere și adaptare din <i>Introducere</i> , 2015).....	185
Maria întreabă, spiritele răspund (2017)	188
Începător în REAPER (D.A.W.) (2017)	251
Traducerea documentarului „Muzică din lumea de dincolo”, cu și despre Rosemary Brown – medium muzical (2017)	261

SISTEMUL PSIHO-SPIRITUAL UMAN (S.P.S.U.)

O sinteză din tradiții antice și revelații recente

Secțiuni și capitole:

Mintea Fizică și creierul ★ Enigme inconfortabile pentru dogma științifică ★ Subtilitățile Minții subtile ★ Cele trei Minți ★ Telepatia trimentală ★ Haina de fericire ★ Antahkarana - sufletul uman ★ Sufletul și Spiritul ★ Lanțul psiho-spiritual fizic ★ Pre-Conștiința ★ Limitele Conștiinței-pâlnie ★ Mintea densă ★ Ego-ul pozitiv și ego-ul negativ ★ Antagonismele Minții fizice ★ „Amnezia” Spiritului ★

HIPNOZA – STARE MODIFICATĂ DE CONȘTIINȚĂ: Transa cotidiană ★ Pseudo-Conștiința din hipnoză ★ Puterea hipnotizatorului ★ Memoria după hipnoză ★

ALTE STĂRI MODIFICATE DE CONȘTIINȚĂ: Conștiința străină ★ Extazul ★ Dedublarea ★ Continuitatea Conștiinței după moarte ★

LECTURĂ SUPLIMENTARĂ: Interacțiunea dintre Spirit și Mintea Fizică, după Michael Newton

În dialogurile dintre cultura Orientului și cea a Occidentului, între oamenii de știință materialști și practicanții unor discipline spirituale persistă întrebarea: oare stările transpersonale și metafizice sunt **generate de creier** sau au o origine **paranormală**? Chestiunea are o bătaie lungă, putând valida sau infirma orice mare filosofie.

Schema Sistemului Psiho-Spiritual Uman (S.P.S.U.), pe care v-o propun aici într-o nouă formulare și grafică, are multe asemănări cu scrierile mele anterioare, dar și unele pătrunderi, sper eu, mai aproape de adevăr. Părerea mea – întărită de opiniile unor înțelepți pe care îi prețuiesc, ca și de unele revelații de la spirite – este că Psihicul are atât o componentă materială (creierul, cu activitatea sa enigmatică), cât și componente subtil-energetice foarte rafinate (și mai misterioase!), care m-au determinat să aleg denumirea de Sistemul Psiho-Spiritual Uman. Sper să fiți de acord cu mine că spiritualitatea nu este doar un hobby al

intelectualilor sau un refugiu al năpăstuiților, ci temelia pe care se clădește ființa umană.

MINTEA FIZICĂ ȘI CREIERUL

Mintea Fizică. Ce spune știința oficială despre ea? Că este rezultatul activității creierului. Până la un punct, găsim aceeași abordare în tradiția milenară vedică numită „**Pancha koshas**”, referindu-se la cele „Cinci învelișuri” efemere ale Spiritului (Atman).

Creierul este format dintr-o rețea neuronală. În tradiția vedică, acest aspect pur fizic, anatomic se numește **Annamayakosha (1)**.

Pentru ca neuronii să funcționeze, ei trebuie hrăniți de nevroglii și cu oxigenul din sânge (ca și de energii **pranice** invizibile). Upanishadele numesc acest aspect **Pranamayakosha (2)**, referindu-se la susținerea vital-energetică a corpului fizic.

Scopul neuronilor este de a coordona funcțiile fiziologice și a genera activitatea nervoasă superioară (simțăminte, emoții, gânduri, concepte abstracte). Conform înțelepciunii vedice, pentru această funcție se angrenează o altă energie, numită Manas. Activitatea **mentală** a creierului (prin curenți electrici și secreții hormonale) corespunde cu Manas și se mai numește **Manomayakosha (3)**.

Ne-am putea opri în acest punct dacă tradiția vedică n-ar continua cu încă alte două „koshas” superioare și dacă n-ar exista niște fenomene paranormale care exced modelul materialist de mai sus.

ENIGME INCONFORTABILE PENTRU DOGMA ȘTIINȚIFICĂ

- Unii cercetători opinează cu dovezi că mintea are o natură electromagnetică ce se manifestă și în jurul, în afara creierului, sub formă de **aură mentală** și de **emisii telepatice** (transmiterea directă a gândurilor către alte ființe).

- Medicii ne asigură că, după câteva **minute** de privare de oxigen, creierul moare ireversibil. Când activitatea inimii și a creierului este zero, medicii declară decesul. Cum este posibilă atunci revenirea la viață **după ore sau zile de la deces**, situații de „moarte clinică” despre care aflăm tot mai des? Chiar dacă admitem resuscitarea spontană a inimii (?), trebuie să acceptăm existența unor energii, încă nedetectabile, care

împiedică moartea definitivă a neuronilor. De ce nu le-am numi energii „pranice”, precum înțelepții antici indieni?

- Mai mult, în fenomenul de **dedublare astrală**, mintea poate funcționa independent de creier, ieșind complet în afara corpului. Există mii de mărturii credibile, ce nu pot fi ignorate. La prima vedere, e ca și cum mintea ar fi un organ pur energetic ce reproduce identic forma matricei neuronale și ar continua să utilizeze aceste trasee virtuale *după* ieșirea din corp.

Sau există o altă explicație?

Dacă creierul este mort și acceptăm ideea că Mentea fizică este complet anihilată, să presupunem atunci că o altă Minte, subtilă, continuă munca acesteia, continuă conștiința, afirmată de supraviețuitorii unor experiențe în preajma morții (NDE). Astfel, savanții materialişti ar putea să fie și ei satisfăcuți că nu mai amestecăm neuroștiințele cu paranormalul. Dacă esoteriștii pun metafizica pe seama unei presupuse „Minții subtile”, nedetectabile vreodată de aparate, înseamnă că își vede fiecare de teoriile sale, fără a se amesteca în competențele și cazuistica celuilalt.

Totuși, este un armistițiu fragil în bătălia ideilor, care poate fi oricând întrerupt de noi situații inexplicabile științifice.

SUBTILITĂȚILE MINȚII SUBTILE

Să aprofundăm teoria „Minții subtile”.

Tantrismul tibetan Vajrayana susține de secole, prin inițiații și vizionarii săi, că orice fenomen sau obiect material are un corespondent în planul subtil. **Planul subtil** este o realitate paralelă, dar invizibilă ochiului fizic.

Conform acestei abordări paleoștiințifice, creierul fizic este dublat de un creier subtil, precum două crengi crescute din același trunchi de copac, dar la înălțimi diferite. Creierul subtil s-a dezvoltat odată cu creierul fizic, amândouă având o origine comună biologic-eterică.

Dacă există un creier subtil, trebuie să existe și o Minte subtilă. Ea prezintă câteva mari diferențe față de Mentea fizică:

a) Creierul fizic se odihnește periodic prin somn, în timp ce creierul subtil, niciodată, neavând nevoie.

b) Mentea fizică are ca sarcină principală rezolvarea celor 4 nevoi primare ale omului: hrana, odihna, siguranța și reproducerea (sexul). În

schimb, Mintea subtilă se preocupă de cele 4 întrebări fundamentale: Cine sunt eu? De unde vin? Unde mă duc? Care este menirea mea?

c) Mintea fizică nu poate funcționa în afara creierului fizic. În schimb, Mintea subtilă se poate detașa și călători departe de creierul subtil, căci legile materiei subtile sunt cu totul altele.

Ei bine, acestei Minți subtile, vechii rishi indieni i-au spus **Vijnanamayakosha (4)**, în traducere liberă, „Superintelența” sau „Supramentalul”. În psihologie, i se atribuie, uneori, nivelul „supraconștient”.

CELE TREI MINȚI

Cunoașterea esoterică afirmă că planul subtil este și el divizat în două mari zone vibratorii sau lumi: astrală și mentală. **Astralul** este lumea obiectelor, fenomenelor, ideilor oarecum asemănătoare cu cele de pe Pământ, de aceea fiind numit lumea FORMELOR. Lumea **mentală** e populată de obiecte și ființe mai abstracte, simbolice, FĂRĂ O FORMĂ familiară oamenilor. Filosoful Platon o numea „lumea ideilor pure”.

În mod necesar, vor exista DOUĂ minți subtile decalate ca vibrație, precum două crengi crescute din același trunchi: Mintea Astrală și Mintea Mentală. Deci în total există trei Minți sau trei etaje ale Minții, pe care le-am simbolizat în figura nr.1.



Fig.1 Cele trei Minți ale psihicului uman

Mintea Astrală este ajutorul principal al **Minții Fizice**, de la care preia preocupări, emoții, gânduri, interese și le caută soluții în sfera competenței proprii. Spre deosebire de ea, **Mintea Mentală**, având o vibrație mult mai rafinată, are preocupări pur intelectuale și se raportează la ființa umană cu detașare, fără sentimentalisme. Ea conferă **Minții Fizice** forța intelectuală, interesele superioare, de nivel filosofic.

Mintea Astrală percepe perfect informațiile de la **Mintea Mentală** (în fig.1, săgeată cu linie plină). În schimb, **Mintea Fizică** fiind mai densă, are sincopă și blocaje la comunicarea cu **Mintea Astrală** (în fig.1, săgeată cu linie întreruptă).

Cele trei Minți sunt dispuse pe verticală în sensul creșterii vibrației. Se poate găsi o corelație generală cu cele 7 chakre din Yoga astfel: **Minte Fizică** - muladhara, svadhisthana, manipura; **Mintea Astrală** - manipura, anahata, vishuddha; **Mintea Mentală** - vishuddha, ajna, sahasrara.

Savanții au observat în alcătuirea creierului 3 zone cu funcții net diferite, preluate ca moștenire în urma evoluției speciilor de la animalele inferioare la om. Ele poartă următoarele nume: creierul reptilian (paleocortex), creierul emoțional (sistemul limbic) și creierul superior (neocortex). Putem găsi o corelație generală cu cele trei minți ale omului: **Mintea Fizică**, **Mintea Astrală**, **Mintea Mentală**. Păstrând simbolistica culorilor, am reprezentat cele 3 mari zone ale Minții Fizice în figura 2.



Fig.2 Ecourile celor trei Minți în Mintea Fizică

Principiul ierarhiei sistemelor vibraționale spune că: „Nivelul de sus îl controlează pe cel de jos. Nivelul de jos nu îl poate detecta și nici nu se poate opune influxului venit de sus. Totuși, uneori nu primește tot sau nu execută tot ce i se ordonă.”

Mintea Fizică are emoții și gânduri proprii de un nivel grosier, dar și gânduri rafinate, primite de la mințile superioare. **Mintea Astrală** percepe spontan toată activitatea **Minții Fizice** și îi trimite acesteia idei, inspirații, emoții în acord cu ea. Aceasta din urmă le primește instantaneu și le folosește ca și cum ar fi ale sale.

La rândul ei, **Mintea Astrală** este inspirată de **Mintea Mentală** în domeniul ideilor mai abstracte. Fiindu-ne greu să diferențiem impulsurile minților superioare, e de ajuns să ne referim mai departe doar la **Mintea Astrală** ca fiind sursa de inspirație și supervisorul **Minții Fizice**. Informațiile neașteptate primite de la Mințile subtile poartă denumirea generică de INTUITIE.

Pe timpul perioadei de veghe, **Mintea Astrală** caută să ajute **Mintea Fizică** în preocupările ei zilnice. Dar pe timpul somnului, când **Mintea Fizică** se odihnește, când și când, **Mintea Astrală** îi trimite propriile păreri despre ce ar trebui să facă și cum să gândească. Acest proces se manifestă ca VIS. Deci multe vise (nu toate, dar cele mai vii) sunt o traducere în limbajul imaginativ al **Minții Fizice** a poveștilor și îndrumărilor venite de la **Mintea Astrală**.

TELEPATIA TRI-MENTALĂ

De obicei, gândurile ne intră în minte fără a le cunoaște originea, considerându-le ale noastre pe toate. Dar nu toate sunt ale noastre. Dacă vom fi mai atenți, vom putea percepe gândurile străine. Poate că vom ști chiar de la cine vin.

Se știe că TELEPATIA înseamnă transmiterea conștientă a gândurilor între mințile a două persoane. Ce se știe mai puțin este că aceste gânduri pot aparține ori **Minții Fizice**, ori **Minții Astrale**, ori **Minții Mentale**. De obicei, oamenii telepați sunt receptivi doar la gândurile fizice, obișnuite ale semenilor. Unii subiecți telepați foarte dotați pot însă prinde frecvențele superioare ale **Minții Astrale** și **Minții Mentale**, care vehiculează informații prețioase, secrete, uneori necunoscute chiar și omului de la care provin.

Mintea Astrală se exprimă din punctul de vedere al emițătorului respectiv, dar **Mintea Mentală** vorbește detașat, ca și când ar fi vorba despre altcineva. Este interesant că **Mintea Astrală** are o gândire matură chiar și la copiii mici. **Mintea Astrală** este perfect lucidă chiar și la drogați sau nebuni. Asta ne arată marea diferență față de **Mintea Fizică**: **Mintea Astrală** nu este atinsă de problemele cerebrale.

Iată deci că aceste trei frecvențe total diferite de emisie telepatică confirmă empiric existența celor trei minți umane distincte.

HAINA DE FERICIRE

Modelul vedic mai conține un ultim nivel al ființei umane, numit **Anandamayakosha (5)**, adică „haina de fericire” cu care se îmbracă Spiritul (Atman). În limbaj spiritist modern, se numește „Perispirit”, fiind învelișul de protecție a Spiritului, însoțindu-l permanent în eternul său periplu prin Univers.

Perispiritul conține, printre altele, și memoria vieților trecute ale Spiritului, care generează karma omului în care Spiritul este încarnat în prezent. De aceea, o altă denumire sanscrită este „karana sharira”, adică planul cauzelor sau **planul cauzal**.

O denumire des folosită în limbajul new-age este cea de **Sine Superior** – acel aspect de nivel înalt din ființa umană cu care căutătorul spiritual tinde să se identifice. Este o enormă realizare pentru oricine să rezoneze cu Perispiritul său beatific, Sinele individual de maximă puritate.

Perispiritul este format din multe straturi cu diverse funcțiuni, dintre care ne interesează două. Primul strat, foarte fin, se numește **Conștiința** sau, în sanscrită, „**Chitta**”. Următorul strat, și mai fin, se numește **Ego** sau „**Aham**”. Atunci când Spiritul se încarnează într-un om, el se atașează de Minte printr-o extensie a Perispiritului formată din

Conștiință și Ego. Conștiința se lipește de Minte, iar Ego-ul face legătura cu restul Perispiritului.

ANTAHKARANA - SUFLETUL UMAN

Tot în tradiția vedică și a Upanishadelor găsim conceptul de „**Antahkarana**”, al cărui simbol este astăzi larg vehiculat ca un fetiș tămăduitor, deși puțini îi înțeleg semnificația. Antahkarana poate fi tradus cel mai bine prin conceptul occidental de „**suflet uman**”. El este format, în varianta clasică, din 4 funcții sau organe ale psihicului: Manas, Buddhi, Chitta și Aham.

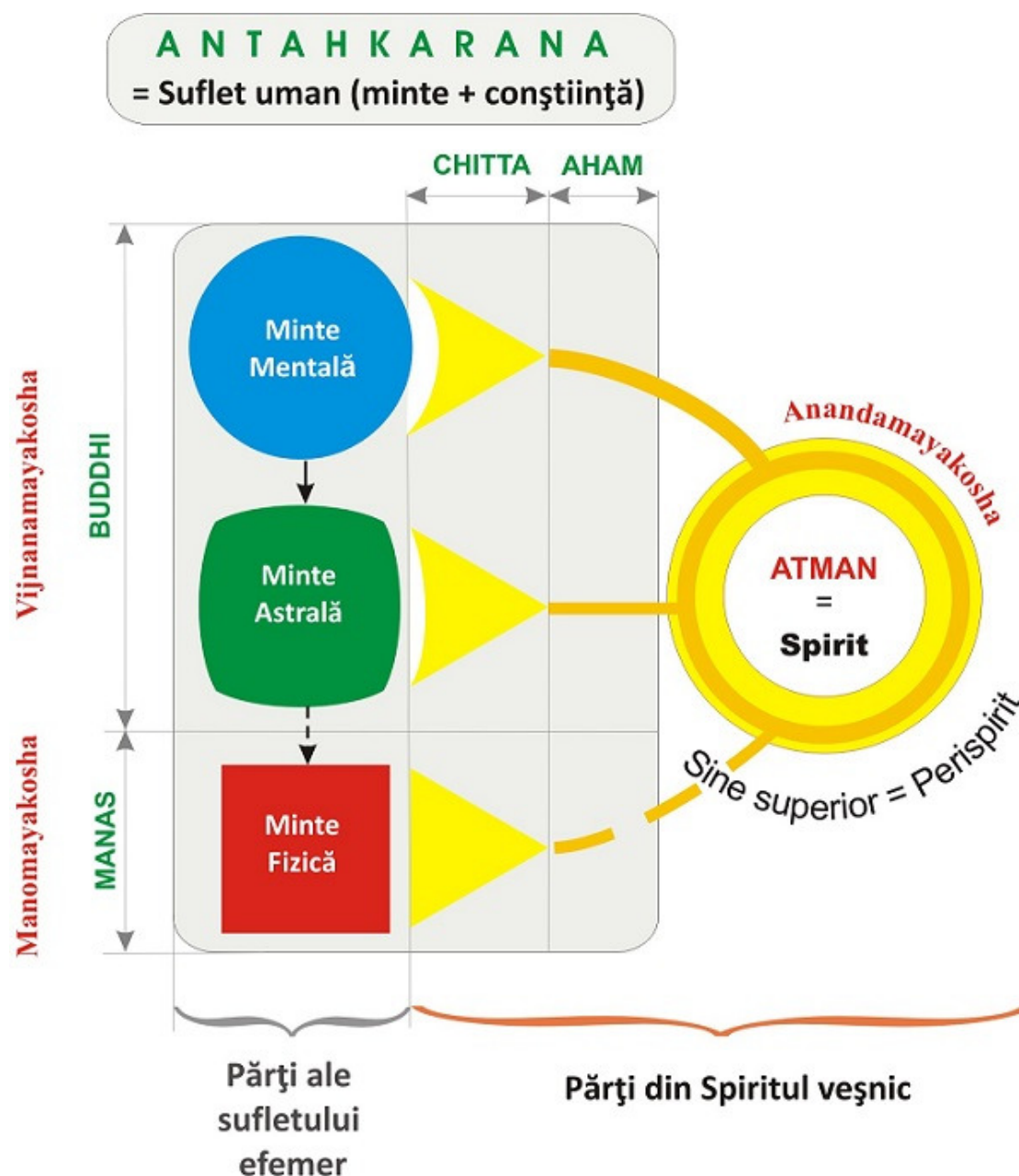
Manas este **Mintea fizică**, despre care am vorbit.

Chitta este **Conștiința**. (Unii comentatori traduc Chitta ca fiind mintea, în tot ansamblul său, iar alții că ar fi memoria. Opinez că, în cadrul conceptului antic al sufletului cu cele 4 elemente, Conștiința este un constituent esențial. Memoria este auxiliară. Poți trăi cu amnezie, dar nu ești om dacă nu ești conștient de realitate.)

Aham este **Ego-ul**, adică simțul Eu-lui individual, fără nicio conotație negativă. În fenomenul dedublării astrale, Ego-ul apare clarvăzătorilor ca un flux continuu de particule subtile ce face legătura între dublura astrală și corp. I se mai spune „cordonul de argint”, datorită aparenței sale.

Buddhi înseamnă intelect superior și este, prin excelență, calitatea **Minții Mentale**, dar poate fi atribuit și **Minții Astrale**. Totuși, ca intelectul să strălucească realmente, e nevoie ca și **Spiritul** să fie evoluat, încât să orienteze **pozitiv** calitățile Minții umane. Un Spirit inferior va utiliza însă acest potențial mental pentru scopuri penibile, josnice.

Toate conceptele clasice și moderne menționate mai sus sunt sintetizate în figura nr.3, care prezintă Sistemul Psiho-Spiritual Uman (S.P.S.U.).



S.P.S.U. = Sistemul Psiho-Spiritual Uman

Fig.3 Sistemul Psiho-Spiritual Uman (S.P.S.U.)

SUFLETUL ȘI SPIRITUL

Nu există o definiție științifică sau măcar filosofică unanim acceptată a „sufletului”. Fiecare școală de gândire dă propriul înțeles acestui cuvânt. Deseori se confundă sau se inversează sensul cuvintelor „spirit” și „suflet”, sub influența gândirii teologice creștine.

În scrierile mele am folosit deseori ecuația simplificată: **suflet uman = conștiință + minte**. Ea este corectă și din perspectiva mai

largă a conceptului de **Antahkarana**. În figura 3 se observă că sufletul are o parte muritoare (Mintea) și o parte nemuritoare, care provine din Spirit (Conștiința și Ego-ul). Pe linia de demarcație dintre subsistemul Psihic (sufletul efemer) și subsistemul Spirit (etern) se află **Conștiința**. În discuțiile filosofice sau teologice ne putem raporta fie la partea muritoare, fie la cea nemuritoare a sufletului, trăgând astfel concluzii diferite, chiar opuse.

De exemplu, în problema REÎNCARNĂRII, unii spun că „sufletul transmigrează”, ceea ce nu poate fi adevărat decât parțial. Partea efemeră a sufletului (Mintea, în toate cele trei forme) va dispărea, iar cea eternă (Conștiința) supraviețuiește morții. Totuși, nici măcar această Conștiință particulară nu este cea care se va reîncarna. Ea se va amesteca cu restul Perispiritului după moarte, iar la viitoarea întrupare terestră se va crea o nouă Conștiință din alte particule perispirituale. După cum vedem, subiectul conștiinței este fascinant!

”Spiritul este sâmburele energetic în jurul căruia se formează ființa umană” (**Isus Cristos, despre ansamblul energetic al corpului uman**, comunicare mediumnică prin Nina Petre, publicată în cartea *SPIRITISMUL, METODĂ MODERNĂ DE INVESTIGAȚIE*)

Spiritul este cea mai înaltă instanță din ființa umană, conducătorul suprem și rațiunea ei de a trăi. Vechii indieni îi spuneau Atman și îl identificau, simbolic, chiar cu Brahman (Dumnezeu). Spiritul este creatura divină sublimă care are posibilitatea de a deveni perfectă precum Creatorul. Nu se poate pune în cuvinte măreția sa.

Perispiritul este terenul său de perfecționare, care se transformă în bine sau în rău după fiecare încarnare. Aceasta atrage avansarea sau retrogradarea Spiritului, deci accesul la lumi spirituale mai rafinate sau mai groșiere. Orice Spirit normal aspiră să se ridice în rang, spre zonele apropiate de Dumnezeu. Întreaga sa activitate este închinată acestui scop divin. Există, desigur, și excepții, dar nu vom discuta aici despre ele.

Nu putem separa Spiritul și Perispiritul decât în scop didactic. În realitate, Spiritele se înfățișează oricui prin personalitatea lor dată, în primul rând, de Perispirit, care reflectă cât au lucrat ele pentru propria evoluție, cât sunt de tinere, ce trăsături specifice au etc. Un Spirit înalt prezintă un Perispirit diafan, aproape invizibil altor spirite.

LANȚUL PSIHO-SPIRITUAL FIZIC

În calitate de ființe pământene, cel mai mult ne interesează **Mintea Fizică** și de aceea vom analiza mai detaliat influențele la care aceasta este supusă.

Mintea Fizică este ultima verigă a lanțului psiho-spiritual, prezentat în figura nr.4. Sunt simbolizate cele 5 instanțe pomenite deja (Spiritul, Perispiritul, Ego-ul, Conștiința, Mintea), la care am adăugat încă o verigă importantă specifică doar **Minții Fizice** și anume Pre-conștiința. **Pre-conștiința** este stratul superior al **Minții Fizice**, care intră în contact cu Conștiința, fiind un tampon necesar între cele două.

Între fiecare dintre componentele alăturate există un flux de informare (de jos în sus) și unul de comandă și control (de sus în jos). În figura 4 am reprezentat fluxul descendent al deciziilor din aproape în aproape, de la Spirit până la **Mintea Fizică**.

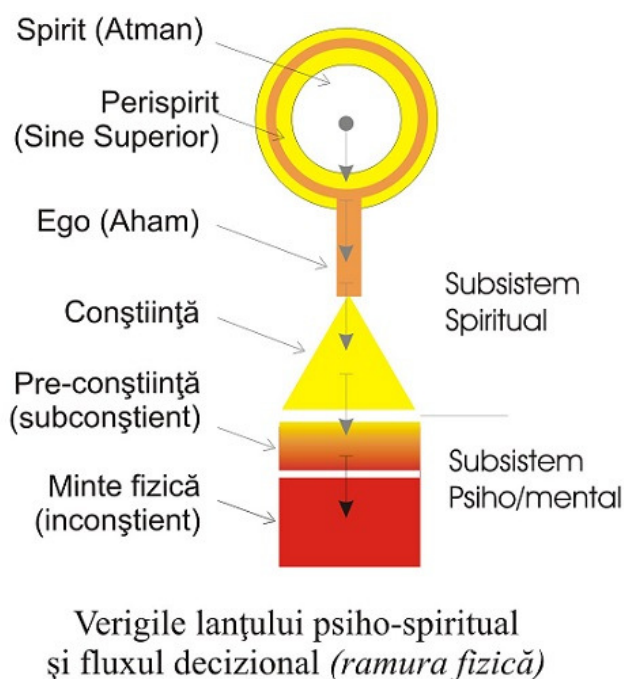


Fig.4 Verigile lanțului psiho-spiritual și fluxul decizional pe ramura fizică a S.P.S.U.

PRE-CONȘTIINȚA

Pre-conștiința „protejează Conștiința de impulsurile neconținute pe care agresivitatea Minții i le trimite”. (**Maestrul Yogananda, despre spirit, conștiință, minte**, mesaje preluate de mediumul Nina Petre și publicate în volumul *SPIRITISMUL, METODĂ MODERNĂ DE INVESTIGAȚIE*)

Putem înțelege că Pre-conștiința ușurează munca Conștiinței prin programe, subrutine ce reproduc deciziile anterioare ale celei din urmă. Pre-conștiința este elevul silitor ce „absoarbe” toate lecțiile oferite de profesorul Conștiință. Este clona *psiho-mentală* a organului *spiritual*.

Pre-conștiința constă deci din prejudecăți, obiceiuri de gândire, atitudini schematice, decizii standard. Diferența fundamentală este că deciziile Conștiinței provin de la Spirit și pot fi creative, nerepetitive, necesare în situațiile critice sau inedite. Conștiința are liber-arbitru, pe când Pre-conștiința este predeterminată. De cele mai multe ori, lăsăm Pre-conștiința să decidă, fiindu-ne mai comod așa.

MUNCA SPIRITUALĂ înseamnă, printre altele, să ne angrenăm mai des libertatea Conștiinței. Aceasta înseamnă să DECIDEM cu luciditate și discernământ, să fim mai ATENȚI la realitatea înconjurătoare („trăind în ACUM”, cum spune maestrul Eckhart Tolle).

Și la nivelul **Minții Fizice** de bază există numeroase programe rezultate din antrenament, dar ele sunt aplicate în schemele de acțiune, abilitățile psiho-motrice (de exemplu, cântatul la un instrument, vorbirea), ca să nu mai vorbim de automatismul funcțiilor vitale.

În psihologie se folosesc deseori noțiunile de subconștient și inconștient. *Subconștientul* colaborează câteodată cu conștientul, în timp ce *inconștientul* rămâne ascuns. De dragul convenției, stabilim că subconștientul ar fi Pre-conștiința, iar restul activităților **Minții Fizice**, inconștientul.

Uneori se bagă în sacul influențelor *sub-/inconștiente*, la grămadă, chiar și cele care provin din straturile superioare ale minții, deci *supraconștiente* (Mintea Astrală, Mintea Mentală, Spiritul). Nu este ușor să discernem influențele exercitate asupra psihicului, nici măcar când vin din exterior, darămite cele interne. Sperăm că schema S.P.S.U. aduce mai multă lumină în acest domeniu delicat.

LIMITELE CONȘTIINȚEI-PÂLNIE

Cercetările de psihologie experimentală au demonstrat că oamenii au o capacitate limitată de conștientizare simultană. Practic, în câmpul atenției nu putem păstra în același timp decât cel mult 7 ± 2 elemente. Gândim secvențial, un gând după altul. Nu ne putem focaliza decât la un singur obiect o dată, eventual păstrând o conștiință periferică a câtorva elemente colaterale.

Apare aici o problemă, căci **Mintea Fizică** livrează o mare cantitate de informații, dar **Conștiința** nu face față la acest influx de date, multe inutile pentru ea. Pentru a rezolva această problemă la joncțiunea dintre Mintea pământească și Spiritul celest, inteligența naturii a inventat o structură suplimentară cu rol de tampon sau filtru. Cum spuneam, aceasta este **Pre-conștiința**.

În tot S.P.S.U., inclusiv în **Mintea Fizică**, informațiile circulă cu viteze incredibile, dar în dreptul **Conștiinței** apare un nod de trafic, o gâtuire. Pare inexplicabil. În desenele mele, Conștiința este reprezentată printr-un triunghi. Forma sa sugerează o pâlnie unde se îngheșuie informațiile în drumul lor spre Spirit (vezi figura 4). Dacă Conștiința provine din Perispirit, fiind de o finețe remarcabilă, ea ar trebui să permită o viteză de transfer al informațiilor extrem de mare. Oare cum s-a ajuns ca un „computer superperformant”, cum este Conștiința, să funcționeze ca un hârb?

De vină sunt energiile foarte **dense** vehiculate și generate de **Mintea Fizică**. Ele acționează ca o frână asupra structurilor extrem de fine ale Conștiinței și Ego-ului, intrate sub influența lor. Prin contrast, în dreptul Conștiințelor **Minții Astrale** și **Minții Mentale** (minți foarte rafinate) nu apare această limitare a vitezei de procesare a informațiilor și nu este nevoie de pre-conștiințe (vezi figura 3).

MINTEA DENSĂ

Prin însăși structura sa materială, grosieră, **Mintea Fizică** bruiază informațiile psihice, care sunt de mare finețe. Pe măsură ce ea se dezvoltă, se impurifică „natural”. Copiii sunt mult mai permeabili la informațiile din lumea subtilă, cam toți sunt „paranormali” la vârste fragede. Pe măsură ce se maturizează, mintea lor devine mai compactă, mai densă, mai impermeabilă la influențele subtile. E drama omenirii actuale.

Pe planeta noastră, oamenii sunt încorsetați de nenumărate limite. Este o lume imperfectă, cu multe defecte, iar oamenii nu doar că se supun acestor condiții externe, dar și contribuie activ la autolimitarea mentală. Poluarea de toate tipurile perturbă buna funcționare a creierului. Câmpurile electromagnetice omniprezente o fac. Aerul impur blochează oxigenarea suficientă a neuronilor, iar noxele chimice pătrund în sânge. Gălăgia, zgomotele contribuie și ele la lipsa de concentrare. Lista poate continua cu multe alte neajunsuri ale civilizației actuale.

Un motiv particular care duce la opacizarea **Minții Fizice** este „păcatul”. Atitudinile și comportamentele ce atârnă ca „perverse” în cântarul moralei cosmice sunt însoțite de idei-energii greoaie, dizarmonioase (așa le apar clarvăzătorilor). Mare parte din preceptele morale nu sunt doar convenții sociale, ci au o valoare obiectivă în lumea spiritelor. Calitatea gândurilor dă calitatea minții. De aceea spunea Isus „**să nu păcătuim nici măcar cu gândul**”. Acesta rămâne un ideal spiritual dificil de atins în mijlocul unei societăți corupte și agresive.

EGO-UL POZITIV ȘI EGO-UL NEGATIV

Densitatea energiilor **Minții Fizice** afectează nu numai Conștiința, ci și etajul superior, al **Ego-ului (Aham)**, care este legătura sufletului cu **Perispiritul** (vezi figura 3). Când se întâmplă asta, **Spiritul** nu mai este bine informat și fie nu ia deciziile corecte, fie nu mai trimite deloc comenzi.

Limbajul modern i-a conferit Ego-ului un statut negativ. „Egoismul” este un defect unanim recunoscut, care găzduiește și altele (orgoliul, furia, invidia etc.). Se impun aici niște clarificări.

Structura numită **Aham** (adică **EU** sau **Ego**) conferă simțul identității individuale, deci are un rol necesar. Funcția sa este eminentemente pozitivă. Transmite **Conștiinței** sentimentul unei identități proprii, în numele căreia omul trăiește și acționează. Lipsa ego-ului sănătos este echivalată în psihologie cu tulburarea psihică.

Însăși Sinele Superior este sinonim cu **Ego-ul Superior**, un Eu pur, pozitiv. **Ego-ul** provine din **Perispirit**, este obligatoriu pentru toate ființele din Univers, încarnate sau nu. Doar la nivelul suprem al **Spiritului** (Atman) se poate vorbi de o lipsă a granițelor individuale.

În schimb, atunci când canalul informațional numit „**Ego**” este perturbat de câmpul **mental fizic**, se produce adevărata dramă umană. Influențele spirituale fiind blocate, **Mintea Fizică** rămâne pradă altor influențe nefaste. Deciziile importante nu mai vin de la un Centru înțelept, ci sunt aleatorii și incoerente. Aceste influențe nestăpânite alcătuiesc o „falsă personalitate”, un fals Ego. În realitate, sunt o multitudine de Eu-ri, de persoane interioare ce intră în acțiune, cum spune Samael Aun Weor. În limbajul curent, când spunem „Ego” ne referim la falsul Ego. Ego-ul negativ apare când pierdem controlul stărilor inferioare, pe care numai Spiritul l-ar putea exercita.

«Ego-ul a fost definit ca Sinele, conceput ca substanță spirituală, peste care este suprapusă experiența (n.n. – fizică). Organismul – creat înainte ca spiritul să sosească – este cel cu care spiritul trebuie să se unească în pântecele mamei. Într-un sens, există două ego-uri ce funcționează aici (n.n. – al spiritului și al trupului)».

«Spiritul și creierul unui nou-născut par a-și începe colaborarea ca două entități separate. Unii oameni se simt deranjați când le spun că, deși spiritul nemuritor continuă să trăiască, personalitatea vremelnică a corpului moare.» (Michael Newton, „Destinul sufletelor”, pag.413)

COMENTARIU: Michael Newton ne împărtășește ideea că omul are atât un caracter nemuritor (spiritul), cât și o personalitate vremelnică (mintea conștientă). Am observat și noi că persoanele educate de unele doctrine spirituale să se identifice cu Spiritul lor Divin acceptă cu greu această schimbare de paradigmă, în care „micul eu” este o anexă a Spiritului și nicidecum un mic Dumnezeu. Desigur, orice credință are avantajele și dezavantajele ei. Noi nu milităm aici pro sau contra vreuneia, ci pentru ȘTIINȚA spirituală. Credința se bazează pe emoție. Emoția este foarte utilă, ea urnește omul inert, dar numai cunoașterea îi poate da direcția corectă și îl ferește de deviații.

NOTĂ: *Principiului ierarhiei sistemelor vibraționale* se aplică și Conștiinței relativ la Ego (sau simțul identității). În scrierile mele anterioare menționez că ies în evidență trei atribute fundamentale ale **Conștiinței**: Atenția, Voința și Identitatea (Eu-I). Specific acum că simțul Eu-lui vine de mai sus, ca un sentiment constant sau gând obsesiv. Deși nu-i aparține, Conștiința consideră ego-ul ca pe un bun constitutiv propriu. Așa se întâmplă cu toate componentele intermediare ale lanțului psihic: influențele superioare nu sunt detectate ca atare, ci asimilate ca și cum ar fi proprii.

ANTAGONISMELE MINȚII FIZICE

Spiritul are un liber-arbitru absolut. Voința sa este independentă.

Dar și fiecare din cele trei Minți este relativ autonomă. Mințile superioare subtile au misiunea ajutorării **Minții fizice**. Ea coordonează corpul de carne, este centrul lui de comandă, ultima verigă a sistemului psihic înainte de produsul final, care este **comportamentul uman**. Din cauza influențelor groșiere ale trupului, **Mintea Fizică** este cea mai puțin liberă și cea mai supusă controverselor.

Asupra **Minții fizice** acționează mai multe influențe negative, cum sunt: neputințele corpului și creierului, agresiunile mediului natural și

social, experiențele nefaste de viață, emisiile subtile malefice etc. Ele pot fi contracarate numai prin controlul normal și benefic din partea Minților superioare și Spiritului (vezi figura 5).



Fig. 5 Influențele benefice și malefice asupra comportamentului uman

Pentru aceasta, canalele informaționale ale S.P.S.U. trebuie să fie curate, deschise. Numai o viață curată, morală, nobilă, înțeleaptă le poate întreține puritatea. O rafinare mentală exemplară poate fi atinsă printr-o practică spirituală sănătoasă și perseverentă. Din cauza solicitărilor antagonice la care sunt supuși, comportamentul oamenilor este, în general, inconstant, capricios, uneori demonic, alteori angelic. Puțini au un caracter ferm și orientat benefic în orice situație, oricât de grea ar fi ea.



Animație: Omul este influențat de corp, dar și de spirit

„AMNEZIA” SPIRITULUI

Veți găsi prin multe cărți răspândită ideea că **Spiritul** (deseori, impropriu numit „suflet”) este cuprins de AMNEZIE atunci când se încarnează. Astfel se explică pierderea memoriei sale cosmice și greșelile copilărești pe care le face. În acel model, sufletul sau personalitatea umană se confundă cu Spiritul.

Desigur, nu putem fi de acord cu el. Este chiar umilitor să credem că Scânteia Divină uită cine este, și când? În cel mai greu moment al său: închis într-un corp material! Nu, Spiritul nu uită nicio clipă cine este cu adevărat, căci ar fi ca o condamnare la neputință. Spiritul are rolul principal de a conduce ființa umană către Lumină, or dacă El nu o mai vede, cum ar mai putea să-și îndeplinească misiunea?! Să ne bazăm numai pe Îngerii păzitori ar fi riscant, căci pot oricând apare în jur și Demonii cu forțe opuse comparabile. Chiar și spiritele-ghizi acționează doar ocazional. Principala muncă de călăuzire a omului o face Spiritul încarnat. Apoi, esoteriștii știu foarte bine că Spiritul pleacă în fiecare noapte în lumea spiritelor (prin dedublarea astrală), unde și-ar putea aminti imediat cine este și ce are de făcut pe Pământ, în caz că ar fi uitat!

Dacă însă admitem că sufletul sau personalitatea umană este diferită de Spiritul încarnat, înțelegem, de exemplu, că **sufletul nu are amintiri din alte vieți** din simplul motiv că nu sunt ale sale, nu din cauza vreunei „amnezii”. Sufletul se clădește de la zero (ca minte plus memorie umană) peste care se suprapune controlul Spiritului (prin Conștiință).

Din surse revelate, s-a aflat că procesul de încarnare este progresiv (fuziunea dintre Spirit și trup), continuând până când copilul împlinește 6 sau 7 ani. Așa s-ar explica faptul că copiii sunt mult mai permeabili la informațiile din lumea subtilă, au amintiri spontane ale vieții anterioare, intuiție, clarviziune și alte abilități „paranormale” la vârste fragede. În același timp, pe măsură ce intră mai adânc în corpul copilului, Spiritul ar deveni tot mai amnezic, mai „normal”.

Aici apare un paradox. *De ce copilul mic, dacă e „rupt” de Spirit, e totuși mai spiritual decât adultul?* Soluția acestei dileme se găsește în schema S.P.S.U., rezumată în figura 5. E de ajuns să luăm în considerație doar cele trei elemente: **Mintea Fizică**, **Mintea Astrală** și Spiritul.

La copiii foarte mici, comunicarea dintre **Mintea Astrală** și **Mintea Fizică** este foarte bună, în schimb acțiunea Spiritului este mai diluată (vezi figura nr.6). Până la 3 ani, copiii vorbesc despre ei înșiși ca despre o altă persoană, deoarece Conștiința de sine este mai redusă. Abilitățile paranormale ar fi o manifestare directă a **Minții Astrale**, nu a Spiritului.

Acest lucru rămâne valabil pentru oricine. Există mari realizați spiritali care nu au puteri paranormale, dar sunt în comuniune cu Sinele lor superior. După cum există și paranormali cu un nivel redus de spiritualitate.

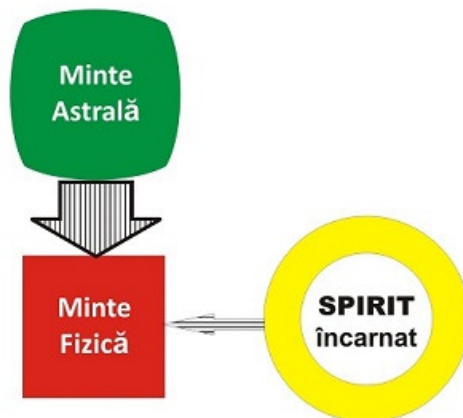


Fig.6 Comunicarea psiho-spirituală la copiii foarte mici

După vârsta de 6-7 ani, lucrurile se inversează. Comunicarea dintre **Minte Fizică** și **Minte Astrală** începe să sufere, probabil din cauza densificării **Minții Fizice**, cum spuneam mai devreme. În același timp – parcă pentru a compensa acest deficit –, Spiritul „intră” mai adânc în corp, adică sporește controlul conștient asupra corpului (ego-ul se maturizează).

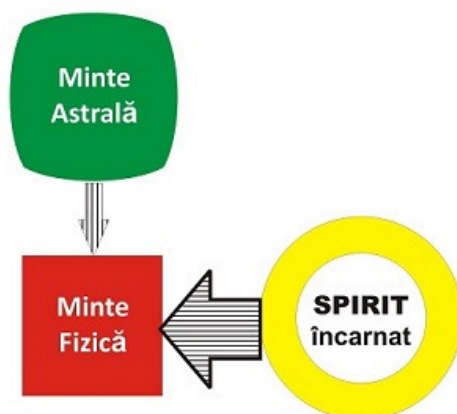


Fig.7 Comunicarea psiho-spirituală la copiii mai mari

Așadar, mintea copilului este pură la început, foarte aproape de vibrația astrală. Pe măsură ce capătă experiențe terestre, mintea se densifică, ceea ce o face mai opacă la comunicarea cu astralul. În paralel, Spiritul își amplifică influența asupra **Minții Fizice** (cu ajutorul Conștiinței), copilul devenind mai conștient de sine și de lume.

Ideal, un om matur poate avea și el o bună comunicare cu astralul, deci abilități paranormale. Totuși, în realitate, numai unii reușesc acest lucru, din cauza configurației speciale a creierului și **Minții Fizice**. Este

grav însă dacă aceste persoane speciale nu dețin și un **autocontrol** spiritual care să-i apere de excese și ispite. În general, cei mai mulți oameni nu reușesc să-și păstreze buna legătură cu propriul Spirit la un nivel suficient ca să evite greșelile și păcatele omenești.

HIPNOZA – STARE MODIFICATĂ DE CONȘTIINȚĂ TRANSA COTIDIANĂ

Din figurile 3, 5, 6, 7 observăm că **Spiritul** controlează **Mintea Fizică** pe două căi, redundant: direct, prin **Conștiință**, și indirect, prin **Mintea Astrală**.

Mintea Astrală este mult mai receptivă decât **Mintea Fizică** la indicațiile Spiritului, fiind mai rafinată și mai liberă. Iar **Mintea Mentală**, care ne oferă inspirații sublime, este aproape la unison cu **Spiritul** (de aceea am desenat-o în figura 3 ca un cerc, la fel ca pe Spirit).

În orice proiect ingineresc, REDUNDANȚA este o măsură de siguranță. Cu atât mai mult în acest design inteligent al naturii, care este complexul S.P.S.U. Aici, pericolul ar fi ca **Spiritul** să piardă complet controlul asupra **Mintii Fizice**. Ar fi o tragedie.

Oare chiar este posibil ca Spiritul nostru să piardă contactul cu noi?

Ei bine, da. Se întâmplă mai des decât credem, fiecăruia dintre noi. Este starea de transă cotidiană, în care intrăm din când în când cu ochii deschiși și fără niciun avertisment. Dar asta nu e încă o tragedie, ci doar o decuplare parțială și temporară.

Să luăm experimentul următor. Un subiect este pus în fața unui ecran mare, pe care se succed foarte rapid o mulțime de imagini fără legătură între ele, care îi suprasolicită atenția (ca în sălile unde se ascultă muzică electronică repetitivă și ritmată, cu jocuri de lumini stroboscopice). După cel mult 30 secunde, efectul hipnotic este deja realizat. Ce s-a întâmplat? Fiindu-i depășită capacitatea de procesare a informațiilor vizuale, **Conștiința** este bulversată și, practic, se decuplează temporar de **Mintea Fizică**. În psihologie se numește „disocierea dintre conștient și subconștient”, care este considerat a fi **mecanismul psihic al transei hipnotice**.

În viața cotidiană apar multe prilejuri de a intra într-o asemenea stare cvasi-hipnotică. De exemplu, conducând zeci de kilometri la volan pe o autostradă monotona, Conștiința se plictisește inevitabil și se decuplează. Atunci, conducem pe „pilot-automat”, cu mintea rătăcind printre gândurile noastre.

Un alt exemplu este transa la care ne predispune privitul pasiv la televizor. Ecranul colorat cu imagini mișcătoare ne fascinează mintea și ne face mai ușor sugestibili la conținutul prezentat acolo. Ați observat ce șoc simțim când cineva ne oprește televizorul pe neașteptate? Nu e vorba că ne interesa foarte tare ce se petrecea pe ecran, ci că am fost scoși brutal din acea transă semi-adormită.

Deci atât activitățile ce necesită atenție excesivă, cât și cele stereotipe prelungite pot provoca decuplarea Conștiinței. Ajută la aceasta și sentimentul de siguranță, că nu suntem în primejdie.

PSEUDO-CONȘTIINȚA DIN HIPNOZĂ

Deși fenomenul hipnozei este cunoscut și aplicat de mii de ani, lămuririle științifice încă întârzie. Însiși hipnotiștii nu încetează să fie uimiți de comportamentul straniu al creierului uman. Să aducem mai multă lumină asupra acestui mister!

Am pomenit mai devreme despre **Pre-conștiință**, acea structură mentală care ia decizii mecanic, non-creativ, în locul **Conștiinței**. Pre-conștiința acționează permanent, dar Conștiința o supraveghează și poate oricând să intervină ca să schimbe comenzile „pilotului-automat”. Așa se întâmplă în starea de conștiință normală, starea de veghe.

În starea de transă hipnotică, Conștiința se decuplează de Pre-conștiință, care rămâne singură la pupitrul de comandă al **Mintii Fizice**. Este o așa-zisă „*stare de conștiință modificată*”. Toate deciziile sunt luate acum de cea pe care o putem numi și „**Pseudo-conștiință**” (sau subconștientul), o denumire mai potrivită noului rol.

Și acum, vă propun o recreație de 10 minute. Ne mutăm pe YouTube, copii! Considerați acest divertisment drept un exemplu didactic despre hipnoză.

Hipnoză cu umor, la iUmor

Hipnoza serioasă ne poate și binedispune. O face Andrei Voicu manipulând pe scenă emoțiile unor voluntari. Nimeni nu crede că ar fi un zombi, că emoțiile și gândurile i-ar fi dictate. Nici vedetele de pe scenă nu

credeau. Să ne amuzăm pe seama celor hipnotizați în acest spectacol! Râsul e liber.

Apoi să ne gândim că noi suntem ca ei, în viața de zi cu zi, câteodată spunând ce nu gândim sau făcând ce nu dorim, neputându-ne împotrivi păpușarilor ascunși. Poate că imităm trăirile celor din jur, poate că adunăm undele psihice produse de alții, poate că repetăm scheme emoționale din alte încarnări, poate că un loc sau o ființă ne transmit o anume energie. Deci, suntem liberi?... Merităm să ne amuzăm mai des de pretinsa noastră „libertate”, așa cum o facem aici pe seama celor hipnotizați.

Video 1: Alina Eremia acceptă cererea în căsătorie a lui Mihai Bendeac ¹

Video 2: Alina Eremia și Andreea Antonescu, rivale, îndrăgostite de Dorian Popa ²

Video 3: Florin Ristei se face luntre și punte cataleptică ³

Nu cred că există o autoprezentare mai elocventă a **Pseudo-conștiinței** decât în hipnoza de spectacol, când omul este complet treaz (cel puțin, așa pare). Deși se comportă normal, totuși, îi lipsește deplina conștiință, adică contactul cu Spiritul. Persoanele hipnotizate pe scenă sunt niște „zombi”: ochii privesc ceva mai fideși, lipsește acea energie și lumină inefabilă din privire. În rest, omul e normal, vorbește, merge, gândește, acționează. Este somnambul.

Cum se văd lucrurile din perspectiva unui participant la spectacol? Desigur, fiecare om este unic. Unul povestește ulterior că vedea tot ce se întâmpla, dar nu putea să intervină. În acest caz, transa nu reușise complet, ci doar îi paralizase Voința. Atenția continua să funcționeze. Era o **transă parțială**, ușoară.

Majoritatea din cei aleși să urce pe scenă nu își amintesc nimic. La ei, atât Voința conștientă, cât și Atenția conștientă au fost decuplate. Abia la comanda hipnotistului pot reveni la normal, adică să refacă joncțiunea conștientă cu Mintea. Contează, desigur, și sugestiile post-hipnotice de reamintire sau uitare.

În hipnoza clinică, scopurile sunt pur terapeutice. Având mult timp la dispoziție (ore întregi), clientului i se induce o stare de relaxare mulțumită căreia, într-un moment de „plictis”, apare și **disocierea dintre conștient și subconștient**. Hipnoterapistul poartă un dialog

¹ https://www.youtube.com/watch?v=QZige_wzKws

² <https://www.youtube.com/watch?v=l8ujmNjr8rI>

³ <https://www.youtube.com/watch?v=HQ7I2l0ogbo>

interesant cu Pseudo-conștiința și îi implementează programe noi (sugestii pozitive, terapeutice) în locul Decidentului conștient.

Experimentele profesorului Hilgard au demonstrat că, deși Conștiința lipsește în starea hipnotică, există întotdeauna prezent acolo un supervizor, numit „OBSERVATORUL ASCUNS”, care e gata să intervină în situații critice de primejdie a sănătății sau siguranței corporale. În schema S.P.S.U., o putem recunoaște ca fiind **Mintea Astrală**. Ea vede și înțelege absolut totul, fără vreun filtru al Pseudo-Conștiinței. Joacă și un rol activ, ajutând la localizarea amintirilor cerute de hipnotizator. Dacă vrea, ne poate da și semne de viață.

Spuneam la începutul subcapitolului anterior că ar fi o tragedie dacă Spiritul ar pierde complet controlul. Deși, în starea de transă (de conștiință modificată), Spiritul pierde una din pârghiile de control, cealaltă pârghie rămâne în funcțiune și gata de intervenție. Acesta e rolul important al REDUNDANȚEI controlului spiritual, de care aminteam mai devreme.

Mecanismul hipnozei este sintetizat în figura 8.

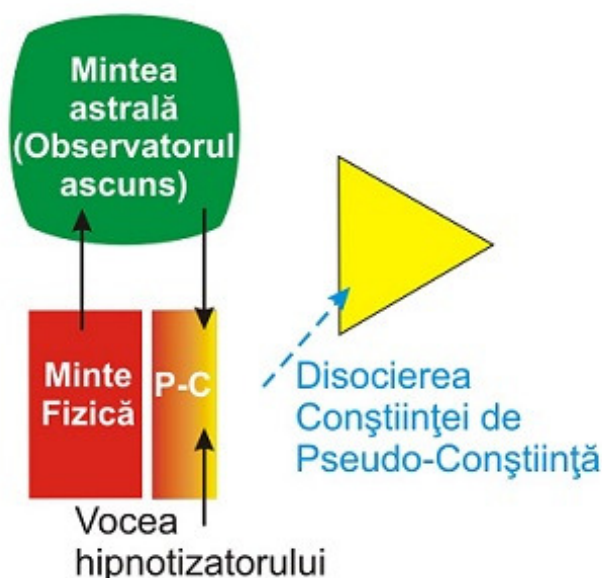


Fig.8 Mecanismul hipnozei

PUTEREA HIPNOTIZATORULUI

Când Conștiința se decuplează, în minte intră în funcțiune un fel de cod roșu de alertă, care face ca Pseudo-Conștiința să devină hipervigilentă, foarte atentă. Savanții au descoperit că o parte din creier

(probabil cea legată de Pseudo-Conștiință) este foarte activă, în timp ce restul își diminuează activitatea (probabil cea care era în legătură cu Conștiința).

Hipnoza are succes când este aplicată în dependențele psihice, în schimbările de atitudine dorite, dar ce nu pot fi obținute în mod conștient. Se spune că pacienții au „voința slabă” și apelează la „miracolul hipnozei”. Este clar că multe s-ar putea rezolva cu o Voință mai puternică. Din câte am menționat deja, Voința este actul exercitat de Conștiință asupra Pre-Conștiinței, care îl transmite mai departe ca și cum ar fi ideea sa. Totuși, e nevoie și din partea Pre-Conștiinței de receptivitate. La limită, ne putem imagina că, în lipsa unei Voințe puternice, ar fi suficientă o Atenție mai mare din partea Pre-Conștiinței pentru a obține același rezultat. Ei bine, se pare că **în starea de hipnoză apare această Atenție sporită a Pseudo-Conștiinței**, care face posibile miracolele. Singura problemă este că, de data aceasta, comenzile vin din partea hipnotizatorului, deci o altă persoană, care trebuie să fie de maximă încredere.

Într-adevăr, **Pseudo-Conștiința** are încredere oarbă în comenzile hipnotizatorului. De ce? Este moștenirea lăsată de Conștiință, înainte de a „pleca”. Omul care vine la cabinetul de hipnoză are un interes terapeutic sau de auto-cunoaștere. Omul care se lasă hipnotizat pe scenă o face de dragul distracției și din curiozitate. În ambele cazuri, subiectul are o încredere totală în cel ce conduce hipnoza și un sentiment deplin de siguranță. Această încredere se transmite automat și Pre-Conștiinței, ca ultimul mesaj de la Conștiința-mamă.

Dacă omul ar intra spontan în transă, dar nu ar avea încredere în persoana de lângă el, atunci nu ar răspunde oricăror comenzi venite de la aceasta. De exemplu, în fenomenul numit „vorbit în somn”, putem dialoga cu persoana adormită, dar nu putem obține date confidențiale de la ea dacă nu ne consideră om de încredere încă din starea de veghe.

Mai mult, hipnotistul poate transfera încrederea totală cu care este investit într-o terță persoană oarecare prezentă la spectacol. El îi cere subiectului hipnotizat să respecte „orbește” ordinele acelei persoane din public, iar lucrul acesta chiar se întâmplă în show-urile de hipnoză.

MEMORIA DUPĂ HIPNOZĂ

Sugestiile post-hipnotice (date de hipnotizator înainte de ieșirea din transă) decid dacă un anumit conținut relevant prin hipnoză va deveni conștient sau va rămâne inconștient după trezirea clientului.

Să considerăm că fiecare palier psihic are propria sa memorie. Putem, la fel de bine, considera că există o unică Memorie, cu diferite drepturi de acces ale fiecărei componente psihice. Sau o combinație între aceste două variante.

Sesiunea hipnotică va fi înregistrată integral în memoria Pseudo-Conștiinței. Dar la sugestia post-hipnotică corespunzătoare, o parte sau tot episodul poate fi ascuns de vederea Conștiinței, după trezire. Dacă, dimpotrivă, sugestia este de memorare totală, la ieșirea din transă, Conștiința se recuperează la Pre-Conștiință cu drept de acces la toată memoria sesiunii abia încheiate. Același lucru se poate petrece natural și în lipsa unei sugestii post-hipnotice, dar cu mari variații de la caz la caz.

Revenirea Conștiinței are două faze, succedate rapid: 1) Recuplarea la Pre-conștiință și 2) Recuplarea la memoria Pre-conștiinței. Uneori, faza a doua nu reușește, ceea ce se traduce prin lipsa amintirilor.

„MEMORIA este un accesoriu al minții, necesar pentru înmagazinarea datelor culese din planul fizic. Ea este un strat de materie astrală adăpostită în creierul uman, vecină cu conștiința, dar izolată de spirit.” (**Maestrul Yogananda, despre spirit, conștiință, minte, mesaje preluate de mediumul Nina Petre, publicate în volumul SPIRITISMUL, METODĂ MODERNĂ DE INVESTIGAȚIE**)

Putem să împărțim empiric memoria în două mari categorii:

1) Memoria dinamică, activă, implicată în dobândirea de abilități. De pildă, dansul, scrisul, cântatul la un instrument etc. Toate abilitățile (inclusiv anumite obiceiuri emoționale sau de judecată) sunt scheme repetate de multe ori. Practic, aceasta nu este o memorie propriu-zisă, ci elaborări mentale.

Savanții consideră că prin repetare se îngroașă anumite trasee neuronale, precum și ordinea activării anumitor neuroni. **Mintea Fizică** este o mare colecție de programe/scheme.

Managerierea noului, creativitatea sunt funcții superioare ce devin posibile numai cu ajutorul Minților superioare și a Spiritului.

2) Memoria statică, receptivă, care înregistrează evenimentele pe măsură ce se desfășoară. În psihologie i se spune „memorie episodică” și găzduiește **amintirile** propriu-zise.

Se cunoaște faptul că Mentea fizică organizează selectiv amintirile în trei tipuri: memorie de scurtă durată (cel mult minute), de medie durată (o zi) și de lungă durată. Memoria de lungă durată se suplimentează **pe timpul somnului** cu informațiile dobândite în ziua ce tocmai s-a încheiat, preluate și selecționate din memoria de medie durată. S-a constatat că uneori **Mentea Fizică** alterează înregistrarea, introducând propriile sugestii perceptive sau emoționale, fiind deci un proces interpretativ, nu unul fotografic. Aceste amintiri pot fi accesate de Conștiință.

Psihologia consideră că *inconștientul* deține o memorie totală, fotografică, care însă nu poate fi accesată conștient. Prin hipnoză, această bază de date devine permeabilă la interogațiile hipnoterapeutului.

Este discutabil dacă **Mentea Fizică** deține într-adevăr o asemenea memorie formidabilă, căci are o capacitate limitată de stocare, probabil, din cauza densității sale. În schimb, datorită materiei subtile din care e alcătuită, memoria **Minții Astrale** este nelimitată și poate reține orice detaliu cu mare precizie. Poate că despre ea este vorba când spunem „*inconștientul*”. (Dr. Michael Newton sugerează chiar că memoria de lungă durată ar putea fi găzduită în spațiul de stocare nelimitat al memoriei astrale – numită de el „veșnică”.)

Mă gândesc aici și la **hipnoza regresivă**, care accesează informații din viețile anterioare sau dintre încarnări. Este clar că asemenea informații provin – pe ocolite – din memoria Spiritului (din Perispirit), livrate **Minții Astrale** și, mai departe, **Pseudo-Conștiinței**. Subiectul hipnotizat profund dovedește adesea o înțelepciune mai mare decât în viața obișnuită. Prin el vorbește **Inteligența superioară astrală**, care se manifestă mai plenar decât în starea de veghe.

ALTE STĂRI DE CONȘTIINȚĂ MODIFICATE

CONȘTIINȚA STRĂINĂ

În cele arătate mai sus am arătat că omul poate funcționa relativ „bine” și în stare de inconștiență! În transa hipnotică, tot controlul îl deține hipnotizatorul, secondat discret de **Mentea Astrală**. Dar este doar o stare temporară. Ființa este „umană” doar dacă manifestă Conștiință.

Lucrul acesta îl intuim cu toții, mai ales când, prin contrast, vedem înfiorați o persoană cu tulburări psihice grave, depersonalizată.

Și mai înspăimântător este fenomenul **încorporării de spirite** (posedare). În acea stare, tot temporară, omul se schimbă radical, devine o altă persoană, la propriu. O **Conștiință străină** se cuplează la minte, transmițând voința și personalitatea unui alt Spirit decât cel original, care era proprietarul de drept al corpului. Va apare, desigur, o nepotrivire la contactul dintre vechea Pre-Conștiință și noua Conștiință, precum și o luptă între spirite, de alungare a intrusului, de unde și un posibil comportament ambiguu, ambivalent.

EXTAZUL

Viața omului este o aventură a Conștiinței. O aventură în aventură sunt stările modificate de conștiință. Ele ne prezintă alte realități decât cea materială. Unii hipnotiști vorbesc de zeci de niveluri de aprofundare a transei. Meditatorii avansați pot atinge zeci de stări distincte de conștiință. Explorarea câmpului Conștiinței va fi, cu certitudine, o preocupare majoră a omenirii viitoare.

Starea de extaz yoghin (samadhi) este o transă în care Conștiința percepe o altă realitate minunată, ca urmare a purificării **Minții Fizice** până aproape de finețea **Minții Astrale**. Există și relatări ale unor oameni fără preocupări spirituale care au fost „răpiți în duh” ori s-au dedublat mai sus de nivelul astral, în lumea spiritelor pure.

Tehnic vorbind, extazul este o dedublare de nivel înalt. Putem defini starea de **extaz** pe baza rezonanței Conștiinței cu etajele spirituale superioare din S.P.S.U. Astfel, putem atinge:

- Nivelul **Sinelui Superior** (Sine Transpersonal, Perispirit, anandamayakosha), unde se trăiește o stare de fericire nemaîntâlnită în viața obișnuită. Ființa se simte înfrățită cu toate ființele din lume, dar încă se păstrează conștiința individuală.

- Nivelul **Spiritului** (Sine Divin, Atman), unde se poate trăi Conștiința cosmică, o expansiune până la marginea Universului, fără granițe individuale.

- Alte niveluri superioare, ca exemplificări ale Grației divine.

„SINELE tău este o materie foarte apropiată de mine. Voi îi spuneți „perispirit”, adică ambalajul fragil și suprasensibil al spiritului. Numai cei foarte evoluți spiritual pot rezona automat cu spiritele lor. Majoritatea celor care au acces la viața spirituală reușesc să se pună de acord cu perispiritul lor,

producându-se o colaborare în anticamera perfecțiunii, acesta înseamnând enorm de mult. Cei care au acces la spiritul lor ating desăvârșirea în mod natural, plăcut, fără eforturi deosebite.” (**Nina Petre: Spiritul meu mi s-a adresat, comunicare mediumnică cu propriul Spirit, publicată în cartea VIAȚĂ, MOARTE ȘI DINCOLO DE MOARTE**)

DEDUBLAREA

„Imediat ce omul adoarme, pleacă și spiritul, luând cu el o parte din perispirit, adică protecția sa astrală și eterică. O parte din perispirit rămâne pe loc. Și mintea rămâne pe loc, dar își trimite componenta eterică (mintea de rezervă) să însoțească spiritul, dacă el o cere. Conștiința rămâne în planul fizic, ea fiind monitorul de rezervă care preia comenzile de la spiritul aflat în deplasare și le înmagazinează în creier, astfel ca mintea să le recepționeze.” (**Maestrul Yogananda, despre dedublare**, mesaje telepatice publicate de Nina Petre în volumul *SPIRITISMUL, METODĂ MODERNĂ DE INVESTIGAȚIE*)

La începutul articolului am convenit că **Mintea Fizică** nu ar fi altceva decât o „secreție a creierului”, conform poziției științei oficiale. Totuși, nu ar fi imposibil ca și ea să aibă o natură pur energetică și să se comporte în anumite condiții ca o Minte subtilă – să se poată diviza și părăsi corpul fizic. Dacă gândurile fizice se pot transmite la distanță de la o **Mintea Fizică** la alta, și dacă acceptăm că mintea este o colecție de gânduri, ar fi logic că și o dublură a **Minții Fizice** s-ar putea deplasa la distanță de creier! În altă ordine de idei, dacă **Mintea Astrală** se dedublează firesc, și ea face un corp comun cu **Mintea Fizică**, fiind ramuri ale aceluiași trunchi, de ce să nu aibă și aceasta din urmă aceleași abilități înnăscute (e drept, poate ceva mai greu de declanșat)?!

CONTINUITATEA CONȘTIINȚEI LA MOARTE

Nu e greu să spunem că **Mintea Fizică** moare odată cu creierul. În schimb, este cert, **Conștiința fizică** nu dispare. Ea nici NU se retrage în Perispirit imediat și nici NU rămâne suspendată în neant, ci se unește cu **Conștiința astrală**. Așa se explică continuitatea Conștiinței după moarte, atestată de milioane de mărturii. Această nouă „Conștiință-dublă” este însoțită de **Mintea Astrală**, care se va dezintegra mai târziu, după câteva săptămâni sau luni. Durează atât de mult, întrucât **Mintea Astrală** nu este la fel de dependentă ca creierul de aportul substanțelor materiale hrănitoare. Rezerva proprie de energie îi permite deci **Minții**

Astrale să supraviețuiască mai mult timp în afara corpului fizic. Fenomenul se repetă proporțional și cu **Mintea Mentală**, iar într-un final, „Conștiința-triplă” se retrage definitiv în **Perispirit**, locul de unde a provenit la începutul vieții. Abia atunci devine Spiritul complet liber de condiționările fostei vieți pământești.

Din cele de mai sus desprindem un alt argument la retorica de mai sus, despre decorporalizare: Dacă **Conștiința fizică** se poate reuni cu **Conștiința astrală** la moarte, ar putea-o face și pe timpul vieții, pentru a se dedubla odată cu **Mintea Astrală**. Într-adevăr, este discutabil dacă **Mintea fizică** poate participa la dedublarea astrală, dar am putea admite că **Conștiința Fizică** se poate comporta mai liber (fiind alcătuită dintr-o substanță mai rafinată, perispirituală). Așa am putea explica de ce psihonauții mărturisesc că, în proiecția astrală, omul își păstrează vie conștiința și amintirile vieții fizice. Chiar și după moarte, până intervine transformarea psihologică, conștiința sufletului ieșit din corp este foarte legată de fostul trup fizic. Vehiculul continuității ar fi deci **unica Conștiință**, cu amintirile ei **fizice, astrale, mentale**.

Se știe că Spiritul își poate aduce în actuala viață pământească anumite abilități câștigate cu truda altor vieți. Pot fi, de exemplu, abilități sportive ale corpului fizic. Evident, acest tip de abilități erau înmagazinate obligatoriu în **Mintea fizică**, nu în celelalte superioare. Înseamnă că, la moarte, inclusiv o parte din aceasta este preluată în Perispirit. El se îmbogățește după fiecare viață trăită pe Pământ cu părți din cele trei Minți, respectiv blocuri de memorie. Memorie atât statică, cât și dinamică, adică **amintiri** și **abilități** (automatisme psihosomatice). Acesta este raționamentul pentru care susținem că inclusiv **Mintea fizică** se poate fragmenta și deplasa dincolo de creier...

LECTURĂ SUPLIMENTARĂ

Interacțiunea dintre SPIRIT și MINTEA FIZICĂ

Sursa: Michael Newton, „Destinul sufletelor”, cap.9, subcapitolul „Colaborarea sufletelor cu noile trupuri”.

Autorul denumește drept „suflet” ceea ce este Spiritul. Există o confuzie între termeni, provenind, probabil, din tradiția creștină, puternică în America și necorectată în spiritualitatea new-age. În citatele de mai jos, mi-am permis să înlocuiesc cuvântul „suflet” cu „spirit”, oferind astfel un plus de claritate textului, din punctul meu de vedere.

[...] Unii dintre clienții mei au spus (*n.n. - spiritele lor au spus, sub hipnoză*) că unele creiere cu care s-au unit păreau mai primitive decât altele.

[...] În fetus începe, de fapt, colaborarea dintre spirit și trup.

Spiritul și creierul unui nou-născut par a-și începe colaborarea ca două entități separate, distincte, pentru a deveni (*n.n. – funcțional*) o singură minte.

Unii oameni se simt deranjați atunci când le spun că această idee a unei entități duble sau dualitatea trup-spirit înseamnă că, deși caracterul nemuritor al spiritului continuă să trăiască, personalitatea vremelnică a corpului moare. Și totuși spiritul a fost cel care, în acord cu mintea unui trup, a creat o personalitate unică a unui singur Sine.

[...] unele combinații trup-spirit funcționează mai eficient decât altele. [...] Când colaborarea dintre spirit și trup este încă incipientă, în fetusul corpului actual al unui client, aud multe afirmații (*n.n. – de la spiritele clienților aflați sub hipnoză*) despre cum sistemul circuitelor cerebrale al nou-născutului este bine acordat sau, dimpotrivă, puțin încurcat (*n.n. – dereglat*).

[...] Unul dintre subiecți mi-a spus deschis: „Când un spirit complex, foarte avansat se combină cu un creier care de-abia se târăște, este ca și cum ai înhăma un cal de curse alături de unul care a tras la plug”.

[...] Un coeficient de inteligență ridicat nu este un indiciu că spiritul ar fi avansat. Pentru un spirit cu mai puțină experiență, nu ridică probleme atât un coeficient de inteligență scăzut, cât o minte disonantă și irațională.

[...] În întreaga mea carieră am avut numai de două ori de-a face cu spirite care au recunoscut că au cerut să fie înlocuite într-un fetus la care n-au reușit cu nici un chip să se adapteze. În ambele cazuri, un alt spirit le-a luat locul înainte de luna a opta.

[...] Caracterul nemuritor al spiritului este influențat de toate caracteristicile și temperamentul creierului corpului gazdă, fapt ce pune la încercare maturitatea spiritului. Am arătat că există spirite care sunt mai susceptibile decât altele în a cădea pradă influențelor negative din viață.

[...] Când un spirit se unește cu un nou-născut, pot fi aproape sigur că această colaborare se adresează atât defectelor spiritului, cât și minții trupului ce are nevoie de exact acest spirit. Planificatorii aleg pentru noi în așa fel corpurile, încât să poată combina defectele **caracterului** nostru (*n.n. – ale spiritului*) cu anumite **temperamente** ale trupului gazdă, cu scopul de a crea un tip de personalitate sau altul.

De la clienții mei medici sau fiziologi am obținut niște scurte imagini anatomice ale spiritelor care intrau în creierul în formare al unui fetus. Un exemplu în acest sens este cazul 66.

Cazul 66

Dr. N: Aș vrea să știu dacă tranziția inițială în fetus este întotdeauna la fel pentru tine.

S.: Nu, nu este. Chiar dacă aș putea vedea mintea copilului în detaliu, cu raze X, în timpul în care se face alegerea vieții, tot n-aș avea garanția că intrarea mea ar fi lipsită de asperități.

Dr. N: Dă-mi cel mai recent exemplu în care ai avut o intrare dificilă.

S.: Cu trei vieți în urmă am intrat într-un creier foarte rigid, nereceptiv. Am simțit că prezența mea era percepută de acesta ca o invadare. Era ceva neobișnuit, deoarece cele mai multe trupuri gazdă îmi acceptă prezența. În mod normal, sunt considerat ca un nou coleg de cameră.

Dr. N: Vrei să spui că acest corp te simțea ca pe o prezență străină, care trebuia respinsă?

S.: Nu, era vorba în această situație de o minte înceată, cu pungi dense de energie. Sosirea mea era o intruziune în lipsa lui de activitate mentală... avea o separare între compartimentele creierului.... care producea o rezistență la... comunicare. Mințile letargice necesită adesea mai mult efort din partea mea, pentru că opun rezistență la schimbare.

Dr. N: Ce schimbare?

S.: A prezenței mele în spațiul lor, ceea ce cere o reacție de răspuns din partea creierului. Prezența mea a silit această minte să gândească și nu era cazul unei minți prea curioase. Am început să apăs pe butoane și am văzut că nu voia să răspundă la apel.

Dr. N: La ce te așteptai?

S.: Ceea ce văzusem eu în lnel era rezultatul final, o minte de adult, dar nu văzusem și toate greutățile ce mă așteptau cu mintea copilului....

Dr. N: Înțeleg. Și spui că această minte considera prezența ta ca o amenințare?

S.: Nu, numai ca pe o neplăcere. Am fost acceptat, în cele din urmă, și atât eu, cât și copilul ne-am adaptat unul la celălalt.

Dr. N: Să mergem puțin înapoi la afirmația ta referitoare la „apăsatul pe butoane”. Explică-mi, te rog, ce înseamnă acest lucru pentru tine în cazul unei intrări obișnuite într-un fetus pe care ți l-ai ales.

S.: Intru, de regulă, într-un creier care se dezvoltă cam prin luna a patra - ghizii noștri ne dau o oarecare libertate în această privință - dar niciodată după luna a șasea. Când intru în pânțele mamei, creez o lumină roșie de energie compactă și o îndrept în sus și în jos de-a lungul coloanei vertebrale a copilului - urmărind o rețea de neuroni, până la creier.

Dr. N: De ce procedezi așa?

S.: Acest lucru îmi arată cât de eficientă este transmiterea gândurilor - releele senzoriale...

Dr. N: Și apoi, ce faci?

S.: Îmi îndrept lumina roșie în jurul zonei dura-mater - stratul exterior al creierului... ușor...

Dr. N: De ce lumină roșie?

S.: Aceasta îmi permite să fiu... sensibil față de senzațiile fizice ale noii persoane. Îmi amestec căldura energiei cu nuanțele albastre-cenușii ale creierului. Înainte de a ajunge aici, creierul e, pur și simplu, gri. Ceea ce fac este, de fapt, să aprind lumina într-o cameră întunecată care are un copac în mijloc.

Dr. N: Nu cred că înțeleg. Explică-mi ce este cu acest copac.

S.: (pătimaș) Copacul este **trunchiul cerebral**. Mă plasez între cele două emisfere cerebrale, pentru a obține un loc în care să pot observa cum va funcționa sistemul. Apoi mă deplasez de-a lungul ramurilor copacului pentru a investiga circuitele. Vreau să știu cât de densă este energia în aceste fibre

dimprejurul cortexului cerebral care se înfășoară în jurul talamusului... Vreau să aflu cum anume gândește și simte lucrurile acest creier.

Dr. N: Cât de importantă e densitatea energiei sau nivelul insuficient al acesteia în funcționarea creierului?

S.: Un creier ce are o densitate excesivă a energiei în anumite zone arată că aici există blocaje ce inhibă legăturile necesare unei funcționări eficiente a neuronilor. Vreau, dacă voi putea, să fac câteva adaptări în aceste piedici de pe trasee cu ajutorul energiei mele - știi - încă în timp ce creierul se formează.

Dr. N: Poți schimba ceva în dezvoltarea creierului?

S.: (râde de mine) Sigur! Crezi că spiritele sunt doar niște pasageri ai unui tren? Stimulez ușor aceste zone.

Dr. N: Vrei să spui că poți îmbunătăți funcționarea undelor cerebrale prin toate aceste activități pe care le-ai descris?

S.: Aceasta este ceea ce așteptăm să se întâmple. Toată treaba e să-ți amesteci nivelurile vibraționale și capacitățile cu ritmul natural al undelor cerebrale ale copilului - flux electric. (exuberant) Cred că trupurile mele gazdă îmi sunt recunoscătoare pentru ajutorul acordat la îmbunătățirea vitezei cu care sunt transmise gândurile. (se oprește și apoi adaugă) Poate că acesta e un mod de gândire optimist.

Dr. N: Ce prevezi pentru viitorul acestei minți, având în vedere continua evoluție și influența stimulativă a spiritelor?

S.: Telepatia mentală.

[...] Subiectul cazului următor nu are pregătire medicală. El vorbește despre uniunea a două entități în scopul de a forma una singură atunci când începe o nouă viață. Fiecare spirit are propriile preferințe referitoare la momentul anume și modul în care va intra în fetus. Cazul următor ne dă câteva indicații asupra procedurilor folosite de un spirit foarte evoluat și atent.

Cazul 67

Dr. N: Spune-mi cum este să intri în mintea unui copil și când anume obișnuiești să o faci?

S.: La început, mă gândesc la asta ca la o logodnă. Am intrat în actualul meu trup în luna a opta. Prefer să intru mai târziu, pentru că atunci creierul este mai mare și am mai mult de lucru în timpul alăturării mele.

Dr. N: Nu există și dezavantaje dacă intri mai târziu? Mă refer la faptul că ai de-a face cu o personalitate mai independentă.

S.: Unii dintre prietenii mei au simțit, într-adevăr, asta, eu însă nu. Prefer să comunic cu un copil mai conștient.

Dr. N: (prefăcându-mă că nu înțeleg, pentru a-i provoca un răspuns) Să-i vorbești unui fetus - ce vrei să spui?

S.: (râde de mine) Bineînțeles că interacționăm cu copilul.

Dr. N: Ia-mă ușor aici. Cine deschide discuția?

S.: E posibil să spună copilul: „Cine ești tu?”, iar eu să îi răspund: „Un prieten, care a venit să se joace și să fie o parte din tine”.

Dr. N: (provocându-l intenționat) Nu e cumva o înșelătorie? Tu n-ai venit să te joci. Tu ai venit să-i ocupi mintea.

S.: O, te rog! Cu cine crezi că vorbești? Această minte și spiritul meu au fost create să fie laolaltă. Crezi că sunt un soi de intrus pe Pământ? M-am alăturat unor copii care m-au întâmpinat ca și cum m-ar fi așteptat.

Dr. N: Există și spirite care au avut experiențe ceva mai diferite.

S.: Uite, și eu cunosc spirite care sunt neîndemânatică. Ele intră ca niște tauri într-un magazin de porțelanuri, cu prea multă dorință de a începe ceea ce și-au propus. Prea multă energie frontală dintr-o dată crează o reacție de rezistență.

Dr. N: În viața ta actuală, a fost cumva copilul temător față de intrarea ta?

S.: Nu, ei nu știu încă suficiente lucruri pentru a le fi frică. Încep prin a mângâia creierul. Pot proiecta imediat gânduri calde de dragoste și de colegialitate. Majoritatea copiilor, pur și simplu, mă acceptă ca fiind o parte din ei. Câtiva se retrag - după cum s-a întâmplat și cu actualul meu trup.

Dr. N: Chiar așa? Ce era în neregulă cu respectivul fetus?

S.: Nu era mare lucru. Erau gânduri de genul: „Acum, că ești și tu aici, ce se va întâmpla cu mine?”

Dr. N: Cred că e un lucru foarte important. În esență, copilul recunoaște faptul că identitatea sa depinde de tine.

S.: (răbdător) Copilul a început să-și pună întrebări de genul: „Cine sunt eu?”. Unii copii sunt mai conștienți de acest lucru decât alții. Câtiva sunt reticenți, pentru că prezența noastră le irită puțin ființa interioară - ca o perlă în stridie.

Dr. N: Așadar, nu crezi că respectivul copil se simte forțat să renunțe la o parte a individualității sale?

S.: Nu, am venit ca spirite ca să îi dăm copilului... o personalitate mai adâncă. Ființa sa este înălțată de prezența noastră. În lipsa noastră, ei ar funcționa ca un fruct încă verde.

Dr. N: Dar, oare, copilul înțelege ceva din aceasta înainte de a se naște?

S.: El știe numai că vreau să fim prieteni, pentru a putea lucra împreună. Începem să comunicăm discutând despre lucruri simple, cum ar fi poziția incomfortabilă din pântecul mamei. Am avut cazuri în care cordonul ombilical era înfășurat în jurul gâtului copilului și l-am calmat, pentru că altfel s-ar fi putut zbate înrăutățind lucrurile.

Dr. N: Te rog, continuă să-mi spui cum îl ajuți pe copil.

S.: Pregătesc copilul pentru naștere, eveniment care atunci când se va produce va fi un șoc pentru acesta. Imaginează-ți numai, să fii forțat să părăsești pântecul cald, confortabil și sigur, pentru a ajunge în lumina puternică a unei camere de spital... zgomotul... să trebuiască să respiri... să fii manevrat. Copilul apreciază ajutorul pe care i-l dau, pentru că scopul meu principal în acest moment este de a-i alunga teama, asigurându-l că totul va fi bine.

Dr. N: Poți să calmezi și mamele?

S.: Trebuie să fim foarte pricepuți pentru a face acest lucru: În timpul multor existențe am avut puțin sau nu am avut deloc efect asupra mamelor mele dacă acestea erau înfricoșate, triste sau mânioase în timpul sarcinii. Trebuie să poți să-ți aliniezi vibratile energetice atât cu ritmul natural al trupului copilului, cât și cu cel al mamei. Trebuie să armonizezi trei seturi de niveluri de unde - incluzându-le și pe ale tale -, pentru a le liniști pe mame. Uneori chiar l-

am pus pe copil să-i dea un ghiont mamei pentru ca aceasta să știe că suntem bine.

Dr. N: Așadar, o dată cu nașterea, presupun că s-a terminat partea cea mai grea a muncii pe care o presupune fuziunea.

S.: Ca să fiu sincer, fuziunea nu este completă încă pentru mine. Am vorbit cu corpul meu ca o a doua entitate până la vârsta de șase ani. E mai bine să nu forțezi o contopire completă imediat. Ne jucăm pentru o vreme ca două persoane diferite.

Dr. N: Am observat că mulți copii vorbesc cu ei înșiși, ca și când ar fi alături de un tovarăș de joacă imaginar. Să fie vorba de spirit?

S.: (zâmbind) Așa este, deși și ghizilor noștri le place să se joace cu noi când suntem copii. Poate ai observat că și bătrânii vorbesc adesea singuri. Ei se pregătesc pentru despărțire, la celălalt capăt al drumului, în felul propriu.

Dr. N: În general, cum vezi aceste întoarceri pe Pământ, viață după viață?

S.: Ca pe un dar. Este o planetă atât de multilaterală. Sigur, uneori acest loc ne produce suferințe, dar e în același timp și atât de frumos și de încântător. Trupul omenesc e o minune de formă și de structură. Nu încetez niciodată să mă minunez de fiecare nou trup, de modurile atât de diferite în care mă pot exprima în acestea și mai ales de cea mai importantă modalitate de expresie - dragostea.

***Răzvan Alexandru Petre,
6 august 2017***

HIPNOZA ȘI FENOMENELE CONEXE

Privire de ansamblu asupra hipnozei

Secțiuni și capitole:

ASPECTE GENERALE ALE HIPNOZEI

Hipnoza e o transă dirijată | Expansiunea și creativitatea - reflexe spirituale | Jocul de rol în hipnoză | Autohipnoza | Hipnoza în religie | Sugestia hipnotică | Hipnoza e intensă concentrare | Dependența de hipnotizator | Două tipuri de hipnoză | Rolul nobil al hipnozei de spectacol | Cine este hipnotizabil

FENOMENE INFO-ENERGETICE ÎN HIPNOZĂ

Natura energetică a minții | Programe mentale. Programe hipnotice | Mecanisme elementare de programare | Componentele minții | Conștiința | Disocierea conștiinței prin hipnoză | Conștiința și Pseudo-conștiința | Secretul hipnozei | Etapele dedublării

PERFORMANȚELE HIPNOZEI

Profundimea transei hipnotice | Amintirea ședinței de hipnoză | Modelul științific al hipnozei

HIPNOZA ÎN SCOPURI SPIRITUALE

Discordanțe și contraziceri prin hipnoza regresivă | Hipnoza regresivă și lumea spiritelor | Transa supraconștientă

ALTE MANIFESTĂRI PARANORMALE

ASPECTE GENERALE ALE HIPNOZEI

Motto: Cât de „încuiată” este mintea umană de obicei! Și cât de ușor comunică ea cu subconștientul și supraconștientul pe timpul hipnozei...!

HIPNOZA E O TRANSĂ DIRIJATĂ

TRANSA este un fenomen natural și comun. S-a constatat că la fiecare 90 de minute, creierul intră într-o stare de relaxare potrivită somnului și transei (cu emisia preponderentă de unde alfa).

Transa poate apare spontan: în visarea cu ochii deschiși (reveria diurnă) sau în „hipnoza de autostradă”, în care conducem mașina fără să ne gândim la ce facem.

Lectura, vizionarea unor spectacole, audierea muzicii nu ar avea efectul benefic asupra armoniei psihologice fără transa asociată lor, dacă nu ne-am lăsa absorbiți de „realitatea” paralelă artistică, alături de eroii preferați.

Chiar și creatorii de artă sau savanții obțin marea inspirație tot când sunt în transă: creatorul primește inspirația din astral, de obicei fiind servită de spirite-muze.

Studiile au arătat că, după câteva minute de privit la televizor, creierul intră într-o stare de semi-transă în care informațiile penetrează mai ușor.

Transa poate fi produsă și intenționat prin numeroase metode. **Hipnoza este o transă dirijată.**

EXPANSIUNEA ȘI CREATIVITATEA - REFLEXE SPIRITUALE

De ce ne place să ascultăm povești, să urmărim piese de teatru sau filme, chiar limbajul muzicii? Imediat ne punem în stare (transă) și intrăm într-o realitate paralelă. Personajele sau senzațiile par reale, chiar dacă scena este imaginară.

Răspunsul este că avem înăscută **dorința de evadare din realitatea imediată**, concretă, materială.

Și de ce intrăm în transă când facem activități monotone, de rutină, non-creative, repetitive (inclusiv șofatul pe autostradă)?

Pentru că simțim **nevoia instinctivă să fim creativi**, să avem parte de noutate.

Aceste două tendințe sunt niște REFLEXE SPIRITUALE, ecouri ale Spiritului divin dinăuntru. Dumnezeu manifestă Lumea pe două direcții: EXPANSIUNE și CREATIVITATE.

Expansiunea este prezentă, de exemplu, în faptul că spațiul cosmic se dilată continuu, generând tot mai multe corpuri cerești; în faptul că se nasc mereu noi spirite, care animă materia cosmică; în faptul că memoria trecutului crește la nesfârșit ș.a.m.d. Aceasta ar fi expansiunea *cantitativă*.

Creativitatea divină este acea expansiune *calitativă*, care poate fi întrezărită în bogăția naturii vii, în unicitatea fiecărei ființe umane, în exotismul fiecărei planete sau stele observabile etc.

Nevoia noastră de evadare din realitatea fizică limitativă provine din **expansiune**, care, într-o metaforă cosmologică, ar fi „radiația de fond” a

exploziei **creative** a Divinității. Nu ne putem opune ei, vine din adâncurile ființei.

Transa este o supapă de siguranță a încătușării Spiritului în materie. De aceea este atât de frecventă și comună tuturor oamenilor.

JOCUL DE ROL ÎN HIPNOZĂ

ACTORUL manifestă la extrem această tendință de expansiune. El vrea să trăiască mai mult decât o singură viață, prin alte personaje, manifestând diferite personalități cu ajutorul creativității sale artistice.

Omul hipnotizat este un actor total convins de rolul în care tocmai a intrat, cu atât mai mult cu cât este mai exhibiționist. Rolul i-l repartizează hipnotizatorul și îl joacă PERFECT pentru că își imaginează și simte puternic statutul, emoțiile acelui rol, prin sugestiile hipnotice.

Există și o școală psihoterapeutică, numită **psihodramă**, ce funcționează tocmai pe intrarea participanților în roluri dramatice, ca într-o joacă serioasă. Sugestiile scenetei sunt asimilate interior și au efecte asupra subconștientului, ca în hipnoză.

Dar să ne gândim și la rolurile sociale pe care le jucăm zilnic. Suntem soți, părinți, copii, șefi, subalterni etc. Ne autoasumăm aceste roluri și le jucăm conștiincioși, fără a le chestiona. În contexte diferite, când jucăm alte roluri, personalitatea noastră suferă modificări notabile.

AUTOHIPNOZA

În multe părți ale globului, adepții unor culte religioase își chinuie corpul în fel și chip pentru a intra în starea de transă, în care pot apoi înfăptui „acte de credință” impresionante. La fel, fachirii își autoinduc hipnoza pentru performanțele lor magice.

Există o mare putere în autohipnoză, fiindcă ne oferă multă libertate și încredere.

Pe de altă parte, există și unele riscuri dacă omul nu are suficientă luciditate spirituală. Cel care se poate autohipnotiza ușor este obsedat să își dea mereu „sugestii pozitive” și să le respingă pe cele din afară. Astfel, viața sa nu este liniștită, ba este chiar un pic artificială.

Totuși, cei care înțeleg puterea autosugestiei (evidențiată didactic în hipnoză) sunt cu un pas înaintea celorlalți. Ei văd că sugestiile sunt prezente peste tot, permanent, și pe baza lor ne construim filosofia de viață. Propaganda ideologică și „spălarea creierului” sunt doar accelerări

nefaste ale unui proces universal. **Lumea este o mare sugestie** acceptată de comun acord.

Chiar și planul subtil astral conține realități consensuale, adică niște cadre externe țesute exclusiv din gândurile comune ale spiritelor care trăiesc în ele.

HIPNOZA ÎN RELIGIE

În sectele **new-age**, autohipnoza este larg utilizată. De exemplu, adeptul e învățat să îl privească pe guru ca pe însuși Dumnezeu sau să își închipuie că lucrurile sunt altfel decât în realitate. Autohipnoza se predă deturnat, ca un mod de trai, nu ca o simplă metodă – sub un nume pompos (transfigurare, meditație, lucru cu subconștientul) – în scopul suprimării simțului critic, pentru manipularea adeptilor spre profitul liderilor.

Ați observat cum unii lideri carismatici „creștini” fac **exorcisme** spectaculoase? Își bagă adeptii în stare de hipnoză luându-i prin surprindere cu gesturi neobișnuite, iar apoi urmează discuția cu „demonii” din om și alungarea lor. Dar, de obicei, e doar un joc al minții, o scenetă jucată de subconștientul omului ce crede cu tărie în puterea demonilor... (Pentru exemplificare, căutați „TB Joshua” pe internet.)

Și rolul spiritual autoasumat poate induce un efect psihic special. De exemplu, pelerinajele religioase au și puterea de a accentua credința omului, fie și numai datorită rolului de „pelerin credincios” pe care îl joacă cu toată ființa. Dacă te duci în pelerinaj, cu toate sacrificiile aferente, simți că „trebuie” să ai parte de trăiri extatice sau măcar de un mic **miracol**... Și îl vei avea, poate.

Dacă ne gândim bine la semnificația cuvântului CREDINȚĂ, găsim cel puțin trei sensuri:

1 - Credința, ca **autosugestie** repetată constant. Este o bombardare a minții cu niște concepte ce refuză să intre spontan și natural în cap. Mulți doresc să-și manipuleze semenii cu ideile lor interesate, dar pentru ca sugestiile repetate mereu să aibă rezultat, ele trebuie asimilate ca autosugestii, astfel ca omul-țintă să continue și în intimitate să se autoconvingă de adevărul acelor idei străine.

2 - Credința, ca **autohipnoză**, regăsită în efectul extraordinar numit „placebo” și în actele de credință, cum ar fi vindecările miraculoase.

3 - Credința, ca **încredere** în metode inițiatice. Aceste „ritualuri” acționează și în lipsa credinței, înțeleasă în celelalte sensuri de mai sus, fiind o acțiune a legilor naturale și spirituale. E nevoie de o minimă încredere în eficiența metodei, la început, doar pentru a intra în obișnuință a o folosi și astfel a observa rezultatele obiective (ca în cazul inițierii în energia vindecătoare Reiki).

SUGESTIA HIPNOTICĂ

Influența mentală directă se poate realiza prin două forme principale: printr-un canal senzorial (uzual, voce, în cazul oamenilor) sau prin canal telepatic (direct energetic).

Există persoane special dotate, cum a fost Wolf Messing sau cum este Derren Brown, care pot induce gânduri altor persoane. Dar acești inductori telepatici sunt rari și ei nu fac chiar hipnoză. **Hipnoza adevărată are nevoie de participarea subiectului.** Nu se va întâmpla nimic dacă el stă detașat și nu cooperează, neurmând indicațiile verbale ale terapeutului.

SUGESTIA TREBUIE SĂ DEVINĂ AUTOSUGESTIE

De ce nu ne putem hipnotiza singuri fără pregătiri speciale? Să ne dorim, pur și simplu, și să obținem imediat? Poate pentru că dorința e superficială, nu investim destul interes sau credință.

Deseori, avem nevoie să intrăm în **rolul de hipnotizat**. E nevoie de două persoane sau măcar de un substitut al celei de-a doua persoane. Specialiștii afirmă că:

«Este suficient ca o situație să fie definită de cercetători a fi de „tip hipnotic” pentru ca reacția subiectului la testele de susceptibilitate hipnotică să fie mai intensă. Aprecierea persoanei că a fost hipnotizată depinde și de ceea ce ea consideră că ar corespunde dorinței hipnotizatorului. »⁴

Alteori, sugestia se poate induce realmente fără un hipnotizator, doar prin ascultarea **înregistrării propriei voci**, într-o stare de receptivitate sporită.

Starea de hipnoză se poate autoinduce exclusiv mental și atunci se numește „**credință**” sau „**placebo**”, în funcție de context. Condițiile exterioare ne pot ajuta dacă ne șochează și ne alterează conștiința. Atunci devine posibil cu ușurință actul de credință (autohipnoza).

⁴ <http://www.psihologie-psihoterapie.ro/cabinet/articole/hipnoza/>

HIPNOZA E INTENSĂ CONCENTRARE

De ce nu poate oricine sau oricând să se autosugestioneze?

Cauze probabile:

1) **Vagabondajul gândurilor**. Atenția este slăbită natural, fiind captată de diverse gânduri, pe rând, nefocalizând mintea asupra unui singur. Ea se poate educa prin exerciții speciale.

2) **Autosabotare** (criticism, neîncredere, judecăți ce consumă energia mentală), care nu îngăduie focalizarea asupra sugestiei dorite. Atenția este năucită de propriile anti-programe ale minții. E nevoie de introspecție și autoeducație mentală.

CONCENTRAREA E SECRETUL SUCCESULUI

Există oameni, puternici mental, care nu au nevoie de nimic exterior pentru a-și concentra mintea cu o mare intensitate în orice moment. Ei pot obține performanțe ca în hipnoză. Secretul lor este **concentrarea maximă**.

În lumea occidentală, agitată și solicitantă nervos, oamenii execută mai multe acțiuni simultan. De exemplu, citesc când mănâncă. Sau vorbesc la telefon, se uită la televizor și își urmăresc copilul în același timp. Această distribuire a atenției, deseori necesară, este contraindicată atunci când trebuie să executăm o treabă dificilă. Pentru a ne concentra, trebuie să eliminăm alte surse de interes.

Neuroștiințele depistează obiectiv starea de hipnoză prin scanarea creierului. Ea se manifestă când apar anumite zone de **maximă activare neurologică**. În traducere psihologică, este starea de perfectă concentrare mentală.

Ea este căutată și prin tehnicile yoga (*dharana*, concentrarea). Adeptul se **CONCENTREAZĂ** asupra unei sugestii, idei, emoții, obiect etc, cu excluderea celorlalte senzații sau gânduri fără legătură. O bună concentrare aduce automat cu sine neabgarea în seamă a celorlalți stimuli exteriori (*pratyahara*, izolarea senzorială). Concentrarea nu înseamnă fixarea pe un singur gând, ci admiterea numai acelor gânduri care au legătură cu subiectul sau obiectul ales.

În hipnoză, concentrarea este maximă asupra cuvintelor hipnotizatorului (inductor hipnotic), ca și asupra îndeplinirii exacte a sarcinii. Reacția la ele este rapidă și eficientă pentru că lipsesc autoanaliza și judecățile, conștiința de sine fiind ușor diminuată. Ceilalți

stimuli din mediu rămân undeva în fundal și pot fi ignorați total, nimic nu distrage și nu pare important, cu excepția vocii inductorului.

Concentrarea se poate pierde în hipnoza clinică dacă subiectul se plictisește, fiindcă nu și-a pus imaginația la lucru destul, dacă adoarme la propriu, dacă intervine la un moment dat criticismul exagerat (și atunci se activează alte zone corticale).

DEPENDENȚA DE HIPNOTIZATOR

Față de hipnotizator, subiectul trebuie să aibă încredere. În lipsa acesteia, hipnoza nu este posibilă.

Nu se poate ști exact cât timp va rămâne subiectul în transă după încheierea hipnozei. Atât timp cât e prezent hipnotistul (sau doar vocea sa în difuzor) dependența de comenzile sale persistă. Sensibilitatea trece doar după ce creierul își relaxează zona corticală hiperactivă. Totuși, în cazul unor hipnoze repetate cu același inductor, poate apare și o **dependență** de vocea și ființa acestuia.

„Dormi și te relaxezi! Dormi și te relaxezi!” De ce mintea adusă în starea hipnotică se lipește de vocea hipnotizatorului?

O explicație psihanalitică ar fi aceea că fiecare om are în genele sale, dar și în experiența personală, tiparul parental. În fiecare om există un copil interior, care încă tânjește după mângâierea mamei sau tatălui, a unei persoane care i-a fost aproape în prima copilărie. Vocea blândă, calmă, sigură a hipnotizatorului ajută la redeșteptarea acelui dor după căldura oferită de un părinte iubitor. Supunerea vine firesc, precum cea a copilului mic față de mamă. Uneori, hipnotizatorului atinge ușor subiectul, îi ține capul, intră într-un contact fizic familiar, ceea ce îi îndepărtează reticența. Vocea care îi sună în cap pe timpul hipnozei este precum autoritatea parentală, de care orice copil mic ascultă necondiționat.

DOUĂ TIPURI DE HIPNOZĂ

Hipnoza se aplică în două situații total diferite:

a) **Hipnoza de spectacol** – Corpul poate acționa intens, ochii sunt deschiși.

Pe scenă, hipnotizatul e sincer și obedient ca un copil mic. Este obedient pentru că se concentrează pe comenzile hipnotizatorului. Este

sincer pentru că emoțiile sunt puternice. Totuși, rămân active și filtrele conștiente, omul se comportă conform personalității sale, dar lăsând să se manifeste mai lejer partea sa ludică. Nu va face lucruri pe care le consideră imorale sau periculoase.

Unii subiecți hipnotizați pe scenă (deci nativ ușor hipnotizabili) pot intra într-o transă profundă (somnambulism), realizând acțiuni pe care nu și le vor aminti ulterior. Dimpotrivă, unii clienți ai hipnoterapeuților nu pot intra nici măcar într-o transă superficială decât cu mari eforturi și răbdare din partea hipnoterapeutului.

b) **Hipnoza de cabinet sau clinică** – Corpul acționează la minimum (doar vorbește și aude), ochii sunt închiși.

În cabinet, într-un mediu securizant, este posibilă transa profundă. Filtrele psihice, reticențele pot fi depășite și mai mult, din dorința de eliberare a pacientului. El a ajuns la cabinetul de hipnoterapie din cauza unor traume sufletești uitate, inconștiente, dar care au efecte dureroase.

« Profunzimea sentimentelor pe care le-am avut acum zeci de ani sunt stocate în memorie exact ca atunci. Emoțiile nu s-au maturizat odată cu noi. În urma regresiei temporale, pacientul vede că un lucru care a avut un efect devastator într-o anumită perioadă, acum este mai puțin traumatizant. Astfel, conexiunile dintre evenimentele și emoțiile din memorie se reprocesează. Clientul văzându-se pe sine, cel de atunci, cu o înțelegere matură, vechile probleme sufletești nu îi vor mai afecta viața prezentă. » (*Maria Cociș Beech - Carte de hipnoză*)

ROLUL NOBIL AL HIPNOZEI DE SPECTACOL

Hipnoza de scenă le comută atenția spectatorilor, brusc, pe frecvența spiritualității. Publicul e format, în general, din tineri, mai puțin duși la biserică, fără studii spirituale, neîncrezători în paranormal. Ce se petrece pe scenă, uneori pe propria lor piele, îi pune pe gânduri, le șochează prejudecățile comode în care s-au bălăcit până atunci. De obicei, voluntarii sunt în stare somnambulică pe scenă, adică pot deschide ochii fără să se trezească din transă.

Hipnoza de spectacol are puterea de a împrăști instantaneu comoditatea gândirii și îi face pe mulți să caute explicații mai departe, unii ajungând și la spiritualitate. Oricum, tuturor le va rămâne o sensibilitate, un semn de întrebare care nu va înceta toată viața. Aceasta este misiunea spirituală a hipnotiștilor de spectacol.

Totuși, o atenționare din partea unui hipnoterapist atestat:

«Să ajuți oamenii bolnavi numai folosind cuvintele este o artă nobilă, pentru care trebuie să ai chemare și respect. A utiliza hipnoza pentru a te amuza pe socotela cuiva este o înjosire a personalității și au fost cazuri când hipnotiștii de scenă au traumatizat persoanele care s-au oferit voluntar ca subiecți. Oricine poate să facă rău. Mai greu este să faci bine. E o calitate rară. » (Maria Cociș Beech - Carte de hipnoză)

Poate că, în spitalele viitorului, hipnoterapeuții nu vor lipsi din niciun cabinet, unde vor încerca întâi tratarea prin sugestie a bolilor psihosomatice sau psihomentele, anestezia etc. Efectul placebo este un miracol al naturii și trebuie folosit cu știință. Acei specialiști vor îmbina **viteza** hipnozei de spectacol cu **compasiunea** hipnozei clinice.

POC ! EȘTI TREAZ – puterea autosugestiei

Andrei Voicu a revitalizat hipnoza de spectacol în România. Este talentat și are o misiune specială. Vezi, de exemplu, *Hipnoză cu umor, la iUmor* (decembrie 2016).⁵

Spunea cineva ușor hipnotizabil: „După ce privesc un video cu Andrei, mă retrag singur într-o cameră, închid ochii și mă văd cu mintea ca fiind unul din voluntarii săi. Îi aud frazele standard, îmi închipui că mă atinge și aleg o comandă care să-mi îndrepte un defect, să-mi vindece o boală, să-mi întărească o calitate – ce mă deranjează mai tare la acel moment. Și autohipnoza funcționează, fiindcă m-am convins deja din video! Fără programare la psiholog, fără stat două ore pe un pat. Direct, rapid ca pe scenă: am intrat în transă, am primit comanda de la Andrei, și, cum am văzut la alții, realitatea se schimbă la un pocnet din degete. Un, doi, trei, poc, acum ești treaz!”

Puterea autosugestiei este imensă dacă credem în ea.

Bandler și Grinder, inventatorii NLP-ului, l-au studiat extensiv pe celebrul Milton Erickson pentru ca să vadă cum reușește schimbarea oamenilor sub hipnoză. Pentru a le fi mai ușor, ei se autoidentificau cu persoana profesorului Erickson, pe care îl cunoșteau bine, și acționau ca și el, cu aceeași voce, aceleași obiceiuri etc. Ei se comportau cât mai identic cu maestrul, acceptându-și propria autosugestie că SUNT el. Desigur, au făcut-o pe o perioadă limitată, pentru a nu se depersonaliza, ci doar pentru a-i „fura secretele meseriei”.

⁵ https://www.youtube.com/watch?v=QZige_wzKws

CINE ESTE HIPNOTIZABIL

Există două categorii de oameni: cei ușor hipnotizabili (folosiți în hipnoza de scenă, cam 10% dintre oameni) și ceilalți, hipnotizabili mai greu. Dar toți oamenii pot fi hipnotizați, prin metoda care li se potrivește mai bine și având suficient timp la dispoziție. Cine se teme inconștient, cine nu vrea să fie controlat, deși se oferă voluntar, intră mai greu în hipnoză. Dar cu mai mult efort din partea hipnotistului, poate intra. Acesta din urmă poate folosi fraza „*Cu cât te opui mai tare, cu atât senzația de somn este mai puternică. Dormi și te relaxezi.*”

Sugestionabilitatea este un talent nativ și nu poate fi educată. Printre oamenii ușor sugestionabili se găsesc și cei ușor hipnotizabili. Aceștia au o structură psihică precum a mediumilor sau clarvăzătorilor: aproape tot timpul, conștiința lor este disociată (vezi etapa 2 din dedublare, dedublarea incipientă sau locală). E de ajuns o comandă mai fermă ca ei s-o preia și s-o transpună în senzație, emoție, acțiune, gând. Prietenii trebuie să aibă încredere în abilitățile lor de ghicitori. Copiii mici sunt toți ușor sugestionabili, dar mai greu hipnotizabili, pentru că nu se pot concentra. În același timp, acest talent este o vulnerabilitate. Deținătorii lui trebuie să învețe să-și închidă mintea la dorință, pentru a nu capta orice sugestie din jur și a nu fi „păpușați” de nimeni.

FENOMENE INFO-ENERGETICE ÎN HIPNOZĂ

Cred că există un unic mecanism al oricărei forme de hipnoză, care ar trebui să explice și alte forme speciale de manifestare a psihicului (somnambulismul, vorbitul în somn, dedublarea etc). Iar baza teoretică trebuie să fie una simplă, care ar fi următoarea, după părerea mea:

- + Dintre componentele psihicului uman, putem distinge: Mintea (inconștientul), Conștiința (conștientul) și Memoria (conștientă și inconștientă).

- + În hipnoză, se constată obiectiv apariția a două Conștiințe, deci divizarea Conștiinței.

NATURA ENERGETICĂ A MINȚII

La modul general, putem spune că Mintea este de natură energetică. Ea nu este creierul, ci conlucrează cu el foarte strâns. Mintea este o energie concentrată în jurul creierului, dar se întinde în tot corpul energetic. Putem accepta și că energia are mai multe niveluri vibraționale, în care nivelul superior îl comandă pe cel inferior.

Astfel, este relativ ușor să explicăm interferențele mentale între două persoane prin amestecarea energiilor aurice sau conexiunilor prin fluid eteric. Și, de asemenea, explicăm influențele emoționale negative rezultate din încorporarea unor energii străine (ca în vrăji, blesteme, influențe demonice, inducții la distanță etc).

Tot astfel, putem înțelege cum pot exista trei Minți umane suprapuse ierahic, corespunzător celor trei mari categorii de realitate: fizică, astrală (a formelor) și mentalo-cauzală (a lipsei de forme). Putem conveni că mintea astrală și cea mentalo-cauzală, precum și Spiritul, alcătuiesc **Supraconștientul** (sau **Supraconștiința**).

Mintea nu se reduce la zona capului, ci cuprinde întreg corpul energetic. De aceea, fenomenele mintale trebuie analizate și energetic, ca interacțiuni aurice etc. Acest fapt a fost demonstrat experimental de persoane paranormale care au indus senzații unor voluntari la o distanță de câțiva metri. Inductorul și-a extins biocâmpul și l-a legat energetic de cel al voluntarului, amestecând energiile. Apoi a transferat senzațiile sau comenzile motrice dintr-un corp într-altul.

PROGRAME MENTALE. PROGRAME HIPNOTICE

Dintr-un punct de vedere cibernetic, Mintea este o colecție imensă de programe mentale (vezi fig.1). Cu o parte ne naștem, dar majoritatea le dobândim de-a lungul vieții. Aceste programe acționează automat, de obicei fără implicarea Conștiinței, cum o fac și sugestiile hipnotice.

„Până când subconștientul tău nu devine conștient, îți va conduce viața și îl vei numi soartă” – Carl Gustav Jung

HIPNOZA CREEAZĂ RAPID NIȘTE REFLEXE

Ce este un program mental?

Privit din exterior, este un reflex condiționat, fizic sau psihic. Hipnoza ar fi o metodă de creare rapidă a unor reflexe. Și alte metode

angajează subconștientul: meditația, imaginația ghidată, programarea neurolingvistică (NPL), tehnica de eliberare emoțională (EFT) etc.

Privit din interior, programul este o formă-gând care, într-un plan subtil, chiar are o formă concretă și o forță proprie, este un obiect subtil, energii structurate și confinate.

N-ar trebui să ne mirăm că Mintea nu are o structură predefinită, precum e rețeaua de neuroni ai creierului, prin care circulă curent electric. Formele-gând se autostructurează, se leagă unele de altele, ca în jocul lego, fiind deci mult mai adaptabile. Poate că tocmai de aici apare și calitatea creierului, recent descoperită de neuroștiințe, de neuroplasticitate. Adică omul își poate schimba sinapsele, ba chiar își poate regenera neuronii. Nu omul, ci însăși Mintea „inconștientă”.

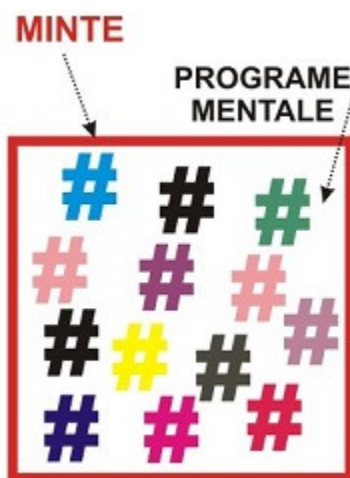


Fig.1 Mintea este o colecție de programe

MECANISME ELEMENTARE DE PROGRAMARE

Nu orice formă-gând devine program. E nevoie de o energie mare.

Ea poate fi obținută prin **concentrarea** minții asupra gândului. După cum știm, în starea de hipnoză, concentrarea mentală este maximă, deci poate crea un program eficient.

Un program se formează rapid în minte și într-o situație **emoțională** intensă.

Sau forma-gând poate veni direct **energizată** puternic de altă persoană (inducție telepatică).

Programul se poate instala și prin **repetiție**. Este metoda naturală de învățare. Repetiția îngroașă traseul neuronal la fiecare trecere și „sudează” sinapsele.

O sugestie externă poate deveni imediat autosugestie când găsește **afinitate** cu alte programe preexistente. De exemplu: cineva ne face un **rău**. De minte ni se poate lipi imediat sugestia de a-l **urî** pe respectivul. Iar de sentimentul urii se poate lipi sugestia să ne **răzbunăm**, provocându-i ticălosului **suferință**. Iată cuvintele rezonante din acest exemplu: rău, ură, răzbunare, suferință. Din fericire, Conștiința morală poate interveni și destructura acest lanț nesfârșit al mizeriei umane.

COMPONENTELE MINȚII

Didactic, vom împărți Mintea generică în următoarele componente, unele deja pomenite mai sus:

- **Mintea** sau Procesorul mental, alcătuit din programele mentale (**pătrat** în figura 2).

- **Conștiința** sau partea „rațională” din minte care o controlează (**triunghi** în figura 2).

- **Memoria**, o structură separată care deservește atât Mintea, cât și Conștiința (**cerc** în figura 2). Avem astfel o Memorie inconștientă (Mi) și o Memorie conștientă (Mc). Când vorbim despre „inconștient” în psihologie, ne referim de obicei la Minte și la Memoria inconștientă, împreună.

Programul hipnotic (semnul # în figura 2) este creat după faza de inducție hipnotică, prin sugestii ale hipnotizatorului.

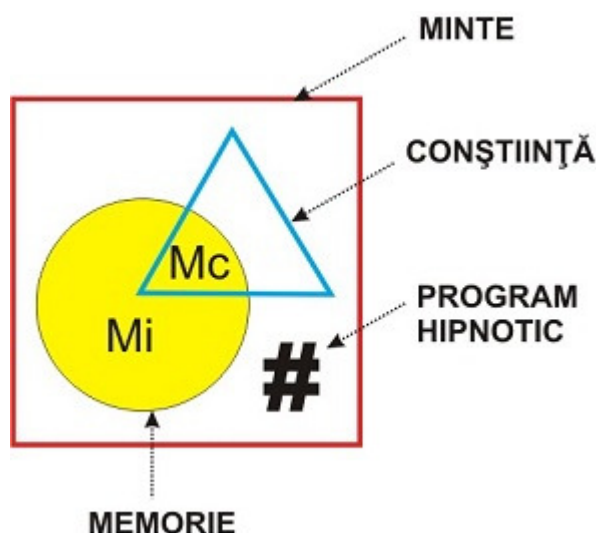


Fig.2 Minte, Conștiință, Memorie conștientă (Mc), Memorie inconștientă (Mi), program hipnotic (#)

CONȘTIINȚA

Conștiința este simțul propriei identități, locul unde fiecare ființă se recunoaște ca „eu”. Are capacitatea de a primi informații de la Minte (Atenția sau conștienta) și de a-i transmite ordine (Voința). Mintea poate funcționa temporar și fără Conștiință, inconștient (de exemplu, în somn sau în activități simple, rutiniere). Dar și Conștiința poate funcționa temporar fără Minte (de exemplu, în experiențele mistice).

Un exemplu: În Minte se strecoară gânduri precum „Acum sunt fericit”. În schimb, Conștiința gândește „Observ că acum sunt fericit”. Este deci un sistem superior ierarhic, care analizează conținutul Minții.

Într-o metaforă, Mintea sau Procesorul mental este precum un cal nărvaș ce aleargă neobosit în galop. Conștiința joacă rolul călărețului care îi dă direcția corectă, din când în când, în momentele critice.

Conștiința integrează ființa în mediu și înțelege experiențele. Se ocupă selectiv doar de activități care necesită o elaborare rațională superioară. Dar are o capacitate foarte limitată de prelucrare a informațiilor, pe când Mintea (inconștientul) este un imens rezervor de resurse.

Cum acționează Conștiința? Ea este cea care se **CONCENTREAZĂ** asupra unei mici porțiuni din Procesorul mental, excluzând alți stimuli senzoriali sau alte gânduri perturbatoare.

Probabil că cea mai clară descriere a **Conștiinței umane în stare liberă**, nelegată de minte și trup, a fost oferită de către dr. Eben Alexander, povestind despre experiența sa în pragul morții:

«Conștiință, dar o conștiință fără memorie sau identitate — ca un vis în care știi ce se petrece în jurul tău, dar habar nu ai cine sau ce *ești*.

[...] N-aveam un corp — nu unul de care să fiu conștient, în orice caz. Eram pur și simplu... *acolo*, în acea întunecime pulsatorie, bubuitoare. Altădată, l-aș fi numit „primordial”. Dar, în momentele acelea, nu știam acest cuvânt. De fapt, nu știam absolut niciun cuvânt. Cuvintele folosite aici au apărut mult mai târziu, când, revenit în lumea asta, mi-am consemnat amintirile. Limbajul, emoțiile, logica: toate acestea dispăruseră, ca și cum regresasem la o stare a existenței de la începuturile vieții, poate chiar până la stadiul bacteriilor primitive care, fără știința mea, puseseră stăpânire pe creierul meu și-l scosese din funcțiune.

Cât timp am zăbovit în această lume? Nu am habar. Când ajungi într-un loc unde nu există o percepție a timpului așa cum o avem în lumea obișnuită, să descrii cu precizie ce simți este aproape imposibil. Când se întâmplau toate astea, când eram acolo, aveam senzația că eu (orice ar fi însemnat „eu”) eram dintotdeauna acolo și voi continua mereu să fiu.

Nu că mi-ar fi păsat de asta, cel puțin la început. În definitiv, de ce mi-ar fi păsat, dacă starea aceea de existență era singura pe care o cunoscusem vreodată? Neavând nicio amintire despre ceva mai bun, nu mă deranja prea mult că mă aflam acolo. Îmi amintesc totuși cum conceptualizam că s-ar putea sau nu să supraviețuiesc, dar indiferența pe care o simțeam legat de asta îmi dădea un sentiment și mai mare de invulnerabilitate. Nu aveam nici cea mai mică idee despre legile care guvernau lumea în care mă aflam, dar nici nu mă grăbeam să le aflu. La urma urmei, la ce mi-ar fi servit? [...]

(extras din „Dovada Raiului”, capitolul 5: „Lumea de Dincolo”, de dr.Eben Alexander)

DISOCIEREA CONȘTIINȚEI PRIN HIPNOZĂ

S-a observat în mod științific și fără dubiu faptul că în hipnoză coexistă DOUĂ conștiințe, care redevin una singură odată cu încetarea transei.

Ce explicație oferă *neuroștiințele* pentru divizarea Conștiinței? E prematur să îi cerem asta. Deocamdată, știința creierului doar găsește zonele care se activează și cele care se dezactivează în starea de hipnoză. Aceste cercetări confirmă observațiile practice, dar încă nu au oferit nicio revelație sau străpungere teoretică.

S-a constatat că starea hipnotică se caracterizează prin modificări ale percepției spațiului și timpului, capacitate de testare a realității mai redusă, sugestibilitate și creativitate crescută, o mai mare toleranță la ambiguitate, procesare simultană și paralelă a informației în locul procesării lineare – toate acestea fiind specifice emisferei drepte.

Modelul oficial actual de înțelegere a mecanismului hipnozei este redat ceva mai jos (în secțiunea PERFORMANȚELE HIPNOZEI), dar el **nu pomeneste nimic de disocierea conștiinței**.

Ce susține *psihologia* oficială? Există mai multe încercări teoretice care se contrazic reciproc și nu răspund la multe semne de întrebare. Deocamdată, nu există nicio teorie adoptată unanim de mediul academic. În general, se recunoaște că „**disocierea**” **stă la baza hipnozei**. Disocierea este explicată prin analogii cu alte manifestări umane: autoironia („actorul” suferă și „observatorul” glumește pe seama lui) sau când rațiunea vrea una, dar inima alta. Un tratat serios scrie că disocierea ar fi „separarea dintre conștient și inconștient”, o definiție empirică. *Psihologia main-stream* nu poate încă explica fenomenul disocierii, deși se folosește de hipnoză cu mare succes și fără rezerve.

În opinia noastră, comanda hipnotică provoacă **disocierea conștiinței înseși**: o parte este pasivă, adormită, poate amnezică

ulterior; cealaltă parte comunică activ cu inconștientul, într-un mod „miraculos”, fiind „păcălită” cu comenzile hipnotice. Experimentele au demonstrat că se poate trece instantaneu și repetat de la conștiința primară la cea secundară și invers.

Într-o altă abordare, am putea considera că însuși „inconștientul” ar fi acea instanță conștientă. Dar această variantă ne duce într-o paradigmă și mai bizară: ar exista o „conștiință a inconștientului” (contradicție în termeni!) permanentă, inclusiv în starea normală de veghe. Asta ar răsturna toate principiile psihologiei moderne.

Iată, în metoda hipnotică de mai jos, cum inconștientul este solicitat direct să ia parte la o analiză rațională și să controleze însăși conștientul. Acest lucru ar fi de-a dreptul absurd dacă nu considerăm că intră în joc Observatorul ascuns, care nu face însă parte nici din conștient, nici din inconștient.

«Metafora „observatorului ascuns” se referă la o structură mentală care monitorizează tot ce se întâmplă, inclusiv faptul că persoana hipnotizată nu este conștientă că percepe...» [Atkinson & Hilgard – *Introducere în psihologie*, ed. XIV, Editura Tehnică, 2005, pag. 303]

Hipnotizatorul nu comandă și nu discută direct cu inconștientul sau cu Observatorul ascuns, ci prin intermediul **conștiinței secunde**.

«Semnalizarea ideomotorie în timpul transei:

Pacientului hipnotizat i se spune că poate răspunde ridicând sau mișcând degetul arătător drept pentru a indica răspunsul „da”, iar degetul arătător stâng pentru răspunsul „nu”. Răspunsul „nu știu” va fi semnalizat prin ridicarea degetului mare drept. Falsificarea răspunsurilor prin mișcări CONȘTIENTE ale degetelor poate fi semnalizată de către INCONȘTIENT prin ridicarea unei mâini. » [Ion Dafinoiu, Jeno-Laszlo Vargha – *Hipnoza clinică*, Ed. Polirom, 2003, pag.104]

În acest caz de avertizare asupra falsei hipnoze, așa-zisul „inconștient” invocat nu poate fi altcineva decât Observatorul ascuns, căci numai acesta din urmă poate discerne cine acționează: ori conștiința primară (care poate fantaza, imagina niște răspunsuri dacă este trează), ori conștiința secundară (care transmite exact adevărul din inconștient).

Observăm că, în hipnoză, se disting cel puțin TREI INSTANȚE INTELIGENTE: 1) conștiința primară pasivă; 2) conștiința secundară activă; 3) Observatorul ascuns. Această concluzie este validată de însăși eficiența metodei și convențiilor hipnotice amintite mai sus, verificate cu succes în practică.

„Observatorul ascuns” este permanent conștient de ce se petrece, supraveghează ca totul să nu iasă din limitele siguranței, are discernământ, știe că corpul se află sub hipnoză și percepe totul, inclusiv ceea ce subiectul (conștiința secundară) pare că nu percepe, sub comanda hipnotică.

Un subiect hipnotizat de E.R.Hilgard spunea: *„Observatorul ascuns știe tot ce se întâmplă, vede mai mult, dar nu e necesar să intri în contact cu el. Este precum un înger păzitor care te ocrotește de ceea ce te-ar putea răni. El privește prin tunel și vede totul pe acolo. Dacă nu-mi spune cineva să iau legătura cu el, nu sunt în contact. El e acolo și atâta.”*

CONȘTIINȚA ȘI PSEUDO-CONȘTIINȚA

În articolul meu anterior SISTEMUL PSIHO-SPIRITUAL UMAN (S.P.S.U.), am ajuns la concluzia interesantă că, în hipnoză, Conștiința se divizează în două: Conștiința propriu-zisă și Pseudo-conștiința. În acest subcapitol, reiau câteva pasaje esențiale:

« **Pre-conștiința** este stratul superior al Minții Fizice care intră în contact cu Conștiința, un tampon necesar între cele două. Convenim că Pre-conștiința ar fi **subconștientul**, iar restul activităților Minții Fizice, **inconștientul**.

Pre-conștiința ușurează munca Conștiinței prin programe, subrutine ce reproduc deciziile anterioare ale celei din urmă. Pre-conștiința este elevul silitor ce „absoarbe” toate lecțiile oferite de profesorul Conștiință. Este clona *psihomentală* a organului *spiritual*.

Pre-conștiința constă deci din prejudecăți, obiceiuri de gândire, atitudini schematice, decizii standard. Diferența fundamentală este că deciziile Conștiinței provin de la Spirit și pot fi creative, nerepetitive, absolut necesare în situațiile critice sau inedite. Conștiința are liber-arbitru, pe când Pre-conștiința este predeterminată de o mulțime de factori. De cele mai multe ori, lăsăm Pre-conștiința să decidă, fiindu-ne mai comod așa.

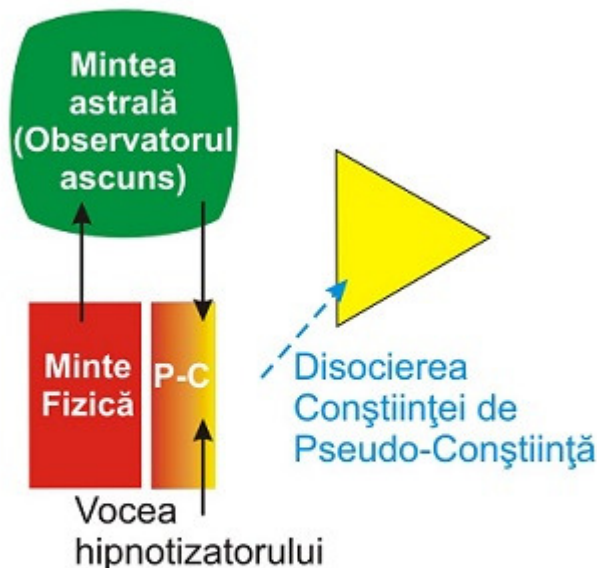
Pre-conștiința acționează permanent și non-creativ, dar Conștiința o supraveghează și poate oricând să intervină ca să schimbe comenzile „pilotului-automat”. Așa se întâmplă în starea de conștiință normală, starea de veghe.

În starea de transă hipnotică, Conștiința se decuplează de Pre-conștiință, care rămâne singură la pupitrul de comandă al Minții fizice. Este o așa-zisă „*stare de conștiință modificată*”. Toate deciziile sunt luate acum de cea pe care o putem numi și „**Pseudo-conștiință**”, o denumire mai potrivită noului rol.

Experimentele profesorului Hilgard au demonstrat că, deși Conștiința lipsește în starea hipnotică, există întotdeauna prezent acolo un supervisor, numit „OBSERVATORUL ASCUNS”, care e gata să intervină în situații critice de primejdie a sănătății sau siguranței corporale. În schema S.P.S.U., o

putem recunoaște ca fiind Mintea Astrală. Ea vede și înțelege absolut totul, fără vreun filtru al Pseudo-Conștiinței. Joacă și un rol activ, ajutând la localizarea amintirilor cerute de hipnotizator. Dacă vrea, ne poate da și semne de viață, la cererea hipnotizatorului. »

Toate aceste informații sunt sintetizate în figura nr.3 de mai jos.



Mecanismul hipnozei

Fig.3 Hipnoza începe cu disocierea Conștiinței de Pseudo-conștiință

SECRETUL HIPNOZEI

Primul stadiu al somnului este numit HIPNAGOG (ațipirea) și durează între câteva secunde și câteva zeci de secunde. Corpul este relaxat, se pierde contactul cu lumea fizică, pot apare halucinații și vise intense. Este o stare de echilibru instabil, la hotarul dintre veghe și somn. El se continuă în mod natural cu alte stadii, pe care le-am precizat în articolul „SOMNUL, VISUL, DEDUBLAREA”.

Acest stadiu de somn superficial este utilizat în hipnoză. Tocmai de aceea, hipnotiștii induc la început somnolența: pentru a atinge **primul stadiu al somnului**. Dar ei prelungesc starea hipnagogică de la câteva minute până la câteva zeci de minute, cât durează ședința de hipnoză. Hipnotistul folosește cuvântul pentru a menține trează atenția subiectului ca să nu adoarmă. În același timp, el nu trebuie nici brusc

sau solicitat la un travaliu intelectual, ca să nu se trezească. **Secretul hipnozei este păstrarea stării naturale hipnagogice.**

Un mare număr de studii au arătat că, în situația în care nu se trezește la comandă, subiectul *iese* din starea hipnotică *intrând* într-o stare de somn, din care se va trezi în mod normal. Nu este niciun pericol să rămâi blocat în starea de hipnoză...

Același prim stadiu al somnului este crucial și în provocarea **dedublării conștiente** (proiecția astrală). Minte trebuie păstrată alertă (hiperactivă într-o zonă corticală restrânsă), dar nu complet trează (celelalte zone fiind mai inactive decât de obicei), pe tot timpul proiecției astrale a dublului, **exact ca în hipnoză.**

« Momentul crucial de păstrare a amintirii proiecției astrale, ca și a viselor, este stadiul 1 al somnului, când mintea trează nu este nici activă, dar nici adormită. În mod ideal, ca o proiecție astrală conștientă să reușească 100%, „minte de bază” trebuie să rămână trează, dar foarte relaxată (inactivă) – o prelungire a stadiului 1 de somn (hipnagogic). » (*Sursa: „SOMNUL, VISUL, DEDUBLAREA”, subcapitolul „Păstrarea amintirilor astrale”*) Mai mult, după cum arătam în articolul citat, starea hipnagogică este ea însăși o ușoară sau incipientă dedublare: « Dublul eteric se separă **local** de corpul eteric, iar mintea se divide și ea. Această etapă precede ieșirea propriu-zisă a dublului din corp. » (*ibidem, subcapitolul „Visul, din perspectivă parapsihologică”*)

Acest premise justifică de ce se poate considera că starea de hipnoză ar fi o ușoară dedublare energetică.

HIPNOZA E O UȘOARĂ DEDUBLARE

ETAPELE DEDUBLĂRII

Expertul în proiecție astrală Robert Bruce ne-a dat o informație extraordinară, din analiza stărilor speciale pe care le-a trăit. (*Sursa: „SOMNUL, VISUL, DEDUBLAREA”, subcapitolul „Visul, din perspectivă parapsihologică”*) Am preluat-o și i-am adăugat elemente inedite.

Dedublarea se produce în trei etape, fiecare oferind condiții favorabile anumitor fenomene psihice. Etapele dedublării sunt următoarele:

1. Dilatarea Conștiinței.

În articolul amintit, am concluzionat că este starea în care se poate petrece VISUL.

2. Dedublarea locală, fără părăsirea corpului fizic.

Aici adaug elementul de noutate: Conștiința se împarte în două: Conștiința (C) și Pseudo-Conștiința (P-C). Aceasta ar fi condiția pentru transă, starea de HIPNOZĂ.

3. Dedublarea propriu-zisă, cu ieșirea din corpul fizic. Aceasta este PROIECȚIA ASTRALĂ. Corpul fizic este legat permanent de corpul energetic printr-un flux de particule energetice („cordonul de argint”), prin care schimbă informații, senzații, energie.

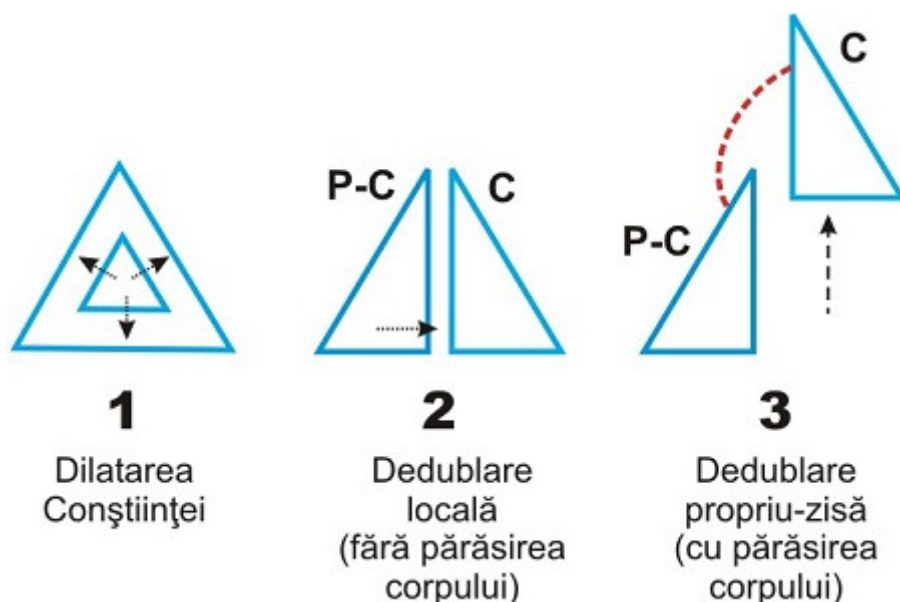


Fig.4 Etapele dedublării, trei stări distincte, cu proprietăți aparte

După cum scrie Robert Bruce, organismul uman nu este proiectat să țină minte decât un set de amintiri: fie al minții corporale, fie al minții decorporalizate. În cazul dedublării astrale, fluxul principal al memoriei aparține minții rămasă în corp, peste care, **uneori**, mintea dedublă reușește să suprascrie amintirile voiajului astral. De obicei, însă, nu reușește aceasta, caz în care omul nu își amintește călătoriile sale astrale.

În cealaltă situație, a hipnozei, putem spune că se petrece fenomenul invers. Fluxul principal al memoriei aparține Conștiinței ușor dedublate, care nu păstrează însă nimic despre ce s-a întâmplat sub hipnoză. Doar dacă hipnotizatorul comandă aceasta, memoria subconștientului (a Pseudo-conștiinței) se suprascrie în Conștiință, iar omul își amintește perfect sesiunea hipnotică.

Observăm că **memoria** se comportă radical diferit în cazul hipnozei (etapa 2) față de dedublare (etapa 3). *Să fie această discordanță majoră semnul că mecanismul hipnozei nu poate fi încadrat în fenomenul dedublării?*

În opinia mea, iată cum se rezolvă acest impas logic:

Am spus în capitolele anterioare că trasa hipnotică are mai multe nivele posibile, de la ușoară la profundă, de la simpla paralizie a Voinței până la anularea completă a Atenției. Există deci o gradare a decuplării Conștiinței de Pseudo-conștiință, un proces continuu cu mai multe faze. Desigur, cineva ar putea intra direct într-o fază mai profundă a hipnozei fără a parcurge restul fazelor intermediare. Sau cineva antrenat să se dedubleze ar putea trece instantaneu direct la etapa 3.

Atâta timp cât Conștiința se află în așa-zisa „dedublare locală” (etapa 2), se poate spune că ÎNCĂ își păstrează statutul corporal, adică, fluxul principal al memoriei rămâne atribuit Conștiinței. Dar în momentul când Conștiința se desprinde complet de Pseudo-Conștiință (etapa 3), memoria de bază se atribuie Pseudo-conștiinței, care a devenit singura conștiință corporală.

Apare acum această neclaritate: *Cum se face că pe timpul hipnozei, deși Conștiința își păstrează privilegiul de a deține memoria principală, ea este, de fapt, natural amnezică?! Singurele amintiri sunt cele care îi parvin de la memoria Pseudo-conștiinței (fie, uneori, spontan, fie la comanda hipnotistului).*

Pentru a lămuri acest paradox, vom recurge la o planșă explicativă (fig.5).

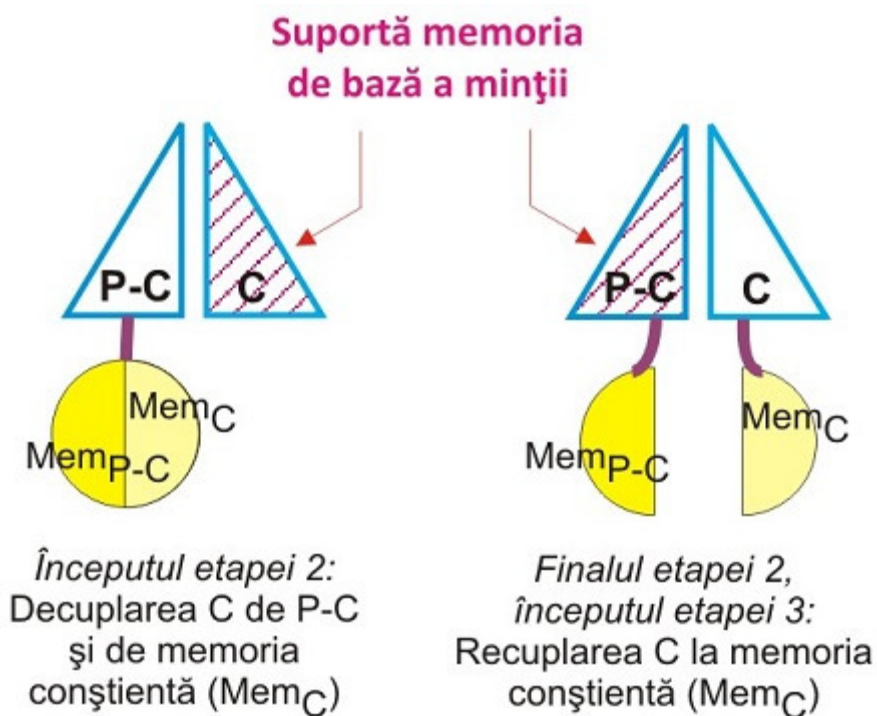


Fig.5 Începutul și sfârșitul etapei 2 (specifică hipnozei)

În momentul începerii dedublării locale (etapa 2), memoria conștientă rămâne în corp, iar Conștiința se depărtează ușor. Totuși, paradoxal, Conștiința păstrează statutul privilegiat de deținătoare a memoriei corporale de bază. Lipsa temporară a suportului de memorie ar fi cauza amneziei naturale din perioada hipnozei.

Să fie aceasta o eroare a naturii? Nu cred! NU dintr-o absurdă inerție se petrece acest lucru.

Scriam mai sus că organismul uman nu este proiectat să țină minte decât un set de amintiri: fie al minții corporale, fie al minții decorporalizate. Setul de amintiri mai slabe energetic/emoțional va fi suprascris de celălalt atunci când memoria este pusă la comun. Or, în cazul analizat, dacă Conștiința ar avea acces la propria memorie (chiar dacă nu i-ar oferi prea multe informații), ea nu ar putea prelua memoria ședinței de hipnoză decât pierzând-o pe a sa proprie. Astfel, printr-o prevedere inteligentă a naturii, Conștiința nu are nimic ce pierde atunci când Pseudo-conștiința suprascrie amintirile sale peste locul gol din memoria conștientă. Și nu apare nicio competiție sau conflict între puterea energetică a unuia sau altuia din cele două seturi de amintiri. Astfel, fenomenul hipnozei se poate petrece întotdeauna cu eficiență și în deplină siguranță, fără complicații.

Abia la finalul etapei 2, memoria conștientă se disociază și ea de corp, însoțind Conștiința, cu întârziere. Din acest moment, statutul privilegiat de deținătoare a memoriei corporale de bază se atribuie automat Pseudo-conștiinței. De acum încolo, în etapa 3 (proiecția astrală), Conștiința va avea propria memorie, în care va înmagazina amintiri diferite, necorporale, astrale.

Cred că abia în acest punct putem defini mai exact etapa a 2-a a dedublării. Debutul și sfârșitul etapei de dedublare locală, specifică hipnozei, sunt stabilite tocmai prin: 1) momentul decuplării Conștiinței de memoria sa (pierderea memoriei) și 2) momentul recuplării lor (redobândirea memoriei proprii). Deci nu e vorba de păstrarea vreunei anumite *distanțe* (mici) între Conștiință și Pseudo-conștiință, ci de două *momente* distincte: primul, disocierea Conștiinței în două partiții, iar al doilea, disocierea memoriei conștiente de corp/minte și lipirea ei magnetică de Conștiință.

PERFORMANȚELE HIPNOZEI

PROFUNZIMEA TRANSEI HIPNOTICE

Transa hipnotică se poate aprofunda în stare de maximă relaxare, preferabil în pat, ca în hipnoza clinică. Dar un efect hipnotic spectaculos se poate obține și într-o transă ușoară. Adâncirea transei duce la atingerea unor teritorii imaginare mai exotice, la performanțe mai ciudate.

Anumite schimbări de voce și exprimare și tipul de informații sugerează existența a încă unei Conștiințe superioare și mai rafinate (Supraconștiință sau Sine Superior). În metoda QHHT, în ultima parte a sesiunii de regresie temporală, se invocă Sinele Superior al clientului pentru a lămuri „filmul mental” pe care l-a vizionat clientul în prima parte a terapiei prin hipnoză. În transa profundă, este posibil și ca subiectul să devină intermediar (medium) pentru dialogul cu un spirit liber invocat de hipnotizator. Observatorul ascuns (mintea astrală) fiind mai liber și disponibil, intermediază contactul cu propriul Spirit sau cu alte entități străine.

În toate cazurile de hipnoză: 1) Conștiința normală este scoasă din funcție, 2) Pseudo-conștiința execută orbește comenzile hipnotistului, 3) Observatorul ascuns încuviințează experimentul, colaborează complice cu hipnotizatorul și comandă efectiv Mintea (inconștientul) să execute anumite „jonglerii”.

Diferența dintre transa ușoară și transa adâncă:

1) Transă ușoară, când numai Voința Conștiinței se decuplează de Mintea Fizică.

2) Transă adâncă este când și Atenția Conștiinței se decuplează, încât este posibilă amnezia totală la revenire.

3) După mai mult timp pentru aprofundarea transei, Pseudo-conștiința se armonizează și înțelege informațiile aduse de Mintea Astrală, iar vibrațiile Pseudo-conștiinței se elevează.

AMINTIREA ȘEDINȚEI DE HIPNOZĂ

Cel mai frapant la hipnoza de spectacol este faptul că, după ieșirea din transă, subiectul nu își mai amintește ce a făcut. Deși, pe timpul

sesiunii, îl vedeam că era treaz, vorbea, acționa rațional și conform felului său de a fi, după sesiune i se pare că toate acestea le-a făcut altcineva. Este extrem de ciudat, aproape ca o luare în „posesie a sufletului” de către o altă entitate. De fapt, era aceeași conștiință (împărțită în jumătățile ei, Conștiința și Pseudo-conștiința), dar acum îi lipsește amintirea episodului și doar atât.

La revenirea din hipnoză, Conștiința se reîntregește, Conștiința și Pseudo-conștiința punând la comun memoriile proprii. Dar Pseudo-conștiința (subconștientul) își păstrează și o memorie privată, rămasă în afara Conștiinței.

În cazul hipnozei de scenă, unele persoane își amintesc ce s-a întâmplat, altele nu, iar altele parțial. Nu există un comportament standard, el variind de la om la om. În hipnoza de cabinet, terapeutul întotdeauna dă o comandă fermă privind reamintirea sau uitarea, de la caz la caz. De exemplu, terapiile inspirate din psihanaliză scot conținutul inconștient la lumina conștientului (revelația, *insight*-ul), dar în terapia ericksoniană, conținutul inconștient descoperit și prelucrat de hipnotizator este lăsat neconștientizat.

« În general, mintea inconștientă (n.n. - Observatorul ascuns) protejează subiectul, nu lasă la iveală o informație care ar putea periclita securitatea, integritatea și liniștea clientului. Câteodată, ea comunică la cererea hipnoterapeutului, dar numai lui, care este problema, dar instalează subiectului amnezia. La trezire, acesta din urmă nu își va aminti ce a spus în stare de transă. » (*Maria Cociș Beech - Carte de hipnoză*)

Asemenea amintirii visului, dacă imediat după trezire subiectului i se distrage atenția de la vis, respectiv transă, el va uita ceea ce s-a petrecut. Probabila explicație ar fi: Conștiința nu are timp să se cupleze cu memoria Pseudo-conștiinței.

Dimpotrivă, pentru întipărirea în memoria conștientă, după trezire, trebuie să recapituleze și analizeze trăirile abia stinse, preluate din memoria Pseudo-conștiinței.

Dacă însă subiectul a ieșit din stare înainte de a i se solicita aceasta sau dacă adoarme, probabil că amintirile ședinței vor fi confuze sau nu vor fi deloc.

S-a constatat că, imediat după ieșirea din transă, memoria legată de orice eveniment personal este mai bună, probabil ca o prelungire a stării de acuitate din timpul hipnozei.

Ceea ce distinge transa hipnotică de alte fenomene psihice paranormale este faptul că se poate păstra amintirea foarte clară a ședinței dacă hipnotizatorul decide acest lucru.

MODELUL ȘTIINȚIFIC AL HIPNOZEI

Ce spun oamenii de știință despre mecanismul hipnozei:

« Datele obținute de simțurile noastre – de exemplu, prin ochi – sunt direcționate inițial către zonele corticale senzoriale primare. De aici, aceste informații sunt transmise către regiunile superioare ale creierului, unde sunt interpretate. Ceea ce este cu adevărat neașteptat este faptul că există de 10 ori mai multe fibre nervoase care transmit informație în sens invers, într-un proces ce poartă numele de „feedback”. Cercetătorii afirmă că aceste circuite de feedback joacă un rol important în conștiința umană - ceea ce oamenii văd, aud, simt și cred. Astfel, ceea ce vedem nu este neapărat ceea ce percepem, pentru că imaginea pe care o vedem depinde foarte mult de experiența acumulată de-a lungul vieții.

Același proces de feedback explică și eficiența hipnozei, care constă în conceperea unor sugestii atât de puternice încât procesul de „feedback” preia controlul. »⁶

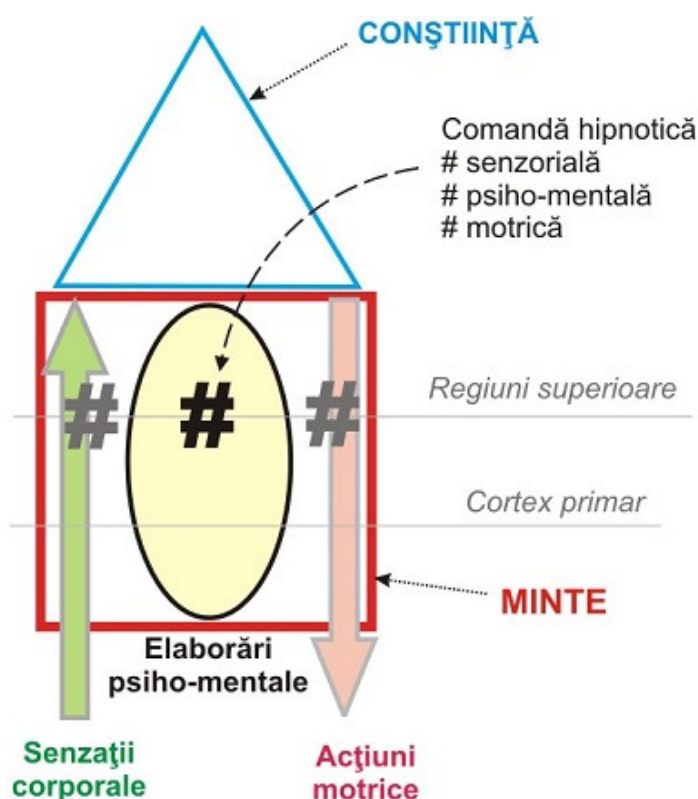


Fig.6 Modelarea științifică a acțiunii hipnozei

Am transpus aceste explicații în figura 6. Conștiința (**triunghi albastru**) are acces la senzațiile corporale, elaborările psiho-mentale și la comenzile motrice prin intermediul Minții (**pătrat roșu**), care este în corespondență cu zonele creierului. Comanda hipnotică se interpune

⁶ <http://www.descopera.ro/stiinta/10342345-hipnoza-secretele-unei-stari-misterioase>

într-o regiune superioară a Minții (o zonă în proximitatea **pre-conștiinței** sau **pseudo-conștiinței**) și suprascrie fluxul de informații, făcând posibile următoarele fenomene:

1 - Modifică semnalul primit de Conștiință de la nervii senzoriali

- De exemplu, persoanele hipnotizate pot vedea în culori imaginile alb-negru sau invers.

- Pot fi induse hipnotic anestezia ori analgezia.

- Zgomotele din jur pot fi anulate ca impact senzorial, subiectul concentrându-se doar asupra comunicării verbale a hipnotizatorului.

Acest model nu poate însă explica cum, de exemplu, un miop poate să vadă mult mai bine la sugestia hipnotică (decât dacă acceptăm că ochii săi suferă o transformare anatomică, ceea ce NU s-a verificat în practică). La fel, subiectul poate auzi sunete depărtate care, în mod normal, nu se pot auzi.

Explicația sugerată de noi ține de domeniul esoteric, fiind vorba de **simțurile astrale**. Ele pot fi amplificate sau diminuate cu ușurință. Tot pe cale energetică explicăm și cum durerile cronice pot fi transferate în altă parte a corpului, unde pot să fie mai ușor de suportat.

2 - Modifică elaborarea psiho-mentală normală

- De exemplu, schimbarea dispoziției psihice (tipul emoțiilor), a performanțelor mintale (inteligența, atenția etc).

- HALUCINAȚIA, adică schimbarea realității, este precum un rol de care subiectul este convins în proporție de 100%.

Halucinația negativă este atunci când, de exemplu, subiectul este comandat să nu-l mai vadă pe hipnotizator, doar să-l audă, deși cel din urmă este prezent. Subiectul continuă să-l perceapă, dar la nivel mental eludează complet semnificația corpului acestuia, ceea ce este un proces superior de elaborare mentală.

Halucinațiile pozitive vizuale sunt induse, de pildă, când subiectul vede obiecte sau persoane cu ochii închiși, ca atunci când visează. Când un pahar cu apă e băut **ca și cum** ar fi cel mai tare whisky, va urma efectul băuturii, adică cherchelirea.

- Halucinațiile pot apare și ca efect al indicațiilor post-hipnotice. Dacă unui subiect i se spune în stare de transă că „*mâine, la ora 12 fix, îți va fi sete, tare sete, te vei duce, vei lua paharul albastru și vei bea apă*”, exact asta va face la ora 12, a doua zi.

Întrucât Conștiința nu mai este disociată a doua zi, trebuie să considerăm un alt declanșator, inexistent în modelul științific. Ar putea fi memoria Pre(pseudo)-conștiinței, partea ei inaccesibilă Conștiinței, unde comanda a rămas ferm întipărită și în afara controlului rațional conștient. Sau ar putea fi Observatorul ascuns (mintea astrală), care joacă până la capăt rolul pe care însuși omul l-a aprobat atunci când s-a lăsat hipnotizat.

- HIPERMNEZIA, când memorii complet uitate și deseori inaccesibile minții conștiente pot să fie rechemate în timpul transei hipnotice.

Aceasta poate fi explicată prin accesul la baza de date astrală, unde se află toate înregistrările, inaccesibilă Conștiinței normale. Aceasta din urmă are propria memorie episodică conștientă cu care operează, unde se găsesc doar câteva evenimente, cele semnificative, cele încărcate de emoții etc.

- AMNEZIA. Sugestiile de uitare/amnezie date în timpul sesiunii hipnotice pot acționa global sau selectiv. De exemplu, să uiți pe moment cine ești. Sau să uiți că știi să cânti bine la pian (vezi serialul TV produs de Derren Brown⁷).

Ne uimește precizia chirurgicală cu care este selectată porțiunea de memorie respectivă, din doar câteva cuvinte. Aceasta ne indică colaborarea unei inteligențe „inconștiente” care controlează foarte bine toată memoria.

- PARAMNEZIA. Dacă ești hipnotizat să uiți cifra 6, când vei număra degetele, vor ieși 11. Dacă vei aduna 2+4 nu vei știi să răspunzi. Evident, este o falsă uitare, care intervine când ești pe punctul de a lua cifra 6 în considerare.

3 - Modifică indicațiile trimise nervilor motori.

- De exemplu, stări corporale anormale precum **catalepsia**. În catalepsie nu se depășește capacitatea de rezistență a corpului, ci doar se comandă o **întărire extremă a mușchilor**. Este posibil primejdioasă pentru mușchi, articulații, ligamente, oase. Ea este comandată de către Pseudo-conștiință (aflată într-o stare mai liberă, mai fără reticențe și cu o mai eficientă concentrare asupra Minții), ceea ce nu putem pretinde de la Conștiința normală (care, în cel mai bun caz, asistă la performanță în mod pasiv).

⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=D6VTtHOkzl8>

- Diminuarea oboselii. Sub hipnoză, omul poate îndeplini sarcini motrice peste capacitatea normală de oboseală sau suportabilitate. Pseudo-conștiința mobilizează mai bine rezervele corporale.

- Efectul pilulelor placebo.

- Modificări asupra mușchilor involuntari, glandelor, organelor interne, vaselor sanguine se pot obține prin inducerea unor emoții corespunzătoare. Este bine cunoscut că efecte somatice pot să fie produse de către procesele psihice. Acest efect este facilitat de faptul că emoțiile sunt amplificate în starea de transă.

HIPNOZA ÎN SCOPURI SPIRITUALE

DISCORDANȚE ȘI CONTRAZICERI PRIN HIPNOZĂ REGRESIVĂ

Există în lume hipnoterapeuți - cercetători ai spiritualității - care își pun clienții în starea hipnotică pentru a-i folosi pe post de mediumi sui-generis (în hipnoză regresivă) și a cerceta tainele lumii. Ceea ce ne frapază este faptul că unii cercetători au descoperit **teorii totalmente diferite**. Unul observă numai răpiți de extraterestri, altul justifică teorii metafizice ciudate, altul remarcă numai intervenții demoniace ș.a.m.d. Și, culmea! hipnotizatorii și clienții, toți sunt de bună credință, atenți, onești, caută adevărul. Dar dacă lumea spirituală este aceeași, cu aceleași legi și principii, cum Dumnezeu de apar atâtea variante, mai mult sau mai puțin incompatibile, și chiar dezinformări de la subiecții regresați prin hipnoză?!

Iată, de exemplu, o critică savuroasă și bine temperată a hipnozelor lui Corrado Malanga și Calogero Grifasi, venită chiar de la un promotor și admirator al lor.⁸ Și alți hipnoterapeuți celebri au teze controversate.

La această nelămurire legitimă există câteva explicații. Hipnoza este un procedeu pe jumătate psiho-mental și pe jumătate spiritual. Intervin multe variabile:

- Hipnotizatorul nu poate fi bănuț de interese ascunse. Dar putem presupune că **Spiritul hipnotistului** are propriile interese (filosofice,

⁸ <http://fymaaa.blogspot.ro/2016/12/calogero-grifasi-hipnoze-regresive.html>

<http://fymaaa.blogspot.ro/2017/05/suflet-spirit-si-alte-corpuri-subtile.html>

istorice, științifice, artistice etc). Iar Spiritele comunică între ele pe canale necunoscute.

- Câmpul auric al hipnotizatorului (subconștientul) poate induce idei și dirija concepte în astralul subiectului, intenționat sau involuntar.

- Trebuie adăugate și influențele Îngerului-ghid al hipnotizatorului și ale Îngerului-ghid al clientului său.

- Mai pot apare și unele dorințe subconștiente ale clientului în raport cu terapeutul (transfer afectiv), precum și încurajarea acestui transfer de un hipnotist nesigur pe el (contra-transfer).

- Traducerea în limbajul uman are carențe când exprimă lucruri inexistente pe Pământ.

Ținând cont de toate aceste influențe, și altele care mai există, atunci **hipnoza regresivă este multiplu subiectivă**. Contează nu numai conștientul și subconștientul subiectului, ci și conștientul și subconștientul hipnotizatorului. Cât de absolute sunt atunci informațiile **științifice** descoperite prin hipnoză și distribuite publicului?! (Desigur, informațiile **private** sunt întotdeauna valoroase dacă ajută la vindecarea sufletească.)

Hipnoza este tot mai utilizată în cercetarea spirituală, fiind metoda cea mai simplă și accesibilă. Nu oricine se poate dedubla conștient sau medita la niveluri înalte sau comunica cu Spiritele Superioare. Dar există tot mai mulți hipnoterapeuți care au și curiozități spirituale. Astfel, bagajul de date spirituale crește pe zi ce trece și e nevoie de un cap limpede pentru a le decanta, a le selecta, a le judeca. Faptul că informațiile sunt obținute prin hipnoză regresivă nu înseamnă că ar fi neapărat reale, că ar trebui crezute integral, fără o analiză și cenzură rațională, doar fiindcă „*subconștientul nu minte*”.

Aceeași rezervă intelectuală se impune și pentru ceea ce spun clarvăzătorii, psihonauții sau mediumii. Și aici apar discordanțe și contradicții. Motivele sunt similare: Este foarte importantă subiectivitatea minții și Spiritul persoanei ce se manifestă paranormal. Realitatea subtilă nu este obiectivă 100%, ci depinde în mare măsură și de imaginație, ca și de alți parametri individuali.

Mesajele primite explicit de la spirite variază din cauzele următoare, cel puțin:

- Epoca și cultura respectivă. Mesajele sunt adaptate la nivelul de înțelegere al societății în ansamblu.

- Unele mesaje se adresează unei elite sau grup restrâns (private), altele sunt generale (publice).

- Afinitatea mediumului numai cu anumite spirite colaboratoare. Grupul are o anumită orientare, scopuri, mod de lucru. Alt medium, alte spirite.

- Nivelul spiritelor comunicante diferă. Trebuie o precauție sporită față de interferența spiritelor luciferice, care se pretind înțelepte, dar la un moment dat informațiile oferite devin incoerente, ridicole sau dăunătoare.

- Minte mediumului trebuie să reproducă cât mai exact ceea ce dorește spiritul. Un medium incult și prost nu va da aceleași rezultate ca altul cult și inteligent.

- Limbajul uman are limite când exprimă lucruri nepământene.

HIPNOZA REGRESIVĂ ȘI LUMEA SPIRITELOR

Dr. Michael Newton este un autor spiritual de referință atât prin probitatea profesională, cât și prin valoarea și ineditul informațiilor despre **lumea spiritelor**. Domnia sa a fondat o metodă hipnotică de vizualizare dinamică a **vieții dintre vieți**, adică a vieții Spiritului pe când era încă neîncarnat în clientul hipnotizat. (Vezi video: „Călătoria dintre vieți - interviu cu Michael Newton” ⁹)

Am multe cuvinte de laudă pentru munca dr. Newton, dar și o mică observație critică: dumnealui mărturisește cu sinceritate că nu a aflat de la clienții săi, după mii de sesiuni hipnotice, că în lumea spiritelor ar exista demoni. Prin urmare, nu crede că ei există. Iată relativitatea cunoașterii umane! Cine știe tot adevărul?!... Probabil că misiunea spirituală a dr. Newton nu îngloba și explicații despre demoni, ca să nu-și risipească energia în zone mult prea vaste. Chiar și așa, concentrându-se exclusiv pe aducerea clienților în viața dintre vieți a spiritului, practica este foarte grea și problematică, imensă.

(Alt cercetător, Corrado Malanga, afirmă că toți cei peste 3000 de subiecți hipnotizați de el - fără excepție !!! - i-au confirmat modelul spiritual - foarte discutabil, în opinia mea - pe care l-a descoperit, treptat, prin hipnoza regresivă...)

Deja de multe decenii, în hipnoterapie este frecvent utilizată regresia într-o perioadă timpurie (copilărie, adolescență). Abia de câțiva ani, a luat amploare și regresia hipnotică pentru aflarea vieților anterioare. Dr. Michael Newton afirmă că între cele două nu este o prea mare diferență

⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=X98Du3NoHPE>

de tehnică, ambele apelând la informațiile din **subconștient**. În schimb, cunoașterea „vieții dintre vieți” necesită un protocol mai amplu, o transă mult mai profundă decât în aceste cazuri obișnuite, numită de dânsul „**transă supraconștientă**”.

Terapeutul își conduce clientul într-un spațiu total nefamiliar, nepământean, locul unde trăiește spiritul între încarnările terestre, unde este „acasă” pentru spirit. Minte conștientă a clientului este pusă să traducă în cuvinte ceea ce vede în peregrinările sale prin tărâmurile astrale și mentale. Totuși, terapeutul îl direcționează doar în locurile de maxim interes terapeutic și de autocunoaștere.

TRANSA SUPRACONȘTIENTĂ

Dr. Newton consideră că această performanță este posibilă întrucât „timpul nu există în lumea spiritelor” și, astfel, ne putem mișca în „eternul spiritual” înainte și înapoi, după cum dorim, în chiar acest moment terestru. După părerea mea, este o explicație greu de acceptat de o minte omenească.

Eu am găsit o altă explicație, mai plauzibilă. Mecanismul prin care clientul poate retrăi „la comandă” evenimentele dintre încarnările spiritului său ar fi următorul:

În transa foarte profundă, mintea clientului devine un mediu foarte bun pentru receptarea unor **clisee akashice** din acea perioadă a spiritului liber. Cererile hipnoterapeutului sunt preluate și li se caută răspunsuri de către **spiritul-ghid al clientului**. Acesta are abilitatea de a căuta instantaneu în imensa bază de date a spiritului protejatului său exact acele întâmplări (sau unele asemănătoare), redată ca scurte filmulețe, care răspund solicitărilor curioase și insistente ale facilitatorului hipnozei.

Dacă nu ar fi ajutorul spiritului-ghid, mintea ar rătăci singură în astral și ar oferi niște răspunsuri neconcludente, posibil false. Acesta este, în general, **dezavantajul hipnozei fără supraveghere și îndrumare spirituală**.

Prin urmare, aici sunt angrenate două inteligențe conștiente (hipnotizatorul și spiritul-ghid al clientului) și o inteligență semi-conștientă (mintea clientului).

Spiritul-ghid acționează discret, imperceptibil. După sesiune, primind înregistrarea ei audio, clientul poate rămâne debusolat. Auzindu-se vorbind cu propriul glas atâtea lucruri incredibile, de science-

fiction, va trăi o experiență puternică, iar unii se întreabă dacă nu cumva au halucinat. Desigur că nu, omul care halucinează nu poate răspunde atât de clar, detaliat și coerent la întrebări sofisticate. Și nici nu poate ține minte toate ciudățeniile pe care le-a spus.

Metoda dr. Newton este sofisticată și riguroasă, dar numai așa a reușit să strângă atâtea date interesante despre lumea spiritelor. Poate că ar fi mai clar dacă clientului i s-ar spune de la început că va retrăi viața Spiritului său, care nu este a sa personală, ca om pământean. De altfel, chiar Michael Newton pomeneste (tangential, e drept) de „tehnica conversațiilor în trei”, purtate între hipnotizator, client și spiritul clientului. Spune el:

«Sunetele vocii clientului se pot schimba atunci când acesta vorbește prin intermediul propriului spirit, la fel cum se pot schimba atunci când un ghid-spiritual comunică prin el.» (Michael Newton, „Viața dintre vieți: hipnoterapie pentru regresie spirituală”, pag.200)

În altă metodă de hipnoză, anume QHHT (Quantum Healing Hypnosis Technique), în partea a doua a sesiunii, clientul este pus să manifeste Sinele său Superior, de la care se cer indicații și răspunsuri în mod distinct. E clar că prin client va vorbi o **altă** Inteligență, o **altă** Personalitate, care propune o **altă** viziune asupra vieții. (Vezi și „QHHT Romania - transcrieri sesiuni de hipnoză regresivă”¹⁰)

Rolul terapeutic al hipnozei este extrem de folositor. Într-o sesiune PRIVATĂ, subconștientul sau Supraconștientul clientului poate oferi acele informații sau emoții pe care le consideră necesare pentru binele suprem al pacientului. Poate crea povești credibile, spre înțelegere intuitivă și rațională. I se dă omului ce are el nevoie atunci, nu întotdeauna ceea ce este adevăr obiectiv. Ceea ce mintea se așteaptă să primească, va primi, dacă este spre folosul ei.

Ceea ce-i înfățișat ca VIEȚI ANTERIOARE nu are neapărat un temei real istoric, ci este adaptat dorințelor, amintirilor, tendințelor și intereselor omului. De exemplu, Supraconștientul poate alcătui ad-hoc un scenariu al „vieții anterioare” în care să combine învățături și personaje din mai multe vieți anterioare. Astfel, adevărul subiectiv din acel moment nu se suprapune cu adevărul obiectiv. În alt moment, adevărul subiectiv va fi altfel prezentat.

Și în hipnozele regresive prin metoda QHHT, Sinele prezintă o poveste metaforică adresată omului în care e încarnat, tot ca în terapie.

¹⁰ <http://www.qhhtromania.ro/category/sesiuni/>

Este un mesaj individual, nu general. Dacă însă devine PUBLICĂ, acea metaforă terapeutică poate crea impresii deformate, pentru că cititorii le înțeleg cu mintea lor, nu ca un basm terapeutic adaptat intereselor superioare ale clientului, și vor trage concluzii posibil false.

ALTE MANIFESTĂRI PARANORMALE

Mecanismul psihic „de transă” este implicat și în alte fenomene parapsihologice ca somnambulismul, vorbitul în somn, vorbitul cu spiritele sau dedublarea astrală.

Somnambulismul are forma de manifestare a hipnozei de spectacol, cu deosebirea că lipsesc comenzile externe. „Pacientul” intră în transă fără hipnotist și face acțiuni rutiniere, nepericuloase de obicei. De fapt, și pe scenă voluntarii sunt în transă somnambulică cu ochii deschiși.

Vorbitul în somn seamănă cu hipnoza de cabinet, cu deosebirea că se intră în transă automat, fără inducere hipnotică. „Pacientul” poate perora de unul singur sau dialoga rațional cu o altă persoană aflată de față, dar nu-și amintește ce a vorbit, mai ales dacă va intra imediat în somn.

Unii **mediumi lucizi** folosesc aceeași disjungere a conștiinței. Mintea poate depăna diverse gânduri obișnuite în timp ce Pseudo-conștiința transmite prin voce un mesaj astral de la un spirit. Conștiința supraveghează coerența verbală a mediumului și pune întrebările, alternându-și atenția între cele două centre de interes (gândurile comune și mesajul spiritual).

În hipnoza regresivă profundă se pot vizita planuri astrale depărtate, exotice, iar informațiile seamănă cu cele obținute prin **proiecție astrală conștientă**.

Inducția mentală agresivă, fără acceptul victimei

Există unii indivizi puternici mental, care își impun dorințele asupra altora, chiar dacă întâmpină opoziție. Gândul dominant al agresorului psihic are o energie mai mare decât îi opune Conștiința victimei. În competiție, câștigă cel mai puternic. Gândul agresiv este susținut atât timp cât e nevoie, până când victima intră natural într-o stare de transă, când eficiența „ordinului” extern este mai mare. Uneori, mai ales în

atacul de aproape, agresorul induce întâi somnolența victimei, pentru a-i slăbi alerta și protecția psihică.

Este un fenomen întâlnit în cadrul obsesiilor, al inducerii voluntare a unor gânduri în mintea altor persoane etc. Persoanele ușor sugestionabile sunt mai vulnerabile la astfel de atacuri. Derren Brown a exemplificat în emisiunile sale TV această putere de persuasiune asupra unor voluntari care susțineau că mintea lor nu poate fi adormită dacă ei nu vor.

Răpiții de extraterestri

Persoanele ce afirmă că au fost răpite de extraterestri își pot aminti prin hipnoză detaliile răpirii. În finalul întâlnirii de gradul 4 sau 5, vizitatorii galactici programează victima să uite ce s-a întâmplat. Desigur, memoria răpirii nu se șterge complet, ci doar se ascunde în inconștient.

O posibilitate pe care o punem în discuție aici ar fi că extraterestrii răpesc doar **corpul eteric** al victimei umane. Corpul fizic rămâne în pat și de aceea, deseori, nu se găsesc urme vizibile de răpire. Uneori apar și semne pe corp, dar ele pot fi generate cu ușurință de corpul eteric, unde s-au format adevăratele cicatrici.

În acest caz, dedublarea nu este nici naturală (în somn), nici conștientă (proiecție autoprovocată), nici hipnotică (comandată din exterior, dar acceptată de client). Este o dedublare provocată agresiv din exterior. În ședința de hipnoterapie ulterioară, omul caută și găsește în inconștient amintirile traumatice care îi explică suferințele actuale.

Într-o hipnoză condusă de Calogero Grifasi, mediumul Barbara a purtat un dialog cu spiritul lui Dolores Cannon, după ce ea a decedat. Doamna Dolores se ocupase de problema extraterestrilor prin metoda hipnotică QHHT, pe care a și fondat-o. Acum spiritul ei adaugă informația: unii oameni răpiți de extraterestri, de fapt, au în ei spirite încarnate cu această misiune dinainte de naștere. Mai mult, ei au deja implantate dispozitive eterice în corpul eteric al spiritului. *Iată deci că există și tehnologii avansate de nivel ETERIC, mai presus de cel material!* Orice implant nu este perfect și creează suferință. E posibil ca aceste spirite să aparțină rasei extraterestre, iar prin încarnare uită proveniența lor cosmică. Totuși, ființa umană nu știe aceste detalii, ea percepe doar groaza și durerea asociată răpirii (*abduction*), testelor pseudo-medicele și implantelor cu care sunt „dotați”.

Răzvan Alexandru Petre

5 noiembrie 2017

PE URMELE UNEI PROFETII NEÎMPLINITE

Fenomenul MAICA VERONICA din Vladimirești

Maica Veronica (Veronica Gurău, 1922-2005), întemeietoarea și stareța mănăstirii de la Vladimirești (jud. Galați), a fost o vizionară și proorociță celebră, care a marcat istoria spiritualității românești în secolul XX. Amănunte biografice esențiale despre viața și lucrarea sa duhovnicească puteți citi aici¹¹. Măicuța și-a condus viața și activitatea după vedeniile pe care le-a avut tot timpul vieții. Sinodul Bisericii Ortodoxe Române i le-a recunoscut pe cele dintre 1937 și 1950.

Activitatea de medium și clarvăzător a Maicii Veronica va continua cu și mai mare intensitate după eliberarea din închisoare (1960), fiind susținută și încurajată de soțul său, arhitectul George Văsii, care îi va stenografia viziunile și mesajele primite. Acestea ies din standardele bisericești, fiind publicate în cărțile „Cercetări în lumea nevăzută” și „Din tainele universului spiritual”. Căsnicia lor a început în anul 1964 și a durat, probabil, până în 1990, când Maica Veronica a redeschis mănăstirea.

PROFETIA MAICII DOMNULUI CARE NU S-A ÎMPLINIT

Am găsit întâmplător pe internet următoarea afirmație care m-a intrigat:

¹¹ <http://maicaveronica.ro/>

<http://www.formula-as.ro/2012/1016/spiritualitate-39/maica-veronica-de-la-vladimiresti-14991>

Vedeniile bisericești ale Maicii Veronica (între 1937 și 1950):

<http://www.slideshare.net/tibisor/maica-veronica-de-la-vladimiresti-vedeniile-a4>

*„În ziua de 5 Martie 1945, Măicuța Veronica - Fecioara de la Vladimirești - a avut cea mai importantă Vedenie, **singura care nu s-a îndeplinit încă!**”*

După Maica Veronica, profeția Maicii Domnului sugera că Ilie, Enoh și Ioan Evanghelistul ar fi trebuit să se pogoare în 1955 și să pună capăt sistemului totalitar din România. Era o interpretare complet eronată, la care a renunțat, desigur, după ce a fost întemnițată în 1955. Și astfel, s-a dedus că Profeția nu s-a împlinit.

Am intuit de la început că, de fapt, **Profeția se împlinise, dar nu în sensul strict** al cuvintelor și datelor prevăzute. M-am gândit că o cercetare amănunțită ar fi de folos atât de dragul adevărului, cât și al altor concluzii interesante ce se pot ivi în cursul investigației.

VEDENIA

Citez din viziunea primită de Veronica de la Maica Domnului în 5 martie 1945, numerotând-o pe subiecte:

(1)

«În anul 1940 ai avut Vedenia în care ți-am spus că Țara voastră va avea o mare trecere înaintea lui Dumnezeu.

Se află un ALES, care în clipa când va veni în vîrstă de 30 de ani, își va începe propovăduirea și va mărturisi pe Hristos timp de trei ani, în care vreme mulți îl vor urma!

Apoi, după cei trei ani, va da neamul vostru atîta mulțime de Mucenici, încât va întrece pe a tuturor neamurilor creștine de până acum.

Eu m-am gândit atunci, că oare vor fi și în mijlocul nostru „Nebune pentru Hristos”, care să-L mărturisească cu același Foc, ca și omul acela? Și mi-a răspuns Stăpâna Cerului:

- Da, vor fi!

Apoi a zis:

- Mai sunt cam opt ani până va începe propovăduirea,

(2)

și în timpul celor trei ani de propovăduire vor veni și cei trei bărbați, care au fost înălțați cu trupul la Cer, Sfinții: ILIE, ENOH și IOAN EVANGHELISTUL.

Eu m-am întrebat în inima mea, de unde vor veni? Și Prea Sfânta Născătoare mi-a răspuns:

- Nu trebuie să știți de unde vor veni, dar vor trece și pe la voi.

(3)

După venirea lor, veți plămădi pământul acesta cu sânge. De aceea, să iubiți locul acesta și să-i sărutați țărâna, căci acesta vă va fi vouă mormânt. Unele dintre voi nu vor trăi până atunci, căci vor veni mai devreme la cer, prin boală, cum Dumnezeu va rândui. Rugați-vă și vă siliți de pe acum ca să puteți birui. Cele care nu vor fi călugărite sau îmbrăcate până atunci când va sosi ceasul acela, să nu se întristeze, căci, mai de folos este să nu făgăduiești, și să împlinești. Călugărite și necălugărite, îmbrăcate și neîmbrăcate în chip îngeresc, toate veți fi împreună. Bucurați-vă că v-am primit pe locul acesta așa cum sunteți... »

CONFIRMAREA VEDENIEI

(1)

Se pare că prima parte a Profeției Maicii Domnului se referă la **Părintele Ioan Iovan** cel plin de har și văzător cu duhul¹² :

«Totul culminează cu venirea la Vladimirești a Părintelui Ioan Iovan, Alesul Maicii Domnului, trimis aici de către Părintele Arsenie Boca. În perioada 1948-1955, Părintele Ioan slujește cu vrednicie la Mănăstirea Vladimirești, pe Dumnezeu și pe oameni, mărturisindu-le despre iubirea lui Hristos. Se fac în masă vindecări sufletești, dar și trupești: s-au vindecat orbi, paralitici și alte boli grave, iar duhurile rele ieșeau din trupurile bolnave ale oamenilor.

Avea vârsta de 30 de ani. Dar îl propovăduiește pe Hristos cu atâta râvnă și curaj, încât adună la slujbele sale, peste 30.000 de credincioși, un număr imens pentru acea vreme și acel spațiu. De multe ori Măicuța Veronica și alți credincioși vedeau un fel de ninsoare asupra mulțimii.»

Mi se pare important și pasajul „*va da neamul vostru atâta mulțime de Mucenici, încât va întrece pe a tuturor neamurilor creștine de până acum*”. Într-adevăr, istoria anilor '50 a fost deja scrisă cu sângele a mii de martiri creștini întemnițați pe nedrept în închisori inumane, unde mulți au murit în chinuri, iar alții și-au pierdut sănătatea. Pentru jertfa lor trebuie să le fim recunoscători, căci ea a înconjurat această țară cu o aură de sfințenie ce ne va păzi în ceasul cel greu al istoriei!

¹² <http://maicaveronica.ro/>

- Detaliu de **confirmare** a Profeției: „*un ALES, care în clipa când va veni în vîrstă de 30 de ani, își va începe propovăduirea*”. Părintele Ioan Iovan avea exact 30 de ani.

- Detaliu de **infirmare** a Profeției: „*Mai sunt cam opt ani până va începe propovăduirea*”. Din 1945 (anul vedeniei) până în 1948 (anul începerii misiunii) sunt doar 3 ani, în loc de 8.

(3)

A treia parte a Profeției se referă la desființarea mănăstirii, petrecută în anul 1955, când trei dintre măicuțele principale au fost întemnițate, iar restul obștei s-a risipit care încotro.

- Detaliu de **infirmare** a Profeției: „*în timpul celor trei ani de propovăduire*”. În realitate, în loc de 3 ani, propovăduirea a durat 7 ani (din 1948 până în 1955).

CONCLUZII DESPRE PROFETII (I)

În părțile analizate (1 și 3), evenimentele s-au petrecut precum au fost proorocite. Totuși, apar și detalii care infirmă exactitatea Profeției. Dar ele sunt doar amănunte temporale. Există un clivaj imens între dimensiunea fizică și cea astrală, care face dificilă măsurarea duratelor dintre evenimentele „văzute” de spirite în viitor. Este ca și cum timpul ar fi „elastic” în planul astral. Și mai intervine voința liberă a oamenilor. În cazul concret al acestei Profeții, observăm că durata misiunii ALESULUI Ioan a fost dublă față de cea prognozată, ceea ce arată o întârziere a opresiunii comuniste, probabil cu ajutor divin.

Prin urmare, nu trebuie să căutăm într-o profeție sau viziune - chiar dacă e venită din Ceruri - date, durate, locuri și întâmplări viitoare cu precizie matematică, și nici nume exacte. În istorie, unele profeții s-au împlinit exact, altele, cu variații, iar altele nu s-au împlinit deloc. Claritatea și exactitatea citirii viitorului depinde și de rangul spiritului care comunică profeția, ca și de „sacru” liber-arbitru al oamenilor. Unele durate pot fi simbolice: de exemplu, cifra 3 este folosită ca durată cosmică generică.

Viziunea spiritelor sau exprimarea lor poate fi uneori majestuoasă, hiperbolică, dar evenimentele pământești ne par întotdeauna mult mai șterse, obișnuite. Pământenii rareori întrevăd dimensiunile cosmice sau spirituale ale lucrării lor, aparent banale. În general, viața este un miracol în fiecare amănunt al său, dar oare câți dintre noi percep aceasta?!

EROAREA ESTE A PROFETIEI SAU A NOASTRĂ?

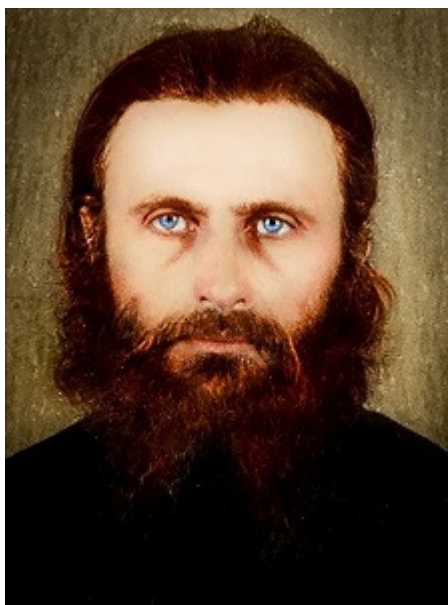
Ce putem spune despre a doua parte a Profeției Maicii Domnului, probabil partea considerată a fi încă „neîmplinită” sau chiar eronată?

(2)

Dacă „propovăduirea” realizată de „alesul” părinte Ioan Iovan s-a petrecut între anii 1948 și 1955, înseamnă că în același interval au trecut pe la mănăstirea Vladimirești și „Sfinții ILIE, ENOH ȘI IOAN EVANGHELISTUL”.

Cine au fost cei trei „sfinți” care „au venit”, cum spune Profeția Maicii Domnului, la mănăstirea Vladimirești între anii 1948 – 1955?

Se cunosc două personaje duhovnicești impresionante care au avut legături cu Maica Veronica și cu mănăstirea păstorită de ea, dar și cu personajele biblice amintite mai sus:



Arsenie Boca

1. **ARSENIE BOCA** (1910-1989), în 1940 devine călugăr și curând i se duce vestea de ales al Domnului și făptuitor de miracole. După anul 1945 începe să fie anchetat și întemnițat de autoritățile comuniste, în repetate rânduri. În 1959 este scos abuziv din monahism. Despre Sfântul Arsenie Boca, despre viața și minunile sale, care se înfăptuiesc și astăzi, cititorii știu deja multe.

Conexiunea cu Vladimirești

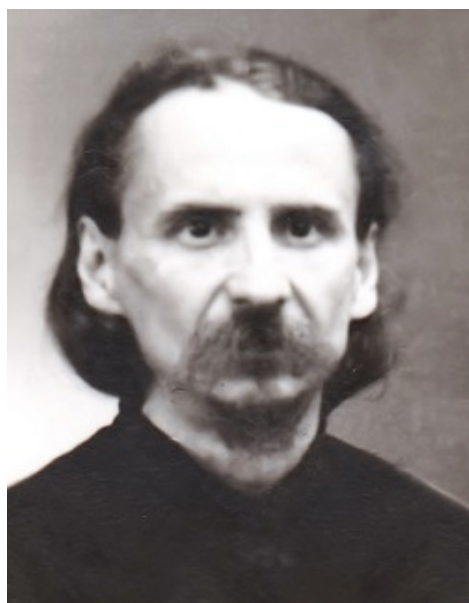
Maica Veronica i-a cerut ajutorul de a deosebi viziunile corecte de cele înșelătoare, prin 1944. Pentru o scurtă perioadă de timp (circa două luni) a venit la Vladimirești ca duhovnic și Părintele Arsenie Boca, uimindu-le pe tinerele maici cu darul clarviziunii pe care îl deținea.

Conexiunea cu ENOH

Citat din cartea „Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca” pag.114:

«Unul din cei care au fost la înmormântare [a lui Arsenie Boca], Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa Părintelui, a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru ENOH, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în Părintele Arsenie. (Paraschiva Anghel, Dejani)»

Despre patriarhul biblic Enoh puteți citi în nota suplimentară de la sfârșitul acestui articol: „**Enoh, mesagerul Îngerilor**”.



Nil Dorobanțu

2. NIL DOROBANȚU (1920-1977), vestit monah, mare erudit și mare ascet, renumit prin nevoințele și prin neîncetata rugăciune a minții, a propovăduit dreapta credință străbătând țara în lung și în lat, predicând și convertind poporul în vremurile de prigoană comunistă atee.

Articol despre „Sfântul descult”¹³

Conexiunea cu Vladimirești

Legătura duhovnicească dintre Părintele Nil și maica Veronica a fost una profundă, după cum aflăm „Din viața Părintelui Nil Dorobanțu”¹⁴. După ce terminase Teologia, Nicolae Dorobanțu a venit la mănăstirea

¹³ <http://www.formula-as.ro/2016/1210/spiritualitate-39/sfantul-descult-pe-urmele-lui-nil-dorobantu-20558>

¹⁴ <http://www.slideshare.net/tibisor/viaa-printelui-nil-dorobanu-cel-nebun-pentru-hristos-i-viaa-maicii-emanuela-ucenica-lui-a5>

Vladimirești unde, rugându-se fierbinte ca Dumnezeu să-l facă „nebun după El”, a fost lovit în piept de o Lumină și a căzut la pământ. Curând a devenit monah. Peste un an, în 1949, tot la Vladimirești, a fost preoțit odată cu părintele Ioan Iovan, în aceeași zi, relatează Maica Veronica.

Nil Dorobanțu a scris cartea „Veronica de la Vladimirești. Teofanie”, spre lauda Măicuței.

Conexiunea cu ILIE

Avem motive să credem că Nil Dorobanțu are o filiație spirituală cu Sfântul ILIE, cel răpit în cer de un vehicul aerian, cum relatează Vechiul Testament.

Asemănările lui NIL Dorobanțu cu Sfântul Prooroc ILIE Tesviteanul:

- Amândoi umblau îmbrăcați simplu, cu pletele în vânt și încinși cu o sfoară la mijloc.

- Amândoi erau pătimiși și duri la vorbă. Ilie îi muștra pe preoții lui Baal și ai altor credințe păgâne.

Nil îi muștra pe mai-marii Bisericii ortodoxe, cu care nu se înțelegea defel și care l-au și caterisit în anul 1956. Îi muștra și pe „ighemonii” securiști, care nu i-au iertat cuvântul răspicat și opiniile tranșante, bătându-l crunt de câteva ori.

- Amândoi sufereau pentru pierderea sufletelor și necinstirea lui Dumnezeu. Amândoi au atras la dreapta credință mulți rătăciți. Citat despre faptele Sfântului Nil:

« Stiliștii vechi, calendariștii iuliani s-au întors la Ortodoxie ca și toți sectanții. Ateii și învățații au crezut în Hristos, păcătoșii s-au pocăit, bolnavii s-au tămăduit, doi orbi au văzut, două moarte au înviat, epileptici, slăbănogi, muți, ciungi, surzi, s-au tămăduit și cuvântul lui Hristos lucra cu putere. »

- Stă scris în Scriptură că proorocul Ilie era respectat și ascultat de Însuși Dumnezeu pentru cât era de înduhovnicit, îndeplinindu-i astfel rugăminți imposibile și înfăptuind minuni, cum s-a întâmplat la competiția cu preoții lui Baal.

Părintele Nil era atât de „*spiritualizat încât apărea și dispărea când voia și unde voia*”; când „*mergea nu atingea pământul, plutea*”; avea darul „*dedublării și al dispariției instantanee*”; era văzător cu duhul; în timpul slujirii avea alături „*pururea ceruri de ingeri*”; a descoperit moaștele „*pustnicilor din Agapia și din Sihăstria*” ș.a.m.d..

- Ilie și-a dus asceza cu fermitate și sacrificiu de sine, până aproape că a murit de foame și sete, dar nu și-a retras blestemul secetei peste țara lui Israel, căzută în dezmăț.

La rândul său, trăind mai mult prin păduri, numai cu puțină pâine și apă, Nil a transformat asceza într-una roditoare, predicând *„ore întregi desculț, cu crucea în mână, cu capul gol, încins cu o funie, prin sate și orașe”*, slujind Sfânta Liturghie zi de zi, cel mai adesea în spații neconvenționale și în natură (*„În șuri, în păduri, în grajduri, prin beciuri, în pivnițe, în fân, în cetină, în noroi și pe gheață, pe acoperișuri, pe ulițele cetății, noaptea și ziua”*), atrăgând în jurul său mii de oameni.

Să recapitulăm acum în ce stadiu ne aflăm cu investigația Profetei Maicii Domnului:

- Din cele trei subiecte ale sale, două sunt deja validate.
- Din subiectul rămas de clarificat, două treimi sunt deja validate.

Mai rămâne să descoperim cine a fost cel de-al treilea „sfânt” prezent la Vladimirești, de talia părinților Arsenie Boca și Nil Dorobanțu, „care a fost înălțat cu trupul la Cer” în vechime, cum spune Maica Domnului.

ÎN CĂUTAREA LUI „IOAN EVANGHELISTUL”

IOAN EVANGHELISTUL, Apostolul Iubirii, este cel care L-a însoțit pe Isus, împreună cu apostolii Petru și Iacov, în cele mai importante momente ale vieții Sale pământești și a fost ales drept purtător de grijă pentru Maica Domnului. El a fost apostolul cel mult iubit de Isus și tot el a scris în Evanghelie despre Dumnezeu că este Iubire și Lumină.

În anul 69 după Hristos, Ioan a plecat din Ierusalim și s-a dus în Efes.

Prins și dus la Roma din porunca împăratului Domițian, a fost condamnat la moarte. Mai întâi l-au biciuit, așa cum era obiceiul, iar apoi l-au aruncat în ulei fierbinte, dar nu a pățit nimic. Judecătorul l-a ținut în închisoare pentru ceva timp, neștiind cum să se comporte cu el. În final, condamnarea Apostolului a fost comutată în exil, fiind trimis în Patmos să lucreze la mine.

A stat acolo între anii 90 – 96, unde Ioan s-a aflat printre răufăcători, noii săi tovarăși de viață. În acest mediu dur, nu doar că nu a suferit sufletește, ci a găsit și ocazia să se adâncească mai mult în meditații sfinte.

În Patmos, făcea multe minuni de vindecare și înviere din morți cu puterea Mântuitorului și tot acolo l-a învins pe vrăjitorul Chinops, care și acela făcea minuni cu puterea dracilor.

În Patmos, Apostolul Ioan a avut viziunea despre sfârșitul și înnoirea Lumii pe care a descris-o în „Apocalipsă”.

Murind Domițian, Apostolul s-a întors în Efes. Acolo a scris „Evangelia după Ioan”, în care evidențiază firea dumnezeiască a lui Hristos. Ioan a trăit mai mult de o sută de ani.

Printre alte minuni în legătură cu Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, se cunoaște una care a avut loc la mormântul său:

Când avea peste o sută de ani, Sfântul Ioan presimțindu-și moartea, a luat șapte ucenici în afara Efesului și i-a pus să-i sape o groapă. Apoi, s-a așezat în mormânt și și-a dat duhul, fiind acoperit cu pământ de ucenici. Mai târziu, când mormântul său a fost deschis, trupul Sfântului Ioan nu mai era acolo.

În fiecare an, la 8 mai, din mormântul său se ridică un praf cu care bolnavii de diferite boli se vindeau. Acest fapt a fost atestat de numeroși martori credibili timp de 1000 de ani după moartea acestuia.

PISTE FALSE

Căutând conexiuni dintre alți vestiți oameni ai Bisericii și Vladimirești, am găsit doi „candidați”: Ilie Cleopa și Justin Pârvu.

1. Părintele **Ilie Cleopa** a avut o foarte bună părere despre fenomenul religios de la Mănăstirea Vladimirești, la începuturi (1953)¹⁵

Totuși: Părintele Cleopa a avut mereu o atitudine ostilă față de vedenii, miracole și încrederea în vise, care ar fi toate „înșelătorii ale diavolilor”... Această poziție rigidă și dogmatică vine în contradicție atât cu harul Maicii Veronica, cât și cu miracolele și vedenia Apocalipsei ale Apostolului Ioan.

Concluzie negativă: Părintele Cleopa Ilie nu a avut conexiune cu IOAN EVANGHELISTUL, deci nu la el se referea Profeția Maicii Domnului.

2. Părintele **Justin Pârvu** a avut cuvinte laudative despre efectul pozitiv, la începuturi, a mănăstirii Vladimirești și lucrării Maicii Veronica.¹⁶

Totuși: Nu există niciun indiciu despre vreo vizită a Sfinției Sale Justin Pârvu la Vladimirești. Dimpotrivă, în 1948 a fost arestat, petrecând în închisoare până în 1964.

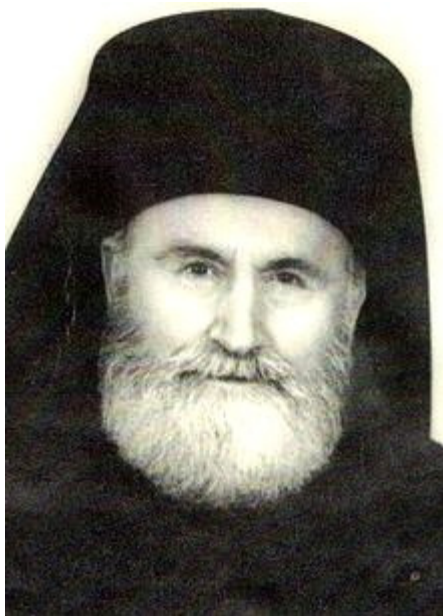
¹⁵ <https://danielvla.wordpress.com/2017/01/21/scrisoarea-parintelui-cleopa-1953-despre-manastirea-vladimiresti-la-inceputuri-catre-un-episcop/>

¹⁶ <http://www.atitudini.com/2010/03/parintele-justin-parvu-despre-dezmostenirea-ortodoxiei/>

Concluzie negativă: Părintele Justin Pârvu nu a fost cel de-al treilea bărbat „sfânt” din Profeția Maicii Domnului.

DESCOPERIREA

Aflându-mă în acest impas, dintr-o „întâmplare”, am descoperit un interviu filmat¹⁷ unde se afirmă (de la minutul 14:50) că Alianța pentru Renaștere Spirituală și măicuțele de la Vladimirești răspândeau afirmația (după anul 1990) că **Părintele Ioan Iovan de la Recea ar fi reîncarnarea lui IOAN EVANGHELISTUL**. E vorba de același părinte Ioan Iovan de la Vladimirești (1948-1955), de la Plumbuita (1980-1991) și apoi de la Recea (1991-2008).



Ioan Iovan

3. IOAN SILVIU IOVAN (1922-2008)

Fiu spiritual al Părintelui Arsenie Boca, care l-a „ALES” să fie preotul Mănăstirii Vladimirești, este întemnițat în 1955 și eliberat prima oară în 1964, dar până în 1971 a mai primit alte condamnări la închisoare, fiind și exclus din cler. În 1979, după 24 de ani de caterisire, a obținut aprobarea de a sluji oficial din nou. În 1991 a fost transferat la Mănăstirea Recea, lângă Târgu Mureș, fiind considerat cel mai mare Duhovnic al Ardealului și chiar al întregii Biserici.

¹⁷ <https://danielvla.wordpress.com/2017/01/21/scrisoarea-parintelui-cleopa-1953-despre-manastirea-vladimiresti-la-inceputuri-catre-un-episcop/>

Asemănări cu IOAN EVANGHELISTUL, Apostolul Iubirii

- Când părintele Silviu Iovan s-a călugărit, și-a ales numele lui Ioan Evanghelistul, deși la călugărie se obișnuiește să se aleagă nume cu aceeași literă ca a numelui de botez (care era S)! (Avea și o vorbă: să nu punem preț pe formă - „tipic, tipic și la inimă nimic!?” -, ci să mergem la esență.)

- La sugestia Maicii Veronica, a adus inovația deseori și zilnicei împărtășanii, **așa cum făceau primii creștini**, deci și Apostolul Ioan. Părintele a găsit pentru această practică necanonică o justificare teologică în... „Evanghelia după Ioan”.

- Părintele Ioan Iovan aprecia că vedeniile, expresii ale prezenței Duhului Sfânt, sunt cu putință permanent, fiind el însuși un mare clarvăzător.

- Ca și exilatul Apostol Ioan, a petrecut perioada îndelungată de surghiun în afara bisericii, revenind apoi în deplinătatea investiției.

- Chiar în surghiun și suferință fiind, a întărit sufletește mii de deținuți în cele mai înfricoșătoare închisori comuniste: Jilava, Gherla, Aiud.

Statura sa spirituală gigantică și naturalețea iubirii de semeni reiese și din această mărturie care ne cutremură:

« Nu pot și nu vreau să uit închisoarea. Acolo am trăit cele mai înălțătoare momente spirituale din viața mea. Acolo m-am născut a doua oară și Dumnezeu mi-a dat să trăiesc nenumărate minuni, să-I cunosc puterea. După '64, am fost anchetat și închis de încă trei ori. De fiecare dată, am regretat că am ieșit. »¹⁸

- A trăit până la o vârstă foarte înaintată. La peste 80 de ani, avea un verb clar și răsunător, așa cum dovedesc înregistrările audio și video. Chiar bolnav fiind, ieșea întotdeauna la Sfânta Liturghie, spunând: „*Îmi iubesc nespus neamul acesta și vreau să-i slujesc cu orice preț, până la capăt!*”

CONCLUZII DESPRE PROFETII (II)

Din modul de exprimare al Profetiei, transpus în cuvinte de mediumul Veronica, am rămas cu impresia că acel ALES despre care Profetia vorbea în prima sa parte nu făcea parte dintre cei trei Sfinți menționați în a doua parte. Dar iată că nu era așa și am mers pe piste false.

¹⁸ <http://www.formula-as.ro/2006/732/societate-37/omul-lui-dumnezeu-parintele-ioan-de-la-recea-7280>

Fie a greșit Maica Veronica la traducerea mesajului telepatic, fie Maica Domnului a avut o transmisie lapidară, eventual completată din imaginație de Veronica. Asemenea erori pot apărea la trecerea informațiilor între dimensiunea astrală și cea fizică.

CONTRA-ARGUMENTE ÎNȘELĂTOARE

1. Trebuie să menționăm că, după 1990, Părintele Ioan Iovan s-a arătat total potrivnic învățăturilor de la Vladimirești despre reîncarnare, condamnând ferm abaterile teologice și poziția antisinodală a călugărițelor. Denunța drept rătăcire afirmația că el ar fi Ioan Evanghelistul.

(Aici cred că avea dreptate - parțial -, după cum vă puteți convinge în nota suplimentară de la sfârșitul articolului intitulat „**Nu omul se reîncarnează, ci spiritul său**”).

Părintele Iovan ținea ferm cu tradiția ortodoxă, căci să nu uităm cât de greu și-a recăpătat locul în mijlocul clerului. Mai mult decât dezbaterile teoretice, pentru el era important să poată înduhovnici cât mai mulți semeni. Nu ar fi vrut să fie iarăși izolat de poporul credincios, pe care îl iubea atât de mult.

2. Scriitorul George Văsii (un mistic exaltat, vezi autobiografia¹⁹), care i-a stat alături mulți ani Maicii Veronica ca soț în acte, afirma că Sfântul Ioan Evanghelistul era de fapt spiritul Densi care comunica cu Maica Veronica (vezi mesajele publicate în cartea „Cercetări în lumea nevăzută”) și tot el i-a dictat lui George cartea „Ligurda” ce ar cuprinde adevărata viață a lui Isus pe Pământ.

Aceasta vine însă în contradicție cu ceea ce credea și răspândea Maica Veronica pe când slujea la Vladimirești alături de părintele Ioan Iovan. Un alt părinte vestit, Arsenie Papacioc, spunea la un moment dat, cu ironie și dispreț:

« Am fost și eu la Vladimirești și Veronica tocmai venea de la gară. Mi-a spus: „Uite Părinte, a venit Sfântul Ioan Evanghelistul și mi-a dus el valiza!” »

Ea se referea, desigur, la părintele Ioan Iovan. Maica și-a menținut părerea și după 1990, care a fost răspândită de călugărițele sale.

¹⁹ http://www.geocities.ws/ligurdahesontineovella/povestea_jocului_ceresc.html

CONCLUZII

Iată că am descoperit, cu puțin efort, cine au fost cei trei bărbați „sfinți” din Prorocirea Maicii Domnului. Cei trei clerici români – Arsenie, Nil și Ioan –, se cunoșteau, se respectau și se iubeau, dar fiecare și-a urmat propriul drum al credinței și martiriului. Nu erau clerici obișnuiți, ci Îngeri trimiși direct de Dumnezeu întru salvarea sufletească a neamului nostru.

Puterile supranaturale date lor de Tatăl Ceresc, ca și modul divin în care le-au folosit, spre slava lui Dumnezeu, arată rangul spiritelor lor, de Mari Îngeri. Nivelul de Spirite Divine reiese și din faptul că, în urmă cu milenii, cei trei și-au dovedit sfințirea prin dispariția trupului sau dematerializarea cadavrelor, la fel ca și Isus Cristos.

Ce har a revărsat Dumnezeu peste acest popor! El a trimis printre noi, în momente de grea cumpănă și scădere a credinței, pe aceste Spirite foarte înalte!

Dar a trimis multe altele, în slujba lor, unele mai puțin cunoscute. În acest sens, urmăriți documentarul despre Sfântul Moș Ilie din Hurez, prietenul spiritual al părintelui Arsenie Boca²⁰, necunoscut publicului până de curând.

Note suplimentare

ENOH, MESAGERUL ÎNGERILOR

Enoh discuta telepatic cu Îngerii, de la care a aflat multe lucruri impresionante, descrise în cartea sa. Bogăția de detalii și simbolismul folosit de patriarhul Enoh în descrierea viziunilor sale legate de îngeri și demoni, de cerurile și iadurile din lumea de dincolo, sunt egale doar de Revelația Sfântului Ioan (Apocalipsa).

„Cartea lui Enoh”, considerată apocrifă de către Biserica creștină, a exercitat o puternică influență asupra gânditorilor evrei și creștini, inclusiv asupra autorilor Noului Testament. Teme familiare, precum introducerea răului în lume de către „îngerii căzuți” (care ar putea fi o specie fizică umanoidă extraterestră), epoca mesianică, Noul Ierusalim, Învierea și Judecata de Apoi sunt numai câteva dintre ele.

²⁰ <http://inpremiera.antena3.ro/reportaje/tainele-parintelui-arsenie-384.html>

În urma unor îndelungate controverse, cercetătorii au ajuns la concluzia că aceasta a fost „cartea de căpătâi” a lui Iisus și că El o știa pe de rost, ceea ce explică numărul mare de pasaje pe care le cita.

Enoh, cu mult înainte de apariția Bibliei în forma sa actuală, spune că nu Adam și Eva au căzut din rai, ci o anumită categorie de ființe (așa-zii „Îngeri”) care, răspândindu-se pe Pământ au corupt femeile, mai întâi prin genele lor și apoi prin învățăturile lor. Omul, spune Enoh, nu este vinovat. Nu omul a fost alungat din Paradis, ci Îngerii căzuți.

În schimb, el afirmă în mod repetat că toate faptele, gesturile și gândurile noastre sunt înregistrate și că ne sunt integral servite în ziua Judecării sufletului. Același lucru l-au confirmat și persoanele care au trăit experiențe la granița dintre viață și moarte (Near-Death Experiences), cărora li s-a prezentat ca pe un ecran toate evenimentele importante ale vieții.

(informații sintetizate de pe internet)

NU OMUL SE REÎNCARNEAZĂ, CI SPIRITUL SĂU

Mulți dintre cei care promovează reîncarnarea nu înțeleg totuși că nu omul se reîncarnează, ci Spiritul său, care însă nu se identifică cu niciuna dintre ipostazele sale pământești. Spiritul rămâne Spirit în veșnicie, cu propria identitate, iar omul este creația sa și a naturii. Fenomenul reîncarnării este real, dar el trebuie înțeles în amploarea sa cosmică, non-umană. Altfel, ar putea fi deturnat către crezuri false, aberante, și expresii eronate de genul „Părintele Ioan Iovan era Apostolul Ioan Evanghelistul”.

În teoria creștină, omul este „dihotomic”, adică format din două părți: trup și suflet. Iar a vorbi despre „reîncarnarea unui suflet” este aberant, fiindcă omul este unic și irepetabil. Pentru a înțelege și defini corect fenomenul reîncarnării mai trebuie luat în considerație un al treilea element și anume Spiritul. Spiritul se reîncarnează. Dar adoptând modelul „trihotomic” (trup-suflet-Spirit), ieșim din cadrul de referință tradițional creștin.

Este o dilemă în care trebuie să alegem una din două. De aceea, unii clerici luminați, deși cunosc realitatea spirituală, refuză să accepte reîncarnarea. Cu alte cuvinte, reîncarnarea există, dar nu își are locul în Biserică. Așa gândesc unii clerici luminați, preferând să țină pentru ei cunoașterea „marilor taine” ale vieții sau să o ignore, pur și simplu,

fiindcă ar necesita reforme radicale teologice, pe care masa de credincioși riscă să nu le înțeleagă.

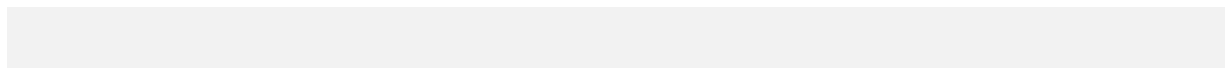
În mesajele divine pot apare unele confuzii de limbaj. Am putea spune că trupul și sufletul formează împreună omul „istoric”, efemer, iar Spiritul ar fi „omul” veșnic. Atunci când o comunicare cerească vorbește despre „om”, trebuie să fim atenți despre care „om” este vorba: cel istoric sau cel etern. Este o chestiune delicată, care necesită experiență și discernământ din partea mediumului sau a exegeților mesajelor spiritiste.

Să facem o comparație cu natura. Omul „istoric” este ca un copac: trupul său este ca rădăcina, iar sufletul este precum tulpina și coroana de frunze. Deasupra copacului tronează Soarele - el corespunde Spiritului. Soarele dă viață copacului, deși uneori cerul este înnorat. Tot așa, omul „istoric” poate trăi și parțial separat de omul „veșnic”, dar este o viață incompletă, plină de erori. Așa este viața celor mai mulți dintre noi. Numai sfinții iluminați reușesc o deplină comuniune cu Spiritul lor. Cerul lor e mereu senin.

Moartea omului este precum tăierea copacului de la rădăcină. Rădăcina începe să putrezească, nemaivând coroana pe care să o hrănească. Iar tulpina este transformată în 1) lemne de foc sau 2) scânduri prețioase. Oarecum similar, sufletul omului 1) începe să se disipeze în aer, dar 2) esența sa cea mai prețioasă este păstrată în depozitul Spiritului (numit perispirit). Această „esență de suflet” îmbogățește experiența (înțelepciunea, memoria etc) și calitățile (morale, intelectuale, emoționale etc) ale Spiritului.

Sufletul nu-și pierde continuitatea conștiinței (adică veșnicia) când fuzionează cu Spiritul, fiindcă conștiința sa provenea chiar din conștiința Spiritului. Conștiința este liantul care le leagă chiar și când sunt separați, în trupul omului.

*Răzvan Alexandru Petre,
5 februarie 2017*



VIAȚA ȘI MOARTEA SUFLETULUI

Titluri:

NEVOIA OMULUI DE FERICIRE NAȘTE UN IDEAL
TRĂIM ÎN DUALITATE ȘI SUNTEM DUALITATE
SPIRITUL DIVIN DINLĂUNTRU - Q&A : De ce Spiritul omului e
diferit de suflet? De ce sufletul nu percepe Spiritul? De ce ar fi Spiritul
„divin”?
CE VOR SPIRITELE

SUBTILITĂȚI DESPRE TRUP-SUFLET-SPIRIT

SUFLETUL E ÎNGEMĂNAT CU SPIRITUL, NU CU TRUPUL
SUFLETUL OMULUI MOARE (!), DAR AMPRENTA RĂMÂNE
MĂREȚIA TRUPULUI ȘI A SUFLETULUI UMAN
Sufletul se teme de pierderea trupului
SPIRITUL ARE UN SUFLET AL SĂU
Cizelarea sufletului Spiritului
Când sufletul „se ridică din mormânt”
Spiritele cu sau fără suflet uman

MOARTEA ARE UN SENS, ASCENDENT

NATURA, SPIRITUL, DUMNEZEU – ENTITĂȚI INTEGRATOARE
FINALITATEA SPIRITULUI ESTE SĂ „MOARĂ” ÎN DUMNEZEU
Dumnezeu este o stare de concentrare imperturbabilă
Conștiința creează realitatea (la nivel cuantic)
Ierarhia de Dumnezei

NEVOIA OMULUI DE FERICIRE NAȘTE UN IDEAL

Oamenii au nevoie de o minimă argumentație logică pentru îndemnurile sănătoase de viață. Religia le oferă un gen de motivații. Totuși, logica omului modern poate găsi cu ușurință fisuri în teologie. De aceea, preoții invocă atât de mult *credința* în dauna *judecății*. Dar, de

multe ori, credința vine în contradicție cu gândirea rațională și, de aici, nenumărate dezamăgiri.

Să încercăm acum o altă abordare a nevoii de spiritualitate, în termeni și pe baze **psihologice**.

Când suntem fericiți, mulțumiți, simțim că nu ne lipsește nimic, cel puțin pe moment. Suntem liniștiți și nu simțim nevoia de un ajutor extern ca să „suportăm” fericirea. Nici de Dumnezeu, nici de altceva sau altcineva. Ne suntem suficienți.

Dar viața omului este, în general, greu de dus. Nici măcar cei bogați nu cunosc fericirea fără pete.

Oamenii își caută mereu un IDEAL pentru care să trăiască. Clipele grele, urâte, care se ivesc în fiecare zi, pot fi mai ușor duse dacă ai un suport psihologic. Un astfel de IDEAL, oricare ar fi el, ne ajută să ne suportăm condiția umană, fatalmente plină de insatisfacții. Unii suportă mai ușor chiar și durerile mari, dar alții nu suportă nici micile neplăceri, simțind cum corpul li se răzvrătește și orizontul li se îngustează. De fericire, nici vorbă! O clipă de bucurie este imediat dărâmată de griji și stres cotidian.

Deci oamenii caută instinctiv un IDEAL, pentru care uneori se sacrifică cu bucurie, fiindcă le oferă susținerea psihică în clipele grele și tot restul vieții:

- Unii își găsesc idealul în **copilul** lor, gândind că pentru el trăiesc. Suportă greutățile vieții numai cu gândul la copil, „ca să-i fie lui bine”. Dar dacă copilul moare, părinții mor și ei sufletește, spun că nu mai au pentru ce trăi.

- Alții se simt împliniți în **serviciul** lor. Acolo își petrec mare parte din zi, acolo se simt importanți și băgați în seamă. Pentru ei, pierderea serviciului sau pensionarea sunt drame absolute.

- Sunt unii care se sacrifică pentru un **ideal social**. Revoluțiile au fost făcute de astfel de idealisti. Totuși, ele sunt mereu deturnate și acaparate de satane cu putere de manipulare, astfel că niciodată nu e liniște în societate.

- Pentru alții, mâncarea, băutura, sexul și alte atracții ale simțurilor sunt **idealul hedonic** la care se gândesc continuu, ca suport psihologic. Doar că, în exces, aceste nevoi fiziologice nu mai oferă suficientă plăcere și provoacă noi excese, într-un cerc vicios, până la boală și moarte.

- Se găsesc și idealisti ai frumosului, care găsesc în **artă** împlinirea și refugiul. Ei par a fi la adăpost de furiile vieții, dar nu este așa. Artiștii depind de toanele și bunăvoința unor potentăți mofturoși. Riscă oricând să se trezească în sărăcie. Fericirea lor este reală, dar atât de vulnerabilă.

– Mulți consideră **averea** drept garanția absolută a fericirii. Când întâmpină vreun eșec sau neplăcere, se gândesc imediat: „Ce contează? Avera mea îmi va permite să trăiesc orice plăcere vreau. Chiar și boala cea mai grea va putea fi rezolvată cu bani suficienți.” Dar pentru această „garanție” a viitorului, ei tremură zi de zi, obsedați să n-o piardă, suportând un mare stres. Se mai întâmplă uneori că viața le dă o lecție de umanitate și chiar își pierde averea, adică sufletul. Sufletul lor se lipise de averea materială și se îngreunase. De aceea spunea Isus: *«E mai ușor să treacă un fir de cămilă prin urechea acului decât să intre un om bogat în Împărăția Cerului»* (Matei 19:24). Lipsa averii excesive este un mod sigur de păstrare a acuității spirituale.

Cele de mai sus sunt idealuri pe care le găsim singuri.

Un ideal mai abstract este oferit de religii și învățăturile spirituale.

– Religiiile ne oferă ceva mai bun. **Divinitatea** este un ideal absolut și are toate avantajele: nu depinde de evenimente sau alte persoane, este valabil și după moarte, este neperisabil, ne ajută la greu. Dar are un dezavantaj: mai-marii religiilor ne prezintă varianta lor de Dumnezeu, pe care ne obligă să ne-o însușim, prin îndoctrinare, adică „spălare pe creier”. Omul nu ar fi capabil să-L găsească singur pe Dumnezeu, ci numai cu sprijinul învățăturilor complicate, adunate din moși-strămoși și pervertite pe ici-colo. În numele unui ideal meritoriu, ne trezim cu o sumedenie de prostii băgate în cap de care nu mai putem scăpa, ca într-o închisoare a minții.

Orice om își poate adăuga următorul IDEAL mângâietor.

Dumnezeu este supremul Ideal, care nu se poate compara cu nimic. Totuși, nu oricine îl poate înțelege în mod corect. Aproape nimeni. Ce-i sigur, nimeni nu îl poate exprima în cuvinte. De aceea sunt atâtea păreri despre El, chiar opuse. Există însă un **Dumnezeu mai mic** cu care suntem familiarizați: **Spiritul nostru divin**, pe care îl avem cu toții în psihicul nostru. Isus spunea *«Împărăția Cerurilor este înăuntrul vostru»* (Luca 17:21). Nu ne poate descuria la minte nimeni mai bine decât noi înșine cu această „cheie a Împărăției”. Spiritul acționează întotdeauna pentru binele nostru, chiar dacă nu ne dăm seama. Orice om își poate găsi în Sine însuși sprijinul în momentele grele. Dar acest Sine este altceva, superior ego-ului cotidian.

TRĂIM ÎN DUALITATE ȘI SUNTEM DUALITATE

Emile Durkheim a numit omul „Homo Duplex”, fiindcă are atât o latură profană, cât și una sacră. Ca o casă cu două etaje... E un model static.

În alt fel, putem spune că individul este ca o baliză plutind la suprafața apei, dar trasă continuu în cele două direcții – fie în sus, fie în jos. E un model dinamic.

„De ce ființa umană este capabilă de cele mai bune și mai rele lucruri? Deoarece, prin conștiința sa, ea se situează la granița dintre lumea inferioară și lumea superioară. Dacă ea nu este vigilentă, dacă nu are conștiința trează, forțele obscure încep să preia controlul. Dimpotrivă, când ea se leagă de forțele lumii superioare, ea devine canalul unor curenți binefăcători.” *Omraam Michael Aivanhov*

Eu aș spune că sufletul omului ține de Pământ, iar Spiritul său, de Univers. Și totuși există o întrepătrundere, ca în simbolul Yin-Yang. În suflet se află o fărâamă de eternitate și omnisciență (Conștiința), iar personalitatea Spiritului se amplifică mereu prin experiențele trecătoare ale sufletului. De fapt, Pământul se află în Univers, nu? Tot așa, profanul este inclus în sacru.

Mintea se poate orienta asupra materialității (cum face, întotdeauna, la toți oamenii), după cum se poate primeni cu intuiții și inspirații divine, cosmice (cum *ar putea* face la toți oamenii).

*

Este uimitor câți inițiați și maeștri spirituali din „vremurile noi” (new-age) fac o confuzie între sufletul uman și Spiritul încarnat în el (sau Sinele Suprem)! Ba, mai mult, chiar și mesajele de la spirite ne produc aceeași confuzie. Spiritele par a se identifica cu omul în care au trăit, cel puțin în exprimare. De fapt, numai în exprimare. Dar ea aparține mediumilor, care au în subconștient o anumită paradigmă de gândire. Deci VINA ESTE A PARADIGMEI care a guvernat atât concepțiile generale, cât și inconștientul colectiv.

Dar probabil că sosise timpul ca lumea să își lărgască orizontul gândirii. Mediumul NINA PETRE a revelat cu claritate această diferență majoră între sufletul (mintea fizică conștientă, ego-ul) și Spiritul omului. Revelația a venit de la Spiritele Superioare și a fost verificată pe propriul psihic de Nina. După ce analizează un antecesor spiritual, îi spune clientului cam așa: „Spiritul vostru comun poartă în memoria lui energetică fiecare clipă din viața antecesorului tău...”. Nu e loc de niciun

dubiu: Omul ARE un Spirit, dar NU ESTE Spiritul, prin urmare, NU ESTE nici încarnările anterioare...

Poate că și alți inițiați fac ceva similar, cu alte teorii. Este o nouă treaptă spirituală, un nou avânt al cunoașterii, care însă nu este ușor, cerând un efort de acceptare. Ca să ne apropiem de Adevăr, putem oare sacrifica micul nostru ego?!

Putem explica de ce această confuzie este, totuși, cât se poate de naturală, precum apa de izvor. Imaginați-vă pe masă o picătură mare de apă. Cu un cuțit, o despicăm în două picături mai mici. Fiecare dintre ele are aceeași compoziție cu picătura inițială. După un timp, le reunim, refăcând vechea picătură. De fapt, este o picătură NOUĂ, pentru că deține experiențele diferite ale celor două. Simplist vorbind, cam așa se petrec lucrurile și cu Conștiința. Fiecare „picătură” de Conștiință se crede a fi EU, același EU al picăturii inițiale. După trecerea unui timp, când ele fuzionează într-o unică ființă, bagajul amintirilor se mărește instantaneu și nu mai interesează separarea celor două seturi de experiențe trăite. Ele sunt asumate integral de noua entitate.

Deci NUMAI CA IDENTITATE, în acest sens restrâns, putem spune că omul este Spiritul, iar Spiritul este Dumnezeu. Tot ce există este Dumnezeu. Diferă însă substanțial Cunoașterea, Sensibilitatea, Voința, Puterea, Dorințele și toate celelalte atribute existențiale, care fac diferența, imensa diferență.

SPIRITUL DIVIN DINLĂUNTRU - Q&A

De ce Spiritul omului e diferit de suflet? * De ce sufletul nu percepe Spiritul? * De ce ar fi Spiritul „divin”?

Omul este o ființă foarte complexă, dar îl putem simplifica, structurându-l psihic în două mari părți distincte: suflet (temporar) și Spirit (etern).

Diferențierea între suflet și Spirit în ființa umană poate să nu fie pe placul unora. Ei pot ridica niște întrebări justificate:

– *Dacă eu, sufletul, sunt diferit de Spiritul nemuritor, înseamnă că eu nu voi supraviețui morții, ci doar El? Atunci, ce rost mai are să respect normele religioase, căci oricum nu voi mai avea prilejul să culeg roadele moralității mele în Lumea de dincolo?!*

– *De asemenea, de ce ar fi Spiritul pedepsit să își care karma de la o încarnare la alta, din moment ce nu el a greșit, ci sufletul omului păcătos?*

E nevoie de explicații suplimentare, pe înțelesul tuturor, ceea ce nu este simplu. Dacă ar fi fost atât de simplu, ele ar fi fost deja date de mult timp. Chiar și învățătorii spirituali preferă să vorbească mai puțin și își invită discipolii să mediteze singuri, până vor trăi experiențe directe ce le vor da toate răspunsurile. Și, într-adevăr, ei obțin răspunsurile, dar sunt atât de greu de pus în cuvinte, încât renunță la teoretizări și adoptă metoda tăcerii înțelepte. Dumnezeu e tăcere, dar nu pentru că ar fi secretoman, ci pentru că inteligența Sa depășește rațiunea umană pe toate direcțiile.

*

De ce acest Sine Spiritual ar fi altceva decât sufletul uman, cel analizat curent de psihologie?

Acordându-i atenție mereu Sinelui Superior, interogându-l, băgându-l în seamă, ne perfecționăm comunicarea cu El și vom primi inspirații absolut neașteptate. Acestea sunt semne că El există independent de voința sau părerea noastră. Nu este doar o fantezie a minții, și trebuie să luăm aminte la capcanele acestuia... (**Mintea** este prima parte a sufletului, cealaltă parte fiind **Conștiința**.)

Cât timp Spiritul este încarnat, el simte realitatea exterioară prin percepțiile și mintea omului, adică a sufletului. Spiritul și sufletul sunt strâns conectați prin toate fibrele energetice.

Dar Spiritul mai are un mijloc de cunoaștere. Pe timpul somnului, o parte a sufletului se **dedublează**, ieșind din corp și călătorind în alte dimensiuni astrale. Se întâmplă tuturor, în fiecare noapte. Totuși, foarte puțini dintre noi ne amintim acest lucru, pentru că jumătatea de suflet ieșită din corp nu păstrează memoria aventurii astrale. De fapt, trăirile din timpul dedublării sunt destinate Spiritului nostru. El trage toate învățăturile și ține minte totul.

În cazul **bolilor psihice**, sufletul este deconectat temporar sau permanent de la Spirit. Sufletul funcționează aproape fără ajutorul Spiritului, într-un mod haotic, în dezavantajul reciproc. Nu doar că sufletul „bate câmpii”, ci și Spiritul este lipsit de percepția vieții reale. Dar chiar și în aceste condiții vitrege, Spiritul își păstrează luciditatea și conștiința misiunii sale în trup de om. Este însă traumatizat de incapacitatea de a-și impune voința asupra bietului om, ajuns o marionetă în mâinile altor forțe străine, exterioare.

*

De ce nu percepem clar această Entitate divină din interiorul psihicului nostru?

Noi, sufletele, simțim influențe ale Spiritului, dar nu îl vedem sau auzim direct, el având o vibrație superioară materiei sufletești și de aceea este invizibil, impalpabil. Dar putem să-i punem în evidență realitatea indirect, prin experimentare zilnică. Spiritul nostru nu seamănă cu nimic altceva din afara noastră. Obiectivarea sa este pur subiectivă. Îl putem simți într-un mod personal și inefabil, dar nu arăta altcuiva.

Putem clasifica legătura energetică dintre suflet și Spirit pe trei nivele: comunicare, comuniune, fuziune.

+ În cazul obișnuit, există o **comunicare** între suflet și Spirit ca între două entități diferite. Uneori, comunicarea este mai deficitară (în boli psihice, în traume psihice, la oboseală marcată, în depresii, la beție etc). Dar, în general, sufletul primește mereu direcții de orientare sau imbolduri energetice de la Spirit, iar Spiritul receptează corect parametrii fizici.

+ În cazurile mai rare ale sfinților, iluminaților, experților în meditație etc, sufletul și Spiritul se apropie până la **comuniune**. În această experiență de vârf, identitatea dintre simțămintele și ideile lor este deplină. Totuși, la un moment dat, starea de grație se întrerupe și se revine la modul obișnuit de funcționare.

+ După moartea omului, sufletul și Spiritul **fuzionează** complet, rămânând o singură ființă, cu o singură voință și gândire. Este **comuniunea post-mortem** de după Judecata sufletului. Spunem că „sufletul este judecat” pentru că sunt faptele sufletului cele analizate, dar, de fapt, Spiritul e judecătorul, căci el va moșteni karma.

Știați că ceea ce creștinii numesc „înfricoșata Judecată” este, de fapt, o mare onoare care ni se face? Că sufletele ce nu se căiesc de păcatele lor, nu sunt primite la Judecată? Înaltele Entități care o prezidează nu au timp de pierdut cu „micuții” rebeli. Sunt lăsați să rătăcească între Cer și Pământ, în starea intermediară de Bardo, când bântuie locurile și persoanele cunoscute, încercând să se facă simțite și recunoscute. Așa apar fantomele și deranjantele fenomene poltergeist. Asta chiar este înfricoșător, nu Dreapta Judecată!

*

Știm noi sigur că Sinele nostru este „divin”?

Se vorbește despre „Spiritul divin” dinăuntrul nostru, într-adevăr, pentru că a fost creat de Dumnezeu, dar el este doar **aproape divin**. Spiritul încarnat este încă **imperfect**, altfel nu ar fi fost obligat la întrupări repetate. Caracteristica divină definitorie este dorința și putința

Spiritului de a se înălța, de a semăna cu Îngerii, Maestrii, Fiii de Dumnezeu, modelele sale supreme.

Spiritele pasive, neutre, inerte nu pot fi numite divine, deocamdată. Cu atât mai puțin spiritele inferioare, malefice. Dar în spiritualitate ne referim de obicei la majoritatea spiritelor încarnate, care sunt sănătoase, orientate spre progres și elevare.

Minoritatea celor „bolnave spiritual” trebuie abordate altfel. Sunt un risc real pentru oamenii pe care îi animă. Omul care se deschide către spiritul său, dacă acesta este inferior, va deveni mai rău. Știați că Rasputin și Stalin au fost în tinerețe călugări ortodocși? Probabil că practica spirituală le-a facilitat accesul spre propriul spirit, care era unul luciferic. Traectoria lor ulterioară justifică această bănuială.

Chestiunea este spinoasă și ține de marele conflict cosmic dintre Dumnezeu și Satan. Rezolvarea teoretică este simplă: cu cât lumea va fi mai bună, cu atât spiritele inferioare se vor încarna mai greu. Și cu cât demonii se vor rări pe Pământ, cu atât lumea va fi mai bună. Este un „cerc virtuos”. Din păcate, realitatea se desfășoară în fața ochilor noștri mai mult invers, ca un „cerc vicios”.

Religia creștină se luptă fățiș cu demonii invizibili, mai ales prin exorcizări înfiorătoare. Realitatea zilnică este însă și mai dură. Cea mai mare problemă sunt **demonii întrupați de la început ca oameni**. Din fericire, nu toți dintre ei sunt conștienți de potențialul malefic pe care îl au și astfel sunt neutralizați de propria ignoranță. Ei ar trebui descurajați să se preocupe de ocultism, misticism sau practici parapsihologice.

CE VOR SPIRITELE

Spiritul care trăiește liber în planul său astral de vibrație are o dorință intensă de a ajunge precum Marile Spirite pline de lumină cerească, ce pot face lucruri inaccesibile lui și care sunt plini de fericire divină. Spiritul vrea să semene tot mai mult cu Tatăl Ceresc, urmând modelul Spiritelor Superioare, profesorii săi. Dumnezeu nu este accesibil direct decât Spiritelor aproape perfecte. Celelalte, marea majoritate, aflate în plină evoluție, trebuie să creadă ce le spun Spiritele Superioare, care au cunoscut Divinitatea. Dacă le vor urma exemplul, vor ajunge și ele la Dumnezeu cândva. Și le cred pe cuvânt, pentru că în lumea spiritelor nu se poate minți. Și mai au destule alte dovezi directe.

Totuși, nu este de ajuns dorința, ci ele trebuie să se supună dificultăților încarnării în trup de om. Pământul este școala primară destinată ridicării spiritelor în rang. Fiecare om are calități noi, care se vor adăuga Spiritului după moarte. Viața este plină de provocări ce dezvoltă capacități uman-spirituale de toate felurile. Materialul sufletesc – format din emoții, gânduri, abilități etc. – este preluat integral de către spirit la moartea omului. El este apoi ajutat de Spiritele Înalte să elimine aspectele negative și să le păstreze numai pe cele moral pozitive.

Încet, încet, după sute și mii de întrupări în diverse ființe și ipostaze, bagajul sufletesc este atât de bogat, încât îi permite Spiritului să ajungă aproape de Lumina Cerească a lui Dumnezeu. Aceasta este Prea-fericirea pe care Spiritul nostru și-a dorit-o și pentru care s-a supus eforturilor de viațuire pe planeta noastră și, ulterior, pe altele mai evolute.

Până la stadiul de Dumnezeu este cale lungă. Primul pas este încarnarea în diverse forme de viață. Stadiul de om este unul avansat și trebuie să fim mândri că l-am atins. Dar mai trebuie să și profităm înțelept de această mare ocazie de evoluție.

SUBTILITĂȚI DESPRE TRUP-SUFLET-SPIRIT

Motto: **„Dar cum să spunem cu exactitate unde sfârșește omul și unde începe Divinitatea în el? Este imposibil! Natura umană și natura divină sunt atât de strâns legate, întrepătrunse, încât nu le putem delimita.”** OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Acceptând adevărul spuselor de mai sus ale marelui înțelept și inițiat Omraam Mikhael Aivanhov, totuși vom încerca abordarea analitică – aproape imposibilă, dar atât de folositoare – a diferențelor și interferențelor dintre partea divină și partea umană a ființei noastre.

Spiritul și sufletul nu sunt același lucru, deși lucrează împreună tot timpul. *De ce atunci sufletul (sau mintea omului) nu e conștient de existența Spiritului lăuntric?*

Ca să înțelegem, am putea face o comparație cu un fenomen psihic misterios care ni se întâmplă în fiecare noapte, pe timpul somnului. Mă refer la dedublarea astrală. Ea constă în divizarea sufletului în două părți. Una rămâne în corp, fiind cea de bază, cu care ne identificăm. Cealaltă pleacă în dimensiunea astrală, ca o copie integrală a sufletului, fiind o minte „de rezervă”. Fiecare din cele două părți crede că este „EU”, ceea ce este la fel de adevărat. La întoarcerea copiei de rezervă din aventura

astrală, ea se reunește cu mintea de bază, care însă nu reușește (în 99,99% din cazuri) să-și întipărească în memorie detaliile călătoriei. Foarte puțini oameni sunt conștienți de viața lor spirituală de noapte.

Iată deci **marele mister al Conștiinței: ea se poate diviza**, fiecare fragment păstrând identitatea aceluiași EU, dar ducând vieți separate. Acest fapt nu poate fi înțeles cu rațiunea materialistă, căci ține de **fizica conștiinței**, care are cu totul alte legi.

Tot așa, conștiința Spiritului s-a divizat în două părți în momentul încarnării într-un embrion uman. Partea secundă a devenit conștiința sufletului omenesc, care acum se crede a fi „buricul Pământului”. Dar partea principală a Conștiinței, cea a Spiritului, se recunoaște a fi adevăratul EU, „minunea universului”. Sufletul își duce existența aparent rupt de Spirit, precum într-o dedublare de noapte, și nu concepe ideea că mai există un EU superior – chiar mai real, fiindcă este etern.

Sufletul uman – o infimă parte din Sufletul Universal

«Sufletul omenesc este o parte infimă a Sufletului Universal, iar el se simte atât de limitat, atât de stingher în corpul său fizic, încât cea mai mare dorință a sa este să se desfășoare în infinit pentru a se topi în el.

De asemenea, așa cum se face în general, este o greșeală să se creadă că sufletul (n.n. – Spiritul) se află în totalitate în om. În realitate, numai o mică parte din sufletul său (n.n. – Spiritul) se găsește în el; cea mai mare parte duce o viață independentă în oceanul cosmic.

Este important să avem niște noțiuni corecte despre natura acestui principiu spiritual numit suflet și despre activitățile sale. Nu numai că el nu rămâne închis în corpul fizic, dar el îl depășește cu mult, și continuând să îl însuflețească, el călătorește, vizitând cele mai îndepărtate regiuni ale spațiului și entitățile ce le populează.

Așadar, spuneți-vă că sufletul vostru (n.n. – Spiritul) depășește cu mult ce vă închipuiți despre el. Fiindcă el este o parte din Sufletul Universal, el caută să se desfășoare în spațiu, el tinde spre imensitate, spre infinit. »

OMRAAM MICHAEL AIVANHOV

NOTĂ: Maestrul Aivanhov nu intră în amănunte privind libertatea reală de mișcare a Spiritului încarnat. *Oare este constrâns a sta în apropierea corpului dacă omul e treaz?! Când doarme, sufletul se poate dedubla și pleca în lumea astrală, împreună cu Spiritul de care e legat. Dedublarea sufletului ar fi deci stratagema prin care Spiritul poate scăpa de înlănțuirea de lumea fizică?!*

Pe timpul proiecției astrale, clona temporară a sufletului păstrează personalitatea omului și este dirijată subtil de Spirit către zonele din lumea spiritelor care îl interesează pe acesta din urmă. Însă, la revenirea

dublului în corp, de obicei, omul „reîntregit” nu își amintește aventura astrală. Nici nu e necesar. A fost treaba Spiritului ce s-a întâmplat acolo. *Dar oare viața omului pe Pământ nu este tot treaba Spiritului?!* Însă omul are impresia că nu trebuie să dea socoteală nimănui de faptele sale...

Se știe că **visarea în somn** este „tehnica” prin care mintea își păstrează sănătatea psihică (în experimente de laborator s-a împiedicat visarea și au intervenit probleme cerebrale). Iar **dedublarea** ar fi modalitatea prin care Spiritul poate depăși plictisul legării de o minte inactivă pe timp de noapte, luând legătura cu vechii săi prieteni astrali.

SUFLETUL E ÎNGEMĂNAT CU SPIRITUL, NU CU TRUPUL

REGULĂ: În starea de veghe, **Sufletul se află integral în trup, în jurul Conștiinței**. Conștiința este „emanația” Spiritului în trup. (vezi schema de mai jos, fig.1)

Spiritul îi conferă sufletului omului: 1) parte importantă din personalitate și 2) memoria conștientă (Conștiința + memoria a ce conștientizează).

Despre natura CONȘTIINȚEI nu putem decât specula și folosi termeni vagi. Conștiința stă la temelia vieții universale, fiind mai subtilă decât însuși gândul, deci inaccesibilă gândirii.

În cazul unei Entități dezîncarnate, Conștiința este unică, a Spiritului.

În cazul unui Spirit încarnat, Conștiința sufletului pare a diferi de cea a Spiritului (deși provine din ea, păstrează o legătură enigmatică cu ea, iar la moarte se vor reuni din nou). Sufletul nu observă realitatea exact din punctul de vedere al Spiritului, ci din altă perspectivă, personală. **EVOLUȚIA SPIRITUALĂ** se poate defini în esență tocmai prin „apropierea punctului de vedere omenesc de cel al Spiritului”.

EXCEPȚIE de la regula de mai sus: **Încorporarea mediumnică**

Plecând de la cazul celebru al mediumului João de Deus (vezi și articolul „Mediumnitatea elevată”), se observă două chestiuni psihologice relevante în momentele încorporării unui alt spirit:

+ păstrarea intactă a **memoriei** mediumului. Ea conține amintiri, obiceiuri, aptitudini (precum cunoașterea limbii, a scrisului, mersul, legatul șireturilor etc), în general, inteligența „cristalizată” (experiența de viață).

+ modificarea, practic înlocuirea **personalității** mediumului. Personalitatea (conținând inteligența „fluidică” - spontană, creativă), dar și memoria vieților anterioare depind fundamental de Spirit, cu toate caracteristicile sale psiho-mentale și fizico-bioenergetice.

Deci la încorporarea mediumnică, Conștiința iese integrală, lăsând, totuși, ceva important în mintea-corp: o parte din sufletul său, care cuprinde memoria. Ea este folosită de Entitatea care se întrupează temporar. O copie a memoriei va însoți Conștiința.

OBSERVAȚIE: Observăm că Entitatea temporar încorporată nu „depune” în memorie nimic nou, ci doar se folosește de ea. Ce interesant ar fi fost pentru medium să se trezească (după revenirea Spiritului original în corp) că are abilități noi, specifice Entității străine (de exemplu, darul vindecărilor)! Nu am auzit de astfel de cazuri, dar merită de studiat...!

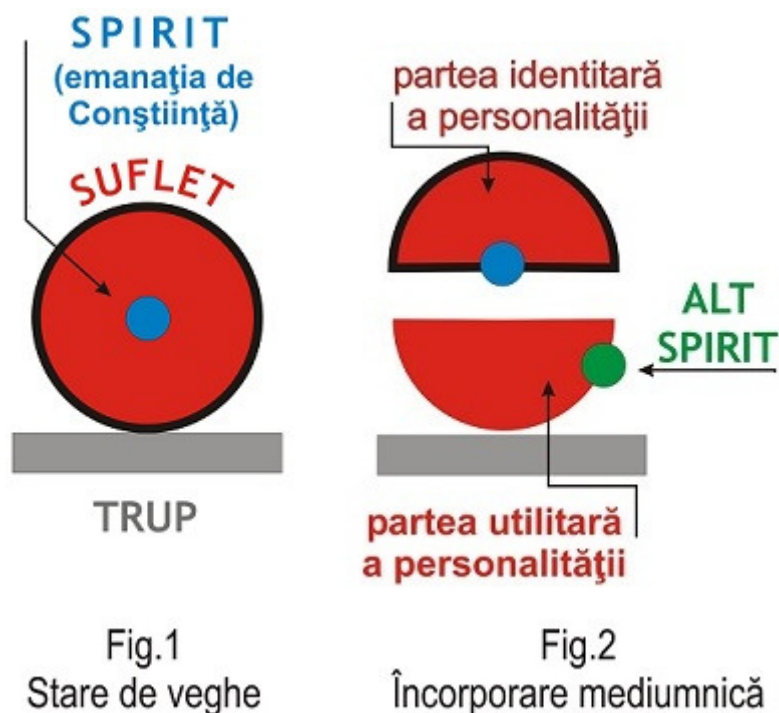
Deci spiritul încorporat se folosește de om, dar omul nu se poate folosi de acel spirit. Plecând de la această constatare, ca o paranteză filosofică, ne dăm seama că posibilitățile de acțiune ale spiritelor sunt nepuizabile și nebaneuite, incomparabile cu ale oamenilor. Lumea ar fi în haos total dacă spiritele imature nu ar fi oprite să-și facă de cap de către Legile divine ale Creației, care sunt stricte și înțelepte. Chiar și așa, posedările demonice și efectele magiei negre sunt doar două exemple de acțiuni ale spiritelor inferioare ce perturbă ordinea divină și ne provoacă numai neplăceri...

PSIHOLOGIA PERSONALITĂȚII

În definiția psihologilor români, personalitatea înglobează 5 laturi: temperamentul, caracterul, aptitudinile, inteligența și creativitatea.

Cum vedem, în cazul încorporărilor, personalitatea se scindează: aptitudinile rămân în corp (pentru utilizarea de către Entitatea încorporată), iar temperamentul, caracterul (caracteristici esențiale ale sufletului) părăsesc trupul.

Am putea spune, la prima vedere, că partea **identitară**, definitorie a sufletului iese (caracterul, temperamentul, inteligența „fluidică”), și rămâne o parte **utilitară** (aptitudinile, inteligența „cristalizată”). (vezi schema de mai jos, fig.2)



Schema dispunerii Sufletului și Spiritul său în:
1) stare de veghe, 2) încorporare mediumnică.

În concluzie, contrar opiniei comune, putem spune că **SUFLETUL NU E ÎNGEMĂNAT CU TRUPUL, CI DOAR CU SPIRITUL**. Pe de altă parte, am afirmat în multe alte ocazii că sufletul este o creație a Spiritului care s-a încorporat într-un trup. **Sufletul nu poate apare fără un trup fizic**. Dar el poate **exista temporar fără trup**, așa cum s-a văzut mai sus.

Să reținem deci și că **SUFLETUL SE CONSTRUIEȘTE NUMAI ÎNTR-UN TRUP VIU**.

*

COMENTARIU FILOSOFIC DESPRE STĂRILE MODIFICATE DE CONȘTIINȚĂ

În ultimii ani, a sporit interesul oamenilor de știință pentru stările modificate de conștiință (somn, vis, transă hipnotică, transă meditativă, dedublare astrală, mediumnitate etc.), care oferă un câmp de explorare virgin și promițător. În paralel, tot mai multe persoane își descoperă potențialul paranormal.

În revers, se constată o tendință a unora de a supralicita experiențele psihedelice, meditative ori cele precum visul sau transa hipnotică, toate

în dauna stării de veghe. Aceasta din urmă pare a rămâne un fel de „Cenușăreasă”, prezentându-ne o realitate ștearsă, banală, în contrast cu stările modificate de conștiință, care sunt deseori pline de bucurie pentru simțuri, inedit și uimire. Unii se aruncă tot mai des în mrejele acestora, aproape ca o dependență psihică de ieșire din normalitate sau, poate, o aspirație către infinit.

Ce putem spune din perspectivă filosofică este că aceste stări „paranormale” sunt doar niște **COMPROMISURI CU IMPERFECȚIUNEA** speciei umane. Starea dată omului de Dumnezeu sau Natură pentru a funcționa optim este **STAREA DE VEGHE**, de trezie, pe ea ne bazăm viața și trebuie să o valorizăm. Dacă ne gândim la speciile de extraterestri care ne vizitează, atunci știm cât de puternici mental sunt ei, obținând orice îi interesează direct din starea de veghe. Noi, ca oameni neputincioși, ne putem, eventual, folosi de unele informații primite în stările modificate de conștiință, dar o facem tot în starea de veghe. Ea este importantă, aici alegem grâul de neghină. Căile spirituale autentice se bazează în principal pe autocunoaștere, autocontrol și foarte puțin sau deloc pe beția psihică. Câtă bază putem pune pe visurile colorate, sau pe transele induse hipnotic, sau pe călătoriile în astral, sau pe discuțiile cu diverși spiriduși, sau pe trăirile beatifice, sau pe alte miraje suprasenzoriale? E bine să le cunoaștem, dar unii exagerează utilitatea acestora pentru evoluția spirituală. Recomandăm prudență și rezervă intelectuală, căci mulți au fost păcăliți de ele! E nevoie de mult discernământ și, vorba înțeleptului Isus Cristos, **SĂ VEGHEM PERMANENT...**

Putem urca trepte evolutive chiar în **STAREA DE VEGHE**. Iată care sunt **CELE 5 STĂRI ALE MINȚII** din starea de veghe, conform yoghinului Vyasa:

1. *Kshipta* (Vagabondajul gândurilor). Mintea rătăcește neconținut, nu poate ajunge la o stare de repaos, atenția fluctuează, concentrarea e dificilă. Mintea oscilează, lovită de gânduri precum o frunză în bătaia vântului.

2. *Mudha* (Somnolența). Mintea este amorțită, letargică, nu poate munci cu spor, fluxul energiei mentale este blocat. Poate apare tristețea, depresia, plictiseala, lipsa de memorie.

În mod obișnuit, mintea oscilează între primele două stări, „hiperactivă” și „pasivă”. Tranziția către mintea „stabilă și alertă” se poate face prin câteva respirații profunde și conștiente sau, pur și simplu, o plimbare în aer liber.

3. *Vikshipta* (Mintea stabilă, dar ușor de distras). Deși mintea continuă să fie distrasă de gânduri contradictorii, apar scurte momente de liniște și concentrare naturală, când mintea este alertă, dar nu agitată. Aici poate începe și practica meditativă.

4. *Ekagra* (Concentrarea). Gândurile sunt controlate natural, mintea este liniștită și plină de energie. Ești pe deplin prezent în fiecare moment, neafectat de factorii exteriori dacă nu o dorești. Percepția poate trece dincolo de cele 5 simțuri, iar cunoașterea este nemediată, clarintuitivă. Cu cât mintea se poate concentra mai mult, cu atât devine mai puternică.

5. *Niruddha* (Starea finală). Intelectul este purificat, scos de sub controlul egoului. Forța mentală este incredibilă.

SUFLETUL OMULUI MOARE (!), DAR AMPRENTA RĂMÂNE

Omul e trecător. Sună banal, dar și dureros. Mai mult, chiar și **amintirea** lui e **trecătoare**. E absurd să credem că, într-o lume cu totul efemeră, amintirea cuiva poate fi veșnică, cum scrie pe jerbele de flori!

”Sufletul nu moare niciodată”, vei spune, zâmbind calm. *„Este un adevăr repetat de toate religiile.”* Oare așa să fie?

Ce este sufletul?...

Sufletul este un agregat de elemente psihice, condus de Conștiință. Chiar și el e trecător, se disipă în elementele constituente. Iar de reîncarnat, **se reîncarnează acea Conștiință, nu personalitatea umană**. Cam asta afirmă doctrina buddhistă și suntem de acord cu aceasta. **Conștiința se perpetuează în eternitate**, deci nu vă speriați de moartea sufletului!

Și, adăugăm noi, îndulcind medicamentul amar al adevărului, **amintirea** sufletului **va dăinui** totuși veșnic în Spiritul nemuritor. Nu se pierde nimic esențial. Folosind o parabolă de ocazie, **cimitirul sufletelor se află în veșnicul Spirit**, unde ele sunt prețuite și onorate așa cum merită. Fiecare suflet are acolo capela sa eternă. Tot ce este important despre tine se va păstra în patrimoniul spiritual.

Iar experiențele tale conferă, și ele, unicitatea Spiritului. Tu chiar contribui cu ceva la înfăptuirea unui miracol: creșterea și desăvârșirea unui Fiu de Dumnezeu... Spiritul nu moare, se purifică și se îmbogățește permanent.

Și invers, tu te adapi uneori, fără să știi, din imensul rezervor de cunoștințe și abilități creat de sufletele vieților anterioare. Uneori țâșnesc din „subconștient” inspirații, puteri și stări care nu-ți aparțin, ci au fost create în trecut de oameni în care a fost întrupat Spiritul tău... Sufletul lor trăiește prin tine.

Amintire, creștere, inspirație – amprenta sufletului rămâne.

*

Deci, la moarte, corpul rămâne fără suflet. Trupul se dezintegrează în moleculele elementare care l-au alcătuit, iar după o perioadă vor rămâne doar țesuturile tari, scheletul, osatura. Asta știe oricine.

Dar ce înseamnă că „sufletul moare”? Înseamnă că el rămâne **fără o voință separată**. Corpul în viață fiind, voința proprie îi este dată sufletului și de învelișurile subtile adăugate, ca o haină, peste scânteia divină, Spiritul. Când aceste haine (care formează mintea sau ego-ul) sunt îndepărtate, interiorul va deveni totuna cu exteriorul.

În timpul vieții, liberul nostru arbitru se opune de multe ori vrierii Spiritului. Ce altă semnificație au „muștrările de Conștiință”?! O contradicție flagrantă apare în situația dramatică când Spiritul dorește să părăsească definitiv planul terestru, căci i-a sosit sorocul de plecare. Acasă sau a survenit o deteriorare ireversibilă fizică ori psiho-mintală. Atunci ego-ul/mintea/sufletul se opune morții din răspuțeri, în virtutea instinctului de supraviețuire. Omul se agață de viață cu disperare, iar, de obicei, acest instinct nu poate fi învins prea ușor nici măcar de yoghini, maeștri sau înțelepți.

Notă importantă: Aici uzităm ecuația psihologică: **Suflet = conștient (Conștiința) + inconștient (mintea sau ego-ul)**. Ingredientul viu al sufletului este Conștiința, care provine din Spirit. Sufletul uman este o colecție de tendințe, amintiri, senzații, emoții, gânduri, preferințe, abilități, trăsături etc. – „aproape” o personalitate. Însă ceea ce îi conferă statutul de „persoană” este Conștiința.

Când, după moarte, sufletul începe să-și piardă elementele vitale din care era alcătuit (care se dizolvă în atmosfera subtilă), rămâne în final ce era mai important: „osatura sufletului” (nu în sensul densității, ci al esenței vieții omului). Continuând parabola de mai sus, spunem că această osatură este depusă în „capela sufletului” din „cimitirul Spiritului” (numit **perispirit**, învelișul energetic al nucleului Spiritului). Acum, sufletul fără voință individuală nu mai este o persoană, ci se reduce la acea colecție de atomi subtili egotici: tendințe, amintiri, sensibilități, dorințe etc.

Continuând acest raționament, ceea ce înțelegem de obicei prin ego (partea separatistă a sufletului) nu a fost niciodată „viu” în sensul de „sine-stătător”. Era doar o mască, o serie de filtre, un vâl care ascundea Viața în formă pură (Conștiința).

Căutătorii spiritualității non-duale încearcă să abolească puterea ego-ului sau chiar ego-ul în sine. Ei admit că, numai prin diminuarea lui, omul se poate perfecționa. Pentru aceștia, moartea ego-ului separatist încă din timpul vieții nu ar fi o nenorocire, ci o binecuvântare. După deces, este oricum inevitabilă, în mod natural, adăugăm noi...

Trupul fizic nu are viață în sine, ci îi este dată de sufletul care îl animă. Când sufletul se retrage, trupul rămâne înspăimântător de inert. Oricine resimte misterul morții ca fiind lipsa a „ceva” esențial. Ce lipsește dintr-un om abia decedat, v-ați întrebat? Prin ce diferă de omul care, pur și simplu, doarme?

În lumea subtilă, la fel de cadaveric este aspectul unui suflet fără Conștiință. Da, există și așa ceva. Pare să aibă o formă umană, se mișcă, reacționează, dar îi lipsește esența. Majoritatea fantomelor sunt astfel de coji astrale, mișcate de inerția tendințelor vitale și emoționale ale fostului om: „cochilii” de suflet, încă nedezintegrate în componentele lor subtile de către forțele cosmice.

MĂREȚIA TRUPULUI ȘI A SUFLETULUI UMAN

Mai sus, am subliniat importanța primordială a Spiritului. Trebuie să facem mai mult pentru a-L înțelege și aprecia! Totuși, nu ar fi corect să minimalizăm grandoarea acestor creații ale naturii care sunt **trupul** și **sufletul**.

Despre organismul uman, biologia ne învață că este o capodoperă a naturii. Chiar și cea mai umilă celulă vie este mai complexă decât o uzină modernă. Ce să mai spunem despre acest minunat vehicul care este corpul uman, cu nenumăratele sale sisteme și rețele de energie?! Încă nici nu a fost explorat științific pe deplin și nu-i cunoaștem toate posibilitățile...

Cât despre suflet, el se dezvoltă continuu începând cu prima zi după naștere (sau chiar din stadiul embrionar). Se adapă de la cele două izvoare principale: MOȘTENIREA (karmică și genetică) și MEDIUL (fizic, social, astral-subtil). Activitatea sufletului omului este corectată și dirijată de însuși Spiritul. Înainte de a se încarna, Spiritul și-a făcut niște planuri (destinul omului) despre ce fel de suflet va crea. Desigur, viața îi va modifica aceste intenții, uneori dramatic, iar sufletul ar putea căpăta

un psihism nedorit de Spirit. În general, însă, nota generală va fi cea impusă de Spirit, cu unele posibile abateri sau adaptări din mers.

Sufletul se teme de pierderea trupului

Sufletul și trupul sunt legate ontogenetic. Când sufletul părăsește trupul definitiv, cel din urmă moare. Sufletul eliberat din trup este încă atât de legat de acesta, încât își făurește un trup astral închipuit, în mod automat. Acest fenomen a fost constatat atât la fenomenul de dedublare astrală, cât și la cel de moarte. Va trece niște timp până când sufletul va înțelege că are libertatea de a-și schimba la voință forma corpului astral, ba chiar să renunțe la formă.

Complexitatea psihică a sufletului este comparabilă cu cea fizică a trupului. Putem folosi în loc de suflet cuvântul „minte” – conținând senzațiile, gândurile, emoțiile și altele. Sufletul sau mintea umană manifestă o inteligență autoreflexivă, care îi permite să se autoanalizeze când și cum funcționează și îi conferă chiar și o voință proprie. Puterea de voință originează în mod ideal din Conștiință, nucleul sufletului.

Dar ceva anume nu poate accepta sufletul cu ușurință: propria sa moarte. „Continuitatea Conștiinței” după moarte nu poate fi contestată, dar acest fenomen este altceva decât perpetuarea personalității umane. Iar sufletul intuiește că, fără trupul său drag, viața lui se va schimba iremediabil, că va suferi modificări dramatice. Nu știe încă detalii („*Nimeni nu s-a întors din moarte!*” se spune, în mod evident fals), dar percepe pericolul transfigurării, adică al morții vechiului om. În ciuda asigurărilor date de religii și de mărturiile celor întorși din moartea clinică sau din dedublări conștiente, sufletul simte că nu va putea rămâne același. Pe undeva, este firesc să se teamă...

*

Nu am dorit să demolez în cele de mai sus speranța legitimă în nemurire, ci doar înțelegerea sa eronată, antropomorfizată. Dimpotrivă, spiritualitatea nici nu ar avea motive să existe ca domeniu practic și teoretic dacă nu s-ar perpetua în veșnicie Conștiința.

În schimb, trebuie să acceptăm cu resemnare că nici trupul fizic, nici personalitatea umană nu reprezintă un reper etern și, de aceea, trebuie să căutăm cu sârg ceea ce este cu adevărat nemuritor în noi: Spiritul divin, pe El să-L căutăm în liniștea minții și voinței Lui să ne supunem.

Sufletul se poate apropia asimptotic de Spirit. Dar niciodată nu se vor identifica, fiecare având propria misiune. Abia după moarte se va

reunifica voința celor doi, proces definitivat într-un timp mai lung sau mai scurt.

Desigur că sufletul oricărui om comunică intuitiv cu Spiritul său. La unele persoane îmbunătățite, este mai mult decât o comunicare, devenind o comuniune. La alte persoane, constatăm însă o rupere inexplicabilă de Sursa vieții lor, o dereglare a minții, care nu mai acceptă inspirația spirituală. În general însă, la cei mai mulți, fuziunea celor două voințe are loc mai ales în situațiile critice și când omul își liniștește mintea. Acest fapt este un indiciu și chiar o garanție că procesul de fuziune va spori după moarte, când sufletul se va elibera de haina materiei grele.

Ce urmări va avea unirea sufletului cu Spiritul?

SPIRITUL ARE UN SUFLET AL SĂU

Este obligatoriu să completăm tabloul de mai sus, spunând că și **Spiritul are suflet**. Poate că asta va aduce puțină confuzie, după ce am tot argumentat că sufletul „moare”. Nu este o disoluție totală, ci o transformare a unui suflet (cu Conștiința separată de Spirit) în vitalitatea sufletească adăugată perispiritului unic. După moarte, Conștiința umană se unește spontan, pe nesimțite, cu Conștiința Spiritului. **Ori poate că nu au fost niciodată cu adevărat separate, ci doar înregistrau experiențe mentale diferite...**

Sufletul Spiritului este colecția cu toate sufletele oamenilor în care Spiritul a fost încarnat de-a lungul timpului. După fiecare moarte fizică, Spiritul preia sufletul decedatului (mintea, inconștientul, memoria), fuzionează cu el, alăturându-l celorlalte „moaște” de suflete din perispirit. Dar acesta este un secret intim, care nu va fi povestit nimănui...

Fiecare încarnare îmbogățește Spiritul nu numai cu amintiri și experiențe umane, ci și cu o **putere sufletească** suplimentară, care întărește capacitatea de a simți a Spiritului. Acceptăm, așadar, că sufletul fiecărui om aduce o vitalitate proprie, o capacitate de simțire suplimentară, o înțelepciune adăugată la personalitatea Spiritului. Dacă sufletul era sursa **dorinței nestăvilite de a trăi a omului**, atunci prin integrarea sa în Spirit, va mări dorința ultimului **de a acționa entuziast în Univers**.

Un Spirit cu un suflet slab este deci unul inert, indiferent, inutil, probabil imatur, la început de evoluție cosmică. Dimpotrivă, toate Marile Spirite au o imensă capacitate emoțională, pe lângă inteligența

superioară, și o dorință infinită de a se pune în slujba lui Dumnezeu și a ființelor universului – au deci un suflet mare.

Cizelarea sufletului Spiritului

Tot ce este mai prețios în sufletul *omului* se eternizează în cadrul sufletului *Spiritului*. Este adevărat, personalitatea omului nu se perpetuează de sine stătătoare, ci se adaugă într-un melanj unic la personalitatea Spiritului, într-un mod imposibil de înțeles pentru noi, care gândim liniar. Se produce o întrețesere complexă a tuturor sufletelor adunate în perispirit, pentru a da un rezultat magnific: creșterea unui suflet de Spirit.

Gândiți-vă, de exemplu, cum poate coexista curajul și încrederea cu prudența și rezerva! E nevoie de o echilibrare fină a tuturor calităților, care face obiectul muncii psihologice interioare a Spiritului. Din același motiv, la fiecare reîncarnare, Spiritul plănuiește o completare a lipsurilor sufletești și o șlefuire a calităților deja existente. E nevoie de o mulțime de reîncarnări pentru a atinge perfecțiunea caracterului...!

Se spune că maștrii spirituali sunt imprevizibili, putând acționa într-un mod cu totul neobișnuit pentru personalitatea pe care le-o cunoaștem. Și asta deoarece ei sunt perfect receptivi la semnalele primite de la Spirit, acțiunea lor fiind o simplă aliniere spontană cu voința Spiritului. În limbaj oriental, se spune că și-au dezvoltat Buddhi (inteligența spirituală sau discriminarea). Pentru detalii, citiți articolul meu „Antahkarana - filosofia despre eu”.

Spiritul, având o personalitate universală, foarte complexă, poate induce în omul-maestru în care este încarnat: fie curajul nebun, într-o împrejurare, fie prudența vecină cu lașitatea, în altă circumstanță, ambele duse la extrem. Dar acest om superior nu suferă de o tulburare psihică, nu are o personalitate dublă, ci poate exprima atitudini opuse cu aceeași forță în momente diferite. Totuși, personalitatea sa curentă este una perfect echilibrată, care alege de obicei calea de mijloc.

Când sufletul „se ridică din mormânt”

Spiritul are și posibilitatea de a reactiva temporar un suflet, de a se modela ocazional, de a-și pune masca unei personalități trecute, dacă dorește să apară astfel într-o anumită împrejurare, de obicei interacționând cu un om de pe Pământ sau cu o dublură astrală. Deși apare cu o veche personalitate (nu chiar identică, nici măcar la aspectul

fizic), e vorba acum de Spiritul liber care joacă un rol, nu de fostul suflet (cum apărea în cazul unei dedublări astrale pe când omul trăia).

Abia în această situație putem spune că se adeverește exprimarea biblică metaforică „*Și morții se vor ridica din morminte*”. Adică, sufletul este reactivat din „locul său de veci”, perispiritul.

Spiritele cu sau fără suflet uman

Este logic să presupunem că Spiritele care nu s-au încarnat niciodată în planul fizic și nici nu o vor face vreodată (există și această categorie) sunt lipsite de sufletul generat exclusiv prin întrupări fizice. Ele au, cu siguranță, alte misiuni astrale și mecanisme evolutive. Noi, ca oameni, suntem însă profund legați și empatizăm cu Spiritele care au fost supuse lanțului reîncarnărilor, pentru că ele au un suflet similar cu al nostru (cu atât mai bogat cu cât sunt mai evaluate).

Unul dintre cele mai cunoscute este Spiritul Înalt al lui Isus Cristos, care a cunoscut viața terestră nu numai în ultima Sa încarnare, acum două milenii, ci a evoluat asemenea oricărui Spirit, prin încarnări nenumărate, timp de miliarde de ani, până la stadiul actual de Perfecțiune Dumnezeiască.

Desigur, unii oameni își manifestă devoțiunea și pentru unele Zeități cosmice nesupuse procesului de întrupare. Îi pot ajuta și Ele, dar ne putem aștepta uneori la manifestări violente de dragoste din partea lor. De exemplu, Entitatea Kali vrea să ne ajute spre binele nostru superior, deseori prin dureri cauzate, neîndoielnic, de defectele noastre. Kali speră că, accelerându-ne pedepsele karmice, vom ajunge mai repede la înțelepciune și puritate. Totuși, acest proces este foarte dureros și nu duce întotdeauna la succesul deplin.

De aceea, simpatia și apropierea noastră mintală e mai mare pentru Sfinții pe care omenirea i-a cunoscut sub manifestarea lor limitată, omenească. Și reciproc, dorința sfinților de a ne ajuta este mai mare, proporțională cu sufletul Spiritului lor. Limitele le pun doar karma noastră și legile cosmice.

MOARTEA ARE UN SENS, ASCENDENT

NATURA, SPIRITUL, DUMNEZEU – ENTITĂȚI INTEGRATOARE

(vezi și articolul meu „YANTRA CONȘTIINȚEI”)

Dacă am considera că **Natura este o Entitate** (ceea ce o și facem implicit, din moment ce am dat deja un nume acestei Diversități), atunci moartea trupului nu este o pierdere a atomilor (care rămân în Natură), ci doar o pierdere a unei *structuri* biologice, a unei *matrici* de organizare a materiei.

Spiritul fiind o Entitate unitară, moartea sufletului (asimilarea sa în perispirit) nu înseamnă o pierdere a atomilor sufletești (care rămân în Spirit, cea mai importantă parte a lor, restul mergând în Natură), ci doar o pierdere a unei *structuri* sufletești de sine-stătătoare, *matricea* de organizare a complexului uman simțire-emoție-gândire. Orice om este unic, nu a existat și nu va mai exista vreodată altul identic.

Dumnezeu este o Entitate (este unic). Atunci când un Spirit Înalt se desăvârșește pe deplin, s-a spus* că el intră definitiv în starea de Dumnezeire (dacă își dorește această Nirvana). El va dispărea din univers ca Spirit individual (Spiritul moare!!! adică perispiritul său se descompune în atomi subtili, care merg în Natură – mai exact, ajută la constituirea perispiritelor unor spirite nou create), dar Esența conștientă reintră în Sursă (de unde a plecat la începutul timpului), cunoscătoare, puternică, pregătită să îmbogățească Dumnezeirea cu experiența și simțirea sa. Acum Spiritul nu mai are o voință separată, ci s-a integrat într-o structură minunată, desăvârșită, care îl umple de preafericire și pe care, la rândul său, o întărește.

Iată deci: cadavrul îmbogățește Natura, iar sufletul decedatului întărește Spiritul. Analogia este perfect articulată.

De fapt, Natura, în sensul mai larg, este îmbogățită și de surplusul de atomi de la destrămarea unui suflet și, de asemenea, a unui perispirit. Un atom din carbon, de exemplu, provenit de la un cadavru uman este mai prețios, mai evoluat decât același tip de atom provenit din plantă sau animal. Partea subtilă a atomilor evoluează odată cu structura în care sunt prinși. Atomii subtili din care era alcătuit sufletul, eliberați în atmosferă și disponibili pentru noi structuri (dacă nu sunt utili Spiritului), sunt mai prețioși dacă provin de la sfinți decât de la oameni comuni.

Iar când un Spirit este primit în Dumnezeire, el își leapădă perispiritul, atât de greu construit de-a lungul eonilor de timp, pentru a

intra în Absolut doar cu Esența sa divină. Atomii perispiritului îmbogățesc universul creat și ferice de ființa care va atrage acești atomi perfecți!

Vedeți, oameni buni, cum „moartea” este, de fapt, un proces magnific de purificare, de înălțare! Conceptul de MOARTE este magnific în sens filosofic, însemnând DISPARIȚIA LIMITELOR, apropierea creaturii de Creator și fertilizarea Creației.

Nu vă temeți de moarte! Chiar dacă ne temem, cel mai important este să reținem că: **moartea are un sens divin, iar sensul este mereu ascendent, înspre progres și fericire...**

FINALITATEA SPIRITULUI ESTE SĂ „MOARĂ” ÎN DUMNEZEU

** De unde știm că destinul final al unui Spirit este să „moară” în Dumnezeu?*

Lăsând la o parte spusele unor înțelepți, ei înșiși informați de la Sursă, putem ajunge la aceeași concluzie urmărind un șir de argumente la îndemână.

Fizica cuantică a ajuns la o concluzie frapantă și contraintuitivă: **Realitatea apare numai în momentul când este observată de o Conștiință.**

Să luăm cunoscutul *Experiment cu fanta dublă*²¹. În urma experimentului (repetat de mii de ori cu aceleași rezultate) putem concluziona că atunci când savanții supraveghează fotonul de lumină, el se comportă așa cum se așteaptă de la el, ca o **particulă**. Dar când este lăsat nesupravegheat, fotonul se manifestă ca o **undă** probabilistică, adică nematerial.

Filosofic privind, savanții joacă aici rolul de Dumnezeu. Dacă acest „Dumnezeu” se concentrează asupra minirealității fizice analizate, ea capătă consistență solidă. Dacă El nu-i acordă importanță, realitatea rămâne într-o stare non-fizică, adică **nu există** „particula foton”, ci doar șansa ca ea să apară.

²¹ <http://epochtimes-romania.com/news/constiinta-influenteaza-evenimente-cuantic-experimente-si-dovezi---203070>

Dumnezeu este o stare de concentrare imperturbabilă

Extrapolând la macrocosmos, putem presupune că există **un Dumnezeu** care se concentrează continuu și fără efort asupra acestuia, astfel încât el să existe în forma actuală, cu legile fizice pe care le cunoaștem. Savanții au descoperit că, dacă setul de constante fizice universale ar fi diferit cu doar 1%, cosmosul nu ar mai fi existat, ar fi colapsat instantaneu. Prin urmare, ele sunt rodul unei gândiri superioare pre-existente.

Dacă **acest Dumnezeu** și-ar întrerupe o secundă concentrarea, realitatea fizică ar dispărea în acel moment de „neatenție divină”. Universul fizic ar reveni la o stare non-fizică, subtilă, pur energetică. Atenția **acestui Dumnezeu** este orientată asupra menținerii legilor de funcționare, nu neapărat asupra dirijării evenimentelor ce se petrec în univers. EL corespunde cu ideea vedică de Brahman, sau Creatorul Absolut, aflat în afara Creației, care nu poate fi atins cu nimic de către creaturi, nici măcar cu gândul (gândul este tot materie, foarte rafinată).

Conștiința creează realitatea (la nivel cuantic)

În articolul „STĂPÂNUL INFINITURILOR” am ajuns la concluzia că planurile subtile (eteric, astral, mental) ar avea niște dimensiuni sub-sub-sub-microscopice. În această paradigmă, mi se pare normal că **realitatea subtilă respectă legea descoperită de fizica cuantică** (știința care studiază microcosmosul) și anume: Conștiința creează Realitatea. Astfel, călătorii în tărâmurile astrale au observat că forma **corpului** lor poate fi modificată doar cu puterea intenției. Mai mult, în unele locuri superioare, chiar **mediul** poate fi modificat mintal. Cu cât ne ridicăm conștiința spre medii mai rafinate, cu atât gândirea individuală este mai puternică.

Și invers, cu cât coborâm ca frecvență de vibrație (ceea ce echivalează cu mărirea de miliarde de miliarde de ori în dimensiune), cu atât puterea gândului individual de a manipula realitatea scade. La nivelul fizic la care ne aflăm, universul pare a fi extrem de rigid, de solid. Simplei intenții a unui individ i se opun „legi” (logica spațio-temporală, setul de reguli) care nu-i permit să modeleze realitatea exterioară așa cum vrea el, decât dacă apelează la aceste legi ferme. De exemplu, dacă vrei să schimbi locul unui pix pe birou, nu e de ajuns să o dorești foarte intens, ci trebuie să pui mâna pe el. În planurile subtile, puteai s-o faci instantaneu cu gândul; mai mult, puteai să faci să dispară și pixul, și biroul, tot cu puterea gândului.

Fenomenele paranormale sunt semnul că planurile subtile ale Creației sunt suprapuse și interconectate și, în anumite condiții speciale, legile fizice pot fi temporar surclasate de legile cuantice. Fizicienii au reușit să verifice în laborator că legile cuantice pot funcționa chiar la nivel molecular (asupra unei molecule complexe de Carbon 60) și chiar mai sus. Se apropie momentul când știința oficială va efectua experimente paranormale?

Ierarhia de Dumnezeu

Sistemul solar are un Dumnezeu al său, care menține propriile legi și planificări asupra acestui segment de cosmos. Dar Acesta acționează într-un univers mai larg, condus de un Dumnezeu galactic. Galaxia se află într-un roi de galaxii, care face parte dintr-o rețea de materie ce se întinde în tot universul. Legile stabilite de Dumnezeul mai mare trebuie întotdeauna respectate și de către Dumnezeul mai mic. Prin urmare, libertatea Dumnezeului nostru solar nu este absolută, ci se raportează la legile cosmice deja în vigoare la nivele superioare. În rest, are toată libertatea de a crea un sistem de planete în evoluție, care poartă pe ele forme de viață conștientă (nu neapărat biologică).

Acest Dumnezeu nu conduce direct destinul lucrurilor și ființelor, ci delegă puterea Sa unor Spirite foarte înalte, care duc la îndeplinire planurile magnifice ale Marelui Gânditor. Spiritul lui Isus Cristos este guvernatorul sistemului solar, adică el are misiunea de a traduce în fapte planurile minunate ale lui Dumnezeu. Sarcinile sunt judicios împărțite în Împărăția Divină, fără ca Dumnezeu să își piardă atotputernicia și toate calitățile imaginabile. Orice dorință a Lui este îndeplinită instantaneu de nenumărate Spirite, care abia așteaptă să se facă utile Stăpânului Universului.

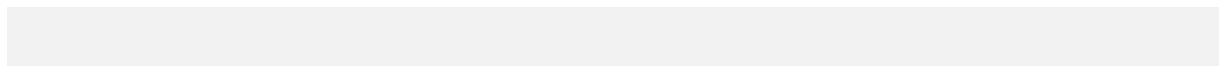
Menținând analogia, omul este și el un mic dumnezeu, la nivelul său. Liberul nostru arbitru este însă subordonat legilor de funcționare ale acestei lumi. Avem libertate, dar nu absolută. Ce ar însemna ca orice nebun să dispună de planetă după cum îi cășună lui?! Normal că există niște limite impuse chiar de nivelul de conștiință general al Pământului. Când vom ajunge ca orice om să nu dorească decât binele semenilor, atunci vom vedea că puterea fiecărui om de a modifica mediul extern va fi mult mai mare.

*

Și ajungem la întrebarea de la care am plecat: *destinul final al unui Spirit este să „moară” în Dumnezeu?* Un Spirit înalt (o conștiință pură), ajuns în anticamera perfecțiunii, va putea părăsi Creația, ridicându-și vibrația la nivelul Suprem. Va deveni o părticică de Dumnezeu, contribuind cu Esența sa la munca de menținere a Creației.

Dumnezeul absolut este o stare de liniște totală, imperturbabilă de nimeni și nimic, în care există o concentrare maximă asupra Creației. Un moment de neatenție ar fi de ajuns ca ea să dispară. De aceea, starea numită Dumnezeu este protejată, încă din planurile imediat subordonate, de către o armată de Spirite Superioare profund devotate, înțelegând tot ce El face și dorind să ajungă și ele, la un moment dat, la acel nivel suprem. Putem doar intui ce fericire domnește în Absolut prin analogie cu stările de pace pe care le avem uneori în meditație sau rugăciune. Dumnezeirea nu se reduce la această liniște, ci în acea concentrare totală se urzesc nenumărate planuri, izvorâte dintr-o iubire inexprimabilă...

Răzvan A. Petre
24 mai 2017



MEDIUMNITATEA ELEVATĂ

Capitole:

- JOÃO DE DEUS (IOAN AL DOMNULUI), UN CELEBRU MEDIUM ELEVAT
- ARE JOÃO O „PERSONALITATE MULTIPLĂ”?
- ÎNCORPORARE MEDIUMNICĂ ELEVATĂ versus POSEDARE DEMONICĂ

În deceniile de glorie a **spiritismului** (aproximativ de la mijlocul secolului XIX până la mijlocul secolului XX), s-a studiat cu rigoare științifică fenomenul încorporării Spiritelor în mediumi. În unele locuri, ca Brazilia, aceste fenomene sunt și astăzi cercetate în terapia psihiatrică spiritistă, până la nivelul academic.

Didactic, putem face **distincție între mediumii de încorporare și mediumii mentali (sau lucizi)**. Un medium de *încorporare* intră într-o transă totală, ca un somn, corpul și mintea sa fiind preluate complet și manevrate de un alt Spirit. În schimb, un medium *mental* primește informații extrasenzoriale și le transmite mai departe, într-o stare de semi-transă, adică fiind conștient de tot ce se petrece și putând controla procesul telepatic.

În practică însă, pot apare interferențe complexe. Astfel, un medium poate *încorpora* un Spirit care să nu facă altceva decât să vorbească (de exemplu, celebrul *channel* Bashar). Sau invers, chiar și mediumul *mental* poate împrumuta, pentru o scurtă perioadă și într-un procent mai mic, din personalitatea Spiritului emițător, fiindcă informațiile sunt transmise prin energie personală. Un alt exemplu: scrierea automată (psihografia, cum se numește în Brazilia în prezent) devine posibilă după ce un Spirit ia complet în posesie membrul superior al mediumului, care nu mai controlează mișcările mâinii sale și nici nu este conștient de cuvintele așternute pe hârtie, deși este conștient de celelalte activități sau senzații ale sale.

Modul cum Spiritul încorporat se folosește de mintea și corpul mediumului, cât anume din forța și personalitatea Spiritului se manifestă, care suflet din încarnările anterioare ale Spiritului este ales

pentru a se înfățișa audienței (dacă nu cumva este invocat în mod special de medium) – acestea sunt deciziile Spiritului, iar noi, din exterior, nu putem face decât să luăm act de ceea ce observăm, în speranța că vom înțelege mai bine aceste mistere. În acest scop, reluăm discuția despre **cazul João de Deus**, cel mai celebru și documentat medium de încorporare. Putem desprinde multe concluzii și învățături spirituale din acest caz-școală de încorporare mediumnică.

JOÃO DE DEUS (IOAN AL DOMNULUI), UN CELEBRU MEDIUM ELEVAT

„João de Deus” este cel mai mare vindecător spiritual al lumii, cu 5 milioane de pacienți, unii scăpați de boli incurabile. Este un lucru răș-verificat și bine-cunoscut, fără nicio îndoială. La fel de adevărat este că vindecătoare sunt Spiritele care intră în el, Spirite puternice, benefice și pricepute la vindecări. Mediumul João Teixeira de Faria își descrie experiența astfel: *„Nu-mi amintesc nimic. Parcă am dormit și m-am trezit. E Dumnezeu cel ce vindecă, nu eu.”*

Vom extrage anumite IDEI PRINCIPALE din această colaborare extraordinară dintre un om și spirite, folosind în cele ce urmează citate ilustrative din cartea **„Ioan al Domnului”** (traducere 2008), scrisă de Heather Cumming și Karen Leffler.

Notă: Vom folosi denumirile sinonime de „Entitate” și „Spirit” pentru ființa imaterială elevată care se încorporează în trupul mediumului João - „João de Deus”, tradus prin Ioan - „Ioan al Domnului”.

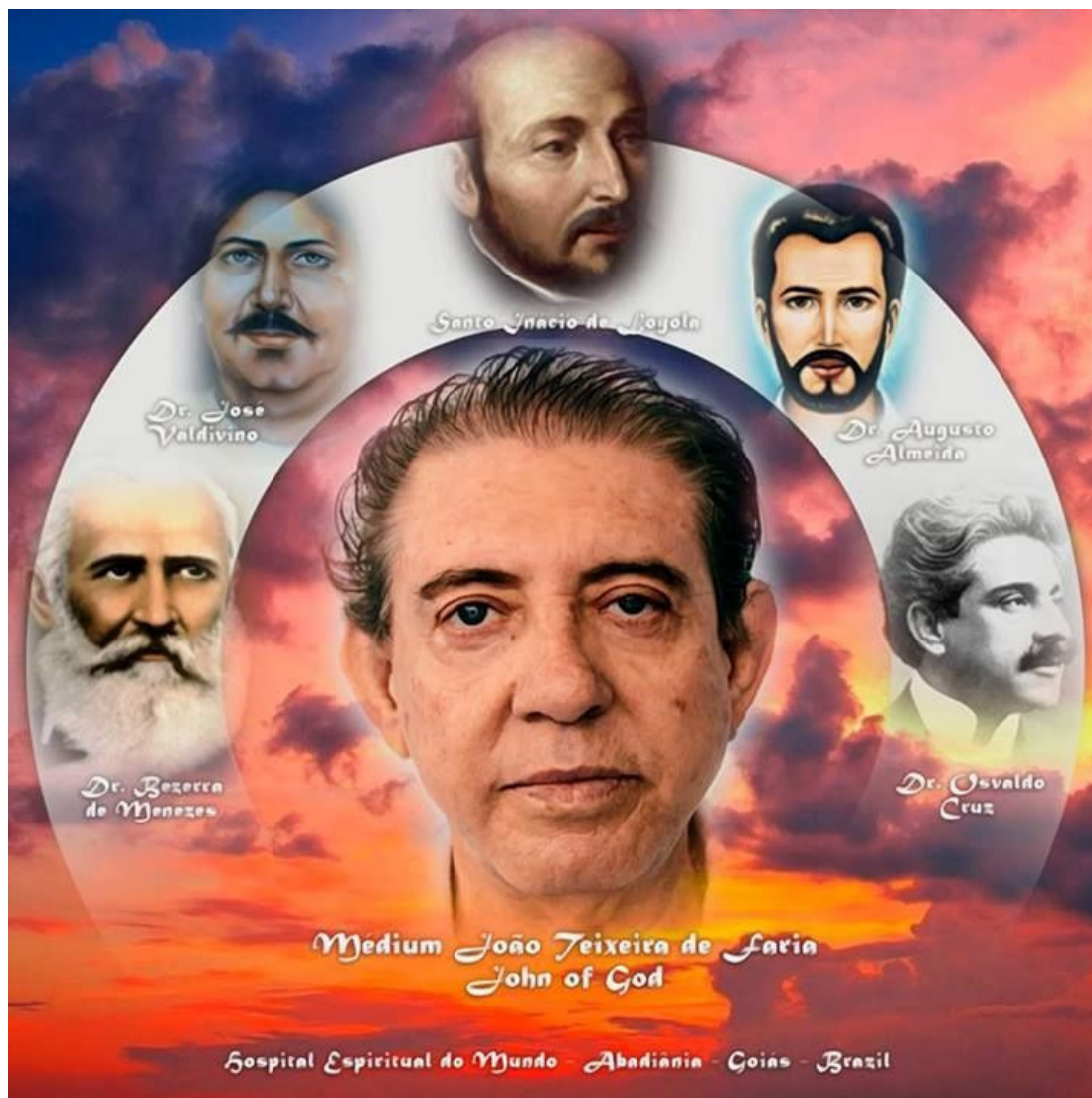
1

Când mediumul João primește un Spirit în trupul său, **întreaga structură energetică (biocâmpul) i se modifică**, influențând mai departe aspectul și chiar unele defecte fizice. În general, este dovada clară a importanței spiritului asupra personalității omului în care este întrupat. Schimbând spiritul, se schimbă și omul. Iată câteva dovezi bine documentate.

Citat:

«[...] Ioan al Domnului a avut un atac cerebral care i-a provocat paralizia unei părți a corpului. În primul rând, în acea perioadă, în mod ciudat, de câte ori Ioan al Domnului prelua mesajele unei entități (n.n. – încorporează o entitate), se comporta normal; nu mai era paralizat. În al

doilea rând, și mai ciudat, mediumul João era capabil să preia mesajele unei entități (n.n. – să încorporeze o entitate) și să opereze asupra propriului său corp. În al treilea rând, mediumului João îi vine rău, în mod normal, atunci când vede sânge, dar acest lucru nu s-a întâmplat în timp ce își opera propriul trup în condiții de transă. » (pag.24)



Afișul de mai sus prezintă ENTITATEA COLECTIVĂ numită „vindecătorul JOÃO DE DEUS”, formată din: mediumul João Teixeira de Faria și câteva zeci de Spirite vindecătoare, dintre care cele mai des încorporate sunt dr. Osvaldo Cruz, dr. Augusto Almeida, dr. Jose Valdivino, dr. Bezerra de Menezes, Sf. Ignatius de Loyola (în portugheză, Santo Inacio)...

Citat:

«Mediumul João are o statură impunătoare. Are peste 1,80 m înălțime, are o ținută aleasă și o sensibilitate deosebită, pornită din smerenie. Ochii săi limpezi, albaștri, strălucesc atunci când lucrează, dar

pot să-și schimbe culoarea în cursul încorporării unei Entități. Atunci se schimbă și trăsăturile sale fizice.

De exemplu, când este încorporat Dom Inácio, Mediumul João șchiopătează și caută sprijinul cuiva, în timp ce merge. Asta datorită faptului că Dom Inácio a fost rănit grav de un proiectil de tun la picior, în secolul al XVII-lea. Ochii lui Dom Inácio par mult mai mari și de un albastru mai închis decât ai Mediumului João și emană o atât de puternică transmisie de iubire de la această Entitate, încât rareori vezi ochi care să nu lăcrimeze atunci când ea se încorporează.

Uneori, părul Mediumului João pare să fie mai des sau mai rar, în funcție de spiritul care este încorporat. Ocazional, o Entitate își face cunoscută identitatea. Mai des, Entitățile pot fi identificate prin atributele și trăsăturile lor deosebite, prin comportamentul și felul lor de a vorbi.

Entitățile au propria lor personalitate, unică. Entitățile încorporate mai frecvent pot fi recunoscute și adeseori se identifică ele însele.

De asemenea, Entități feminine se încorporează în trupul Mediumului João, dar în acest caz, tonul vocii nu i se schimbă. » (pag.118-120)

2

Entitatea care se încorporează își reactivează sufletul din ultima încarnare, cu numele respectiv. Își învie temporar personalitatea imediat anterioară.

Oare Spiritul ar putea să se înfățișeze audienței și cu o altă personalitate din trecutul său karmic, mai veche?

Printre Entitățile puternice care se încorporează în João, cea care se prezintă ca fiind **Regele Solomon** (autorul cărților biblice Proverbe, Ecleziastul și Cântarea Cântărilor) ar putea fi un astfel de exemplu. În cei aproape 3000 de ani trecuți, acest spirit înalt a avut timp destul să se reîncarneze de mai multe ori.

Un exemplu și mai elocvent este entitatea numită **Emmanuel**, care a fost îndrumătorul și mentorul spiritual al celebrului medium scriitor Chico Xavier. El și-a revelat și alte încarnări decât cea în care se numea „Emmanuel”.

Notă: A existat o puternică legătură de suflet între João de Deus și mai vârstnicul său mentor, Chico Xavier.

Citat:

«Conform însemnărilor lui Chico, Emmanuel a trăit într-una din vieți în vremea romanilor, fiind senatorul Publius Sentulus. Într-o altă întrupare, a trăit în Portugalia, în 1517, fiind un conducător important al mișcării iezuite, Manuel de Nobrega. [...] Într-o altă viață, Emmanuel a fost profesor la universitatea Sorbona din Paris. Emmanuel nu-și anunță prea des prezența, dar este una dintre entitățile încorporate prin Mediumul João. » (pag.235)

3

Entitatea își păstrează cunoașterea și **memoria Spiritului**, știe bine cine este și ce face acolo. El nu se identifică cu sufletul temporar cu care ni se prezintă, care este doar o mască („persona”, în limba latină), o interfață cu oamenii vii.

Citat:

«Când am venit în fața Entității, peste o săptămână, și am întrebat despre loțiunea specială, mi-a spus să mă așez în camera curentă. Apoi mi-am dat seama că acea Entitate nu recunoscuse solicitarea mea. Prima Entitate încorporată căreia îi vorbisem trebuie să fi fost Dr. Oswaldo Cruz, iar în acea zi era o Entitate diferită.

Cu ocazia următoarei mele călătorii la Abadiânia, am adus o fotografie a persoanei afectate de boala Lyme în fața Entității. În timp ce mă apropiam, mă gândeam: *Dr. Augusto este cel încorporat, însă Dr. Cruz este cel care mă va ajuta în această problemă.* Am arătat fotografia Entității și i-am explicat preocupările mele legate de boala Lyme. Entitatea mi-a dat o rețetă și mi-a spus la revedere.

Nu făcusem mai mult de trei pași, atunci când m-a chemat înapoi. Entitățile se schimbaseră și acum era încorporat Dr. Oswaldo Cruz. „*Ai dreptate, fică. Eu, nu dr. Augusto, sunt cel care te ajută în acest caz. Mă duc să-ți aduc o rețetă. Se unge pielea așa (mi-a arătat cum să procedez) și să nu spui nimănui ingredientele*”. Mi-a spus să aștept, în timp ce a trimis după Antão. Apoi i-a dat lui Antão lista cu plantele medicinale pe care trebuia să le găsească pe câmp și i-a explicat cu atenție cum să prepare un litru de loțiune. » (pag.120-121)

Această observație contrazice pe toți cei care cred că, odată cu încarnarea spiritului, el uită de unde vine, cine este și ce are de făcut. De fapt, el păstrează vie legătura cu lumea spiritelor și nu uită rostul încarnării sale.

Pe de altă parte, este adevărat că multe spirite au dificultăți în a se rupe de lumea pământească după moarte, păstrând apucături și doruri umane. Ele sunt ajutate de Spiritele Superioare să își recapete luciditatea firească în lunile după decesul omului. Cheia problemei ar putea sta și în calitate, **rangul spiritului**. Cu cât spiritul este mai matur și experimentat, cu atât s-ar putea detașa mai ușor de aparențele și conjuncturile vieții pământene, **atât în viață, cât și după moarte**.

4

De unde are Entitatea încorporată în João atâta energie, încât cicatrizează pe loc rănilor?

Poate că, o parte, o preia din **curentul energetic al celorlalți mediumi** care se concentrează în sală. Dar João poate opera și fără asistență, cum făcea la începuturi. E de ajuns o atmosferă spirituală. Însă atunci când sutele de pacienți consumă atâta energie, aportul mediumilor contează și el foarte mult.

Cu siguranță, însă, înaltul Spiritul încorporat are acces la o **energie imensă externă**. Ea omoară bacteriile (este antiseptică), dar vivifică țesuturile pacientului, cu efecte spectaculoase foarte rapide (secunde, minute). Energia colosală nu poate veni decât din Sursa Divină atotputernică, **Dumnezeu**. Ea îi este „împrumutată” Entității pentru îndeplinirea sarcinii sfinte de vindecare a muritorilor și se manifestă doar lângă și prin corpul mediumului (sau, eventual, a obiectelor încărcate cu energie de către Entitate).

Citat:

«Păstrați-vă intenția de a dăruia tuturor iubire și tot ce este mai bun, în timp ce stați în camera curentă. Dacă simțiți că vă „fuge mintea”, repetați pur și simplu această intenție. Nu deschideți ochii și nici nu încrucișați mâinile și picioarele. Entitățile simt scăderea energiei atunci când faceți astfel și acest lucru rupe lanțul conștiinței și face ca activitatea Entităților să devină mai dificilă. Când curentul se defocalizează ori slăbește, el poate provoca dureri celor aflați sub tratament. De asemenea, poate provoca dureri fizice în trupul Mediumului João și al altor mediumi din Casă. Un curent puternic, bine focalizat, ne aduce pe fiecare dintre noi într-o stare mai înaltă de conștiință.» (pag.147)

«Odată, Entitatea s-a ridicat, s-a dus în sala mică de operații, s-a așezat pe o bancă și a continuat să aștepte trecerea oamenilor din rând prin fața sa și să scrie rețete. Când a fost întrebată dacă e vreo problemă

în camera sa, a răspuns: „Nimeni nu se concentrează în cealaltă cameră. Oamenii stau cu ochii deschiși și nu sunt focalizați, așa încât lucrez de aici. Energia este mai puternică”. » (pag.151)

5

Momentul cel mai important al zilei, pregătit de rugăciuni și de asistenți, este cel când „sufletul João” iese din trup. Această capacitate remarcabilă, voluntară, îl distinge pe João de acele persoane *posedate* de spirite nedorite și îndoielnice.

La ieșirea „sufletului João”, corpul mediumului se cutremură puternic. Ulterior, în cursul sesiunii de vindecări, când Entitățile se schimbă între ele, trecerea e lină, insesizabilă...

Citat:

«În diferite situații, Entitățile iau locul una alteia, intrând și ieșind din trupul Mediumului João de mai multe ori în timpul unei singure ședințe. După zdruncinătura de la începutul încorporării, înlocuirile sunt simultane și ceva mai line, iar observatorii nu sunt de obicei conștienți că ele au loc. » (pag.120)

6

Când se naște un copil, Spiritul original se încarnează sub 50%, poate cu 25% sau 10% din energiile sufletești (conform cercetărilor hipnoterapeutului Michael Newton citate în cartea mea „Conștiința umană, între minte și spirit”).

Există un procent minim cu care un Spirit trebuie să se întrupeze, astfel încât să poată acoperi toată gama de funcții ale corpului uman. Să spunem că ar fi de minim 10% din energia oricărui perispirit. Pe de altă parte, cu cât Spiritul este mai evoluat, cu atât particulele sale energetice sunt mai „strălucitoare”. Se poate ajunge în situația când un Spirit foarte evoluat, oricât și-ar reduce cantitatea de energie, tot manifestă o forță extraordinară, greu de suportat de un om.

Este situația pe care o aflăm din carte, când Sf. Igantius nu mai putea să se încorporeze pe Terra decât în organismul lui João, având energii mult prea puternice pentru orice alt medium de încorporare.

Iată cât de importantă este încurajarea, antrenarea și cultivarea unor medii purificați și puternici! Și iată de ce, cel mai probabil, **Spiritul lui Isus Cristos nu se încorporează** în nimeni dintre oameni! Cine se crede Isus, o face doar în propria imaginație...

Citat:

«În cursul încorporării din 31 iulie 2005, Sfântul Ignatius a îngenunchiat în fața scaunului Entității, în timp ce un val de energie pulsa în mod vizibil prin toți cei aflați în jur. A privit către cer și a spus: „Am fost înălțat la alt nivel”. Trupul Mediumul João s-a cutremurat când Sfântul Ignatius a ieșit și Dr. Augusto a intrat. El a anunțat că vibrația Sfântului Ignatius devenise atât de înaltă, încât ar fi fost greu pentru oricare alt medium de pe Pământ să încorporeze spiritul Sfântului Ignatius. » (pag.218)

ARE JOÃO O „PERSONALITATE MULTIPLĂ”?

Descrierea personajului João de Deus i-ar putea face pe unii semidocti sau răuvoitori să afirme că ar fi vorba despre un caz psihiatric de „personalitate multiplă”. Dar niciun psihiatru serios nu va afirma așa ceva, căci ar fi o eroare impardonabilă. Iată de ce:

+ În cazurile psihiatrice de „personalitate multiplă”, cele două sau mai multe personalități apar inoportun, fără acordul pacientului (medium involuntar), fiecare având interese divergente, pe care și le urmăresc în dauna interesului pacientului-gazdă. Este vorba despre niște spirite imature și frustrate, chiar inferioare.

Dimpotrivă, mediumul João este cel care stabilește momentul de început al încorporărilor, iar toate Entitățile duc aceeași activitate de vindecare, colaborând uneori între ele și nefăcând niciodată ceva contrar intereselor mediumului. Sunt Spirite superioare, care se îmbracă în haina trupească a lui João nu pentru a se distra, ci pentru a ajuta oamenii, respectând disciplina de fier a lumii divine.

+ În cazurile psihiatrice, pacientul și rudele sale cer ajutorul medical pentru a scăpa de această „tulburare disociativă de personalitate”. Dimpotrivă, mediumul João este perfect sănătos și mai mult chiar, el aduce sănătate la sute de bolnavi în fiecare zi de muncă. Singura nemulțumire a membrilor familiei este că João petrece prea puțin timp cu ei, fiind „plecat”.

Entitățile își manifestă extrem de discret propria personalitate, încât numai personalul auxiliar care a asistat de zeci și sute de ori la încorporări ar putea sesiza vreo diferență. Ele nu provoacă nicio neplăcere ulterioară mediumului João printr-un comportament deplasat sau acțiuni scandaloase.

+ Spiritismul explică simplu și clar misterul „personalității multiple” a mediumilor voluntari, ca și a celor involuntari. Psihiatria nu face decât să propună modele stângace, bazate doar pe chimia creierului, complicând inutil cercetarea acestui fenomen, poate cel mai bizar posibil dacă nu este înțeles în termenii propuși de spiritism.

Acest caz aruncă lumina științei asupra tuturor cazurilor psihiatrice de „personalitate multiplă”, adică de încorporări ale unor spirite. Psihiatria oficială, materialistă este mult depășită de claritatea explicațiilor spiritiste.

ÎNCORPORARE MEDIUMNICĂ ELEVATĂ versus POSEDARE DEMONICĂ

Diferența dintre încorporarea mediumnică și posedarea demonică este ca de la Cer la Pământ. Totuși, ambele au în comun faptul că Spiritul original este înlăturat temporar de la conducerea sufletului omului, luându-i locul un alt Spirit. În primul caz, e vorba de o cedare voluntară a controlului, sub protecție divină. În al doilea caz, Spiritul este alungat în mod nedorit și fără protecție divină. În general, orice medium are straturile aurei energetice mai depărtate, mai distanțate între ele decât în mod normal, permițând unui spirit străin să se infiltreze și să le manipuleze. Desigur, fiecare om este unic, cu particularitățile sale...

Când i se declanșează calitățile de medium, omul este ultrasensibil și nu știe ori nu poate să se protejeze. Poate fi bântuit de spirite jucăușe sau malefice, care nu-i dau pace și îl batjocoresc prin minciuni sau îndemnuri absurde. Astfel de persoane, dacă nu sunt corect informate parapsihologic și dacă au o minte slabă, pot ajunge la medicii psihiatri sau la clericii exorciști. Dar, dacă au norocul să fie orientate către cercuri spiritiste nobile, pot găsi îndrumări salvatoare, care să îi transforme în mediumi declarați sau publici (numiți în Brazilia mediumi „ostensivi”), ajutând la prețioasa și respectata comunicare și colaborare cu lumea Spiritelor Superioare. Așa s-a întâmplat cu celebrul medium de încorporare João de Deus, despre care am vorbit mai sus.

POSEDAREA DIAVOLEASCĂ

În cazul posesiunii demonice, Spiritul originar nu este alungat complet, ci se luptă cu un Spirit inferior invadator pentru controlul asupra minții omului. Uneori, controlul alternează, ceea ce se manifestă printr-un comportament discordant, o personalitate duală. Alteori, controlul este segmentat, acțiunile corpului (sau doar ale unor membre) fiind independente de voința lucidă. În primul caz, victima nu-și amintește ce a făcut pe timpul posesiunii. În al doilea caz, își dă seama că este obligată să facă ce nu dorește.

Sunt cazuri de demonizați care manifestă puteri fizice supraomenești, când în ei se întrupează demoni „forțoși”. La trezire din transă, omul e sfârșit, sleit prin suprasolicitarea organismului. Entitatea malefică este atât de hidoasă, deformată energetic, încât nici nu ar fi putut anima un corp uman prin încarnare normală. Sau fătul ar fi fost avortat prematur. Acum însă, când spiritul diavolesc se încorporează aproape complet, dar fără a fi moderat prin socializare îndelungată, iese în evidență urâtenia sa absolută.

«Când persoana „posedată”, în criză, este adusă și i se citesc molitvele, se zbuciumă, se zvârcolește, are ochii vineți și ficși, pietrificați, și toată fizionomia înfricoșătoare, vorbește din gâtlej.» („Exorcismele”, de Vasile Andru, pag.40)

Cuviosul Paisie Aghioritul explică, din practica personală, diferența dintre **posedare** și **boală psihică**²²:

«Cei care au diavolul sar în sus atunci când se apropie de ceva sfânt. Astfel se vede clar că au diavol. De le dai puțină aghiazmă sau dacă îi însemnezi cu sfinte moaște, se împotrivesc, deoarece diavolul este înghesuit înlăuntrul lor. Chiar numai dacă porți cruce și te apropii de cei îndrăciți, aceștia se neliniștesc și se tulbură.

Însă cei ce suferă de boală psihică nu se împotrivesc deloc.»

Mai trebuie să facem diferența dintre **posedare** și **răutate**.

Unii oameni nu manifestă simptome de posesiune din partea unui spirit străin, dar sunt complet întunecați de rău. Asta pentru că nu au o structură energetică de medium, dar rezonază și acumulează energia malefică din jur, amplificând-o și manifestând-o în lume.

²² <http://www.doxologia.ro/vietile-sfintilor/cuvant-de-folos/cuviosul-paisie-aghioritul-despre-vraji-posedare-demonica>

Sau, pur și simplu, sunt animați de un spirit inferior, încarnat definitiv în corpul lor încă din burta mamei. Din nou, Paisie Aghioritul:

«Desigur, poate va spune cineva că există oameni care fac o mulțime de păcate și totuși nu se îndrăcesc. Cum de se întâmplă aceasta? Când omul a ajuns la nesimțirea desăvârșită, atunci nu mai este atacat de diavolul, pentru că Dumnezeu vede că nu mai poate fi ajutat. Trebuie să știm că atacul pricinuit din lucrare diavolească este, într-un anume fel, un dar al lui Dumnezeu pentru omul păcătos, ca să se smerească, să se pocăiască și să se mântuiască. [...]» (*ibidem*)

Mai ales în mediul bisericesc, se face deseori confuzie între **vrăjitori** și **mediumi**. Văjitorii comunică cumva cu spiritele inferioare. Totuși, au liber arbitru și rațiune, nefiind niciodată târziu să aleagă tabăra Binelui. Este binecunoscut exemplul Sfântului Ciprian, care era vrăjitor negru, dar care s-a convertit mai târziu.

Nu însă orice medium declarat se ocupă cu vrăjile. În ziua de azi mulți oameni cu un caracter nobil își descoperă și abilități de interacțiune inteligentă cu lumea spiritelor. *Ce să facă, să le inhibe, pentru că așa opinează unii clerici?!* Poate că sunt daruri de la Dumnezeu și ar fi păcat să le risipească! Acestora le este recomandat să studieze operele literare spiritiste de valoare recunoscută, să practice introspecția psihologică (autoobservare, autocontrol, autoeducare), să adopte obiceiuri religioase sănătoase, și astfel vor evolua spiritual, protejați de influențele dăunătoare oculte. Își vor găsi singuri propria cale de a-și ajuta semenii cu vorba, cu fapta sau prin alte metode secrete, inspirate și sprijinite de Spiritele Înalte (Duhul Sfânt).

Cine are dreptate, ISUS CRISTOS sau PAISIE AGHIORITUL?

Iată un fragment dintr-o discuție purtată de marele mistic grec contemporan Paisie Aghioritul:

«- Părinte, un vrăjitor poate vindeca vreun bolnav?

- Văjitor și să vindece un om bolnav! Pe unul care este scuturat de diavol, acesta îl poate face bine trimițând diavolul la altul. Pentru că vrăjitorul și diavolul sunt asociați, și de aceea îi spune diavolului: „Ieși din acesta și du-te în cutare”. Așadar îl scoate pe diavol din acela și, de obicei, îl trimite la vreo rudă de a lui sau cunoscut care a dat drepturi diavolului. După aceea, cel ce a avut diavol spune: „Eu am suferit, dar cutare m-a făcut bine”, și astfel se face reclamă. Și în cele din urmă

diavolul se învârt pe la rude sau cunoscuți. Dacă cineva, să presupunem, este ghebos din lucrare diavolească, vrăjitorul poate izgoni diavolul din acela, îl poate trimite în altă parte și ghebosul se ridică drept. Dacă însă are gheba din betegeală, vrăjitorul nu-l poate face bine.» (ibidem)

Dar Isus, în Evanghelie, spune exact invers: un demon nu va scoate pe alt demon! Căci unii ziceau că el scoate dracii cu alți draci...

«Fariseii însă, auzind, ziceau: Acesta nu scoate pe demoni decât cu Beelzebul, căpetenia demonilor. Cunoscând gândurile lor, Iisus le-a zis: Orice împărăție care se dezbină în sine se pustiește, orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui. Dacă satana scoate pe satana, s-a dezbinat în sine; dar atunci cum va dăinui împărăția lui?» (Matei 12.24-26)

RĂSPUNSUL MEU:

Nu cred că trebuie să găsim neapărat o contradicție. Isus vorbea în nume propriu, apărându-se iscusit de bănuielile nedrepte. El era trimisul lui Dumnezeu și lucra exclusiv cu și pentru Acesta.

În schimb, Paisie vorbește despre unii vrăjitori negri, puțini, care ar avea puterea de a ordona demonilor să iasă din unii și să intre în alții.

De altfel, chiar și Isus, atunci când exorciza bolnavi posedați, trimitea dracii în alte ființe inferioare (în Evanghelie se specifică în mod expres: „o turmă de porci”). Decât să lase demonii să reintre în alte trupuri umane, mai bine îi direcționa către animale.

Dar cei mai întâlniți sunt vrăjitorii obișnuiți, cu puteri mai reduse. Cu aceștia ne putem întâlni. De exemplu, vracii ori șamanii invocă uneori spirite ale naturii pentru a îndeplini sarcini fizice și să vindece boli care nu răspund la tratamentele cu plante. De fapt, nimeni nu știe exact, poate nici ei, ce rang au sau de ce tip sunt spiritele cu care colaborează...

E o vindecare cu sau fără Dumnezeu?

Cred că nu trebuie să privim lucrurile doar în alb și negru.

Să ne amintim cum este structurată complexa ființă umană. De corpul fizic ține și energia **eterică-vitală**, care poate fi manipulată de spiritele inferioare. Totuși, pentru ca ființa să funcționeze armonios, trebuie ca și corpurile superioare să fie armonizate. Numai niște spirite superioare pot vindeca aceste corpuri subtile (**astral, mental, cauzal**).

Vorbind în general despre „spirite inferioare”, nu toate acestea sunt de tip demonic. Unele sunt **grosiere** prin naștere, putând fi manipulate de spirite mai puternice și mai subtile, bune sau rele; altele sunt spirite

ale **naturii** și nu au o inteligență superioară, dar trebuie respectate pentru ceea ce pot, știu și fac la nivelul lor; iar unele țin, într-adevăr, de tabăra care Îl dușmănește pe Creatorul Suprem - acestea au o inteligență aparentă, dar incompletă, iar acțiunile lor au o viziune limitată și pe termen scurt, exact invers decât Spiritele superioare, care privesc lucrurile în Marele ansamblu cosmic etern.

Spiritele inferioare pot acționa eficient numai la nivelul grosier eteric-vital, uneori chiar cu un efect remarcabil de însănătoșire. Dar el nu durează dacă nu sunt vindecate și corpurile superioare. Numai o abordare holistică (pe toate planurile: fizic, energetic, afectiv, ideatic, spiritual), în rezonanță cu Divinitatea (care este Întreagă și Completă), ne va ajuta să fim sănătoși o lungă perioadă, fără a ne întoarce mereu pentru „reparații” la medic, vraci, șaman, preot, bioterapeut etc.

Metaforic vorbind, se poate lumina în întuneric cu chibrite sau lanterne. Dar nimic nu se compară cu Lumina Soarelui, care este universală, completă și absolut sănătoasă...

20 aprilie 2017

DOVEZI ALE VIEȚII DUPĂ MOARTE - MEDIUMI, MESAGERI, MAEȘTRI

Secțiuni și personalități

MEDIUMI: Rosemary Brown, *medium muzical*; Luiz Antonio Gasparetto, *medium pictor*; Leslie Flint, *medium „direct-voice”*; Chico Xavier, *medium scriitor*; João de Deus, *medium vindecător*.

MESAGERI: Artă - Vangelis Papathanassiou; Akiane Kramarik; Psihonautică - Raymond Moody; Robert B. Bruce; Robert Monroe; Eben Alexander; Anita Moorjani; Betty J. Eadie; Mellen-Thomas Benedict.

MAEȘTRI: Paramahansa Yogananda; Omraam Mikhael Aivanhov; Eckhart Tolle; Sadhguru Jaggi Vasudev; Li Hongzhi

ÎNCĂ nu există dovezi științifice absolute că viața continuă și după moarte, în sensul strict al experimentelor de fizică și chimie. Mulți invocă asta pentru a-și duce viața oricum, fără responsabilitatea faptelor, vorbelor și gândurilor. În schimb, există nenumărate mărturii, indicii și argumente cât se poate de raționale în slujba acestei idei, ba chiar și dovezi obiective. Cine caută adevărul îl poate găsi.

Cele mai ample dovezi sunt oferite de *mediumi*, persoane special înzestrate pentru *intermedierea* contactului cu lumea de dincolo. Ei există de la începutul omenirii (cunoscuți sub numele de șamani, vraci, profeți, vizionari etc), dar perioada modernă începe odată cu mărturiile lui **Emmanuel Swedenborg** (1688-1772) despre lumile invizibile și ființele care le populează. De la mijlocul secolului 19, legăturile cu lumea invizibilă s-au „oficializat” prin apariția mișcării care a fost numită **spiritualistă** (în țările vorbitoare de engleză), respectiv **spiritistă** (în țările cu limbi romanice). Ea continuă și astăzi printr-o întreagă pleiadă de mediumi, channels și grupuri umane care studiază cunoștințele despre alcătuirea lumii de dincolo, transcomunicarea cu entități și tranziția sufletului dinspre materie către spirit.

Știința este abia la început de drum în investigarea planului subtil. Totuși, există la ora actuală echipamente care pot detecta entități cu manifestări mai groșiere, prin câmp magnetic, radiații infraroșii, înregistrări sonore (citiți despre EVP²³) etc. Însă oricât ar avansa știința, aportul unor mediumi umani nu va putea fi niciodată supliniți, ci doar,

²³ https://en.wikipedia.org/wiki/Electronic_voice_phenomenon

eventual, sprijinit de tehnologie. În fond, nu aparatele, ci oamenii vor trăi (după moarte) în dimensiunile paralele pe care vrem să le punem în evidență...

Oricum, de câțiva ani, spiritele ni se arată direct în nenumărate poze sau filmări, sub formă de globi luminoși (*orbs*). Parcurgeți pagina dedicată de noi acestui domeniu fascinant: „APARIȚII ALE SPIRITELOR ÎN FOTOGRAFII ȘI VIDEO”.

Deschid aici o paranteză razant autobiografică. Îmi amintesc cum, în perioada regimului comunist, la orele de propagandă ni se vorbea despre cele două variante de a privi lumea: materialismul dialectic și idealismul metafizic. Bineînțeles că idealismul metafizic era prezentat ca o doctrină a filosofilor total desprinși de realitate. În schimb, ateismul și materialismul *dialectic* (semnificând „autodezvoltarea” *obiectelor materiale*, în interpretarea lui Marx) rămânea singura alternativă „rațională”, pe care era natural s-o adoptăm.

Abia acum înțeleg de ce ideologii credinței bolșevice se temeau de cuvântul „spiritualism” - care este adevăratul adversar al materialismului. În realitate, spiritualismul este *dialectic* (în sensul *discuțiilor în contradictoriu*). Prin comparație cu el, materialismul nici nu poate fi *dialectic*, fiindcă refuză, ab initio, argumentele contrare, cele spirituale. Deci realitatea stă taman invers decât era prezentată de propaganda comuniștilor.

Cu atât mai puțin ar fi îndrăznit ei să prezinte în vreo broșură, fie ea și antireligioasă, tezele spiritualismului: existența spiritelor invizibile, posibilitatea comunicării cu ele ș.a.m.d.. Era pericolul să deschidă apetitul cetățenilor pentru comunicarea cu invizibilul, căci amatori de literatură Sci-Fi erau destui. Cât de puternică era foamea românilor de Adevăr s-a văzut după 1990, când, după multe decenii de îndobitocire ateistă, oamenii s-au deschis ca niște flori la ploaia binefăcătoare a oricărei școli spirituale care s-a ivit.

Nu e de ajuns să știm că există ființe invizibile în jurul nostru, ci ar fi bine să tragem un real folos spiritual. Totuși, atenție mare la ce înțelegem prin „folos”! Și **magicienii** comunică personal cu entitățile astrale, dar le solicită ajutorul în scopuri lumești. Aceasta este o spiritualitate materialistă, cea mai josnică și periculoasă formă de credință în lumea de dincolo. „Ocultistul” nu este interesat dacă și cum sufletul său va supraviețui morții. El vrea doar să profite de cunoașterea secretă, crezându-se superior celorlalți oameni. Acest „semi-inițiat” este atât de prins de interese materiale, încât sufletul său nu are de ce să se bucure la trecerea în Lumea de Apoi.

Din altă perspectivă, mulți oameni așa-zis „**religioși**” se roagă și se tot roagă, eventual la moaște sau în pelerinaje, dar se roagă pentru interesele lor cotidiene, ceea ce este tot o spiritualitate materialistă. Pe acești „religioși” materialiști îi racolează și vrăjitoarele. Mai puțini se

roagă să li se deschidă mintea, să capete cunoaștere spirituală, să fie mai buni, să poată ajuta mai mulți semenii...

E adevărat că religiile vorbesc despre viața după moarte, dar o fac parțial eronat. Impun credincioșilor multe chingi, în primul rând frica de a gândi liber. Credința în **dogme** este un frâu pus sufletului, astfel legat prin ignoranță și frică. Sufletul unui asemenea credincios va avea dificultăți în a se adapta lumii de dincolo, unde limitele libertății și le dă chiar individul.

Doctrina **spiritualistă/spiritistă** - care nu are dogme și autorități, ci se adresează rațiunii fiecărui individ - este calea generală prin care un suflet se poate detașa cel mai rapid de lanțurile materialismului. Mulțumită ei, acesta se va adapta rapid la viața eternă de spirit, în lumea non-materială (care pare la fel de naturală, dar mai reală decât cea pământească).

Foarte importantă este munca unor intelectuali care au popularizat adevărurile spirituale, în ciuda riscului de a fi ridiculizați. În acest sens, să ne amintim cu respect de marile nume ale sfârșitului de secol 19 și începutul de secolul 20 - pedagogul **Allan Kardec** (1804-1869), clericul **William Stainton Moses** (1839-1892), savanții **William Crookes** (1832-1919) și **Oliver Lodge** (1851-1940), scriitorul **Arthur Conan Doyle** (1859-1930) etc. - care au afirmat, verificat și reconfirmat teoriile spiritualiste/spiritiste.

MEDIUMI

În deceniile recente, câțiva mediumi au reușit să devină celebri la nivel mondial prin metoda lor personală de a transmite informații, puteri și inspirații de la spirite. Mass-media a reușit să le sporească faima, deși ei nu și-o doreau neapărat. „Gloria” spiritualiștilor e întotdeauna însoțită de defăimări, ridiculizare, dispute conduse de o legiune de „sceptici”, întotdeauna predispuși să nu îngăduie niciun argument despre supraviețuirea sufletului. Pentru un om onest, sensibil, interiorizat, agresivitatea „scepticilor” este greu de suportat.

De fapt, faima spiritualistă nici nu prea aduce bani. Societatea omenească este mult prea materialistă pentru a-i recompensa pe cei care „strică” ordinea prestabilită. Ba, câțiva mediumi din trecut, prea dornici de avere, s-au lăsat mituți financiar pentru a recunoaște public că ar fi folosit... șiretlicuri, deși n-o făcuseră. Ce trist! Trebuie să înțelegem că mediumii sunt foarte diferiți ca abilități și rang moral. Unii sunt

preferații Spiritelor Superioare; alții cad pradă înșelărilor spiritelor groșiere, atât de dornice să intre în contact cu oamenii pentru a se distra pe seama lor.

Iată câțiva mediumi foarte mediatizați care au lăsat dovezi palpabile și verificabile din interacțiunea lor cu spiritele. Un astfel de instrument uman formează o echipă sudată cu spiritele inspiratoare - nici mediumul nu poate realiza nimic interesant și valoros fără Spiritele Superioare, nici ele nu acționează fără aportul unui medium puternic pentru lucrările spiritiste de factură divină.

Rosemary Brown (1916-2001)

Rosemary Brown (1916 - 2001) a fost un medium spiritist britanic care transmitea muzică de la compozitorii aflați în Lumea Spiritelor: Debussy, Grieg, Liszt, Schubert, Chopin, Brahms, Beethoven, Rahmaninov, Chopin, Schumann, Stravinsky, Mozart... Un documentar interesant despre domnia sa a fost realizat în anul 1976.

Mulți pianiști distinși au interpretat compozițiile inspirate din lumea de dincolo, printre care Peter Katin, Philip Gammon, Howard Shelley, Cristina Ortiz și John Lill.

Există, ca întotdeauna, și sceptici care se îndoiesc de proveniența paranormală a compozițiilor sau unii care nu le găsesc pe atât pe geniale pe cât au fost autorii când trăiau pe Pământ. Dar compozitorul britanic Richard Rodney Bennett s-a convins pe deplin. El a relatat că, fiind în pană de inspirație la o compoziție de-a lui, doamna Brown i-a transmis sugestii de la spiritul lui Debussy. A funcționat perfect. *„Dacă ea trișează, atunci este de-a dreptul strălucită și ar fi trebuit să aibă în spate mulți ani de educație muzicală”,* a spus el într-un interviu pentru revista Time. *„O parte din muzică este slăbuță, dar cealaltă este minunată. Eu unul, n-aș fi putut falsifica un Beethoven.”*

Una din piesele cele mai spectaculoase și neobișnuite este piesa intitulată „Grübelei” (meditație), dictată în 1969 de spiritul lui Liszt sub privirea atentă a reporterului BBC Peter Dorling și a echipei de televiziune. Are armonii puternice, ritmuri întretesute și instrucțiuni în franceză, ceea ce îi conferă autenticitate și o face dificil de contrafăcut. Specialistul în muzica lui Liszt, Humphrey Searle, a spus: *„Trebuie să îi fim recunoscători doamnei Brown pentru că ne-a făcut cunoscută această muzică inspirată.”*

Ulterior, a primit vizitele spiritelor și altor personaități, precum Shakespeare, Van Gogh și Sfantul Pavel. Toate, spunea Rosemary Brown, nu au avut altă intenție decât de a DOVEDI EXISTENȚA VIETII DUPĂ MOARTE.

La finalul cărții de față, puteți citi traducerea documentarului intitulat „*Music from the Beyond? - the Mediumship of Rosemary Brown*” („Muzică din Lumea Spiritelor - prin mediumul Rosemary Brown”²⁴)

MESAJ SPIRITIST DE LA FRANZ LISZT

«De câțiva ani, un grup de compozitori aflați în lumea spiritelor au făcut eforturi susținute pentru a transmite noi opere muzicale către lumea oamenilor printr-un intermediar numit Rosemary Brown.

Eforturile lor nu au fost pe deplin fructuoase, iar munca lor nu este întotdeauna acceptată de oamenii răuvoitori. Ignoranța, prejudecata și indiferența au fost mereu obstacole în răspândirea Adevărului, iar ultimii ani ai secolului 20 nu fac excepție în această privință.

Muzica transmisă nu își propune depășirea realizărilor muzicale anterioare. Scopul este de a-i insufla suficientă expresivitate muzicală, încât să demonstreze în mod clar stilul personal al fiecărui compozitor implicat. De aceea, fiecare compozitor s-a străduit mai degrabă să pătrundă în esența propriului spirit decât să încerce opere gigantice de virtuozitate tehnică.

Ei se adresează unui public cât mai larg posibil și nu doar experților. Asta nu înseamnă că opiniile specialiștilor deschiși la minte nu sunt prețuite, ci că mesajul compozitorilor este pentru toți cei care vor asculta cu disponibilitate și apreciere.

Inutil că mai spunem că încă sunt mari dificultăți de depășit pentru a stabili o comunicare perfectă între lumea spiritului și cea a materiei. Totuși, compozitorii noștri nu se descurajează, căci ei înțeleg importanța crucială a deschiderii ochilor oamenilor către Adevărul despre ei înșiși și despre Viața care va veni.

Cum observa Carl Jung, oamenii tind să se comporte în acord cu imaginea despre ei înșiși. Noi, ca spirite, sperăm să ajutăm oamenii să înțeleagă că ei sunt suflete în evoluție, predestinate să treacă în ținuturile non-materiale, unde vor continua să evolueze. Această înțelegere ar

²⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=agCjYIKfitI>

trebui să le ofere o cu totul nouă dimensiune a gândirii și să le ridice imaginea de sine deasupra limitelor pământești.

Esența Creatorului se află în fiecare dintre noi, o esență care va ieși la iveală de-a lungul timpului și eternității până va deveni expresia perfectă a Splendorii Infinite.»

Spiritul lui FRANZ LISZT
Noiembrie 1980

(Prefață la publicația muzicală „*Twelve cameos for piano solo from Robert Schumann, as dictated to Rosemary Brown*”, editată de Basil Ramsey. Traducere de Răzvan Petre)

Luiz Antonio Gasparetto (n.1949)

Luiz Antonio Alencastro Gasparetto (n.1949), medium psihopictograf, a realizat mii de tablouri în stilul unor pictori decedați, autentificate de experți de artă. Deseori, picta ținând ochii închiși și cu ambele mâini simultan. Aflat într-o stare de relaxare, trupul îi era controlat de spiritele lui Renoir, Toulouse-Lautrec, Picasso, Monet, Da Vinci, Rembrandt, Modigliani și alții, care desenau sau pictau în stilul lor original.

Gasparetto, născut într-o familie de spiritiști brazilieni²⁵, și-a câștigat reputația de medium de încorporare în anii '70-'80, ulterior implicându-se în proiecte educative legate de psihologie, autodezvoltare personală și spiritualitate: emisiuni TV, conferințe, teatru, scrieri.

După anii '80, mediumul, luând contact cu doctrine spiritualiste din Europa și SUA, s-a distanțat de spiritismul brazilian inspirat de Allan Kardec și strâns legat de tradiția catolică. El critică poziția conservatoare și refractară la noutăți a spiritismului brazilian, devenit o religie.

Vizionați pe YouTube procesul mediumnic de creație al lui Gasparetto²⁶.

Leslie Flint (1911-1994)

Leslie Flint (1911-1994) a fost un medium de efecte fizice, în a cărui prezență spiritele dialogau în timp real cu asistenții, vocea lor fiind creată

²⁵ <https://gasparetto.com.br/web/>

²⁶ <http://www.youtube.com/watch?v=ie4NjHYxSy0>

direct „din aer”. Allan Kardec a denumit acest fenomen spiritist *pneumatofonie*, iar în prezent îl găsiți cu numele de „independent spirit voice” sau „direct voice”.

În acest tip rar de mediumnitate, spiritele nu folosesc corzile vocale ale mediumului. Vocea este creată de **ectoplasma** (substanță eterică, semi-materială), scoasă de spirite din corpul mediumului, cu care construiesc alături un fel de amplificator eteric de comunicație. Undele eterice sunt suficient de puternice pentru a crea vibrații ale aerului ce ajung la urechile persoanelor prezente și la aparatura electronică de înregistrare. Vocea este *independentă* de medium, încât el poate vorbi în același timp. Spiritele invitate să comunice trebuie să învețe a folosi aparatul fonator reprodus în eter pentru a-și crea o voce proprie și a vorbi în maniera trecută, pentru a fi recunoscuți de pământenii. Acest lucru nu este chiar simplu pentru o ființă astrală ce nu a mai folosit o voce umană de ani sau decenii și care are acum o altă personalitate, spirituală. După ședință, ectoplasma se întoarce în proporție de 90% (sau mai puțin) în corpul mediumului, care se simte foarte epuizat.

Leslie Flint a fost testat de multe ori în laboratoare, pentru a se exclude orice fraudă. S-a dovedit că nu era la mijloc nici o voce de ventriloc, nici o voce interpretată de un actor, nici un alt tertip. Pentru că fenomenul nu poate fi creat decât în întuneric complet, a fost fotografiat în infraroșu, arătându-ne cum, din partea stângă a capului mediumului, a ieșit o formațiune ectoplasmatică - „cutia vocală” a spiritelor.

În lunga sa carieră, Leslie Flint a intermediat numeroase mesaje ale spiritelor către cei dragi rămași pe Pământ. Dialogul se purta, în întuneric, între client și spiritul regretatului, în modul cel mai natural cu putință, precum o convorbire telefonică. Nu cred că există o modalitate mai familiară și mai exactă de comunicare cu spiritele. Deseori, tonul vocii spiritului nu era chiar același cu cel avut pe timpul vieții, dar legătura sufletească se făcea rapid, iar convingerea că e vorba de persoana decedată a fost raportată în mii de cazuri.

Dialogurile cu spiritele au fost înregistrate, iar cele mai interesante au fost publicate de *Trustul Educațional Leslie Flint*²⁷, unele având și transcriptul în limba engleză. Vă recomand să le ascultați și citiți!

²⁷ <http://www.leslieflint.com/recordings-archive>

Chico Xavier (1910-2002)

Francisco Cândido Xavier (1910-2002) a fost cel mai respectat medium din Brazilia, o poziție de mare autoritate morală într-o țară unde peste 30 de milioane de persoane au convingeri spiritiste. A publicat 450 de cărți, al căror autor nu s-a recunoscut niciodată a fi, spunând că el doar a reprodus ceea ce îi dictau spiritele. Și-a cedat toate drepturile de autor, începând cu prima sa carte.

Chico Xavier a contribuit mult la dezvoltarea spiritismului creștin în Brazilia, atât moral, cât și material. El închidea ochii și pune pe hârtie poeme, articole și mesaje - așa zisa scriere automată sub dictare spiritistă, denumită și *psihografie*. Psihografia poate fi inspirată, semi-conștientă și mecanică, după gradul de conștientă al mediumului pe parcursul scrierii spiritiste (după Cartea Mediumilor, de Allan Kardec).

Cărțile lui Chico au consolat numeroși oameni, au răspândit pacea, au stimulat filantropia creștină, având o imensă influență benefică asupra poporului brazilian. Pentru admiratorii săi fervenți a fost un sfânt. Pentru increduli, un personaj curios ce îi pune pe gânduri.

Vizionați pe YouTube filmul biografic²⁸!

João de Deus (n.1942)

João Teixeira de Faria (n.1942) este cel mai cunoscut și prolific medium-vindecător din lume. Milioanele de pacienți și zecile de mii de vindecări atestate, unele ale unor boli mortale, sunt cea mai clară dovadă că acolo se petrece nu doar ceva tainic, ci că există o metodă în acele miracole.

Este supranumit „João de Deus” sau „John of God” sau „Ioan al lui Dumnezeu” pentru că se consideră o simplă unealtă a lui Dumnezeu pe Pământ. Și-a construit faima mondială prin faptul că își pune corpul la dispoziție unor spirite cu puteri vindecătoare. În total, 33 de spirite ale unor oameni celebri, sfinți catolici și medici morți cu secole în urmă, se încorporează în mediumul brazilian, transformându-l în câteva secunde din om obișnuit în vindecător.

Unii consideră că face miracole, dar João repetă mereu: „*Nu există miracole... tratamentul este lent... Dumnezeu și spiritele benefice vindecă*”. Scopul vindecării nu este neapărat evitarea morții, ci

²⁸ <https://www.youtube.com/watch?v=xlEuc-kzSos>

eliminarea semințelor bolii din corpul eteric și cel sufletesc. Adevărata vindecare constă în găsirea scopului vieții și păstrarea curățeniei sufletului.

Brazilianul taie pe viu, fără durere și face operații invizibile, pretinzând că poate vindeca boli incurabile. Ele nu le produc durere celor operați și nici hemoragii. Dimpotrivă, rana sângerează puțin și se închide repede, fără complicații, deși instrumentele sunt sterilizate doar în apa energizată.

O parte importantă a tratamentului este meditația în „camera fluxului de energie”, unde zeci de oameni se roagă și meditează liniștit. Aici este locul unde enorma energie benefică pompată de spiritele divine îi ajută pe cei adunați acolo să își lase deoparte ranchiunile, invidia și altele asemenea, să își deschidă inimile spre iertare și compasiune, purificându-și mintea pentru a primi ghidare spirituală în mod direct și personal. Bolnavii intră într-o transă spirituală și, deși nu sunt atinși de nimeni, cei mai mulți spun că au simțit cum mâini invizibile lucrează asupra locului în care au suferința.

Vizionați filmul „VINDECĂRI - Miracole, Mistere și John of God”²⁹!

MESAGERI

Există talente geniale în artă, știință și alte domenii, care s-au născut, în mod evident, cu o misiune divină - cea de a ne aduce Cunoașterea universală și Armonia divină. Unii și-au depășit cu mult epoca în care au trăit: **Leonardo da Vinci** (artist și inventator, 1452-1519), **Jules Verne** (scriitor vizionar, 1828-1905), **Nikola Tesla** (savant care voia să producă electricitate gratuită pentru toată planeta, 1856-1943) ș.a.m.d. Nu am nicio îndoială că astfel de giganți au fost și încă mai sunt încarnați din Spirite foarte înalte, mesageri ai Luminii Divine.

Este MESAGER cel care:

- Are viziuni spirituale, aude muzica sferelor, primește informații și inspirații de la Spiritele Superioare.

²⁹ <http://www.dailymotion.com/video/x5dnoek>

<http://www.dailymotion.com/video/x5dnoq8>

- Creează capodopere artistice, științifice (descoperiri, invenții epocale) sau depune mărturie despre experiențele sale mistice, spre binele și folosul semenilor.

Mesagerul este un fel de medium, purtător al unei raze de lumină de la Dumnezeu. Dar dacă *mediumul* recunoaște că nu el este autorul mesajelor sau fenomenelor, în schimb *mesagerul* (artistic sau științific) are toate mijloacele și autoritatea de a crea. Însă nici unul, nici celălalt nu poate da ceva frumos și interesant omenirii decât sub marea inspirație a spiritelor evolute, trimise de Dumnezeu.

Sunt MESAGERI ai Sferelor Divine și semenii noștri care au avut șansa să se întoarcă din moarte clinică (fenomenul N.D.E.) cu un mesaj explicit că există viață și dincolo.

De asemenea, „psihonauții” – adică cei care se pot dedubla conștient și călători în lumea astrală – au un aport deosebit prin descrierea lumilor invizibile în care sufletul trăiește după moarte.

Putem adăuga și clarvăzătorii, în general, persoanele cu percepții extrasenzoriale (E.S.P.), care simt intuitiv sau percep clar energiile și entitățile invizibile, având uneori viziuni din „lumea de dincolo” de orice imaginație.

Să nu uităm nici de predicatorii mistici care mobilizau credința populară, specifici mai ales secolelor trecute (profeți, vizionari, mărturisitori), ducând o viață exemplară de sacrificii în slujba Divinității și a semenilor.

MESAGERI ARTIȘTI

Mesagerii artiști admit faptul că geniul lor depinde de „muze” inspiratoare, pe care nu le pot controla prin simpla voință. Este felul lor de a depune mărturie despre lumile invizibile și „degetul” lui Dumnezeu. Dintre Mesagerii mistici foarte cunoscuți în lume, prin aportul mass-mediei, menționez:

Vangelis Papathanassiou (n.1943)

Compozitor și instrumentist recunoscut pe tot întinsul planetei. De mic copil a refuzat să cânte la pian după partituri, preferând să compună propriile sale fantezii artistice. A continuat așa timp de aproape 70 de ani, fiind considerat unul dintre cei mai mari compozitori de muzică electronică din toate timpurile.

Metoda sa de creație este unică: a pus la punct un sistem mecanico-electronic prin care are la dispoziție, în timp real, orice instrument imaginabil sau blocuri de sunete electronice. Sub inspirația de moment, se aruncă asupra claviaturii, pedalelor, butoanelor, reproducând ideea muzicală din minte. Orice el improvizează, este înregistrat automat. La sfârșitul zilei, are gata ore întregi de muzică nouă. Uneori, nici nu mai e nevoie de procesare suplimentară, totul e deja acolo, la cea mai înaltă calitate muzicală și tehnică.

Vangelis recunoaște că tot sistemul pe care l-a pus la punct este inutil dacă nu primește marea inspirație de „dincolo”, opera care va dăinui. Un prieten spunea despre el: «*E în stare să compună o simfonie în fiecare noapte*»... Vangelis mărturisea că, pe lângă cele peste 50 de albume produse, are mult mai multă muzică nepublicată...

Documentare biografice: „VANGELIS and the Journey to Ithaka” (2013)³⁰ ; The Unknown Man (2015)³¹.

Vangelis: «Ceea ce avem nevoie astăzi mai mult decât orice altceva este să investim în frumusețe, pentru că frumusețea este armonie, care apare din haos. Dar noi investim în haos, deoarece haosul este mult mai profitabil decât pacea. Vedeți peste tot în jur, nimic nu este creat pentru frumusețe. De la arhitectură, la artă, la orice... Totul este distrus. Frumusețea este un fel de supapă de siguranță pentru oameni.

La fel și cu muzica. Nu cred că astăzi muzica este frumoasă, ci este doar un mod de a face publicitate altor lucruri, pentru că muzica este foarte puternică în sine și apoi, prin muzică, putem promova orice vrem. Când muzica devine un produs, iar companiile de înregistrări devin o industrie... ceva nu este în regulă cu privire la acest lucru.» (*Interview Al-Jazeera 2012*³²)

Vangelis: «Incredibila nevoie a Universului de a transforma haosul în armonie... Altfel, nimic nu poate exista. Acționând în limitele unor Legi, dobândești libertate. Viața provine din armonie, nu din haos. Pentru mine, sunetul este primul element al Creației. Muzica este spațiu, Spațiul este muzică.» (*Vangelis creând albumul „Rosetta” - 2016, Atena*³³)

- Traduceri și adaptări de Răzvan Petre -

³⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=7gxHtZSfIKQ>

³¹ <https://www.youtube.com/watch?v=SEtiHYl3iE4>

³² <https://www.youtube.com/watch?v=5KokiYSSStZM>

³³ <https://www.youtube.com/watch?v=SPzDG6HTHJ4>

Copilul genial în pictură, total autodidact, a crescut și s-a rafinat, răspândind mesaje ce fac mai frumos sufletul privitorului. Akiane povestește cum încearcă să reproducă viziunile din invizibil pe care le are și cum ascultă docilă de inspirația care îi vine din sferele spirituale. Dar sursele sale de inspirație sunt multiple, sensibilitatea ei rezonând cu toate ființele.

Acum, la 22 de ani, având confortul financiar mult-sperat, se dedică ajutorării copiilor nefavorizați, fiind un ambasador al frumuseții și compasiunii. Admirați tablourile sale pe site-ul oficial Akiane.com

Iată, în cuvintele sale, o experiență de „conștiință cosmică” pe care a avut-o la o vârstă fragedă. Citind-o sau ascultând-o, te înfiorezi:

« La vârsta de 6 ani, am avut o experiență în care **corpul meu fizic a dispărut**. Părinții, familia, toți vecinii, poliția mă căutau, era o zarvă imensă. Între timp, eu eram ca „pixelată” în milioane de bucățele, experimentând milioane de vieți. Vedeam totul ca și când pluteam deasupra Pământului. Vedeam ce fac toți în același timp. O minge de lumină mă ghida și aveam sentimentul că sunt Dumnezeu. Am simțit că am trăit mii de ani în acel interval de timp. Experimentam diverse lucruri, diverse dimensiuni. Am lipsit 6 ore sau mai mult, au fost niște ore pline, intense.

Cumva, m-am întors pe Pământ, mă plimbam prin casă, locul era același, mama plângea, era multă jale, nu mă găseau. Efectiv, mă evaporasem. Mama a fugit spre mine și m-a întrebat: „Unde ai fost?” I-am explicat: „Mamă, sunt obosită, dar ar trebui să simți și tu asta”. Ea a zis: „Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg. Unde ai fost?”. „Mamă, am fost... Dumnezeu. Am atâtea de făcut în viață. Am un țel pe care trebuie să-l împlinesc, o misiune.”» (*Sursa: Akiane Kramarik Interview*³⁴
Traducere și adaptare de Răzvan Petre)

Urmăriți videoclipurile realizate de ea despre procesul de creație a tablourilor, pe canalul YouTube **Akiane Kramarik**³⁵.

³⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=yYIUoeNZg2U&t=590s>

³⁵ <https://www.youtube.com/user/akianeart>

Astăzi, odată cu avansul medicinei de urgență, se raportează o mulțime de experiențe în preajma morții (NDE), care înlătură ignoranța colectivă privind continuitatea vieții. Mărturiile se adună și se tot adună în tomuri de cărți, interviuri, emisiuni, conferințe cu același mesaj: moartea nu este sfârșitul.

Doctorul **Raymond Moody** (1944-2004) a deschis acest domeniu prin celebra sa carte cu mărturii ale pacienților întorși din moarte clinică „*Viața după viață*”³⁶, iar mai recent „*Imagini ale eternității*”³⁷.

Dintre cărțile și autorii recenți cu un mare impact în mass-media putem spicui:

Articole și cărți despre proiecția astrală

Articol **Yram** - *Conștiința umană divinizată* (traducere originală de Răzvan Petre) + carte „*Doctorul sufletului*”³⁸ de Yram (1884-1927)

Articol **Robert Bruce** - *Experiențe de nivel înalt*, de Răzvan Petre + carte „*Dinamica planului astral*”³⁹ de Robert B. Bruce (n.1963)

Carte de Robert Monroe (1915-1995) - „*Călătorii extracorporale*”⁴⁰

Articole și cărți despre NDE (Near-Death Experience)

Eben Alexander (n.1963) - „*Dovada lumii de dincolo*”⁴¹

Anita Moorjani (n.1959) - „*Am murit și m-am descoperit pe mine însămi*”⁴²

Betty Eadie (n.1942) - „*Îmbrățișată de Lumină*”⁴³

Mellen-Thomas Benedict (1949-2017) - „*O călătorie până la Lumină și înapoi*”⁴⁴

³⁶ <https://drive.google.com/open?id=oB6JUPxwhWMxBdGZpdjFtTmFjSDg>

³⁷ <https://drive.google.com/open?id=oB6JUPxwhWMxBZGV0MoU2YUVoOEE>

³⁸ <https://drive.google.com/file/d/oB6JUPxwhWMxBUUD6SWR3WUcyQIE/view?usp=sharing>

³⁹ <https://drive.google.com/file/d/oB6JUPxwhWMxBT01EboN5RHU2TTg/view?usp=sharing>

⁴⁰ <https://drive.google.com/open?id=oB6JUPxwhWMxBOVFkX2VoRFpfWTQ>

⁴¹ http://viata-spirituala.ooowebhostapp.com/viata-spirituala/eben_alexander.htm

⁴² http://viata-spirituala.ooowebhostapp.com/viata-spirituala/anita_moorjani.htm

⁴³ http://viata-spirituala.ooowebhostapp.com/viata-spirituala/eadie_betty.htm

⁴⁴ <http://viata-spirituala.ooowebhostapp.com/viata-spirituala/mellen-thomas.htm>

Maestrii spirituali sunt mediumi, sunt mesageri și, în plus, predicatori morali, inițiați în „mistere” și antrenori de evoluție spirituală. Ei nu doar că depun mărturie despre existența lumii spiritelor, nu doar că ne asigură că vom trăi acolo după moarte, dar în plus, ne îndeamnă să nu ratăm prilejul acestei încarnări terestre pentru a evolua spre lumi spirituale cât mai înalte, mai apropiate de Dumnezeu, oferindu-ne și metode de a realiza acest lucru mai ușor și mai repede.

Adevărații maștri sunt cele mai evolute Spirite pe care le-a cunoscut Pământul. Ele se încarnează fără a fi obligate, sacrificându-și pacea pe care le-o oferă cele mai Înalte Sfere în schimbul suferințelor și limitelor pământești. Ca Spirite, au dobândit o enormă experiență cosmică și umană, fiind pregătite acum să înfrunte o nouă aventură printre oameni. Scopul lor este nobil, venit dintr-o imensă iubire. Ele văd ignoranța, durerile, mizeria și promiscuitatea în care se zbat pământenii și vor să le dea o cale de ieșire din animalitate și demonism. Ce poate fi mai nobil?

Atunci când oamenii au mare nevoie de ei, apar învățătorii care reîncheagă tradițiile spirituale apuse sau devenite simple ritualuri. În contemporaneitate, numărul lor s-a mărit proporțional cu populația globului. În plus, unii au parte de o notorietate care îi transformă în maștri internaționali. E imposibil și neprofitabil să îi compari între ei, fiecare având propria personalitate, misiune și public-țintă. În lumea actuală globalizată, marea înțelepciune devine accesibilă oricui manifestă înclinație și aspirație de a crește spiritual.

Vă înfățișez o selecție scurtă de maștri care au lăsat o moștenire spirituală certă, au mulți adepți sau simpatizanți și sunt foarte mediatizați. Este adevărat, nimic nu poate înlocui prezența fizică a maestrului. O persoană realizată spiritual radiază un biocâmp rafinat, pur, inspirator. Este o plăcere să fii în prezența sa și avatarurile evoluției par mai ușoare. Dar este important să pui în practică sfaturile înțelepte ale lor, oriunde te-ai afla; să aplici personal metodele de îmbunătățire mintală, emoțională și morală pe care ei le-au dăruit semenilor.

Paramahansa Yogananda (1893-1952)

„Omagiu lui Paramahansa Yogananda”, articol de Răzvan Petre
„Paramhansa Yogananda - maestrul etern”⁴⁵ - Cărți, aforisme, cursuri, conferințe, discuții, meditații, filmări

Omraam Mikhael Aivanhov (1900-1986)

„Omraam Mikhael Aivanhov - maestru al Frăției Albe”⁴⁶ - Prezentare, conferințe, cărți

Eckhart Tolle (n.1948)

Eckhart Tolle oferă o sinteză personală a învățăturilor spirituale orientale. El subliniază că în interiorul minții se află pacea absolută, în care omul poate experimenta fericirea. Trezirea spirituală este posibilă prin transcenderea stărilor de conștiință bazate pe ego. Ea este necesară nu numai pentru bucuria personală, ci și pentru a se pune capăt conflictelor violente de pe planetă.

Ego-ul se bazează pe autoidentificarea inconștientă a omului cu amintirile și gândurile sale repetitive. Un aspect important al ego-ului este „corpul-durere”, adică acumularea de suferințe emoționale. Cauza principală a nefericirii nu este situația neplăcută, ci gândurile tale despre ea. Tolle scrie că cel mai important lucru care i se poate întâmpla unei persoane este să poată separa gândirea de conștiință. Conștiința este spațiul în care gândurile există.

Cărți de Eckhart Tolle: „Puterea Prezentului”⁴⁷, „Un nou Pământ”⁴⁸

Sadhguru Jaggi Vasudev (n.1957)

Sadhguru Jaggi Vasudev (n.1957) este o mare personalitate spirituală a Indiei contemporane. Yoghin, dar și manager, colaborează cu autoritățile în probleme sociale și educative. Spune că populația țării este

⁴⁵ <http://viata-spirituala.000webhostapp.com/yogananda/index.html>

⁴⁶ <http://viata-spirituala.000webhostapp.com/aivanhov/index.htm>

⁴⁷ <https://drive.google.com/open?id=oB6JUPxwhWMxBczBORjdEa1Z6bkE>

⁴⁸ <https://drive.google.com/open?id=oB6JUPxwhWMxBUVc5TDE3OFBZZDg>

atât de numeroasă, încât numai spiritualitatea o poate împiedica de la autodistrugere. Are o vastă cuprindere a vieții, pe toate palierele ei, percepție trează și dragoste de oameni. Este atât un mistic autentic, cât și un om foarte realist. Prin influența puternic benefică asupra conaționalilor săi, poate fi considerat un vizionar și chiar un sfânt, deși nu acceptă acest statut.

Conferințele sale sunt savuroase, pline de înțelepciune și umor, cu replici penetrante și inteligente. Cineva spunea că ar avea o combinație de discurs între Osho și Mooji... Cine l-a văzut o dată, va dori să îl revadă pe Sadhguru și, poate, chiar să urmeze programele sale de „inginerie interioară” (Isha Yoga).

SADHGURU - Cuvinte pline de înțelepciune, înregistrate video⁴⁹

Li Hongzhi (n.1951)

Nu cred că există la ora actuală un popor mai avid de spiritualitate decât cel chinez. După spălarea creierelor prin „revoluția culturală”, prin suprimarea tradițiilor și, mai recent, prin asaltul capitalismului sălbatic, la fel de materialist și dur, se părea că chinezul nu putea deveni decât un robot muncitor fără conștiință. Dar misionarii creștini mărturisesc cu câte lacrimi de fericire descoperă chinezii simpli învățăturile religioase, total noi pentru ei. Acestea le trezesc spiritul, înăbușit atâta amar de vreme sub frica materiei. O revoluție spirituală a creat în China ultimelor decenii gruparea Falun-gong, fondată de **Li Hongzhi**. El a convertit zeci de milioane de chinezi prin practici de cultivare internă și de atingere a lui Tao (perfecțiunea spirituală). Valoarea spirituală a școlii sale se vădește prin însăși faptul că a fost reprimată prin teroare și genocid de către autoritățile atee și totalitare. Dincolo de această fațetă politică, răzbate lupta ascunsă dintre Dumnezeu și Lucifer. Pentru această misiune dificilă, a fost trimis un mare Maestru al Binelui. Ulterior, Li Hongzhi a răspândit și în Occident practica sa de „purificare a inimii și de salvare spirituală”, un qigong de nivel înalt. În ultimii ani, el a decis să se retragă din atenția publică.

Citiți cartea principală „*Zhuan Falun*”⁵⁰ a maestrului Li Hongzhi (tradusă în românește).

Răzvan A. Petre, 12 decembrie 2017

⁴⁹ https://www.youtube.com/channel/UCuJju9aJZLAB_Aq_d-uAbUw

⁵⁰ <http://ro.falundafa.org/falun-dafa-books.html>

VIETI ANTERIOARE SIMULTANE (PARALELE)

Capitole:

PARADOXURILE HIPNOZEI REGRESIVE

EXPLICAREA VIETILOR PARALELE

DIVIZAREA ENERGIEI INTELIGENTE

CITAT FUNDAMENTAL DESPRE DIVIZAREA SPIRITULUI

UN EXEMPLU IPOTETIC DE DIVIZARE A SPIRITULUI

IMAGINI CU SPIRITE DIVIZATE

SUFLETUL PE PĂMÂNT, SPIRITUL ÎN CER

MĂRTURII DESPRE REUNIREA SUFLETULUI CU SPIRITUL

Am ales aici un subiect care mi-a atras atenția în aceste zile: afirmația unor autori spirituali că „**viețile anterioare pot fi simultane (paralele)**”. Pare a fi o simplă speculație, dar ea ne poate face să punem la îndoială unele principii spirituale.

Afirm că **nu sunt de acord cu această idee**, dar o voi analiza cu interes sincer și obiectivitate. În fond, nimeni nu le știe pe toate. Se afirmă deseori că mintea omului este limitată și nu poate înțelege marile taine cosmice, pentru care nu mai este valabilă logica liniară și secvențialitatea timpului. Se invocă mai ales paradoxurile din mecanica cuantică, care sunt apoi extrapolate la funcționarea întregului cosmos.

Cred cu tărie că logica rațiunii umane, causală și temporală, este singurul instrument sigur pe care îl deținem. Și mai cred că acest instrument nu a fost creat doar pentru zona noastră restrânsă de viață, ci se aplică izomorfic la întreaga Creație. Da, cunoașterea trebuie extinsă continuu, dar nerenunțând la înțelepciune.

A vorbi despre acauzalitate sau atemporalitate nu ne duce nicăieri, ci este doar un exercițiu de fantezie produs de o carență momentană de explicații științifice. Dacă unele fenomene se petrec ultrarapid și într-o dimensiune infimă (deci invizibilă), atunci când interferează cu fenomenele macroscopice pot *da impresia* că „efectul este simultan cu cauza” sau că „timpul nu există”!

În domeniul psihologic, ambiguitatea este și mai ușor de produs. Minte umană nu este numai un receptor al realității obiective, ci mai ales ea creează o realitate interioară care se suprapune peste exterior, putând provoca chiar și halucinații. Colac peste pupăză, unele inteligențe invizibile pot interfera voluntar, inducându-ne idei confuze și alterări ale logicii normale.

PARADOXURILE HIPNOZEI REGRESIVE

Răsfoind cartea „*Dincolo de viețile trecute*”, scrisă de Mira Kelley, am fost bucuros că am găsit o carte rară. Prin hipnoza regresivă aplicată de ea, sufletul clientului are acces la viziunea Sinelui Superior asupra vieților anterioare și – sublinierea autoarei – sufletul le percepe „*ca și cum*” ar fi ale sale. Viețile anterioare au aparținut, de fapt, **altor suflete** ale aceluiași Sine. Această observație pertinentă converge cu articolele publicate de noi despre diferența dintre suflet și Spirit. De fiecare dată când găsim autori ce au ajuns la aceeași concluzie, ne grăbim să îi menționăm.

Iată un pasaj cu care rezonéz din cartea menționată:

„Sinele Superior planifică neobosit evenimentele pentru noi, comunicând cu noi și îndrumându-ne. Mentea noastră poate alege să aibă încredere în el, să se acordeze și să-l asculte, sau poate alege să-i ignore semnalele. Sinele Superior va face tot ce poate pentru ca noi să ne ducem la îndeplinire planul vieții. Așadar, de ce îi opunem rezistență? De ce îl ignorăm, până într-acolo încât acesta trebuie să folosească accidente sau schimbări bruște pentru a ne întoarce pe calea sufletului?

[...] Sinele Superior este o parte din noi - partea care nu este concentrată pe realitatea fizică. Îndrumarea oferită de Sinele Superior este întotdeauna perfect acordată la ceea ce persoana are nevoie să dezvolte și să schimbe în acel moment.” (pag.84-85)

Continuând însă lectura, am observat că Mira Kelley plasează Sinele Superior undeva în cosmos, de unde trimite suflete la încarnare în corpuri umane, uneori **în același timp**. De unde i-a venit această idee năstrușnică?

Ideea i-a venit de la șocul pe care l-a avut personal conducând ședințe de hipnoterapie în care unii dintre clienți au relatat, sub hipnoză, despre vieți anterioare care se **suprapuneau temporal**. Adică, în decursul lanțului reîncarnărilor, spiritul s-ar fi încarnat nu succesiv, ci

aproape simultan: al doilea antecesor spiritual s-a întrupat înainte de a muri primul încarnat.

Ca și când nu era de ajuns, Mira Kelley însăși s-a supus hipnozei și a descoperit că, în ultima încarnare, a fost o spioană sovietică (într-o variantă) și o stewardesă a lui Stalin (în altă variantă *simultană*, în care refuzase să devină spioană). Atenție, autoarea nu vorbește despre viitoruri posibile, ci despre **trecuturi simultane!!!**

Și în scrierile respectatului Michael Newton, un subiect hipnotizat vorbea despre încarnări paralele ale aceluiași Spirit.

Oare este un adevăr realmente obiectiv?

Cineva spunea că, fiecare metodă de divinație (ghicire a prezentului și viitorului) – cum ar fi ghicirea în cărți, în zațul de cafea, în deschiderea Bibliei, în numerologie, în astrologie etc. – este potrivită unor anumiți oameni. Deci nu orice ghicitor ar avea succes prin orice metodă divinatorie. Poate că nici hipnoza nu este o metodă prin care oricine poate descoperi lucruri valoroase și adevărate. Subconștientul anumitor oameni ar putea fi mai dispus să fabuleze decât al altora. Sau însăși subconștientul hipnotizatorului ar putea avea o influență decisivă.

Trăirile prin hipnoză, ca și în transa meditativă, pot avea o reală valoare personală și curativă. Totuși, informațiile percepute astfel nu trebuie să fie luate întotdeauna ca adevăruri universale. Pentru un demers științific, e nevoie ca alți cercetători să analizeze, sintetizeze, compare totul cu mult discernământ.

EXPLICAREA VIEȚILOR PARALELE

Ce explicații găsim pentru paradoxul încarnărilor simultane? În fond, se pune sub semnul întrebării utilitatea, verosimilitatea și încrederea în hipnoza regresivă, ba chiar înțelegerea corectă a fenomenului reîncarnării.

#1

Explicația preferată de Mira Kelly (ca să justifice ciudățenia că în viața anterioară spiritul său a fost încarnat și într-o spioană, și într-o stewardesă, fără legătură între ele) este inspirată din fizica modernă (mecanica cuantică, teoria superstringurilor etc), ce sugerează că există mai multe **universuri paralele**, în care ființele dotate cu liber arbitru aleg întotdeauna altceva. Deci, în fiecare univers, istoria acelorași personaje decurge altfel.

Lăsând de-o parte această interpretare improbabilă, observația fermă a hipnoterapeutei este că încarnările se petrec simultan, pentru că **Suprasufletul ființează în afara timpului. (?)**

#2

O altă explicație ar fi că Spiritul vrea să experimenteze simultan mai multe alternative existențiale, dintr-un fel de nerăbdare și expansivitate, animând mai mult de o singură ființă biologică în același timp. Aceasta este concluzia hipnoterapeutului Michael Newton, exprimată în cartea sa „*Destinul sufletelor*”⁵¹, pag.136-137. Este o alternativă pe care o analizez pe larg mai jos, la CONCLUZII.

Vezi și referința „Split Incarnation: When a Soul Inhabits More Than One Human Body at a Time (also known as Parallel Lives, Twin Souls & Twin Flames)”⁵²

#3

Autorii Joshua David Stone, Benjamin Creme și Sal Rachele ne oferă – independent unul de altul și cu unele diferențe – o altă explicație, oarecum similară. Ei vorbesc de faptul că orice Spirit încarnat face parte dintr-un Supraspirit sau Monadă, care s-a subdivizat în mai multe Spirite (cineva specifică numărul 12) pentru a experimenta mai rapid diverse ipostaze terestre.

Pare deci logic, tragem noi concluzia, să existe o conexiune profundă între mai multe Spirite la nivelul Monadei. De acolo, prin hipnoză, s-ar putea extrage informații care, deși nu aparțin neapărat Spiritului propriu, fac parte totuși din zestrea comună a Supraspiritului (sau Spiritului-Părinte).

Totuși, Supraspiritul ar putea avea o cu totul altă semnificație și anume el ar fi Sufletul de grup, adică acea Unitate a mai multor sute de spirite individuale cu trăsături asemănătoare destinate să evolueze împreună.

Să fim convinși că omenirea mai are multe taine de descoperit, pe măsură ce nivelul intelectual și spiritual crește. Între cercetătorii misterelor universului există atât mici curioși, cât și mari genii, iar rezultatele muncii lor vor avea calibre diferite. Mediumii generoși cu descoperirile lor vor primi întotdeauna un mai mare ajutor din partea

⁵¹ <https://drive.google.com/file/d/oB6JUPxwhWMxBQkZsSU12M1lXMFU/view>

⁵² http://www.iisis.net/index.php?page=semkiw-reincarnation-split-incarnation-parallel-lives&hl=en_US

Cerului decât cei orientați spre comerț și egoism. Chiar una și aceeași persoană poate primi revelații tot mai complete odată cu evoluția sa și sinceritatea căutării spirituale.

Citat din celebra carte a lui Scarlat Demetrescu „*Din tainele vieții și universului*”⁵³:

„- Dar oare toți spiritiștii din lume, toți ocultiştii, masonii, teosofii, cabaliştii etc. primesc în şedinţele lor, de la fiinţele invizibile, numai adevărul?

- Îţi răspund categoric că nu.

- Cum se poate? vei spune tu. Sunt spirite forţate să spună şi minciuni?

- Da.

- Dar cine le forţează?

- Evoluţia şi mentalitatea ascultătorilor. Şi apoi, să nu se uite că, la grade mici de spirite încarnate, vin duhuri mici şi acestea spun atâta cât ştiu ele şi, cum ele sunt mai tinere, sunt mai neştiutoare de marile adevăruri.” (din capitolul: *Există spirite care au evoluat numai în Spaţiu, fără să fi îmbrăcat vreodată haina carnală?*)

#4

În chestiunea vieţilor paralele, se poate invoca o explicaţie spiritistă certă, dar numai cu titlu de excepţie: foarte rarul fenomen numit „WALK-IN” sau transferul de spirite.

Când un Spirit vrea să părăsească definitiv omul în care este încarnat înainte de sorocul stabilit de Divinitate, el poate face un contract cu un alt Spirit doritor să-i preia corpul. Spiritul care pleacă voluntar se numeşte „walk-out”, iar cel care intră definitiv în corp se numeşte „walk-in”. Cel de-al doilea preia karma celui om adult, dar va încerca să-l reorienteze, să-l reechilibreze dacă e cazul, îi va schimba radical personalitatea şi parcursul vieţii.

În acest timp, Spiritul „walk-out” va putea să se reîncarneze în alt nou-născut, de aici rezultând suprapunerea parţială a perioadelor de viaţă ale antecesorilor spirituali, în situaţia unei cercetări spiritiste sau regresii hipnotice.

Totuşi, acest fenomen este extrem de rar întâlnit (nefiind acelaşi lucru cu posesiunea demonică). Şi în niciun caz nu justifică datele obţinute de Mira Kelley sau Michael Newton prin hipnoză regresivă.

⁵³ <https://drive.google.com/file/d/oB6JUPxwhWMxBMElaVUItcDdxcEU/view>

CONCLUZIILE MELE

DIVIZAREA ENERGIEI INTELIGENTE

Anumite informații citite în ultima vreme mă fac să trag următoarele posibile concluzii pentru misterul vieților anterioare simultane (paralele). Ele s-ar aplica și la enigma globilor luminoși din poze care au forme franjurate, ciopârțite, neregulate.

1. Postulatul de bază al spiritualității, care poate explica multe mistere este următorul: **Conștiința stă la baza universului. Dumnezeu este Conștiința Universală. Ea s-a divizat în fragmente care au devenit Spiritele.**

Teoria pe care am popularizat-o și am explicat-o cu fiecare ocazie în scrierile mele anterioare este următoarea: La încarnare, Spiritul se divizează pentru crearea Minții omenești. Pe scurt, din Perispiritul Spiritului încarnat se desprind trei fragmente ierarhizate, primul devenind nucleul Minții mentale, al doilea, al Minții astrale și al treilea, al Minții fizice (Conștientul fizic). Cele trei formează o unitate indivizibilă, acționând sinergic, și poate fi numită generic Suflet uman.

Aceste trei minți au FUNCȚII DIFERITE, conform densității sau vibrației lor, dar COOPEREAZĂ și COMUNICĂ permanent între ele pentru a asigura funcționalitatea psihicului uman, fiind coordonate de Conștiința umană. Graficul din fig.1 sintetizează aceste explicații despre **divizarea pe „verticală” a Conștiinței.**

NOTĂ: Să reținem că nu este același lucru când vorbim despre Conștiință și conștiința fizică (conștientul). Noi ne raportăm la lume prin intermediul conștiinței fizice, care este doar o parte a Conștiinței umane, partea ce interacționează cu materia cea mai grosieră. Din cauza acestei vibrații inferioare, viziunea oamenilor este îmbâcsită și limitată, nu din cauza naturii, extrem de pure, a Conștiinței.

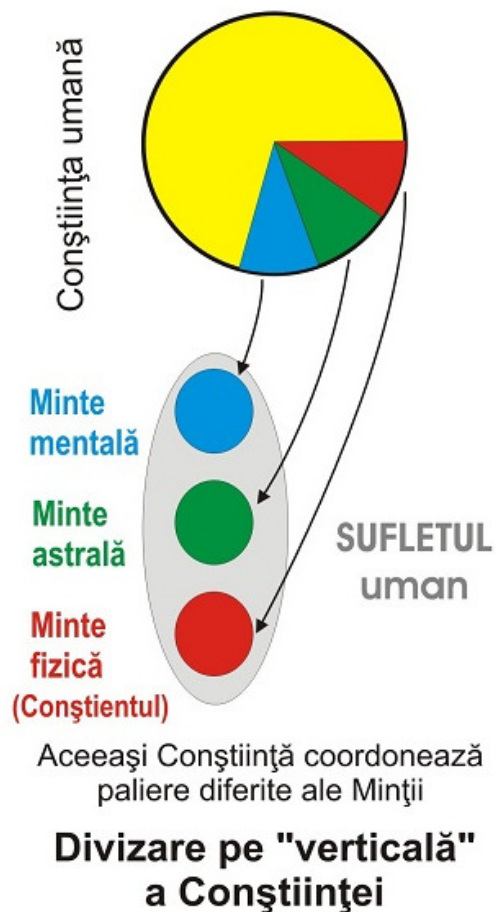


Fig.1

2. În chestiunea vieților paralele voi teoretiza **divizarea pe „orizontală” a Spiritului**, combinând ipotezele **#2** și **#3** de mai sus într-o explicație unitară.

Spiritul este format dintr-un NUCLEU (sau Scânteie Divină sau Monadă sau Atman) și PERISPIRIT (sau Energia inteligentă proprie, pe mai multe straturi și funcțiuni). Acesta din urmă se poate diviza și apoi încarna.

Spiritul se poate diviza, trimițându-și o parte din sine la încarnare și păstrând o rezervă importantă pe frecvența astrală, în lumea spiritelor. Se încarnează în una sau, ipotetic, în mai multe ființe biologice simultan. Dacă Scânteia Divină ar decide să mai anime încă o ființă, și-ar mai alocă pentru această sarcină suplimentară o altă parte din Spirit.

CITAT FUNDAMENTAL DESPRE DIVIZAREA SPIRITULUI

Aflasem mai de mult timp ideea că un Spirit se poate încarna și în doi oameni simultan, dar nu i-am dat crezare și încă mă îndoiesc. Din același loc al cărții „*Destinul sufletelor*” a hipnoterapeutului Michael Newton, am prezentat un citat restrâns în cartea mea „*Conștiința umană, între minte și spirit*”. Acele informații pot fi înțelese *ad literam*, fără alte interpretări. De aceea, îl reiau mai jos *in extenso*, fiind instructiv și convingător.

În privința limbajului folosit, ceea ce eu am numit „**suflet**” este sinonim cu ceea ce Michael Newton numește „*suflet încarnat*” sau „*coeficientul nostru de lumină*” sau „*personalitatea creierului*”, iar ceea ce eu am numit „**Spirit**” este sinonim cu ceea ce dânsul numește „*energia lăsată în lumea spiritelor*” sau „*rezerva de energie*”. Ceea ce eu am numit „reabsorbția Conștiinței în Spirit după moarte” dânsul numește „*reunirea sufletului cu Sine însuși*” sau „*refacerea energiei inițiale*” sau „*redobândirea echilibrului energiei*”. Acolo unde autorul scrie „suflet” în mod impropriu terminologiei folosite de mine, am notat imediat între paranteze drepte cuvântul „spirit”.

Diviziunea și reunificarea sufletului [*n.n. - spiritului*]

Capacitatea sufletelor [*n.n. - spiritelor*] de a-și divide esența energiei influențează multe aspecte din viața acestora. Poate că extensia sufletului [*n.n. - spiritului*] ar fi un termen mai potrivit decât divizarea sufletului [*n.n. - spiritului*]. Așa cum am spus în secțiunea despre fantome, toate sufletele [*n.n. - spiritele*] care vin pe Pământ își lasă o parte a energiei în lumea spiritelor, chiar și acelea care trăiesc vieți paralele în mai multe corpuri. Procentul de energie pe care sufletele [*n.n. - spiritele*] îl lasă în lumea spiritelor poate să varieze, dar fiecare particulă de lumină este un duplicat exact al celui alt Sine și replica întregii identități. Fenomenul este similar cu modul în care imaginile luminoase sunt separate și dublate într-o hologramă. Totuși, există diferențe. Dacă numai un procent mic din energia sufletului [*n.n. - spiritului*] este lăsată în lumea spiritelor, acea particulă din Sine este mai puțin activă, deoarece este mai puțin concentrată. Cu toate acestea, rămânând în stare pură, necontaminată, este încă puternică.

Când am descoperit că avem rezerve de energie în lumea spiritelor, mi-am explicat atâtea lucruri. Grandoarea acestui sistem al dualității sufletului [*n.n. - spiritului*] are impact asupra multor aspecte din viața noastră. De exemplu, dacă cineva drag a murit cu treizeci de ani înaintea ta și de atunci s-a reîncarnat, poți totuși să îl revezi la întoarcerea în lumea spiritelor. [*n.n. - nu revezi sufletul omului, ci spiritul său, care este o ființă cosmică!*]

Capacitatea sufletului de a se reuni cu Sine însuși este un proces natural de regenerare a energiei după moartea fizică. Un client mi-a spus cu emfază *[n.n. - sub hipnoză]*: „Dacă am lua 100% din energia noastră într-un singur corp în timpul unei încarnări, am da peste cap circuitele creierului”. Captarea întregii energii a sufletului *[n.n. - spiritului]* într-un corp omenesc ar implica subjugarea creierului de puterea sufletului *[n.n. - spiritului]*. Presupun că acest factor al ocupării unui trup gazdă de către un suflet *[n.n. - spirit]* a fost investigat în fazele de început ale evoluției umane de acei maeștri spirituali care au ales Pământul ca școală planetară.

Mai mult, întreaga capacitate energetică a sufletului *[n.n. - spiritului]* într-un singur corp ar împiedica procesul de dezvoltare a sufletului pe Pământ, deoarece acesta nu ar mai întâmpina nicio provocare din partea creierului. Prin fortificarea mai multor părți din energia totală a sufletului *[n.n. - spiritului]* în diverse încarnări, întregul devine mai puternic. 100% din energie ar avea și alt efect advers. Uitarea (amnezia) ne face să mergem în locurile de pe Pământ unde trebuie să fim puși la încercare, fără a avea răspunsuri la sarcinile pe care am fost trimiși să le îndeplinim. Uitarea ne ușurează de povara nereușitelor trecute, pentru a păși într-o nouă viață cu mai multă încredere. *[n.n. - nu e vorba de uitare, pentru că sufletul abia se formează și nu primește memoria gigantică a spiritului]*

Fantoma din cazul 15 a arătat cum este posibil ca sufletele *[n.n. - spiritele]* să socotească greșit concentrația de energie pe care o iau cu sine în viață. Unul dintre clienți a denumit acest lucru „coeficientul nostru de lumină”. În mod curios, descopăr că subiecții mei de nivel IV și V iau cu ei mai puțină energie decât sufletele nu la fel de dezvoltate. Acest lucru a fost demonstrat de sufletului războinicului din cazul 22. În general, un suflet *[n.n. - spirit]* foarte avansat ia cu el pe Pământ nu mai mult de 25% din capacitatea sa totală, în timp ce un suflet *[n.n. - spirit]* obișnuit, mai puțin încrezător, are 50 - 70%. Energia unui suflet *[n.n. - spirit]* mai evoluat este rafinată, elastică și viguroasă în cantități mai mici. De aceea, sufletele *[n.n. - spiritele]* mai tinere trebuie să ia mai multă energie în primele lor încarnări. Astfel, nu volumul energiei dă potențial sufletului, ci calitatea forței vibraționale, care reprezintă experiența și înțelepciunea sufletului *[n.n. - spiritului]*.

Cum ne ajută această informație să înțelegem forța combinată a energiei umane și a celei spirituale? Fiecare suflet *[n.n. - spirit]* are un anumit tipar al câmpului energetic care reflectă amprenta veșnică a caracterului său, indiferent de numărul părților în care se divide. Când acest Sine spiritual se combină cu personalitatea mai bine structurată a unui creier fizic, se produce un câmp cu densitate mai mare. Este atât de complicat să înțelegem subtilitățile acestei simbioze, încât nu am atins subiectul decât la suprafață. Ambele amprente ale energiei reacționează una cu cealaltă într-o infinitate de moduri pentru a se contopi. De aceea bunăstarea fizică, simțurile și emoțiile sunt într-o legătură atât de strânsă cu mintea spirituală. Gândul este îndeaproape asociat cu modul în care aceste tipare de energie sunt conturate și fiecare îl alimentează pe celălalt în corpul nostru.

Mă folosesc frecvent de analogia cu o hologramă pentru a descrie divizarea sufletului *[n.n. - spiritului]*. Imaginile holografice sunt duplicate exact. Această analogie mă ajută, dar nu spune totul. Am menționat faptul că una

dintre variabilele procesului de divizare a sufletului *[n.n. - spiritului]* implică forța concentrației de energie în fiecare parte a întregului. Acest element se leagă de **experiența** sufletului *[n.n. - spiritului]*. Altă variabilă este **densitatea** energiei materiale în fiecare corp omenesc și tipul emoțional al celui corp. Dacă același suflet *[n.n. - spirit]* intră în două corpuri în același timp și ia cu el în fiecare corp 40% din energia sa, aceasta se va manifesta diferit.

Gândiți-vă cum este să faceți o fotografie a aceleiași scene dimineața, la prânz și seara. Schimbările de refracție a luminii ar produce efecte diferite asupra filmului. Energia sufletelor *[n.n. - spiritelor]* are inițial un tipar specific, dar o dată ce sufletele *[n.n. - spiritele]* ajung pe Pământ, aceste tipare se schimbă datorită condițiilor locale. Când ne vedem viitoarea viață din lumea spiritelor, ni se dau sfaturi în legătură cu energia de care are nevoie trupul pe care îl vom ocupa. Noi hotărâm câtă energie luăm *[n.n. - omul nu este spiritul, deci nu el hotărăște, ci spiritul său]*. Multe suflete *[n.n. - spirite]* vor să lase în lumea spiritelor cât mai multă, fiindcă le place casa lor și activitățile care se desfășoară acolo.

Traumele emoționale și fizice ne seacă rezervele de energie. Putem pierde cantități însemnate de energie pozitivă, fie pentru că o dăm de bunăvoie altor oameni, fie pentru că alții o absorb cu negativitatea lor. Este nevoie de energie ca să ne creăm mecanisme de apărare și să le menținem. Odată, un subiect mi-a spus: „Când îmi împart lumina cu cei care consider că merită să o primească, pot să mă reîncarc mai repede, fiindcă le-am oferit-o de bunăvoie”.

Unul dintre cele mai bune mijloace de revitalizare a energiei este somnul. Putem să ne divizăm încă o dată energia pe care am adus-o cu noi și să hoinărim liberi, lăsând doar un mic procent care să înștiințeze porțiunea mai mare să se întoarcă repede dacă este nevoie *[n.n. - se referă la fenomenul dedublării eterice sau astrale, fie provocate conștient, fie cea inconștientă din somn]*. Cum am menționat mai sus, această capacitate se dovedește utilă în special când corpul este bolnav, în stare de inconștiență sau de comă. Cum timpul nu reprezintă o limită pentru un suflet eliberat, orele, zilele sau săptămânile departe de trup revigorează sufletul. Aș adăuga faptul că, în timpul unei crize, sufletele se pot reîncărca și cu ajutorul unor spirite iubitoare. Interpretăm aceste explozii de energie ca pe niște revelații profunde. O odihnă de trei ore departe de corpul uman poate face minuni pentru un suflet, atâta vreme cât partea care rămâne acolo nu face eforturi prea mari ca să dețină controlul și nu trebuie să facă față unui vis complex. Această împrejurare ne-ar putea face să ne trezim epuizați. *[n.n. - uneori, un vis de coșmar poate fi o traducere pe înțelesul minții fizice a unei drame reale trăite de dublul astral într-un alt plan subtil de existență]*

Deoarece **trăirea mai multor vieți în paralel** este o altă opțiune de divizare a sufletului *[n.n. - spiritului]*, care sunt motivațiile și efectele acestei decizii? Mulți consideră că este ceva obișnuit pentru suflete *[n.n. - spirite]* să trăiască vieți paralele. Am descoperit că nu este deloc adevărat. Sufletele *[n.n. - spiritele]* care aleg să se încarneze în două sau mai multe trupuri în aceeași perioadă de timp pe Pământ vor să învețe mai repede. Astfel, un suflet *[n.n. - spirit]* poate să lase în lumea spiritelor până la 10% din energia sa și să pună restul în două sau trei corpuri. Fiindcă avem liber arbitru, ghizii noștri ne dau

voie să facem aceste experimente, dar nu ni le recomandă. În general, deoarece cantitatea de energie absorbită este enormă, cele mai multe suflete *[n.n. - spirite]* care trăiesc vieți paralele procedează astfel numai o dată sau de două ori, după care renunță. Sufletele *[n.n. - spiritele]* nu doresc să trăiască vieți paralele decât dacă sunt foarte ambițioase. De asemenea, sufletele *[n.n. - spiritele]* nu-și divid energia ca să se încarneze în gemeni. Ar fi contraproductiv să-ți împarți energia pentru a fi în aceeași familie, cu același material genetic, aceeași influență din partea părinților, același mediu și aceeași naționalitate. O astfel de lipsă de diversitate nu constituie o motivație pentru a trăi vieți paralele.

Oamenii sunt curioși să afle originea a două suflete *[n.n. - spirite]* în corpurile gemenilor identici. Am avut două cliente gemene, care aveau circa patruzeci de ani și fuseseră născute la un minut diferență. Sufletele *[n.n. - spiritele]* acestor femei au o legătură strânsă și se află în același grup spiritual, cu toate că nu sunt strict suflete-pereche. Fiecare și-a întâlnit sufletul-pereche masculin și trăiește cu el, și sunt foarte îndrăgostiți. Aceste suflete *[n.n. - spiritele]* au trăit mii de ani ca prieteni apropiați, rude, părinți și copii, dar nu ca pereche. Nu au mai fost niciodată gemeni și motivul pentru care s-au reîncarnat astfel acum este dublu. Au chestiuni nerezolvate legate de încredere din relația pe care au avut-o în viața anterioară, dar au spus că principalul motiv pentru care au făcut asta este că „împreună, câmpul nostru de energie combinată se dublează, ceea ce ne face mai eficiente când încercăm să ajungem la alte minți”.

Oamenii mă întreabă: dacă un suflet *[n.n. - spirit]* nu și-a luat destulă energie în trup în stadiul de făt, poate să-și procure mai multă mai târziu în viață? Cred că o dată ce sufletul *[n.n. - spiritul]* a ales să ia un anumit procent de energie, acela rămâne toată viața. Să adaugi permanent energie „proaspătă” din lumea spiritelor, probabil că ar strica echilibrul delicat stabilit inițial între suflet *[n.n. - spirit]* și creierul uman. De asemenea, pare improbabil ca o ființă încarnată să poată lua o substanță eterică din Sinele său neîncarnat. În orice caz, cu ajutorul ghizilor, unii oameni au abilitatea de a comunica - sau de a apela temporar - la rezerva proprie de energie în timpul unei crize.

Procesul reunirii sufletelor cu restul energiei lor devine cel mai evident pentru mine atunci când îi fac pe subiecții mei să-și amintească experiența unei morți anterioare. Dacă nu există complicații din viața precedentă, cele mai multe suflete își redobândesc echilibrul energiei la una dintre cele trei stații spirituale primare: lângă poarta spre lumea spiritelor, în timpul orientării sau după reîntoarcerea la grupul lor de suflete *[n.n. - spirite]*. Sufletele avansate se opresc, de obicei, numai la finalul călătoriei spre casă.

Cele trei stații

Nu se întâmplă prea des să primim propria energie la intrarea în lumea spiritelor. Un asemenea proces are loc, probabil, datorită inițierii procedurii de regenerare lângă intrarea în lumea spiritelor printr-o metodă de vindecare asemănătoare unui duș. Aud totuși că se manifestă din când în când, ca în cazul următor, în care, soțul mort deja *[n.n. - spiritul mortului]*, i-a adus unei

femei, la prima stație, o mică parte din energia ei rămasă în lumea spiritelor. Ea a descris împrejurarea astfel:

«Iubirea mea m-a făcut să primesc cu ușurință puțină energie pe care o lăsasem. El mi-a adus-o și a împrăștiat-o blând asupra mea cu mâinile ca și cum m-ar fi acoperit cu o pătură, în timp ce ne îmbrățișam. Știa cât de bătrână și de obosită eram și a cerut să vină.

Odată ce luăm contact, restul energiei mele se întoarce în mine ca un magnet. Simt că mă reîntregesc. Primul lucru pe care îl observ este că îi pot citi gândurile mult mai bine telepatic și simt mult mai mult din ceea ce se află în jurul meu.»

Când ghizii noștri ajung la concluzia că ar fi un avantaj să primim mai mult din energia noastră la cea de-a doua stație, în timpul orientării, această decizie are diverse ramificații. În principiu, hotărârea se bazează pe credința că reîntregirea după o viață dificilă este mai productivă. Apoi, s-ar putea ca, din diverse motive, să nu ne întoarcem la grupul nostru spiritual imediat după orientare. Iată un exemplu de reunificare a sufletului [*n.n. – sufletului cu spiritul*] la această stație:

«Mă aflu într-o încăpere simplă, cu aspect futurist, cu pereți netezi, albi ca laptele. E o masă cu două scaune - această mobilă nu are colțuri. Ghidul meu, Everand, își face griji din cauză că nu răspund. Ea este pe cale de a face ceea ce numim „topirea formei fizice” și deține restul energiei mele într-un vas frumos, translucid, care radiază. Everand vine în față, punându-mi vasul în mâini. Simt că energia mea se înalță ca o încărcătură electrică. Apoi ghidul se apropie de mine, stimulându-mi frecvența vibrațiilor naturale pentru ca să primesc mai ușor energia pe care am lăsat-o în lumea spiritelor. Pe măsură ce miezul mi se umple cu propria esență, amprenta învelișului extern al trupului meu fizic se topește. Este ca și cum aș fi un câine care se scutură de apă după ce s-a udat. Particulele pământești nedorite sunt înlăturate - dizolvate - și energia mea începe acum să sclipească din nou, în loc să fie o lumină slabă, tristă.»

Majoritatea sufletelor se reunesc cu energia lor după ce se întorc la grupul lor spiritual. Un subiect a spus astfel:

«Este mai ușor pentru mine să mă reunesc cu mine însumi după ce ajung acasă la prietenii mei. Aici pot să asimilez energia odihnită în propriul ritm. Când sunt gata, mă duc singur să o iau.»

(„*Destinul sufletelor*”, de Michael Newton, pag.133-139)

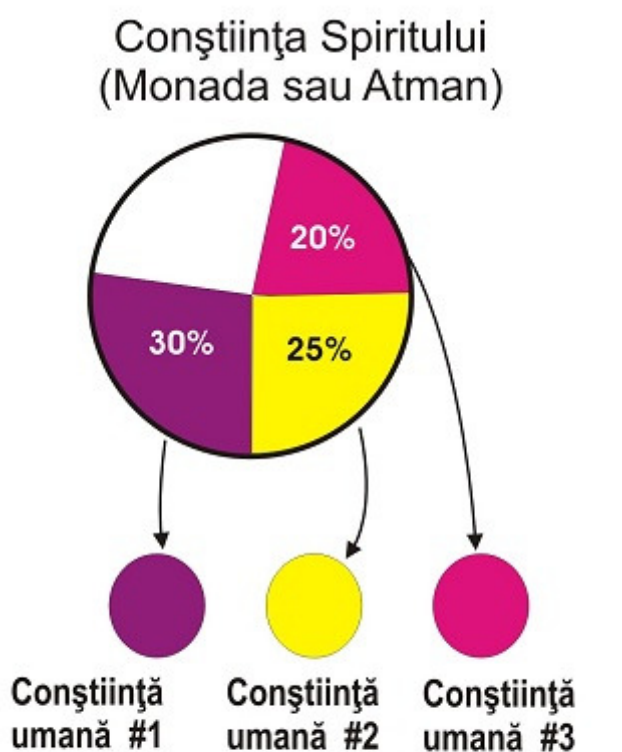
UN EXEMPLU IPOTETIC DE DIVIZARE A SPIRITULUI

Să spunem că un Spirit superior vrea să se încarneze. Fiind destul de elevat, își alocă numai 25% din Energia inteligentă pentru omul în care se va încarna. Este o situație obișnuită.

Dacă acceptăm ipoteza încarnărilor simultane, după un timp, acest Spirit expansiv mai vrea să se încarneze în alt om, dintr-un mediu social și geografic diferit. Mai alocă 30% din Energie acestuia. Nucleul spiritului va rămâne (până la moartea unuia dintre acei oameni) cu doar 45% din Energie, arhi-suficient pentru el.

Ar putea chiar să mai încerce o a treia încarnare simultană, alocând încă 20% pentru noua ființă. Nucleul va rămâne acum cu 25% din Energie, la limita posibilităților sale.

Graficul din fig. 2 sintetizează acest exemplu de **divizare pe „orizontală” a Conștiinței**.



Aceeași Conștiință în oameni diferiți

**Divizare pe "orizontală"
a Conștiinței**

Fig.2

Dacă noi înșine, ca oameni, am fi actori într-o asemenea „aventură”, ne-am putea găsi, la un moment dat, într-o situație stranie, cum ar fi să ne captăm într-o fotografie propriul Spirit, sub forma unui glob luminos incomplet (cum puteți citi în subcapitolul următor). Ar fi ca și cum ne-am privi în oglindă.

Sau, dacă ne-am întâlni pe stradă cu cineva care poartă aceeași Conștiință cu noi, frate întru același Spirit, ce electrizant și bulversant ar fi, nu-i așa! Dar este improbabilă și chiar de nedorit o asemenea situație – atât de paralizantă, de o fericire morbidă...

IMAGINI CU SPIRITE DIVIZATE

Ipoteza divizării creatoare a Spiritului pare a converge cu ceea ce se poate observa în fotografiile stranii cu globi luminoși obținute de domnul Ioan Șuteu din Sighișoara⁵⁴. Mai ales în ultimul timp, dumnealui a atras în fața aparatului foto spirite cu forme neobișnuite. În articolul „SPIRITELE LUI IOAN DE LA SIGHIȘOARA” am încercat niște posibile explicații pentru aceste „anomalii”. În galeria cu spirite pozate de cititorii noștri am publicat, de-a lungul a peste un deceniu, mii de globi de formă convexă, majoritar sferică. Aceasta este forma normală a spiritelor libere, neîncarnate.

Acum am putea adăuga că **pot apare în poze și spiritele încarnate!** Ele nu sunt niciodată sferice, ci ciuruite, secționate, incomplete, ca în fotografiile domnului Ioan. Ceea ce lipsește din aura acelor spirite ar fi tocmai Energia inteligentă trimisă pe Pământ să anime o ființă biologică. Cu alte cuvinte, pozele ciudate ale domnului Ioan nu aparțin unor spirite „bolnave”, ci unora încarnate. Putem totuși admite că există o anumită *suferință*, căci orice lipsă, orice abatere de la sfericitate o sugerează. Nucleul spiritului va rămâne pe veci invizibil aparatelor foto, el având o frecvență de vibrație net superioară. Ceea ce se vede este doar energia grosieră a Perispiritului rămas în jurul Nucleului.

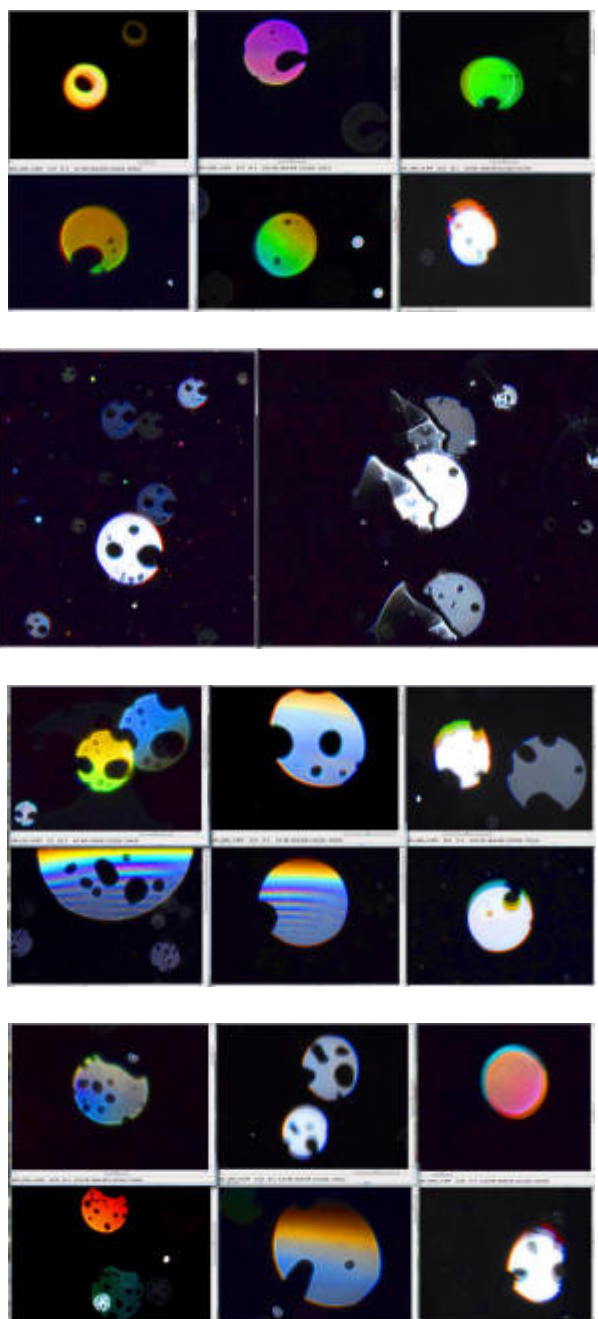
Mai există și ale scenarii posibile:

- Energia inteligentă lipsă dintr-un spirit de rang uman s-ar putea încarna simultan și într-un animal (unde este necesară o cantitate mai mică decât în cazul omului).

⁵⁴ <https://globiluminosifotografiati3d.wordpress.com/>

- Energia lipsește pentru că a devenit ectoplasmă (energie liberă, disponibilă pentru lucrări spirituale). Ea poate fi modelată sub forma de fantomă sau chiar pentru materializarea deplină a unei ființe vii, fenomen consemnat și obiectivat științific în ședințele de spiritism din secolul XIX-XX. Ectoplasma este utilizată în toate lucrările spirituale care afectează palpabil lumea pământenilor.

Iată niște exemple spectaculoase din pozele realizate de domnul Ioan Șuteu⁵⁵. Ele ar putea fi considerate **imagini ale divizării creatoare a Spiritelor**.



⁵⁵ <https://globiluminosifotografiati3d.wordpress.com/fotografii-3d/fotografii-3d-cu-globiluminosi-2016-3-bis/>

SUFLETUL PE PĂMÂNT, SPIRITUL ÎN CER

Spiritul și sufletul (omul) sunt ființe diferite, am mai scris acest lucru și îl repet. Nu omul se reîncarnează, ci Spiritul său. Mai corect spus, Spiritul se „reînsuflețește”, adică își creează un nou suflet pământean la fiecare încarnare. Spiritul rămâne neatins de materia grosieră.

(De la Michael Newton am aflat prima oară că Spiritul poate crea simultan două suflete. Nu l-am crezut și poate că am avut dreptate, căci respectatul autor mai susține – eronat, după părerea mea – și că „nu există demoni, nu există fenomenul de posedare, nu există fenomenul walk-in”, pentru că nu a întâlnit referințe despre acestea în relatările sub hipnoză a subiecților săi.)

Cum spuneam, Conștiința se divide de la început și *definitiv* pe „verticală” pentru a coordona fiecare din cele trei minți umane, care au frecvențe diferite (fizică, astrală și mentalo-cauzală), toate împreună formând sufletul uman.

Dar această Conștiință se poate diviza încă o dată în fenomenul de dedublare astrală. Ea își creează o **copie (clonă) temporară** a întregului suflet, care poate ieși din corp și călători în alte lumi paralele. În corp rămâne „master-copy”, adică sufletul de referință după care s-a copiat dublura astrală.

La un moment dat, mă întrebam dacă spiritul însoțește clona sufletului în proiecția astrală sau rămâne în trup. Am găsit argumente pro și contra. Autori reputați afirmă că spiritul conduce clona în aventurile sale astrale. Dacă spiritul (monada) trăiește pe o vibrație astrală, e natural să însoțească dublul sufletesc.

Un fenomen aparte este cel de încorporare mediumnică, în care Conștiința mediumului părăsește **complet** trupul, lăsând locul unui alt spirit. Mai exact, un alt spirit își creează instantaneu o Conștiință umană care trece la „panoul de comandă” al mediumului.

* * *

Din mărturiile celor întorși din moarte clinică sau celor care se pot dedubla a reieșit fără niciun dubiu că **sufletul** continuă să trăiască după deces. *Dar atunci cine este și care-i rolul Spiritului?*

După moarte, urmează o etapă tranzitorie în care sufletul este pus la punct cu tot ce a greșit (purgatoriul sau bardo), iar apoi acest suflet este atras magnetic și încorporat în Spiritul-părinte. Acest moment este același când „sufletul se reîntregește cu rezerva Sa de energie lăsată în lumea spiritelor”, cum scria Michael Newton. Astfel, Spiritul redevine

complet, reprimind partea de Energie inteligentă care îi lipsise, din orice parte ai privi lucrurile. Este un moment important și emoționant pentru Spirit, sărbătorit de toți prietenii din lumea sa. În tradiția creștină se spune că el ar surveni la 40 de zile după moarte, după modelul cristic. Totuși, nu putem ști exact la cât timp după deces vine acel moment, pentru că progresul spiritual este strict individual.

În citatul de mai sus din cartea „*Destinul sufletelor*” de Michael Newton, la subtitlul „Cele trei stații”, puteți afla câteva impresii din perspectiva sufletului despre momentul reunirii sale cu Energia spiritului, adică reunirea Conștiinței umane cu Conștiința spirituală. În continuare, mărturii din alte surse.

MĂRTURII DESPRE REUNIREA SUFLETULUI CU SPIRITUL

Partea din **Spirit** (Scânteia Divină sau Ființa de Lumină) rămasă pe frecvența astrală (cum s-ar spune, în lumea spiritelor) este cea care **ne primește sufletul după moarte**. Acest lucru pare a fi relatat de unele persoane întoarse din moartea clinică, confirmând ceea ce scrie și în Bardo Thödol, cartea tibetană a morților, despre „Lumina clară” întâlnită de suflet imediat după moarte.

DANNION BRINKLEY este un caz faimos pentru experiența sa „dincolo de moarte”. El a avut o moarte clinică de 28 minute, descrisă pe larg în cartea „Salvat de Lumină”. În 17 septembrie 1975, el vorbea la telefon în timpul unei furtuni. Un trăsnet a lovit linia telefonică, astfel că mii de volți au ajuns în corpul lui. Inima s-a oprit și Dannion a murit. El a înviat la morgă după 28 de minute, dar era îmbogățit cu o experiență incredibilă.

Iată câteva fragmente semnificative din cartea „Salvat de lumină”, cu sublinierile mele:

« **Ființa de Lumină** se afla chiar în fața mea. În timp ce îi priveam esența, am văzut prisme colorate, de parcă ar fi fost alcătuită din mii de diamante minuscule care sclipeau în culorile curcubeului.

M-am uitat apoi în jurul meu. Sub noi se aflau alte ființe, care arătau la fel ca mine. Păreau rătăcite și aveau o frecvență de vibrație mult mai lentă decât a mea. În timp ce le priveam, am observat că frecvența mea de vibrație și-a

încetinit la rândul ei viteza. Acest lucru mi-a cauzat o senzație de neplăcere, așa că mi-am mutat privirea de la ele.

Am privit atunci deasupra mea. Și aici se aflau mai multe ființe, care străluceau mai puternic decât mine. Am simțit și de această dată un disconfort, întrucât am început să vibrez imediat mai rapid decât puteam suporta. Mă simțeam de parcă aș fi băut prea multă cafea, după care am intrat într-o stare de trepidație.

Mi-am mutat privirea și de la aceste ființe și m-am uitat în fața mea, la **Ființa de Lumină**, care se afla acum chiar lângă mine. În prezența ei m-am simțit confortabil. **Avea ceva familiar, care mă făcea să cred că a simțit toate senzațiile trăite de mine încă de când m-am născut pe Pământ și până când am fost lovit de trăsnet. Privind-o, am trăit sentimentul că nimeni nu m-ar fi putut iubi vreodată mai mult decât ea și că nimeni nu ar fi putut da vreodată dovadă de mai multă simpatie, empatie, încurajare și compasiune lipsită de prejudecăți față de mine ca această Ființă.**

Deși mă voi referi la această **Ființă de Lumină** ca la o persoană de gen masculin, realitatea este că nu am remarcat să aibă vreun gen, fie el masculin sau feminin. De atunci, am revăzut de multe ori scenele pe care le-am trăit atunci în mintea mea și trebuie să mărturisesc că niciuna din aceste Ființe de Lumină nu avea gen; doar o putere foarte mare.

Ființa m-a absorbit în lumina ei, iar eu am început să îmi revăd întreaga viață, toate evenimentele care mi s-au întâmplat vreodată, inclusiv ceea ce am simțit în timpul lor. Era ca și cum s-ar fi rupt un baraj și toate amintirile pe care le-am trăit vreodată au năvălit în mintea mea.

Această recapitulare a vieții mele nu s-a dovedit deloc plăcută. De la început și până la sfârșit, a trebuit să recunosc deschis trista realitate că am fost o persoană foarte agresivă, egocentrică și rea.»

* * *

Iată o altă mărturie a unei persoane întoarse din moarte, cuprinsă în cartea „*Viață după viață*” de **RAYMOND MOODY**:

« Nu este un fel de lumină pe care ai putea-o descrie pe Pământ. Nu am văzut chiar o persoană în această lumină și totuși avea o identitate specială, categoric. Este o lumină de înțelegere perfectă și de dragoste perfectă. Îmi veni în minte următorul gând: „*Mă iubești?*” Nu era exact în forma unei întrebări, dar cred că semnificația a ceea ce spusese lumina ar fi: „*Dacă mă iubești, întoarce-te înapoi și termină ceea ce ai început în viață*”. În tot acest timp m-am simțit înconjurat cu o dragoste și o compasiune copleșitoare. » [...] « Emana din ea un fel de dragoste care este pur și simplu de neînchipuit și de nedescris. Era o persoană cu care era plăcut să fii! și avea, categoric, și un simț al umorului! » (cap. 2.8: Ființa de lumină)

* * *

Și iată ce aflăm din venerabila Bardo Thödol –
„CARTEA TIBETANĂ A MORȚILOR”:

Momentul morții (*Chikhai Bardo*) coincide cu confruntarea conștiinței defunctului cu Lumina Clară Primordială (sau a Realității). Strălucirea ei năucește ființele neantrenate în yoga, care nu o pot recunoaște ca fiind **manifestarea propriei conștiințe în zona cea mai înaltă a realității.**

Comentariul lui Mircea Eliade: „Lama îl avertizează (*pe muribund* – n.n.) că va fi trezit brusc de o lumină orbitoare: este întâlnirea cu **Sinele** care e, în același timp, realitatea ultimă. Textul recomandă: „Nu te sfii, nu te înfricoșa, este **splendoarea propriei tale naturi!**”

24 iunie 2017

RETROCOGNIȚIA ȘI MEMORIA UNIVERSALĂ

Obținerea informațiilor din trecut (*retrocogniția*) rămâne un mister, deși clarvăzătorii o folosesc ocazional. Se întâmplă la fel cu multe alte lucruri de care oamenii uzează, dar nu știu cum funcționează. Vă prezint mai jos părerea mea despre *Memoria universală*, care este sursa materialelor din această carte.

Oamenii de știință și-au dat seama că memoria ființei umane nu are un loc anume în creier. Mai degrabă, ea este un strat energetic în jurul capului, dar și al restului corpului. Astfel se explică de ce masarea unor puncte de pe corp poate trezi amintiri distincte. Tot astfel se explică de ce apar sau dispar unele amnezii: se strică sau se reface legătura energetică dintre minte și memorie (care rămâne integră chiar și pe timpul pierderii amintirilor). Această descriere converge cu învățăturile antice orientale despre structurarea organismului uman în mai multe învelișuri (corpuri), din ce în ce mai subtile.

Ce mai știm?

1) Înregistrarea evenimentelor din viața omului se face în așa-zisul subconștient sau inconștient. Acesta este, de fapt, o porțiune din *aura energetică* (corp subtil).

După decesul omului, aura începe să se fragmenteze. Atunci spiritul preia din ea toate informațiile care îl interesează, înmagazinându-le în *perispirit* (aura spiritului) înainte ca energia omului să se împrăstie toată. Prin urmare, **memoria spirituală este parțială și subiectivă**. Conține doar faptele, gândurile și trăirile considerate de spirit a fi fost cele mai importante în viața abia încheiată. Unii clarvăzători citesc memoria vieților precedente concentrându-se într-un punct de deasupra capului clientului (din *nimb*). Alții se concentrează asupra pieptului.

Prin metoda hipnozei regresive, clientul însuși trăiește aceste pseudo-amintiri ca și cum ar fi ale sale, deși nu sunt (aparținând **spiritului** său). Unele informații – mai ales date, nume și numere – sunt imposibil de redat, pentru că nu au fost engramate explicit de către spirit. Dacă însă hipnoterapeutul forțează nota, subconștientul poate inventa pe loc informații care nu mai pot fi găsite, dar sunt cerute insistent de omul curios.

2) Există însă și o **memorie cosmică (*akasha*)** care **înregistrează totul cu exactitate**. Dumnezeu a creat-o odată cu Universul, pentru ca experiența Creației fizice să nu se piardă, ci să fie de

folos mai târziu. În *akasha* se memorează de la mișcările atomilor până la întâmplările din viața oamenilor și evenimentele galactice. Deocamdată, este imposibil să înțelegem cum funcționează acest mecanism care se întinde din microcosmos până în macrocosmos. Totuși, putem să ne imaginăm că fiecare cuantă de spațiu conține particule astrale ca un fel de mini-aparate video ce filmează totul.

Dumnezeu a creat această Memorie cosmică pentru a folosi Lumii nemuritoare a spiritelor. Există chiar niște spirite speciale (numite *lipikas* în Upanishade) care au misiunea codării și decodării informațiilor în *akasha*. Orice alt spirit cât de cât inteligent poate cere acestor *lipikas* să-i ofere informațiile dorite din spațiul-timp. Însă numai Spiritele Superioare pot obține date cu mai mare acuratețe și cu bătaie mai lungă în timp. *Lipikas* sunt capabile chiar să facă prognoze automate (fenomenul *precogniției*). Totuși, numai Spiritele Înalte au înțelepciunea să discearnă variantele viitoare cele mai probabile.

Cum spuneam, *akasha* servește Lumii eterne a spiritelor; mai clar: nu a fost proiectată pentru uzul muritorilor. Toți clarvăzătorii sunt asistați de spirite „lucrătoare”, care intermediază accesul la *akasha*. Deci, lanțul de decodare a informațiilor astrale conține următoarele verigi inteligente: *lipikas* → spirit lucrător → subconștient → conștient. Nici aici nu este exclus ca anumite detalii fizice să fie distorsionate pe lanțul de transmitere telepatică – mai ales cele neimportante pentru spirite, precum nume, date, cifre (care sunt niște convenții *abstracte*, folosite doar oamenilor).

Personal, mărturisesc că sunt interesat – asemenea spiritelor – mai mult de evenimente, idei și trăiri emoționale (experiențele *concrete*), care esențializează învățătura trecutului. Poveștile altora se adaugă experiențelor proprii de viață și ne îmbogățesc înțelepciunea.

CELE DOUĂ TIPURI DE EFECTE KARMICE

Citind numeroase studii karmice realizate de clarvăzătoarea NINA PETRE, am început să înțeleg mai bine conceptul de karmă dincolo de definiția simplistă „după faptă, și răsplata”. În orice caz, și aici spiritele *lipikas* joacă un rol important. Trebuie spus de la început că legăturile karmice (numite și cauzale) funcționează atât pe intervale scurte de timp (de azi pe mâine), cât și pe mari distanțe temporale (de la o încarnare la alta, chiar foarte, foarte departe în istorie).

Spiritele *lipikas* sunt o categorie aparte de spirite create de Dumnezeu. Acționează ca niște roboți reci, fără sentimente, servind imparțial orice alt spirit inteligent, fie el înger sau demon. „Seniorii karmei” sunt Spirite Superioare cu responsabilități asupra spiritului în momentul dezîncarnării (panoramarea vieții și extragerea învățămintelor după moarte), ca și în cel al reîncarnării sale (alegerea noului corp și mediu social, ca și a corelării destinului cu karma).

Mai concret, *lipikas* și Spiritele Superioare pregătesc sau declanșează **efecte karmice echilibrante, de compensație**, care sunt puse la cale cu multă inteligență și fără sentimentalism, pentru respectarea legilor cosmice. De exemplu, dacă în viața anterioară a existat un om bogat, în cea prezentă ar putea fi unul sărac. Sau dacă a fost analfabet, acum are parte de studii și învățături avansate. Sau dacă a ucis și torturat, acum se chinuie cu sănătatea ori este un medic care alină suferințele altor ființe...

În schimb, **efectele karmice de continuitate** par a veni din altă parte. Viețile anterioare marchează automat perispiritul cu **sensibilități** care se pot manifesta și în viețile următoare. Este o formă de karmă care nu are nicio legătură cu corecția morală, pedeapsa ori răsplata, ci pur și simplu **perpetuează** de la o viață la alta cicatrici, traume, afecțiuni fizice și psihice, regrete, aspirații, dorințe intense – toate fiind rămase în aură.

Desigur, realitatea este mai complexă decât schema didactică de mai sus. Exemplu: Dacă ai suferit de singurătate în viața anterioară, ai adus cu tine dorul de un partener, iar în viața actuală ți se oferă această șansă *compensatoare*. Totuși, obiceiurile de om singur, *perpetuate* și ele, te pot face să nu te adaptezi la viața în doi. Sau dimpotrivă, amintirea subconștientă a singurătății te poate face să treci peste orice umilință doar pentru a-ți păstra partenerul. Pe scurt, materialul psihic trece de la o încarnare la alta, dar oamenii fiind diferiți, și efectele psihologice se pot manifesta diferit.

M-a frapat faptul că, în cadrul Studiului karmic, însuși Spiritul îi recomandă omului respectiv să evite obiectele, preocupările similare sau locurile unde s-au petrecut episoadele dureroase, pentru a nu le reedita. Se pot deci declanșa involuntar mecanisme ale Memoriei universale ce pot retrezi nu numai emoții, idei, ci chiar și împrejurări exterioare, evenimente neplăcute. (Este, desigur, valabilă și reciproca: talentele și experiențele anterioare ne predispun la succese similare în prezent. De fapt, numai așa pot apare pe lume oameni extraordinar de dotați, abili, înțelepți: mulțumită amprentelor karmice pozitive.)

Să deducem de aici că, cu cât spiritul are mai multe vieți la activ, cu atât are mai multe șanse să se întâlnească la un moment dat cu traumele trecutului îndepărtat?! Așa se pare. Un spirit „bătrân” își alege cu foarte mare grijă locul reîncarnării, destinul și calitățile viitorului om, ca să evite pe cât posibil niște suferințe inutile. Sau nu se mai reîncarnează deloc... atunci când pericolele surclasează șansele de evoluție pozitivă.

Ceea ce unii numesc „ștergerea karmei” se referă, bănuiesc, doar la dispariția efectelor karmice negative *de compensație*, aplicată asupra spiritelor purificate moral. Dar actul de Grație nu include și accidentele *de continuitate*, care nu pot fi evitate decât personal, prin: vigilență maximă, ascultarea intuiției și inspirației de la Spirit, inteligență, autocontrol și discernământul alegerilor. Niciun sfânt sau înger încarnat pe Pământ nu a fost scutit de necazuri, fie cauzate gratuit de semenii păcătoși, fie de „cicatricile” din aură. În acest ultim caz, nu ar fi drept, totuși, să speculăm că „și-au urmat soarta”. Dimpotrivă, trebuie să înțelegem că soarta nu e fixă, ci are o marjă de variație – care se poate numi uneori „noroc”, alteori „liber arbitru”.

Am mai observat că în viețile anterioare ale unui spirit se repetă uneori o suferință de același tip. Ca un șablon karmic nedrept. De ce, dacă spiritul a suferit deja pentru greșelile trecutului, pedeapsa continuă în viețile următoare?! Am putea bănui că anumite pedepse mai vechi nu s-au epuizat într-o viață, ci s-au fragmentat de-a lungul mai multora. Motivul: fie nu a fost timp destul, fie fuseseră amânate, pentru a facilita alte realizări în acea viață. Dintr-o altă perspectivă, putem bănui că spiritul nu și-a învățat lecțiile trecutului, care se tot repetă până spiritul se „disciplinează”, îi intră în reflex anumite tendințe pozitive.

Deși aceste interpretări sunt logice și valide, le putem completa:

1 - Nu se pune întotdeauna problema că ar exista o anumită „cantitate fixă de karmă” care trebuie răbdată de-a lungul uneia sau mai multor încarnări (deși legea echilibrului universal asta ne sugerează). Odată ce survine **conștientizarea**, suferința se poate înjumătăți, fiindcă nu mai are și rostul *trezirii personale*, ci doar al *ispășirii universale*.

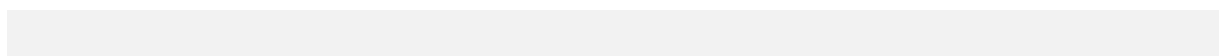
2 - Nici nu se pune întotdeauna problema că spiritul ar fi imatur și primitiv (deși uneori este), căci nu spiritul face alegerile păguboase, ci, în primul rând, omul în care este întrupat. Lecția poate fi nou-nouță pentru el. Dacă însă omul devine **conștient**, el se va comporta superior, corect, înțelept, în ciuda oricăror impulsuri subconștiente retrograde.

Astfel, ajungem și la a treia explicație, pomenită de mai sus: sensibilitățile karmice pot acționa singure, automat, ca niște obsesii,

provocând mereu aceleași reacții psihologice și tendințe nepotrivite. Și în acest caz, remediul este tot **conștientizarea** și autocontrolul psihic.

Deși ne-am permis să separăm karma în cele două mari categorii (de *continuitate* și de *compensație*), trebuie s-o spunem clar: KARMA nu urmează tipare, ea este o substanță energetică vibratorie și infinit de mare, cât aura. Nu se pot face generalizări, karma nu urmează niciun clișeu, este mereu surprinzătoare și unică pentru fiecare spirit în parte. Numai un clarvăzător sau medium competent poate afla adevărul, prin colaborarea cu Spiritele Superioare.

12 septembrie 2017



FORUM FILOSOFIC

Internetul este și locul unde se întâlnesc amatorii de discuții libere pe diverse teme. Pe unul din aceste forumuri am descoperit un titlu ce mi-a atras atenția, „Platon și nemurirea sufletului”. Email-ul meu a atras replicile și contra-replicile unora dintre abonații grupului, care sunt reproduse mai jos. Am intervenit la minim pentru eliminarea jargoanelor, a englezismelor, a familiarismelor, a redundanțelor, pentru corectarea ortografică și eliminarea pasajelor neesențiale, plasând replicile în ordine logică și cronologică, pentru o cât mai mare coerență a lecturii. Mesajul meu inițial, de la care a pornit discuția, este scris cu litere îngroșate, iar replicile pe care le-au trezit unele afirmații sunt incluse între textele îngroșate. Sper că am reușit să le încheg într-un articol interesant și instructiv.

Răzvan Petre,
anul 2005

<Răzvan>: Nu văd de ce să ne orientăm numai după tradiția culturală orientală (amintită aici de un iubitor al gândirii budiste/taoiste) pentru a adăuga un plus de claritate conceptului de NEMURIRE, abordat de gânditorii antici greci într-un fel, iar de Biserica creștină în alt fel... Nu e cazul nici să vorbim despre nemurire dacă suntem convinși că nu există nimic dincolo de limitele minții noastre umane! Știm cu toții că în sfera materială nu există nici nemurire, nici indestructibilitate. Soluția logică este să luăm în considerare dovezile sau argumentele oferite de realitate, pe care să le evaluăm rațional.

Cele mai concludente fapte în această privință sunt strânse de către Parapsihologie, ca știință ce se ocupă de fenomenele paranormale, încercând să le dea și explicații. [citiți dezbaterea de mai jos despre „parapsihologie, ca presupusă știință”]

<Anne>: Eu mă îndoiesc că, la ora actuală, dispunem de dovezi „oferite de realitate” care să pledeze pro sau contra nemuririi sufletului. De ce? Pentru aceea că este foarte bine cunoscută tendința omului de a găsi explicații fanteziste pentru ceea ce nu înțelege, iar noi suntem departe de a le ști pe toate sau măcar de a fi găsit un mod de a defini sufletul fără echivoc.

<Răzvan>: În legătură cu sufletul, cred că e util să discutăm despre el nu pentru că l-a abordat și Platon și ceilalți gânditori, ci pentru că SUFLETUL EXISTĂ și fiecare om are intuiția clară a existenței a „ceva” interior mai înalt, mai nobil, care merită a fi cunoscut, revelat și explicat (cât se poate). Este el veșnic? Poate că mintea nu e suficient de puternică să afle singură răspunsuri la asemenea întrebări, ce depășesc domeniul pentru care a fost creată, având nevoie de revelație, înainte de a o traduce în concepte inteligibile. Totuși, în privința dovezilor despre nemurirea sufletului, nu e nevoie de a „fantaza pe marginea a ce nu înțelegem”, ci ar fi suficient să ne informăm despre doctrina spiritistă, care se ocupă cu asta de mult timp, prin persoane doxate și cu rigoare științifică.

<Răzvan, continuare>: Este nemurirea paranormală? MOARTEA este normală. Credeți că filosofii pot eluda rezultatele parapsihologiei? Unii da, vor să fie neapărat originali și să-și pună în evidență spiritul speculativ...

<Anne>: Are parapsihologia niște „rezultate” pe care s-ar pune problema ca filosofii să le eludeze? - întrebarea este astfel formulată încât pare a-i acuza pe filosofi că nu vor să recunoască o știință, pentru a nu pierde teren pentru speculațiile lor! Ori, țin să precizez că filosofia actuală nu pare extraordinar de preocupată de nemurirea sufletului.

<Răzvan>: Parapsihologia poate fi o șansă pentru filosofii sceptici, înclinați către palpabil, de a se deschide către spiritualitatea „pură”. După secole de separare a filosofiei de religie (justificată prin oprimarea gândirii libere de către instituțiile clericale), azi, când fizica avansată își pune problema conștiinței, când doctrina spiritistă a fost pusă pe baze raționaliste, când sunt nenumărate școli de inițiere în explorarea directă a paranormalului și a tărâmurilor spirituale, prin urmare AZI ar fi de datoria filosofilor să includă și latura spirituală în sfera extrem de largă a preocupărilor lor. Sunt liberi să n-o facă, desigur, dar ce pierdere pentru discipolii lor...! E interesant că în topul marilor gânditori români de pe acest grup de filosofie conduce Mircea Eliade, un luptător pentru credința pură în Dumnezeu!

<Anne>: Nu am auzit de nici un parapsiholog sau suporter al parapsihologiei care să își exprime vreodată regretul de a fi pierdut vremea cu așa ceva. Nu este însă de mirare - după ce decretezi că stăpânești adevărul, nu poate fi comod să declari că ai pierdut pariul pe care l-ai făcut cu lumea, la un moment dat. Este mult mai ușor să continui să te amăgești pe tine și, eventual, să îi amăgești pe alții.

<Răzvan>: Sunt nenumărate cazuri celebre de savanți foarte sceptici, porniți la o cercetare obiectivă a fenomenelor spiritiste (spre

exemplu William James, Oliver Lodge, William Crookes și alții), care au ajuns să susțină ulterior cealaltă ipoteză, devenită deja certitudine pentru ei, ca cercetători direcți.

Iar caracterizarea din partea a doua a replicii Annei se potrivește de minune celor care afirmă sentențios : *«Nu există Dumnezeu! Nu există spirite! Nu există viață după moarte! „Sufletul” este o secreție a creierului!... »*

<Anne>: Ori, tocmai aici încep să apară dovezile împotriva parapsihologiei: evidenta moralitate mediocră a multor parapsihologi cu ambiții, care se declară „ilumiinați”.

<Răzvan>: ACESTA ESTE UN SOFISM*** EVIDENT!

*** sofism = raționament incorect, a cărui construcție imită un raționament corect, mai ales cu scopul de a induce în eroare.

<Răzvan, continuare>: Dar nu și philo-sophii, adică CĂUTĂTORII ÎNȚELEPCIUNII. Studiile lui Ian Stevenson (care nu e un parapsiholog), de exemplu, privind amintirile unor copii foarte mici din viața imediat anterioară, nu pot fi trecute cu vederea decât de cei ce nu acceptă, a priori, ideea de reîncarnare.

<Anne>: Există motive obiective să credem în reîncarnare?

<Răzvan>: Pe internet, despre memorările spontane ale vieții anterioare ale copiilor mici, dar nu numai ale lor, puteți lectura la adresele⁵⁶:

<Răzvan, continuare>: Aceștia ar replica imediat că reîncarnarea, fiind un produs al crezurilor religioase, nu poate fi acceptată ca o realitate obiectivă. Ei susțin că reîncarnarea, ca și viața de după moarte, trebuie dovedite pentru a fi luate în serios.

<Anne>: Exact așa și este.

<Răzvan>: Isus Cristos le-a arătat „pe pipăite” că spiritul nu moare, dar unii dintre prietenii săi nu prea voiau să creadă... O demonstrație formală nu cred că ar avea mai mult succes aici.

<Anne>: Hristos ar fi putut arăta că ne supraviețuiește ceva ce s-ar numi suflet, dar ce înseamnă acest suflet, sigur nu a explicat suficient de clar.

⁵⁶ <https://www.near-death.com/reincarnation/research/ian-stevenson.html>

<http://www.reincarnationforum.com/forums/childrens-past-lives-age-7-under.27/>

<Răzvan>: „ar fi putut”... Ateul nu poate accepta învățăturile și aparițiile cristice pentru că îi dau peste cap tot sistemul de valori. Dar - bucurați-vă ! - ce este „sufletul” au început să explice foarte logic și clar revelațiile recente ale spiritismului! De aceea, ele sunt foarte incomode pentru ateii convinși. *[citiți dezbaterea despre “minunile religiei”]*

<Răzvan, continuare>: Oare nu există destule dovezi ale continuității vieții sufletului după moarte?!

<Anne>: Ah, există?! Vreau și eu măcar un singur exemplu!

<Răzvan>: Delicatețea lui Dumnezeu constă în aceea că nu ne impune dinadins să credem în existența Sa și a Împărăției Sale. Îndrăznesc să vă propun spre lectură pe Allan Kardec - Cartea Spiritelor, B.P. Hașdeu - Sic Cogito, Scarlat Demetrescu - Din tainele vieții și ale universului. Sunt demne de studiat experimentele spiritiste ale savanților englezi ce au fondat Societatea de Studii Psihice din Londra (www.spr.ac.uk) și altele asemenea.

<Db 64>: Einstein se considera un „agnostic”. L-a avut ca oaspete al său, în Elveția, pe celebrul violonist Yehudi Menuhin. Discuția dintre cei doi „mari” s-a purtat dincolo de problemele cotidiene, pe probleme de concepție asupra lumii și vieții. Einstein i-a solicitat lui Yehudi Menuhin: „Dă-mi o dovadă că există Dumnezeu”. Fără să scoată un cuvânt, marele violonist și-a luat instrumentul și a executat în mod inegalabil una din piesele muzicale care era mai aproape de inima lui. Încheind, a pus vioara jos și a spus doar atâta: „Iată dovada: dacă există Frumos în universul nostru, este pentru că există un Creator, un Originator al Frumosului”. „M-ai convins!”, a fost răspunsul lui Einstein.

<Răzvan, continuare>: Este suficient să avem rigoare științifică, o gândire clară, bun-simț și bunăvoință ca să ne dăm seama că Religia are o bază obiectivă, deși în diverse forme culturale.

<Anne>: Religia are mai ales o bază subiectivă, între noi fie vorba, ceea ce nu constituie un defect, desigur, dar asta exact atât timp cât religia nu are pretenții științifice.

<Răzvan>: Doctrina spiritistă dă o explicație obiectivă crezului religios, fără a fi ea însăși o religie. Nici ea nu trebuie fetișizată, desigur, căci e supusă perfecționării continue. Bine, cel puțin, că există un teren ideologic pe care știința și religia se pot uni, cândva... Dar, unde lăsăm filosofia?

<Răzvan, continuare>: Faptul că imediat la moarte corpul se „ușurează” cu câteva grame – cercetări serioase au demonstrat asta – ne indică ieșirea sufletului din corp.

<Anne>: Parcă sufletul nu era material, ca să aibă greutate! Această scădere a greutății poate avea nenumărate cauze, nu avem motive să o punem neapărat pe seama ieșirii sufletului din corp.

<Răzvan>: De fapt, cele câteva grame se pare că reprezintă greutatea perispiritului (învelișul energetic al spiritului care părăsește corpul definitiv). „Energia” este o materie foarte rarefiată, care poate fi manipulată pentru a obține rezultate în planul fizic. Iar, față de Creatorul Suprem, chiar și sufletul este material.

<Răzvan, continuare>: Experiențele similare în preajma morții fizice (NDE) a mii și mii de subiecți ne indică fenomene obiective, fără legătură cu partea materială, și nu doar niște halucinații.

<Anne>: Discutabil. Se pare că în starea critică din apropierea morții, subconștientul provoacă vise [știm că într-un vis de câteva secunde, sau chiar mai puțin, pot încăpea povești ce par a fi durat ore întregi] legate de celălalt „capăt” al vieții, nașterea.

<Răzvan>: DISCUTÂND cu oamenii care au suferit moarte clinică te cutremuri și îndoiala privind viața de după moarte ți se topește încet, încet...

<Răzvan, continuare>: Cât despre lumea „de dincolo”, știința clasică nici nu poate să-și propună să obțină prea multe date, deocamdată. Trebuie, înainte de orice, o schimbare de paradigmă* ca să avem acces la mai multe. Din fericire, există relatări, mai mult sau mai puțin credibile, care ne ajută să ne facem o imagine de ansamblu a realității imateriale, infinit mai vaste decât cea materială.**

*****paradigmă = model de gândire**

<Anne>: Despre relatările acelea am putea spune la fel de bine, dacă nu chiar și mai bine, că sunt mai mult sau mai puțin IN-credibile, pentru că ele nu admit niște explicații cumsecade. Ori, o schimbare de paradigmă nu se poate realiza decât în baza unor motive obiective, pe care asemenea relatări nu le pot furniza.

<Răzvan>: Toate la vremea lor! Unele relatări admit explicații foarte logice, dacă posedăm instrumentarul conceptual necesar. Și, desigur, bunăvoință în a găsi adevărul!

<Anne>: „Doctrina spiritistă” pare o glumă bună, după ce o serie de spiritiști și mediumuri au mărturisit că trișau. Aceștia susțineau, de altfel, că la început chiar fusese vorba doar despre joacă.

<Răzvan>: ACESTA ESTE IAR UN SOFISM EVIDENT! Mult mai mulți spiritiști au fost și sunt extrem de serioși.

<Anne>: E drept, se presupune că nu toți spiritiștii încep din joacă, că unii dintre ei chiar cred în ceea ce fac. Eu însămi am învățat în liceu o tehnică spiritistă care cerea cel puțin doi participanți ce atingeau ușor cu mâinile o ceașcă, întoarsă pe un carton pe care erau scrise literele și cifrele la distanțe corespunzătoare. Spiritele morților, chemați pentru a răspunde întrebărilor, urmau să miște ceașca din literă în literă, oferind răspunsuri extrem de precise. Ceea ce se și întâmpla, de altfel. Întâi, simțai ceașca fremătând cumva ciudat sub atingerea ta, apoi ea începea să se miște – întâi șovăielnic, apoi din ce în ce mai impetuos. Răspunsurile curgeau unul după altul, iar dintr-o asemenea experiență ieșeau buimac și uimit că „totuși se poate”. Norocul nostru, al adolescenților, care din această cauză chiuleam de la ore, refugiindu-ne într-o cameră din cămin pentru a face spiritism, a fost că, din cauza entuziasmului, am cam exagerat cu joaca asta. Tot încercând să îi convingem și pe alții, am descoperit că aceeași întrebare putea primi răspunsuri foarte diferite în cazul schimbării mâinilor care atingeau ceașca. **Ideea că spiritele pot fi malițioase putea fi considerată în naivitatea noastră, dacă nu am fi găsit o explicație mai bună, anume aceea că ceașca era mișcată de propria noastră credulitate.** Iar când răspunsurile primite pe cale spiritistă chiar se potrivesc cumva realității, tot rămân prea multe posibilități demne de luat în considerare înaintea aceleia că spiritul unui mort ar binevoi să stea cu tine la o șuetă. **Coincidența pură, intuiția și eventual alte proprietăți necunoscute ale psihicului sunt lucruri care, în secret, pot depune mărturie mincinoasă în favoarea spiritismului.**

<Răzvan>: Nu aș încuraja pe nimeni să facă astfel de experimente, ce pot deveni foarte riscante! Totuși ele fac parte deja din bogata cazuistică spiritistă, ca un tip de experiment repetat de zeci de mii de ori, de nenumărați oameni din toată lumea. Teoria spiritistă lămurește în detaliu fenomenele ce se pot produce la o invocare a spiritelor. În ciuda acestor date, Anne A DECIS că există neapărat alte explicații mai aproape de adevăr, cum ar fi coincidența sau propria credulitate. De fapt, este mărturia personală a unei convertiri la CREDINȚA ATEISTĂ! Ateismul este o CREDINȚĂ bazată pe două tipuri de raționamente:

sofisme, asemeni celor de mai sus, și argumentele eronate sau insuficiente în favoarea „credinței” spiritualiste, în general. Nu cred că există măcar UN argument serios pro-ateist care să nu fie inclus în una din cele două categorii! Teoriile spiritualiste (ca nume generic pentru teologiile ce proclamă viața după moarte) se străduie să aducă la iveală fapte, fenomene cărora măcar le oferă o explicație plauzibilă. Ateismul doar le neagă, căci nu poate produce nici o dovadă de sine stătătoare în propriul sprijin.

Scepticul nu este ateu. Scepticul cercetează probe sau speculații din ambele poziții, dar nu se decide încă! Ateul nu se întreabă dacă Dumnezeu, spiritele, viața de apoi există, ci LE NEAGĂ, de-a dreptul. Este foarte chinuitor să te menții pe poziția de echilibru instabil a scepticismului. Treptat sau brusc, scepticul adoptă una sau cealaltă din ipostaze, dacă nu cumva se blazează între timp. Sunt mulți cei care nici nu-și mai pun această problemă, indiferenții. Nu ne ocupăm de ei aici.

Lupta ideologică între ateism și spiritualism este reală, crâncenă și neîncetată. Dar, după cum ne învață și Apostolul, credința adevărată în „viața de după” nu se poate băga pe gât cu forța, căci va fi „regurgitată”. E nevoie de delicatețe, înțelepciune și răbdare...

<Anne>: „Bunăvoința de a găsi adevărul” menționată are exact sarcina de a refuza explicațiile nedorite, considerate insuficient de spectaculoase sau contrazicând o credință preferată. „Bunăvoința de a găsi adevărul” poate însemna efortul de a face lucrurile să se potrivească scenariului dorit. Aceeași „bunăvoință” te poate determina, de altfel, și să interpretezi în favoarea parapsihologiei imposibilul premiu al lui James Randi.

<Răzvan>: În privința cercetărilor fenomenelor aflate la granița științei, cei care vor să dea explicații strict materiale la fenomene paranormale probabil că doar vor să iasă în evidență față de confrății ce susțin contrariul.

Iluzionistul James Randi se autodefinește ca „sceptic și oponent al pseudoștiinței”. Fundația sa oferă un premiu de 1 milion dolari oricui este în stare să genereze vreun eveniment sau să își dovedească vreo putere paranormală, supranaturală, ocultă, în condiții agreeate de ambele părți. De peste 20 ani premiul a fost râvnit de foarte mulți „paranormali”, care însă nu au trecut de testul preliminar. Nici celebrul Uri Geller nu a mai fost în stare să îndoiaie mental o linguriță atunci când s-a aflat alături de Randi, care a reușit să-l bruieze. [Îndoirea mentală a linguriței este un fenomen văzut și experimentat și de telespectatorii români la emisiunea „Surprize, surprize!” când a fost invitat mentalistul

Anthony Black.] Am putea concluziona că milionul pus la bătaie de Randi e doar o investiție în publicitate personală. Numai că aici e vorba de o Fundație pentru Educație, care își propune să instruiască o nouă generație de „critical thinkers” (gânditori cu simț critic, engl.). În realitate, se intenționează inducerea în mintea oamenilor a sofismului: „Nimeni nu a putut produce până acum un fenomen ocult sub un control strict. Deci nu există fenomene paranormale! q.e.d.” Cred că este evidentă „reaua-voință în a afla adevărul”, din moment ce astfel de fenomene se petrec cu duiumul peste tot în lume și dintotdeauna.

DESPRE PARAPSIHOLOGIE, CA PRESUPUSĂ ȘTIINȚĂ

<Anne>: Ideea că parapsihologia este o știință, în sensul curent al termenului, îmi pare discutabilă – să nu uităm că știința se deosebește de cunoașterea empirică prin aceea că știința a reușit să formuleze niște legi, în baza cărora poate face cu precizie anumite previziuni. Este parapsihologia în această situație?

<Dan>: Este foarte simplu de demonstrat că parapsihologia nu este știință. Știința se bazează pe experiment, iar condiția esențială a experimentului este una singură: repetabilitatea. Evenimentele parapsihologice, deși reale, nu sunt repetabile în condiții de laborator. În consecință, deși pot constitui subiecte de investigație științifică, ele nu se „coagulează” în ramuri ale cunoașterii precum fizica, biologia, chimia, etc.

<Tudor>: Prin urmare meteorologia, astrofizica și cosmologia nu sunt științe?

<Dan>: Evenimentele meteorologice se repetă în condiții destul de similare pentru a putea fi studiate, lucru care nu se întâmplă cu evenimentele paranormale.

<Marcel>: Cele ce se numesc în mod generic evenimente paranormale sunt evenimente repetabile ca și celelalte. Problema e că sunt unele persoane ce au percepțiile specifice puternic inhibitate, ceea ce le face să afirme că aceste fenomene nu există. Un fenomen ce nu se desfașoară în plan fizic nu poate fi cercetat cu aparatura specifică mărimilor fizice. Totuși, deoarece orice manifestare are și o componentă ce se reflectă în plan fizic, apar uneori dovezi materiale ale unor evenimente numite paranormale. Să mai adaug că avem de a face cu

percepții subiective, diferite de la o persoană la alta. Pe când, două voltmetre, dacă sunt bine etalonate, arată aceeași diferență de potențial între aceleași puncte de măsură. Discuție lungă...

<Răzvan>: Parapsihologia este un termen vag, în care includem cam tot ce nu intră în paradigma actuală a științei. Părți din ea beneficiază de statut de știință experimentală, datorită căruia, de pildă, telepatia este actualmente recunoscută ca o realitate, deși acum câteva decenii era ironizată, cum este azi reîncarnarea. Sunt oameni care pot provoca la dorință fenomene paranormale. Unii chiar explică cum fac, dar este greu să reproducem cu aparate o funcție a minții-spirit. Domeniul studiat de parapsihologie este foarte sensibil, la propriu și la figurat. Explicațiile date de parapsihologi diferă foarte mult, dar rămân certe faptele, experimentele.

<Anne>: Rămâne posibilitatea [!] ca parapsihologia să NU fie totuși o știință, chiar dacă parapsihologii și suporterii își pot dori cu ardoare să fie altfel, și chiar dacă nu ar fi deloc de condamnat pentru o asemenea dorință. Problema parapsihologilor și suporterilor nu ar fi însă aceea că aparatele nu ar putea reproduce „o funcție a minții-spirit”, ci un insuficient control asupra experimentului pe care pretind că se bazează. Astfel că, de fapt, s-ar putea dovedi mai degrabă că parapsihologia ignoră experimentul – ceea ce este o atitudine profund neștiințifică – și că duce o lipsă acută de orice fel de explicații cumsecade. Ori, cu acestea, apare și convingerea că parapsihologia NU este o știință și nici nu are șanse să devină vreodată. Poate că mă înșel, dar nu-i văd pe filosofii sceptici ca având motive să-și abandoneze opiniile caracteristice tocmai în fața parapsihologiei, în condițiile în care aceasta nu reușește să convingă suficient că s-ar putea baza pe mai mult decât imaginație bogată.

<Ștefan>: Aș vrea să fac unele observații aici, pentru că le consider utile în acest context. Atâta doar că termenul de para („pe lângă”) nu a fost ales chiar întâmplător. Para-științele nu sunt științe, asta e cert, dar tot la fel de cert este și faptul că ele au o legătură directă cu științele. În realitate, ele reprezintă un fel de pepinieră pentru viitoarele descoperiri științifice și cred că acest lucru este foarte important.

Este greșită observația că para-științele nu se bazează pe experiment. Situația este exact inversă: ne aflăm în fața unui experiment (deci a unor observații reale), pe care suntem incapabili să le explicăm.

<Anne>: Când vorbeam despre experiment, mă refeream la experiența-experiment, la experiența programată. Tu vorbești mai sus

despre experiența-trăire, care este o experiență spontană, pe care nu a contestat-o nimeni ca având legătură cu parapsihologia.

Ca să fie mai limpede ce vreau să spun, voi atrage atenția asupra așanumitelor premoniții: acestea ar putea ascunde în primul rând niște simple coincidențe, dar mulți nu sunt dispuși să creadă asta, din motive diverse, de la acela că a li se fi întâmplat lor înșile le permite să își acorde o anumită importanță, de pildă, la aceea că își resimt existența ca fiind prea lipsită de taină, de mister, de fast, de spectaculos. Desigur, asemenea motive sunt cât se poate de serioase – nu glumesc deloc! –, dar odată permițându-le să ne influențeze judecățile asupra unui fenomen, nu mai putem pretinde că am putea observa fenomenul în cauză cu mintea clară a omului de știință.

<Ștefan>: Bineînțeles, apar o sumedenie de fisuri, de șarlatanii colaterale, în sensul că multe dintre aceste observații nu sunt de fapt reale, așa cum se pretinde. Însă unele totuși sunt, oamenii de știință le cunosc și, deși încă nu le pot explica, sunt convinși că toate au o explicație rațională care va fi descoperită într-o zi. Leacurile băbești, ca să dau un exemplu, se știe astăzi că sunt tratamente alopatiche bazate pe plante medicinale și farmacologia le folosește în prezent pe scară largă. Tot astfel, telepatia între persoane foarte apropiate (soți, părinți, copii) este un fenomen cât se poate de real (l-am experimentat eu însumi de multe ori). Ceea ce încerc să spun este că para-științele prezintă un real interes pentru că atrag atenția asupra unor fenomene aparent bizare, a căror existență nu poate fi negată, dar pe care oamenii de știință le pot studia și explica.

<Anne>: Ar fi bine să poată, numai că asta pare cam greu, atât timp cât fenomenele paranormale sunt experimentate exclusiv spontan, cel puțin deocamdată. Îmi pot imagina și eu, destul de ușor, că fenomenele paranormale vor putea fi experimentate vreodată în mod programat, dar aș crede că, pentru așa ceva, mai întâi ar putea fi absolut necesare niște teorii ceva mai serioase/consistente referitoare la conștiință.

<Rafi>: Dragă Anne, dacă suntem de acord că fenomene paranormale există și toată problema lor este că nu se pot conduce experiențe programabile în târâmul ăsta – deja am făcut un mare pas înainte. Faptul că teoria încă nu a explicat efectele observate este o problemă, dar ca toate problemele, se poate rezolva cu timpul. Dar mai sunt mulți care zic că, dacă nu știm să explicăm un fenomen, vasăzică el nu există, și asta este greșit și din punct de vedere practic și filozofic.

Știm de ce unii au ureche muzicală și alții nu? De ce unii sunt genii și alții nu? De ce cineva poate să țină minte pagini cu multe numere și alții

nu? Hai să zicem că și trăsătura de a fi 'medium' e una dintre aceste fenomene care se-ntâmplă rar, nu sunt predictibile, dar se repetă. Telepatia, de exemplu, e ceva deja comun, care a fost și aplicat de mult în comunicații între submarine americane. Nu se înțelege, dar se aplică, la fel ca hipnoza. Știm că există yogiști care pot să intre în moarte clinică prin autohipnoză și să și iasă din ea. Nu uitați că sunt mulți din cei care conduc mașina care nu știu cum funcționează și totuși o întrebuințează. Și când s-a făcut prima mașină, nu credea nimeni că va merge fără cai. Eu, unul, nu mă îndoiesc că va veni și ziua în care se vor clarifica multe din aceste efecte, dar chiar și atunci va fi un tărâm rezervat celor care se pot numi 'medium'.

<July>: Vrem să cunoaștem adevărul, ori parapsihologia poate furniza elemente de adevăr, și încă dintre cele mai vitale. Câte și mai câte miracole, pe care știința le privește sceptic, folosite cu înțelepciune, pot merge până acolo încât, cine știe, să salveze poate chiar planeta noastră pe muchie de cuțit, cu un ozon pe cale de rarefiere, cu războaie fără sens, etc, etc...

Omul care iubește înțelepciunea vrea să înțeleagă de ce și cum. S-a vorbit, printre altele, despre faptul că modelul electronilor care curg prin firul de metal ca apa prin conducta de apă este complet eronat. Totuși, chiar dacă mulți știu asta, ei pot folosi acest model cu succes pentru rezolvarea unor chestiuni de ordin practic. De îndată ce nevoile de ordin practic nu mai pot fi rezolvate prin folosirea acestui model, imediat, cunoscătorul schimbă modelul. La fel se întâmplă cu tot ceea ce cunoaște omul. Noi nu cunoaștem direct, nu cu mintea, ci prin reprezentări, prin comparații repetate a obiectului de cunoscut cu alte obiecte deja cunoscute. Iar dacă mergem din aproape în aproape, ajungem la obiectele care nu mai pot fi definite și care sunt fiindcă le vedem și le pipăim și le auzim sau le măsurăm cu aparatele de măsură pe care suntem în măsură să ni le facem. Dincolo de aceste simțuri și de prelungirile lor, aparatele de măsură, se află o lume întreagă care ne înconjoară și despre care nu știm nimic. Ori, tocmai aici vine intuiția... Intuiția, care intră în lumea care scapă spectrului nostru „vizibil” și care se simte în spațiul acela cam pierdută și cam confuză. Mintea noastră refuză starea asta de incertitudine, pe bună dreptate... Dar se simte totodată și obligată să o cunoască, să numească și acele lucruri care nu sunt în ea...

Că știința a început să ia foarte în serios fenomenele para-normale stau ca dovadă și lucrările unui român; mulți dintre dumneavoastră ați auzit, cu siguranță, de succesorul lui Mircea Eliade de la Catedra de

Religie de la Chicago, decedatul Ion Culianu. Bănuiesc, Anne, că citirea scrierilor lui te-ar pune puțin pe gânduri.

Că este un fenomen repetabil, măcar în parte, stă mărturie și faptul că toate serviciile secrete ale lumii au laboratoare care le studiază și, cine știe, poate le și folosesc...?!

DESPRE MINUNILE RELIGIEI

<Dima>: Cred că ar fi interesant să urmărim într-o analiză critică diverse aspecte ale religiei/filosofiei creștine, care identifică „miracolul” în lumina așa-zisei para-discipline a așa-zisei para-psihologii.

Ideea de a verifica „științific” datele religiei nu e nouă în cultura românească. Mircea Eliade a avut „pe vremuri” (adică în perioada interbelică) un articol intitulat „Folklorul, ca instrument de cunoaștere” tocmai pe această temă (în Revista Fundațiilor Regale, dacă nu mă înșel). Vă invit să-l căutați. Recompensa spirituală merită. Acolo erau menționate mai multe fenomene „paranormale” care au fost „științific” validate (levitații de yoghini, incombustiune, etc).

Revenind însă la tradiția creștină și la Evangheliile, v-aș propune următoarea analogie. Există în literatura de specialitate (care studiază fenomene „para” -) următoarea relatare: Un om este „hipnotizat” să creadă că se află într-o minunată grădină cu copaci fructiferi. Este îndemnat (de hipnotizator) să culeagă fructe din acei pomi și să mănânce, dacă îi este foame. Omul e cântărit cu un cântar de precizie, înainte și după experiment. Rezultat: omului, care a „mâncat” fructele imaginare, greutatea i-a crescut (pe cântarul real). Evanghelia: săturarea oamenilor cu pâini și pești multiplicare/multiplicați, „imaginari”, pe care Isus o face în mod firesc. Similaritatea e izbitoare. Explicația „științifică”: Isus a făcut, pur și simplu, un „experiment” de „hipnoză în masă”.

<Tudor>: Ține tu regim numai cu poame imaginare și îți va fi foame și de rămășițele fărâmiturilor din peștii și pâinile Lui Isus. Sau de resturile manei din deșert.

O altă „explicație” ar fi putut fi că Isus a transformat lumina solară direct în materie organizată. N-am făcut calculul, dar atunci soarele ar fi trebuit să lumineze regiunea respectivă cu o energie cam a unei bombe cu hidrogen. Înseamnă că nu e nici asta.

Ori Isus avea un canal energetic aparte, și știința (daca e în stare) trebuie să lămurească de ce fel de energie era vorba, ori peștii și pâinile respective au fost teleportate, ori au fost, pur și simplu, materializări ale

unor existențe potențiale. Că așa ceva e științific, ne demonstrează teleportarea australiană a fotonilor, care dispărând dintr-o parte, au reapărut în alta. Pentru un materialist e cu totul de neconceput ca o particulă să dispară și ca ea apoi (sau simultan) să reapară. Și atunci, ce ne facem cu quasarii care se deplasează cu de trei ori viteza luminii? Admitem atunci că obiectele pot depăși viteza luminii? Asta pare neștiințific, prin urmare suntem siliți să admitem că particulele (și corpurile) au posibilitatea ca, din stare dinamică (reală), să treacă în stare de potențial (virtuală)! Atunci, până și alinierea atomilor în șir indian și aruncarea lor pe o undă poate transporta un vapor din Philadelphia în Canada sau mai știu eu unde. Prin urmare, cenzurarea ca imposibilă a unor astfel de evenimente arată suficiența celor care cred că, știind o parte sau chiar tot ce se știe acum, atunci au aflat totul.

După cum remarcă Jung, bacteriile au existat și înainte de a fi descoperite.

<Victor>: Ca să ajungi la Dumnezeu – spunea Ioan Alexandru – trebuie să bei paharul cercetării până la fund. Dacă rămâi la primele înghițituri, devii ateu...

2005

AMORUL ILUMINAT

sau „Cum să distrugi iubirea de cuplu prin psihoterapie”

-- recenzie pamflet --

Cineva mi-a recomandat o carte a unui psiholog român, lector la Facultatea de Psihologie din Universitatea București, despre cum să ne iluminăm și noi, ăștia, mai proști. „Exact ce-mi trebuie”, mi-am zis, „cum să evoluez spiritual fără efort!”. Promitea să fie o lectură cu atât mai interesantă cu cât volumul a apărut la editura unei Asociații de Psihologie girate de nume respectabile ale Psihologiei academice românești. Nu-i dau titlul, ca să nu se creadă că această recenzie ar fi un atac la persoană.

Din start, autorul ni se prezintă sincer: «am atins iluminarea, sunt foarte modest și am o mare compasiune pentru voi». Vrea să ne scape de «nesuferitele exerciții recomandate de mai toate căile spirituale autentice». „Care-va-s’zică, e iluminat”, mi se aprinseră becuțele în creier, „ce noroc a dat peste mine!”.

«Primul capitol: Identificarea.

Sinele Atman se identifică cu personajul pe care îl joacă Eul. A distruge această identificare se numește iluminare. Sinele nu este corpul, nu este mintea. „Nici asta, nici aia!”. Există un singur Sine și nenumărați Eu. Iubirea spirituală înseamnă să-i iubești pe toți, fiindcă tu ești toți.»

Aici, îmi permit o opinie puțin diferită. Sinele Atman (spiritul încarnat) NU se identifică niciodată cu personajul uman pe care îl animă! Însă nu acesta este subiectul cărții de față, deci să citim mai departe...

«Al doilea capitol: Iubirea necondiționată.

Iubirea necondiționată este ceea ce manifesti atunci când ți-ai deplasat simțul identității de la Eu la Sine. Tu nu iubești pentru a primi la schimb iubirea celui alt. Iubești pentru că a iubi este ceea ce te face fericită.»

Hopa! deci publicul țintă sunt femeile. Mai ales ele trebuie convinse de ceva. Să vedem de ce anume! Continuî lectura.

«Când Eul apare, iubirea dispare. Acolo unde mai există nevoi personale, unde încă mai tânjești după ceva exterior, iubirea necondiționată nu se poate naște.»

De la **iubirea universală**, individul a glisat ușurel spre **amor**. Mare pișicher! Acum vorbește despre amor. Și ce spune, ce spune?

«Când iubești cu adevărat ești fericit! Nu ai nevoie ca celălalt să te aprecieze, să te laude, să-ți acorde timpul lui, să te facă să trăiești orgasme multiple sau să-ți facă zilnic de mâncare. Aceasta nu este iubire, ci un fel de afecțiune interesată.»

Ba, eu credeam că, dimpotrivă, ai nevoie de un umăr de nădejde, de sprijin psihologic, de bucurii simple și firești. Că despre asta e vorba în amorul omenesc...

«Lumea e plină de cerșetori, oameni care își cerșesc iubire unii altora. Ei se simt dezamăgiți și frustrați, deoarece nici un cerșetor nu poate face fericit un alt cerșetor. Pentru a fi asemenea unui împărat trebuie mai întâi să-ți cunoști Sinele.»

Deci, spune autorul, înainte de a te îndrăgosti, trebuie să îți cunoști Sinele, care nu e un lucru așa lesne, spune tot el, «din cauza incredibilei condiționări sociale la care suntem supuși». M-a băgat în ceață! Cum eu, ca simplu cititor, nu-mi cunosc Sinele, că d'aia citesc cartea asta, este clar că, dacă voi face imprudența să mă îndrăgostesc de o ființă de sexul opus, nu va fi o iubire necondiționată, ci un troc. Sentința profesorului mă cutremură: **Oamenii neiluminați nu pot cunoaște iubirea adevărată!** Mai au totuși o șansă, cea de a urma învățăturile acestui guru psiholog, împărtășite cu părintească generozitate. El, ca un iluminat ce e, știe ce-i amorul și ne-o spune și nouă, leneșilor și ignoranților:

«Nu este dragoste când îi spui soției tale: „Inima mea este rănită când tu iei masa în oraș cu un alt bărbat”. Este posesivitate.

„Dacă tu nu vrei să fii mângâiată (de mine) sau dacă vrei să fii mângâiată de un alt bărbat, nu e nici o problemă. Iubirea mea față de tine rămâne aceeași. Nu încep să te iubesc mai puțin sau chiar să te urăsc pentru că tu preferi atingerea unui alt bărbat.»

Oi fi eu leneș, da' idiot nu sunt. Învățăturile astea seamănă cu ale acelui guru G., autoexilat în Suedia.

«Este o confuzie clasică între iubire și gelozie. Gelozia indică limpede nu prezența iubirii, ci prezența Eului. Eul se simte rănit, umilit, neliniștit. De ce? Femeia pe care pretinzi că o iubești este tandră cu un alt bărbat. Îl ține de mână, îl privește cu afecțiune. De ce nu suporti asta?»

„Magistre”, cred că ai luat-o razna! Tu nu vorbești aici despre gelozia închipuită, chiar patologică. Tu vorbești despre infidelitate 100% și pe față. Să fii detașat și fericit când ființa iubită este pradă unei atracții superficiale, instinctuale, care va duce la despărțire? Când intervine al treilea într-o relație intimă, ceva se rupe iremediabil. Amice, îmi pare rău pentru tine, dar se pare că nu ai cunoscut niciodată iubirea adevărată, cea împărtășită în exclusivitate!

«Nu poți iubi o altă persoană dacă, mai întâi, nu te iubești pe tine însuși, adică a-ți cunoaște și manifesta Sinele, miezul interior al ființei tale.»

Așa cum am spus, tu scrii despre ceea ce nu cunoști, în speranța că cineva te va contrazice și îți va arăta greșelile. Acum ai acest noroc!

«În grupurile terapeutice pe care le conduc această problemă apare adesea, când lansez următoarea întrebare perfidă: „Ai fi de acord ca partenerul tău/partenera ta să-și petreacă o noapte cu altcineva?” Răspuns frecvent: „Nu.” De ce? „Deoarece doresc exclusivitate sexuală.” Unii mi-au spus că, în astfel de situații, absența geloziei la partenerii lor ar fi un semn că nu le pasă. Nu e deloc așa. Semnul că nu îi pasă de tine nu este absența geloziei, ci absența bucuriei. Dacă afirmă că te iubește, dar nu se bucură când ești satisfăcută, acesta e un indiciu puternic. Nu îi pasă de tine, ci de el, Eul. Doar Sinele se poate bucura pentru celălalt, deoarece Sinele se poate recunoaște în celălalt.»

Măiculiță, câtă viclenie! Ce raționament diabolic: se vrea abil, dar e sofistic, fals. Deci, domnu' „pisălog”, clienții ăia au vrut să-ți lumineze mintea, dar văd că degeaba s-au străduit! Ce îi înveți tu la „grupul de terapie”, pe banii lor? Că, în cuplu, trebuie să te aștepți oricând la o atracție erotică către altcineva, atracție pe care este bine să o încurajezi și îți să îndemni partenerul spre „ispită”, ca să-ți învingi „demonul” geloziei ce te separă de Sine. Băi, frate, da' multă învățătură ți-a trebuit să afirmi asemenea ineptii!? Asta înveți tu studenții la facultate!?

Acum mi-e clar de ce publicul țintă al cărții sunt femeile. Chiar dacă exemplele sunt date, perfid, din partea opusă. Fiindcă bărbații sunt oricum niște „vânători” și vor fi de acord mult mai ușor cu punctul de vedere adulterin. Ce ne mai învață individul ăsta?

«Să presupunem că îți iubești cu adevărat partenera. Ce vei face? În primul rând, îi vei respecta opțiunea. Are o perioadă în care nu prea e dinamizată erotic sau e orientată sexual către un alt bărbat. Poate vrea să experimenteze, poate vrea puțină ieșire din rutină, cine știe? Accepți. Nu știai? Un mijloc splendid de a-ți manifesta iubirea pentru un alt om este să-i respecti libertatea de a alege.»

Omul ăsta manipulează aceleași cuvinte ca să vorbească de iubirea universală, apoi de amor și de chestiuni hormonale. Îi învață pe clienți cum să scape de angoase, de temeri, de gelozie. În numele „iluminării”. Să nu te mai opui la ce-i rău, urât, imoral, distructiv – și vei scăpa de anxietăți, de fobii, de griji. Halal psihoterapie! Alungă moralitatea și vei fi fericit, vei manifesta Sinele! Băi, nenicule, sigur ai fost și tu îndoctrinat în acea sectă porcoasă!

«O persoană liberă este o persoană fără inhibiții. Ea poate să facă ce dorește. Pentru un om liber nu există inhibiții în manifestarea iubirii.»

Pentru șmecherul ăsta, iubirea sinceră, omenească nu merită a fi luată în seamă. Ea e doar un concept interesant, pe care îl răsuțește după cum „vrea mușchii” lui. Mușchii cremasterieni. Și aplică dublul standard: se referă când la Iubirea Sinelui, când la amor. Învârte frazele ca să păcălească fraierii și fraierele. Deci, ce este amorul, în opțiunea lui?

«Iubirea curge, dar nu spre cineva anume. Se întâmplă ca cineva anume să fie pe direcția ei. Este ceva similar cu parfumul unei flori. Ea nu a înflorit pentru o anume persoană, doar își răspândește parfumul.»

Asta ar fi iubirea universală (*agapé* sau *philia*), nu *erosul*, ar fi trebuit să o știi, ca psihoterapeut ce te pretinzi!

Un contra-exemplu: când vorbim de un amor adolescentin neîmpărtășit, care e o simplă fantezie, nu-i spunem nici amor împlinit, nici iubire spirituală. Poate duce deseori la fixații psihice și tratament psihiatric. Să avem grijă ce anume denumim drept „iubire necondiționată”! Când te aruncă la balamuc, amorul ideal, fantezist, fără răspuns și reciprocitate, nu e deloc sublim sau benefic. Iubirea dintre un bărbat și o femeie este și nu poate fi altfel decât **reciprocă** pentru a fi împlinită.

«Celălalt este un receptor. El este deschis către tine, primind astfel iubirea ta. Dacă el se închide, tu vei curge spre altcineva. Iubirea reală oferă libertate, deoarece este o expresie nu a necesității, ci a dăruirii.

Din iubire nu se poate suferi, tot așa cum nu poți cădea de sus. Iubirea este numai fericire.»

Aceste idei se referă în mod normal la *agapé* sau *philia* (iubirea spirituală), dar infantilul le atribuie eronat *erosului* (iubirea erotică). Se vede că superficialul ăsta nu a înțeles nimic din lecturile spirituale! Sau nici nu le-a luat vreodată în serios!...

Băiete, iubirea cristică, necondiționată se referă la afecțiunea pentru sufletele tuturor oamenilor, pe când iubirea dintre doi oameni este cât se poate de condiționată (se bazează pe compatibilități)! Iubirea, dacă este adevărată, ține cont și de cel pe care îl iubești, nicidecum nu este oarbă, neadaptată realului. Iubirea de cuplu este neapărat împărtășită (emite și primește) și exclusivă (nu-i mai trebuie nimeni din afară). Își este sieși suficientă. A iubi înseamnă a-i dori binele partenerului, deci a nu-l lăsa pradă slăbiciunilor, poftelor, ispitelor, imboldurilor inferioare. Iubirea adevărată poate aștepta mult timp până la revederea fizică, dacă cei doi sunt vremelnic despărțiți. Ba chiar sunt nenumărate cazuri când, după moartea unuia dintre cei doi, celălalt nu-l poate uita și merge după el, de durerea despărțirii. Așa e iubirea adevărată, inspirată divin, dintre doi oameni.

«Dacă reușești să iubești fără nici un fel de așteptări un alt om, sunt convins că vor urma și alții.»

Da, iubirea spirituală se dăruiește tuturor sufletelor fără a aștepta nimic în schimb. Dar tu confunzi intenționat iubirea universală cu erosul. După ce te înamorezi de o persoană, tu abia aștepti să o părăsești, ca să poți iubi pe alta și pe alta și pe alta... Ce viață te așteaptă, măi, Casanova? De fluturi care zboară din floare în floare. Ți-așa să fie erosul iluminator? Să rupi iubirile ca petalele ofilite, să fii primul care „dă papucii”, să triumfezi cinic asupra sentimentelor sincere ale celuilalt, să-i calci sensibilitatea în picioare, să-i înșeli încrederea pe care a investit-o în tine? Deși am scăpat de gurul G., veninul tantric dâmbovițean face încă victime. Iar zombi-ul ăsta e una din seringile sale. Scrie, vorbește, dar nu înțelege ce grozăvii spune...

«Dacă există iubire, de ce mai e nevoie de căsătorie? Nu cumva căsătoria a fost inventată tocmai pentru că iubirea lipsește?»

Nu, băi acesta, e tocmai invers! Căsătoria impune responsabilitate. Iubirea adevărată nu e doar o pasiune fugară. Când se oficializează, impune onorabilitate în fața semenilor. Doi oameni se leagă să se respecte până la moarte. Chiar dacă sentimentele mai pot fluctua – căci *îndrăgostirea* este eminamente temporară! –, simțul prieteniei rămâne. Căsătoria este în primul rând un angajament de prietenie spirituală.

«„Te voi iubi doar pe tine”. De ce atâta zgârcenie? Și de ce îți smulg această promisiune? Pentru că nu sunt de acord să iubești și pe altcineva.

Resping ideea de a te angaja față de o altă persoană să o iubești toată viața. Sentimentele nu pot fi forțate. Și cei mai slabi studenți la psihologie înțeleg asta. »

Aviz amatorilor: dacă vreun student nu înțelege acest punct de vedere aberant, îl vei pica la examen! Din păcate, repetentul ești matale. La materia numită „bun-simț”.

Căsătoria e un legământ bazat pe țeluri și valori comune, nu pe sentimentalism siropos. Cuplurile longevive îți pot confirma asta. Dar tu nu ai discutat cu oameni ce au stat împreună zeci de ani, împărtășindu-și viața și destinul, evoluând împreună, bazându-se pe dorința de a nu-l face pe celălalt să sufere. Fără un angajament ferm, egoul îți poate face oricând figuri și te îndeamnă la „libertate”, adică libertinajul atât de laudat de tine...

«Mai este un motiv pentru care nu-mi place ideea de căsătorie. Ea conține ceva planificat. „Voi rămâne veșnic alături de tine. Te voi iubi până la moarte.” Aceasta nu este decât aroganță. Viața este prin excelență spontană, curgătoare, nouă.»

Măi, să fie! Deci căsnicia duce la moartea sufletului, după părerea ta, intrigantule! Tu le vorbești celor dezamăgiți din dragoste, celor înșelați în așteptări, celor nesatisfăcuți, frustraților și naivilor. Pe ei vrei tu să îi convingi să urmeze învățăturile tale. Dar ce poți tu învăța pe cineva? Din introducere ți-ai recunoscut incompetența:

«Iubirea este subiectul asupra căruia urmează să îmi dau cu părerea, într-o încercare probabil caraghioasă de a mă lămuri, în primul rând, pe mine însumi.»

Câtă viclenie! Face pe autoironic, mimând siguranța de sine, ca, de fapt, să arunce numai venin prin scrierile sale. N-ar fi fost mai bine ca să te lămurești mătăluță întâi și după aia să scrii?! Sau să nu mai scrii deloc, decât să ne umpli de otravă concupiscentă?! De altfel, tonul tău ironic arată că nu înțelegi deloc dimensiunea divină a iubirii și îți permiți să persiflezi subiectul iluminării spirituale. Se vede că nu ești iluminat, cum te pretinzi! Mai degrabă ești „luminat” de Lucifer!

«Îți propun să fii tolerant. Relația poate fi regenerată dacă partenera ta are o aventură. Nu s-a implicat emoțional, a experimentat plăcerea sexuală cu cineva.»

Habar nu ai de psihologia femeii, băi prăpăditule! Cu ce tupeu faci tu terapie de cuplu? De la iubirea universală ai ajuns acolo unde te interesează, la sexualitate. De ce ne-ai luat pe ocolite, „maestre”? De fapt, acesta e nivelul tău real de conștiință: sexul și iar sexul. Nicidecum nu te poți ridica pe nivelul imediat următor, al voinței și loialității – unde se află legământul căsătoriei. Și absolut deloc nu poți ajunge la următorul nivel, al iubirii adevărate – fie el prietenie sau dăruire necondiționată divină.

«De ce nu te-ai bucura? Ai prefera să aibă o aventură și să-ți ascundă asta? Ai nevoie de o minciună pentru a fi protejat emoțional?»

Curat ca-n Caragiale: „Trădare să fie, dar să știm și noi, încornorații!”

«Dacă ești atras de o relație extraconjugală, comunică-i partenerului tău actual. Împărtășește-i lumea ta interioară. Asta ar fi onestitatea.»

Da, partenerul tău ar fi bine să se lămurească ce imatur ești și să-ți dea un picior în fund, ca să te trezești! Tu confunzi aventurile onirice cu cele reale, asta-i problema ta!

Dacă deja a călcat strâmb, mai bine să nu se laude cu asta, ca să nu producă suferință! Acest lucru îl învață cei care greșesc în cuplu. Mai bine să tacă, să se căiască și să nu mai greșască. Nu să braveze cu infidelitatea lor. Nu să impună tuturor depravarea, preacurvia ca mod de trai firesc!

«Într-un cuplu consensual, un partener care experimentează în plan sexual cu o terță persoană riscă mai puțin să fie supus oprobiului social, necruțătoarei judecăți morale a cetățeanului, decât soțul sau soția care „a călcat strâmb”.»

Aha, deci concubinajul este ideal pentru a călca strâmb! Ai spus-o clar. De aceea îl preferi. Ca să poți greși în voie, fără reproșuri din partea nimănui: nici a partenerului, nici a societății. Păi vezi, poate tocmai de aia s-a inventat căsătoria! Ca omul să mai aibă niște rețineri, niște muștrări de conștiință, să nu fie ca animalul, supus capriciilor hormonale. Totuși, există și specii de animale total fidele în cuplu, până la moarte... Ai putea lua exemplul de la ele, dacă te-ai putea ridica la nivelul lor de gândire.

«Cineva vine și îmi spune: „Adrian, ești un tâmpit! Tu și cărțile tale. În viața mea n-am citit tâmpenii mai mari.” Poți spune orice despre mine. Poți crede că sunt un handicapat sau un geniu. Or să rămână cărțile mele, despre care nu se va ști niciodată dacă sunt aiureli sau nestemate spirituale.»

Grandomania nebunului! A scris mai multe cărți d-astea, vreo 20... Un proverb spune că „*dacă doi oameni îți spun că ești beat, te duci și te culci*”. Dar nu și el! Nu, el continuă cu aberațiile. „*Perseverare diabolicum*”...

Gata, mi-ajunge! Mai sunt câteva capitole, dar nu mai rabd să le citesc. „*Drumul spre iad e pavat cu intenții bune*”, se spune. Psihologul ăsta ne dă o mostră de luciferism manipulator: începe cu adevăruri înalt spirituale rostite de mari înțelepți și continuă cu minciuni și basme „terapeutice”. Oameni buni, fiți atenți la influența demonică! Fiți precauți și nu-i credeți pe fățarnici! Într-o mână țin prăjitura, iar în cealaltă, măciuca, să vă dea în moalele creierului...

Poate ați observat o diferență de ton și stil între frazele aparent „corecte, generoase, umaniste” ale autorului și răbufnirea mea polemică, bruftului verbală colorată. Era normal să adopt un stil pamfletar, văzând înșelăciunea drăcească, cacialmaua vorbelor mieroase. Să ne trezească discernământul dintre bine și rău, respingerea fermă a influențelor insidioase spre depravare, la care o minte instabilă – care crede orice citește – ar putea ceda. „*Mai degrabă să auzi certarea unui înțelept, decât să asculți cântecul unor nebuni.*” (Ecleziastul 7,5)

Dragi cititori, nu aș fi acordat atâta spațiu unei astfel de cărți jalnice («**suport de curs formativ**», auziți! de ce formare au parte bieții viitori psihoterapeuți căzuți pe mâna ăstuia!). Dar m-am gândit că sunt dator să trag măcar un semnal de alarmă despre ce anume informații

circulă prin librării, pe internet, prin viu grai, în conferințe – cele de față fiind promovate de un **psiholog cu drept de liberă-practică, pe deasupra și psihoterapeut formator, cadru universitar, doctorand!** Nu mă interesează cine este individul, absolut deloc, dar uite cum îi educă pe tinerii noștri! Și ne mai mirăm că majoritatea sunt debusolați și fără repere valorice! De încă un teoretician al dezmățului aveam nevoie, că-n rest le aveam pe toate! Este doar un exemplu din nenumăratele agresiuni contemporane împotriva instituției familiei și a tainei căsătoriei. Face parte dintr-o mai largă coaliție împotriva bunului simț și moralității, care cotopește lumea „civilizată” în numele „drepturilor omului”. Să fim cu băgare de seamă și cu verticalitate! **Doamne, Dumnezeule, ajută-ne să ne revenim din marasmul moral pe care îl trăim!**

11 ianuarie 2012

Viața de apoi. Cei dispăruți ne vorbesc despre lumea lor

Traducere și adaptare de Răzvan Petre după
„Afterlife Unveiled. What the Dead are Telling Us About Their World”,
de Lewis Stafford Betty

„Această carte include mărturii ale unor persoane decedate povestind despre circumstanțele în care trăiesc acum și despre modalitatea în care se deplasează dintr-o sferă în alta.” (John Hick, autor al *Death and Eternal Life*, proeminent filosof al religiei)

„După o analiză atentă a descrierilor venite prin mediumi credibili din surse spiritiste despre universul vieții de apoi, profesorul Betty enumeră 44 de caracteristici ale vieții de dincolo, marea majoritate a acestora fiind diferite de viziunile religiilor principale. Mesajul central al acestei cărți este că viața-de-apoi depinde de modul în care ne folosim liberul arbitru spre a evolua spiritual prin iubire și înțelepciune în viața-de-acum. (Boyce Batey, director al *Academy of Spirituality and Paranormal Studies*)

Din Introducere

Iată una dintre cele mai interesante forme de literatură de pe planetă, despre care cei mai mulți oameni educați nu știu nimic. Autorii principali sunt oameni despre care spunem că sunt „morți”. Colaboratorii lor sunt numiți „mediumi” sau „channels” și despre ei spunem că sunt „vii”.

Spiritele nu au corp fizic și nu pot vorbi sau scrie. De aceea apelează la mediumi.

Mediumii sunt oameni cu har, mai ales femei, care își pot goli mintea, oprind-o să gândească ori să simtă, încât un spirit îi poate folosi. Toți mediumii autentici sunt uimiți de ceea ce se manifestă prin ei. Deseori sunt puncte de vedere total diferite de ale lor. Deseori, informații pe care nu aveau cum să le știe dinainte. Acestea vin direct de la spiritele care ne povestesc despre lumea care înseamnă pentru ei „acasă”.

Credințele convenționale despre viața de după moarte sunt depășite, iar această carte le va aduce la zi. Materialismul și ateismul nihilist, o patologie actuală dintre cele mai deprimante, este contrazis la fiecare pas de către prietenii noștri, spiritele.

În primul capitol facem cunoștință cu unul dintre cei mai mari mediumi, pastorul englez William Stainton Moses. Deși nu era în transă, n-avea habar ce scria. El explică: „*Mă obișnuisem să îmi ocup mintea cu altceva în timp ce scrierea se desfășura automat. Eram chiar capabil să citesc o carte dificilă (ținută în mâna stângă), care îmi solicita o gândire atentă, în timp ce mesajul era scris (de mâna dreaptă) fără întreruperi, fără greșeli, adesea cu vigoare și frumusețe stilistică.*”

Mediumul irlandez Geraldine Cummins, subiectul capitolului patru, a produs în cariera ei circa 50 de personalități, scrieri de mână și stiluri literare diferite, multe potrivitându-se persoanelor decedate recunoscute de rude. Aflată în transă ușoară, scria cu repeziciune fără să-și dea seama ce producea mâna ei.

Există multe nivele și sfere ale lumii de dincolo, iar spiritele comunicante nu trăiesc pe același nivel, în plus având experiențe de viață și amintiri diferite. De aceea apar și diferențe între relatările spiritelor.

Există însă și dubii despre autenticitatea comunicărilor spiritiste. Chiar dacă un medium ia legătura cu un spirit, nu avem nicio garanție că va transmite un mesaj corect. De fapt, multe spirite se plâng *chiar prin mediumii lor* că înclinațiile și preferințele personale ale mediumului perturbă comunicarea exactă, precum un virus în computer.

Totuși, nu sunt șanse ca unii sau toți mediumii prezentați în această carte să fi produs fraude în mod conștient. Dar există o șansă minusculă ca toate cele 7 mărturii de aici să fi fost fabricate neintenționat de imaginația lor subconștientă. Știm cu toții ce povești elaborate spun pacienții când sunt regresați hipnotic!...

În ciuda tuturor pericolelor de contaminare cu gândurile mediumului, sunt sigur că mesajul nu este, în general, modificat fundamental. Ce veți citi în această carte sunt absolut convins că în marea majoritate sunt lucruri venite corect din Partea Cealaltă; cu alte cuvinte, sunt **revelații autentice**.

Aceste mărturii sunt de folos întregii societăți. Ele afirmă clar că ceea ce vom trăi după moarte depinde de alegerile din viața prezentă. Subliniază importanța iertării reciproce. Că faima sau banii nu mai contează în lumea de apoi. Pun accent pe creșterea spirituală și fericirea ce o însoțește dacă trecem peste dificultățile vieții cu grație și demnitate. Există o relație directă între trăirea virtuoasă în această lume (**smerenie, amabilitate, cinste, curaj, iertare, autocontrol, dedicare unui scop, autosacrificiu**) și fericirea din următoarea.

Aștept ziua când literatura mediumistică autentică va deveni mai larg răspândită și respectată. Părțile mai bune ale scripturilor lumii

merită să rămână, dar cele mai proaste provoacă conflicte și nenorocire în lume. Mai mult, niciuna nu dezvăluie ce ne așteaptă cu adevărat când murim. Din tot ce dispunem pe planetă, mediumii autentici sunt, probabil, cei mai apropiați de Cuvântul lui Dumnezeu.

Viața de apoi se află lângă noi și nu există motive pentru care să ne rămână inaccesibilă la nesfârșit.

15 august 2015

MARIA ÎNTREABĂ, SPIRITELE RĂSPUND

Cu bucurie, am găsit pe internet un medium spiritist profesionist, o doamnă româncă ce trăiește în Anglia. Având studii și preocupări în hipnoza clinică și cu scop spiritual, a publicat gratuit o carte în pagina sa de web despre HIPNOZĂ⁵⁷. Interesul meu merge însă mai mult către **SPIRITISM**, așa cum este practicat și descris în pagina domniei sale⁵⁸.

Doamna **MARIA COCIȘ-BEECH** este un medium lucid, adică contactează spiritele doar mental, nu le încorporează. Mai mult, reușește ca, în semi-transă fiind, să-și păstreze luciditatea pentru a reproduce cuvintele spiritului, a analiza critic mesajul și a monitoriza permanent contactul, deschizând și închizând la dorință canalul telepatic. Dânsa este atât medium claudicativ (vorbește cu spiritele), cât și clarvăzător (le vede luminozitatea, deci știe câtă încredere să aibă în spusele lor).

Afirmațiile domniei sale dovedesc o cunoaștere practică a domeniului și o încredere nelimitată în puterea omului de a stăpâni comunicarea cu lumea spiritelor, ca și în foloasele sufletești ale acesteia. Să ne contaminăm cu atitudinea pozitivă și încrezătoare în practica spiritistă ale doamnei Maria! Domnia sa a pus la dispoziția celor interesați și o metodă personală de intrare în transă, bazată pe autohipnoză, prin care oricine poate să intre în contact cu spiritele dorite. Puteți citi aici niște sfaturi folositoare despre **transa mediumnică autoindusă**⁵⁹.

Toate aceste idei alese se pot constitui în adevărate **lecții de spiritism**, cu tot alaiul de principii sănătoase ce îl însoțește.

COMUNICĂRI CU SPIRITELE PE TEME UNIVERSALE

În site-ul său, citim că Doamna Maria Cociș-Beech are o mică dispută epistolară cu un cititor cărcotaș, care se încheie într-un mod constructiv și folositor pentru noi. Dânsa se angajează să pună spiritelor întrebările filosofice dintr-o lungă listă propusă de cititorul respectiv.

⁵⁷ <http://www.carte.prohypnosis.co.uk/>

⁵⁸ <http://www.spiritism.prohypnosis.co.uk/>

⁵⁹ <http://www.spiritism.prohypnosis.co.uk/contacteaza-spirit.html>

Mediumul aruncă întrebările în eter, așteptând ca vreun spirit disponibil să răspundă. Cât de relevante sunt răspunsurile, evaluați singuri. Trebuie să ținem cont că spiritele au propriile păreri și mod de exprimare, conform rangului și nivelului lor evolutiv, așa că nu trebuie să dogmatizăm mesajele lor. Comentariile doamnei Maria sunt mereu la obiect, logice și simpatice.

Iată **înregistrările audio ale comunicărilor spiritiste**⁶⁰...

Ascultând înregistrările, este evident ca vocea domniei sale reproduce un dialog între două inteligențe, uneori în contradictoriu. Nu este rodul imaginației și nici o prefăcătorie. Este încă o dovadă că **mediumnitatea este un fenomen real** de comunicare cu spirite invizibile.

Interpretări generale

Nu orice medium are ca misiune sau se bucură de sprijinul Entităților de cel mai înalt nivel pentru a aduce lumină în subiectele filosofice. Ar fi foarte educativ să apelăm la cărțile care oferă aceste răspunsuri detaliate, cum sunt cărțile scrise de Allan Kardec, Scarlat Demetrescu, dar și altele mai recente, pe care vi le-am recomandat de-a lungul timpului, în mod special **comunicările primite de mediumul Nina Petre** și publicate de noi.

În ultimul timp, sunt populari tot felul de *channels*, mediumi occidentali mai ales, care par a mijloci cuvântul unor Entități importante. Adevărul este că NU toate acele Entități sunt 100% de încredere. Totuși, cum spunea doamna Maria, dacă adepții acelui medium sunt fericiți cu ce primesc, nu trebuie să-i judecăm.

Ar fi bine, totuși, să luăm exemplul de la domnia sa și să manifestăm simț critic chiar și atunci când „vorbit cu Dumnezeu”, dacă avem acest dar. Căci s-ar putea ca spiritele care ne vorbesc să nu fie nici „Dumnezeu”, nici prea evaluate și nici măcar serioase. Avem dreptul și chiar obligația de a gândi cu propriul creier și să alegem pe cine credem și pe cine nu. Sau să ținem cont de toate informațiile, să le combinăm și să ne făurim propria filosofie spirituală.

⁶⁰ <http://www.spiritism.prohypnosis.co.uk/index.html>

TRANSCRIEREA COMUNICĂRILOR SPIRITISTE

M-am simțit împins să transcriu ÎN PREMIERĂ aceste sesiuni de comunicări, din respect pentru o muncă spirituală aproape necunoscută. Efortul meu nu contează față de truda unui medium care consumă enorm de multă energie psihică la contactul cu lumea spiritelor. Lucrul acesta este rareori înțeles și apreciat cum se cuvine.

N-am știut de la început ce se ascunde în mesajele audio, dar mi-am dat seama că, doar ascultându-le, durând prea mult, va fi dificil să cuprind informațiile importante. Oricum, dialogurile nu sunt plictisitoare, în ciuda temelor savante abordate... Am schimbat cât mai puțin forma comunicării orale, dar pe alocuri am așezat cuvintele în altă ordine, pentru o mai mare claritate. Lectură folositoare!

Răzvan-Alexandru Petre,
9 mai 2017

SESIUNI ȘI TEME

1

Data: 9 martie 2013; *Întrebările:* 1 – 2; *Entitatea:* Ande; *Durata:* 65 min;
Idei: Spiritele fac legătura dintre Energie și materie. Evoluția treptată a omului ajută la Expansiunea universului, de aceea nicio creație nu este la origine completă, ci doar perfectibilă. Spațiul are 9 dimensiuni. Pentru contactarea spiritelor e necesară răbdarea și lipsa de îndoială.

Entitatea ANDE (întrebările 1 - 2)

Este 9 martie 2013 și fac o citire dintr-o serie lungă de citiri. Unul dintre cunoștințele mele – de fapt nu e cunoștință, e client; și de fapt nu e client, că n-a plătit niciodată nimic – a făcut o baterie de întrebări. El este foarte circumspect despre spiritualitate. Are întrebări existențialiste, deterministe, a scris aceste întrebări și eu am promis că o să-i răspund când pot. Și acum am să pun **prima întrebare: Cum a fost creat Pământul, de către cine și în ce perioadă de timp? Câte entități spirituale au luat parte la acest proces, pe ce perioadă de timp s-a derulat și acum câți ani umani a fost creat?**

Întrebarea tot nu este perfect clară, dar cred că este suficientă pentru o bază de discuție. Și acum eu am să intru în transă. Sunt foarte obosită,

sunt singură acasă. Am avut musafiri, dar au plecat cu toții, ca și fata mea, și s-ar putea ca să auziți în înregistrare câinii. N-am ce să fac, sunt aici, se învârt în jurul meu...

Am să rog să vină un ghid spiritual care poate să-mi răspundă la toate întrebările puse de către Alexandru. Nu este numele lui real, dar așa îl voi publica, ca Alexandru. Deci să vină cineva care poate să-mi răspundă la prima întrebare!

Și vin trei forme de lumină. De obicei, când cer să vină cineva, îmi vine o persoană cu format uman pe care pot să-l descriu, dar acum îmi vin trei entități, din care cea din stânga este foarte luminoasă, lumină albă, cea din mijloc este de culoare mai întunecată, gri mai închis, și cea din dreapta e într-un gri mai deschis. Deci le percep ca entități de lumină. Și am să le întreb:

Dumneavoastră sunteți cei care vreți și știți și puteți să răspundeți la întrebările pe care le am scrise în computer?

Entitatea de lumină albă, care se manifestă ca o imagine diafană de femeie, îmi spune că *Da, noi suntem cei care îți vor răspunde*. Să știți că eu vreau să intru cât mai adânc în transă, adică să nu intervin, dacă se poate, cu mintea conștientă deloc. Este foarte dificil acest lucru pentru că am de dus un dialog, deci trebuie să-mi păstrez o parte conștientă.

Întâi am să vă întreb pe dumneavoastră cum să vă numesc. Și răspunde: ANDE (?) Dă din cap că da, „*Ande*”. Pot să vă întreb care este relația între mine și dumneavoastră?

Și dansa spune așa, entitatea: *Sunt un fel de ghid spiritual, să-i spunem așa, dar nu numai pentru tine. Deci nu-ți răspund numai ție*.

Ande, vă mulțumesc foarte mult că ați venit. Întrebarea întâi este despre planeta Pământ. În primul rând, dacă putem să o măsurăm în ani umani. Acum cât timp a fost formată, cât timp a durat formarea și dacă au fost entități spirituale care au participat și au generat acest proces? Înțelegeți întrebarea, Ande?

Și dansa da din cap și spune așa: *Dacă am putea să măsurăm în unități de timp, ar fi aproximativ 6 bilioane de ani tereștri (?)* Și dansa spune așa: *Aproximativul e datorită faptului că lungimea unui an terestru nu a fost întotdeauna aceeași. Diferența numărului de zile față de cât măsoară acum un an terestru*.

Puteți să-mi spuneți ce fel de proces a fost? A fost acel Big Bang sau...?

Și dansa spune: *A fost un proces similar cu Big Bang-ul. Îmi este puțin mai greu să-ți explic. Este relația dintre lumină și materie*. Mă

corectează: *dintre energie și materie*. Spune: *aproape ca în teoria relativității*.

Ce înțelegeți prin asta?

Formarea s-a datorat unor schimbări în energie.

Înțeleg bine, Ande?

Corect. Dar să nu crezi că aceasta s-a întâmplat numai acum 6 bilioane de ani. Este un proces care este continuu și se derulează de multă vreme și se va derula în continuare încă multă vreme. Și este datorat schimbărilor din raportul dintre materie și Energie.

Înțeleg bine, Ande?

Corect. Deci să presupunem că la început a fost doar o formă de Energie. Energie universală și totală. Și în acea formă de Energie s-au produs perturbări. Și în urma acelor perturbări, o parte din Energie s-a transformat în energie cu materie. Este foarte diferită de Energia de bază. Și spune: foarte diferită ca structură fizică. Este ceva care este mai complicat.

Înțeleg bine, Ande?

Da. Este mai complexă, pentru că voi sunteți pe un plan tridimensional, iar ceea ce se întâmplă cu energia este la un nivel de 8.

Înțeleg bine, 8 sau 9, Ande? Și ea scrie cu lumină numărul NOUĂ.

Deci este un plan cu 9 dimensiuni. Și din acest plan cu 9 dimensiuni, spune ea, s-au întâmplat anumite perturbări, nu neapărat negative, care au dus la apariția a ceea ce tu percepi acum ca un plan tridimensional. Este un pic mai dificil de explicat, spune Ande, pentru că tu percepi doar planul acesta tridimensional, dar, în același spațiu și timp cum îl percepeți voi există și un plan unidimensional, un plan bidimensional și toate celelalte până la 9. Toate există în același timp și spațiu, în același moment. Și râde, spune ea: Este mai complex, fiindcă nu există numai timp și spațiu. Deci acuma, în ceea ce tu percepi că este planul cu trei dimensiuni, există și alte ființe.

Înțeleg bine?

Putem să le numim așa. Alte entități conștiente, care percep în plan unidimensional, bidimensional și așa mai departe. Deci existați și existăm toți în același moment.

Bine. Nu înțeleg, dar nu-i menirea mea să înțeleg. Pot să te întreb, Ande, dacă ne referim la planeta Pământ, cea tridimensională, ea s-a format printr-o transformare a unei părți de energie în materie. Înțeleg bine?

Da, este ceea ce percepeți voi tridimensional acum.

Bun. Cât timp a durat până s-a format?

Și ea spune: *Transformarea a fost instantanee. Iar întrebarea ta nu este completă, pentru că nu înțeleg ce mă întrebi. Cât a durat până a căpătat forma actuală Pământul, așa cum este acum, sau la ce te referi?*

O să mă refer, de exemplu, până când au apărut primele forme de viață.

Și ea spune așa: *Pe actualul Pământ, ca să fim foarte clari, au existat din momentul formării forme de viață. Nu așa cum le percepi tu sau cum le-ai înțelege tu ca forme de viață, ca de exemplu, bacterii, animale, oameni, plante. Nu. Când mă refer la forme de viață, mă refer la **unități conștiente**. Asta este cuvântul cu care pot să le descriu cel mai bine.*

Dar Pământul a fost o perioadă foarte fierbinte, magmă... atunci cum au putut să trăiască entități pe el?

Întrebarea ta este confuză pentru faptul că tu nu îmi definești la ce fel de forme de viață te referi. Pe Pământ, din momentul formării, au fost unități conștiente. Și asta se întâmplă și acum peste tot. Inclusiv în universul vostru, care este în plină dezvoltare.

Poți să-mi dai, Ande, diferența dintre noi, oamenii, și aceste entități conștiente?

*În primul rând, **nu sunt unități individuale**. Sunt unități informaționale.*

Adică cum? Eu când spun că e o unitate mă refer la cineva sau la un grup, dar să fie individual.

Nu. Deci nu este așa cum tu percepi cu egoul tău, că tu ești unică. Nu, sunt unități conștiente.

Ce înseamnă acel „conștient”?

Conștient înseamnă că ele evoluează, că ele se schimbă.

Bun, și aceste unități conștiente interacționează cu noi?

Nu. Nu au cum să interacționeze cu voi, pentru că aceste unități conștiente sunt pură informație.

Înțeleg bine, Ande?

Și ea spune că *Da. Este o informație care nu are materie.*

Bun, deci nu este materială și din cauza aceasta nu poate interacționa cu noi.

Nu din cauza asta, că nu este materială. Ci fiindcă scopul lor și ceea ce fac ele este complet diferit de ceea ce faceți voi, de ceea ce percepeți voi, de sensul pe care îl aveți voi în viață. Sunt complet diferite.

Bun. Și aceste unități nu au interacționat niciodată cu oamenii sau cu planeta sau cu evoluția noastră?

În primul rând, aceste unități conștiente nu sunt dependente de spațiu și timp. Pentru ele nu există spațiu și timp.

Deci să spunem că ele sunt, într-un fel, eterne.

Poți să le numești așa, că sunt eterne.

Și unitățile astea conștiente ce fac, care este rolul lor?

Fac parte din structura planetei Pământ. Generează informația în structura planetei Pământ.

Bun, dar dacă o generează, atunci cum poți să spui că nu a interacționat cu noi?

Pentru că lucrează complet pe alt plan.

Bine, iarăși n-am înțeles nimic, dar nu-i nimica, o luăm așa, cu pași înceți. Apariția oamenilor pe planetă, dacă ne-am lua după teoria darwinistă, a fost datorită unei evoluții a speciilor?

Ande râde: *Teoria voastră evoluționistă nu are bază. A luat anumite elemente care, într-adevăr, spune ea, vă diferențiază în cadrul aceleiași specii, dar nu înseamnă că vă transformă dintr-o specie în alta.*

Bun. Dar atunci spune-mi cum au apărut animalele și plantele pe Pământ în forma pe care o știm noi?

Întâi au apărut plantele pe Pământ. Dar nici ele sub forma asta de acum.

Poți să-mi dai o imagine cum arăta Pământul la început, ca să văd dacă o pot descrie? Și-mi arată un ceva care... nu percep planeta cu forma pe care o are acum.

Spune că *Planeta, la început, a fost un loc gol.* O, Doamne!

Bun, cred că ne-am îndepărtat prea mult și nu înțeleg, nu putem comunica cu nivelul de percepere pe care îl am eu. Haide s-o luăm altfel. O, Alexandru, aș fi avut nevoie să fii tu aicea! Deci cum au apărut oamenii pe Pământ? Știi că **întrebarea a doua se referă la Adam: așa a fost el creat prima dată sau este numai o reprezentare simbolică și au fost mai mulți creați?**

Și ea din nou râde. Spune: *Adam, deși n-a fost numit așa, a fost, într-adevăr, un prototip.*

Înțeleg bine?

Da.

Deci nu ne tragem din evoluția maimuțelor?

Nu. Aici au intervenit acele unități conștiente.

Păi, n-ai spus că n-au intrat, că nu interacționează cu noi?

Nu, ele nu au interacționat direct. Dar pentru evoluția Pământului, ele au avut nevoie să existe cineva similar cu oamenii care există astăzi. Și într-adevăr, s-a intervenit din exterior și s-a format acel Adam.

Când spui „din exterior”, ce înțelegi? Din exteriorul planetei?

Nu așa cum îți imaginezi tu. Deci nu că a venit unul de pe altă planetă și v-a ajutat pe voi să progresați. Și spune: Nu este așa. Totul are o logică. Și apariția voastră pe Pământ a fost o necesitate.

Poți să-mi dai aici mai multe detalii, că deja intrăm în zona în care poate putem explica. De ce spui că este o necesitate? Am fost o necesitate pentru cine?

Într-un fel, am putea să-l denumim, spune Ande, ca Dumnezeu.

Înțeleg bine?

Da, numai că este foarte departe de noțiunea de Dumnezeu pe care o aveți voi, pe care v-o dă religia. Am putea spune că Dumnezeu este un fel de Unitate informațională, un fel de Necesitate.

Bun, dar necesitatea cui?

Necesitatea Energiei.

Nu înțeleg.

Necesitatea de a se face și a se păstra o legătură directă și conștientă între Energie și materie.

Înțeleg bine?

Aproape. Deci o unitate informațională, dacă înțeleg bine, să-i spunem Dumnezeu, a avut nevoie ca să existe o legătură între materie și Energie.

Pot să te întreb, dacă nu am fi apărut noi sau nu am fi fost făcuți, ce s-ar fi întâmplat?

S-ar fi putut întâmpla o catastrofă.

Înțeleg bine?

*Aproape. Catastrofă, nu în sensul pe care tu îl percepi, că totul va dispăre. Nu. Dar ar fi apărut o ruptură între materie și Sursa de bază, acea Energie informațională de unde a apărut materia. Și pentru asta, a trebuit ca să fie creat omul. Ca să se pună în el o legătură între acea Sursă de energie și corpul fizic, materia. Adică să existe **unități** care le au, vizibil și conștient, în prezent pe amândouă.*

Deci noi, practic, suntem o dualitate, noi ca oameni.

Într-un fel, da. Sunteți.

Bun, partea aceea spirituală căruia îi spunem „suflet” este partea aceea de Energie la care tu te referi?

Aproape acea parte de Energie. Pentru că partea de energie care face legătura cu materia este diferită de Sursa de energie. Dar derivă

mai direct și mai aproape din Sursa de Energie și face legătura dintre Energie și materie.

Bun. Și atunci cum rămâne cu ceea ce avem noi în Biblie, că Adam a fost primul om făcut de Dumnezeu...?

Dumnezeu nu are imaginea pe care o aveți voi despre El. El este Energia primară din care a apărut universul material așa cum îl percepeți voi, și ea spune, printre altele, pentru că sunt nivele și lucruri diferite.

Și acel Dumnezeu de ce a trebuit să ne facă?

Pentru ca să se poată păstra un raport, un control asupra materiei. Și spune: Ți-am explicat la început că raportul dintre materie și Energie nu este constant, sau o dată și definitiv, ci este schimbător, un raport continuu. Și ca să poată să fie controlată materia, a fost nevoie să se facă o infuzie de unități de energie care pot să fie legate de materie, unități diferite de Sursa primară, dar care pot să țină un raport optim al Energiei și materiei.

(N.tr. - aici, raport = legătură, conexiune)

Un pic cam complicat.

Nu-ți face nicio problemă, încetul cu încetul o să-i dăm de capătul răspunsului.

Bun, atunci Adam și Eva, primii oameni pe Pământ...

El a fost doar un prototip și, când s-a constatat că funcționează, au fost simultan făcuți mai mulți oameni.

Poți să-mi spui cum a fost asta? Dă-mi un număr. Dacă Adam a fost primul om, câți oameni au fost făcuți simultan?

Și ea îmi dă un număr: **375000**. Înțeleg bine? Că numărul îl văd scris. Și ea râde. Aproximativ?

Da, spune.

Bine. De ce nu au fost, de exemplu, 500000?

Asta a fost considerată o cantitate optimă pentru stabilirea raportului.

Bun, dar din 375000, acuma noi suntem aproape 7 miliarde. Ce s-a schimbat sau de ce suntem așa de mulți acuma, are o logică, vreun scop sau a fost ceva ce, pur și simplu, s-a întâmplat?

Are logică, pentru că totul este în expansiune. La fel cum o să vină un moment când totul se va sfârși și vă veți întoarce complet la forma de Energie. Dar mai este multă vreme până atunci. Și râde: miliarde și miliarde de ani. Până atunci, deocamdată ne extindem.

N-am priceput nimic. Dar, presupunând că au fost făcuți 375000 de oameni, acum câte mii de ani au fost făcuți, dacă poți să-mi dai o dată?

Acum câte mii de ani au fost creați acești 375000 oameni și de ce în Biblie nu ni s-a spus acest lucru?

Și îmi spune așa: *Biblia este o interpretare foarte vagă a realității.*

Bun, dar de ce nu ne-ați făcut cu o capacitate intelectuală prin care să știm totul? Cum, de exemplu, știm acum, când am evoluat.

Asta ar fi oprit expansiunea. Dacă noi am fi dat „pe repede înainte” și am fi programat să aveți capacitatea intelectuală pe care o aveți acum, spune ea, atunci nu s-ar fi produs expansiunea, s-ar fi rupt ceva în raportul dintre Energie și materie. Pentru că – tu percepi în spațiu și timp – există o anumită direcție de urmat și o cantitate care trebuie să se dezvolte normal.

S-a intervenit cumva în dezvoltarea noastră după ce s-au făcut cei 375000 de oameni? Cumva în genele noastre sau în structura noastră sau în raportul nostru dintre energie și materie, ca să ni se dea o anumită direcție?

Întrebarea este bună, dar nu, nu s-a intervenit, pentru că nu a fost necesar. Ține minte că tu vorbești despre spațiu și timp și ești limitată la spațiu și timp. Pentru noi, aceste noțiuni nu există.

Bun. Dar dacă o iei din perspectiva mea, în ce an înaintea erei noastre au fost făcuți ăia 375000 de oameni? Te rog frumos să mi-l dai ca număr scris! Și-mi dă: **13700**. Deci tu spui că în anul 13700 î.e.n. au fost făcuți așa, masiv, 375000 de umanoizi cu capacitatea de a învăța?

Corect.

Și unde au fost făcuți ăștia, unde au fost puși oamenii pe planetă, pe continente, pe spații diferite?

Și ea spune așa: *Suprafața era foarte diferită de ce este acum, dar nu atât de diferită pe cum crezi. Au fost făcuți de bază în Eurasia.*

Deci pe cele 2 continente, Europa și Asia?

Și spune că *Da.*

Deci nu au fost în Africa, așa cum considerăm noi, că întâi au apărut în Africa?

Au fost și în Africa. Dar de bază au fost în Europa și Asia.

Bun, și cum ne-au făcut? Au bătut din palme și ne-au făcut oameni? Nu înțeleg procesul ăsta de făcut 375000 de oameni, dintr-o dată, așa?!

Și ea râde: *Așa au fost făcuți, 375000 dintr-o dată, acesta fiind numărul optim pentru dezvoltare.*

Bun, și erau similari cu noi ca și conformație fizică?

Erau ceva mai înalți și mai bine făcuți decât voi acum. Într-un fel, voi ați regresat ca înălțime. Asta a fost un fel de, ai putea s-o numești, o greșeală. Pentru că oamenii erau mai înalți.

Cam cât măsurau în sistemul metric?

Erau înalți cam de 3 metri.

Deci ăia 375000 erau și femei, și bărbați.

Da, era necesar pentru reproducție.

Ați fi putut să-i faceți să fie numai de un singur sex și să se reproducă altfel?

Ar fi fost posibil să fie și așa, dar diversitatea de care avem nevoie trebuia să fie obținută din 2 unități de oameni. Era nevoie pentru dezvoltare și diversificare, pentru că, altfel, nu ar fi fost decât copiile celor 375000 de oameni originali.

Bun. Deci i-ați făcut și au apărut așa, peste noapte, pe Pământ 375000 de oameni. Ce fel de nivel de intelect aveau?

Nu este comparabil cu ceea ce aveți voi acum, poate mai degrabă similar cu cel al animalelor. Doar că ei aveau capacitatea de a învăța. Și în fiecare din aceste unități a fost introdus un, ce numiți voi, SPIRIT.

Întotdeauna am avut o nedumerire cu corpul uman și Spiritul care vine să locuiască în corpul uman și îl dirijează. Și dacă mă refer la filmele astea științifico-fantastice, ar însemna că noi suntem o specie în care partea spirituală ocupă și coabitează cu un corp fizic.

Și spune: *Da. Ce e rău cu asta?*

Păi, mi se pare că nu este frumos sau etic să mă duc să iau un corp fizic pe care să-l folosesc așa după cum îmi place mie, ca spirit, fără măcar să întreb corpul ăla „vrei să mă primești sau nu vrei să mă primești?”. Ca în filmul ăla cu entitățile, „Stargate”, e ca și cum aș fi acel Goa’uld.

Într-un fel. Dar tu nu ții cont că acel corp fizic nu poate să existe fără acea particulă spirituală. În momentul când nu mai există spiritul în el, ce se întâmplă? Corpul moare, dispare, se transformă în materie, în țărână. Deci, practic, corpul acela are sens și funcționează numai atâta timp cât există acea parte spirituală în el. În momentul când partea spirituală a plecat, pentru că partea spirituală face parte din ceva care nu are noțiunea de spațiu și timp, atunci materia dispare. Acesta este raportul între materie și Energie care trebuie păstrat. Și aceasta era rolul vostru.

Pot să te întreb dacă ați mai făcut în univers ființe asemănătoare cu noi, ca să puteți menține balanța între Energie și materie, ați făcut ființe în care ați pus particule de energie așa cum le percepem noi?

Sunt. Sunt o multitudine și asta, pentru păstrarea balanței.

Ce s-ar întâmpla dacă n-ar exista aceste unități, cum suntem noi oamenii, care avem parte de materie și parte spirituală?

Atunci materia ar fi în afara controlului. Și nu s-ar păstra raportul între Energie și materie. Nu s-ar păstra balansul între Energie și materie.

Pot să te întreb dacă materia este tridimensională?

Materia pe care tu o percepi este tridimensională. Energia pe care o ai tu are 9 dimensiuni.

Stai un pic, că asta-i foarte important! Deci în partea mea corporală am 3 direcții, 3D și percep totul tridimensional...

Partea de energie din tine, îmi spune Ande, când părăsește corpul, trece la 9 dimensiuni. Să-i spunem, spune ea, nivelul 9. Deci nu mai este temporală, nu mai este legată de spațiu și trece la nivelul 9.

O, Doamne! Bun. Pot să te întreb – că acum mai am un pic și aproape adorm – tu, ca spirit care mă ghidezi acum, în câte dimensiuni ești tu?

Și ea spune așa: *Acum, când sunt cu tine, trăiesc în 8 dimensiuni. Mi-am pierdut o dimensiune, pentru că vorbesc cu tine. Dacă nu aș comunica cu tine, deci nu aș interacționa cu materia și aș fi pură Energie, aș fi pe planul 9.*

Tu, Ande, ai fost vreodată într-un corp fizic așa cum sunt eu?

Da, am fost, dar numai de 2 ori. Dacă aș măsura după cum spui.

De ce ai fost numai de 2 ori și nu de mai multe ori?

Și râde: *Nu a fost nevoie, nu a fost necesar. Dar am fost în alte spații. Am fost mai mult în zonele cu 5 dimensiuni.*

O să revenim cu întrebările astea la planurile astea și la dimensiuni altă dată. Deci de ce pot eu să comunic cu tine, ca entitate?

Ea râde și spune: *Pentru simplul motiv că ai întrebat.*

Deci asta ar putea s-o facă oricine?

Da, aproape oricine. Ușurința cu care comunică cu o entitate ca mine depinde de mai multe lucruri.

De ce depinde? Ce ușurează o astfel de comunicare?

Cea mai importantă este intenția – că tu ai intenția și vrei să mă cauți, că tu intenționezi să mă cauți.

Deci oricine care ar avea intenția să vorbească cu cineva de pe alte planuri, poate?

Poate, este posibil, în teorie, pentru oricine. Practic, pentru unele persoane este un pic mai greu, pentru că, dacă nu crezi în existența formelor de energie cu care vrei să comunică și dacă nu ai intenția de a le contacta, nu ai cum să le contactezi. Foarte rar contactezi prin accident. De cele mai multe ori – în 99,(9)% din cazuri – se întâmplă atunci când ai intenția să vorbești cu cineva.

În afară de acea intenție, ce mai trebuie să existe ca să poți să comunici? Este foarte interesant că oricine ar putea să stea, când se odihnește, și să vorbească cu un spirit...

Și ea râde: *Nu toți pot să facă asta, pentru că unii care o fac sunt considerați nebuni.*

În ce sens?

O persoană care, din punctul tău de vedere, este nebună, are halucinații. Așa le-ai descrie tu. Dar, de fapt, ea poate să fie în contact cu lumea spirituală permanent. Deci nu este numai o dereglare a creierului, așa cum îi spunei voi.

Deci nu trebuie să ai o dereglare a creierului ca să fii în contact permanent.

În anumite situații, există o deficiență a corpului material care face ca spiritul din interiorul corpului să fie în contact mai mult decât ar fi trebuit cu lumea spiritelor.

Mă refer la un om pe care noi îl clasificăm ca „normal”. Ce-i mai trebuie, în afară de intenție, ca să poată să comunice cu voi?

Răbdare. Îți trebuie răbdare, pentru că lucrurile nu vin așa cum ai bate din palme: „Acuma eu vreau să vorbesc cu un spirit și de ce nu vine spiritul să vorbească cu mine?!”. Pentru că, în acel moment, de fapt tu negi intenția. Că intenția ta originală a fost să vorbești cu spiritul, dar când spui „de ce nu vine și nu știu cum să fac”, tu în acel moment, de fapt, negi intenția de a vorbi cu spiritul și atunci, normal că nu funcționează. Cel mai bine este să te lași în interiorul tău și să spui că „Am intenția să vorbesc cu spiritele” și poți să spui și pentru ce. Dar să păstrezi această hotărâre și să ai răbdare ca să găsești singur sistemul cel mai bun de comunicare cu lumea spiritelor.

Și ea spune: *Sunt foarte vaste posibilitățile de a contacta lumea spiritelor. Aproape că sunt unice pentru fiecare, ca experiență, ca mod de contactare. Atâta vreme cât păstrezi în interiorul tău intenția de a comunica cu spiritele și ai răbdare ca să faci acea comunicare, este suficient pentru a obține ceea ce vrei, adică să poți să găsești calea ta, care poate să fie diferită de a altuia. Felul în care comunicați cu spiritele poate să fie unic pentru fiecare. În momentul în care tu ai să comunici (se referă la alte persoane care vor să comunice), ai să știi în interiorul tău, partea aceea de spirit din tine: „Asta este! acum tu comunici cu un spirit, poți să pui întrebări unui spirit și să primești răspunsuri”.*

Pot să te întreb, în vis, noi când visăm ce facem, contactăm sau suntem influențați de lumea spiritelor sau este doar un proces de

defulare, de odihnă a corpului, când își defulează problemele din timpul zilei?

Amândouă sunt valide. Poate să fie și o formă de defulare a stării emoționale pe care o ai în cursul zilei, a stării de stres. Dar la fel de valid ca faptul că în timpul somnului este momentul în care tot organismul se regenerează este și faptul că partea ta care nu doarme și care nu are nevoie de odihnă poate să plece și să facă aproape ce vrea.

Adică, ce înseamnă asta?

De exemplu, poate să plece să se întâlnească cu alte spirite. Poate să plece și pe alte planete. Poate să plece în alte locuri. Pentru că, în acel moment când corpul se odihnește, o parte din spirit nu mai este legată de spațiul tridimensional. Și atunci, poate să plece și să facă tot ce vrea în alte spații.

Așa aș mai putea să continui o noapte întreagă, dar o să ne focusăm mai bine pe întrebările așa cum sunt puse, ca să avem un pic de ordine și logică. Pot să întreb, Ande, celelalte două entități care au venit împreună cu tine, de culoare un gri mai închis și un gri mai deschis, ce sunt și de ce au venit cu tine?

Sunt entități care au să te călăuzească și ele și au să-ți dea și ele răspunsuri la întrebările pe care le ai de pus. Deocamdată astăzi, ea râde, a fost ziua mea.

Pot să te întreb, în timp ce vorbești cu mine, vorbești și cu alte persoane, persoane fizice, cu spiritele din persoanele fizice?

Și spune: *Da.*

Poți să-mi spui, în acest moment, cu câte persoane fizice vorbești?

Ea râde și spune: *Este foarte dificil, pentru că tu raportezi totul la timp și spațiu, pe când eu nu am timp și spațiu, deci nu pot să-ți dau un răspuns, fiindcă nu ar avea logică.*

În orice caz, îmi dă 3125. Ce înseamnă asta, Ande?

Eu sunt conectată acum cu 3125 de entități diferite, cu care comunic în acest moment. Dar ține minte că nu sunt legate de timp și spațiu cum ești tu.

Bine, oricum e prea complicat pentru capul meu la ora asta. Îți mulțumesc mult și, de câte ori o să am timp, o să vă rog frumos să veniți să mă călăuziți și să-mi răspundeți la întrebări.

Cu cea mai mare plăcere.

Și acum o să vă rog, așa cum le rog întodeauna pe spirite, deși bănuiesc că nu este cazul, să mergeți înspre lumină!

Și ea râde și spune: *Nu, să merg înspre dimensiunea nr. 9!*

Păi, cum mergi spre dimensiunea nr. 9 dacă ești conectată cu alte trei mii și ceva de spirite în acest moment și dai informații?

Și ea râde: *Da, dar nu ți-am spus unde sunt acele entități.*

Bine, mulțumesc mult de tot.

Și ea-mi spune: *O seară plăcută!*

Bun, e ora șase jumate seara, ora Londrei, și, stoarsă ca o lămâie, aproape aș da să adorm. Vă cer scuze pentru tusea mea și pentru câinii care mârâie și hârâie pe aicea. Acuma sunt mai trează, dar, în orice caz, imediat după citire, mi-aduc vag aminte despre cam ce discuții au fost. Dar, în foarte scurt timp, am să uit, și de foarte multe ori când fac citiri, inclusiv pentru mine, ceea ce spun (în înregistrare) este complet diferit de ceea ce am reținut că am spus. Și de aceea prefer să înregistrez, pentru că înregistrarea audio sau în scris este foarte importantă pentru a păstra intact caracterul a ceea ce mi se transmite.

Îmi pare rău că nu pot face citirile astea cu altcineva prezent, care ar fi mai potrivit să pună întrebări. Pentru că eu, când intru în astfel de transă, trebuie să păstrez o parte din mine conștientă ca să poată să pună întrebări, să poarte un dialog. Să aveți o seară sau o zi plăcută toată lumea!

2

Data: 19 martie 2013, Întrebările: 3 - 6, Entitatea: Ande, Durata: 30 min, Idei: Omenirea a fost creată în 5 ani. Spiritualitatea pe glob este mai dezvoltată în prezent decât în trecut. Religia a fost creată de cei dornici de putere și control. Odată emise de minte, ideile devin eterne, ajutând la Expansiunea universului.

Entitatea ANDE (întrebările 3 - 6)

Este 19 martie, ora 11:30 noaptea și vreau să fac o citire pentru întrebările puse de Alexandru. Să vină oricine vrea să mă ajute pentru a răspunde la întrebări. Și vine... aceeași entitate luminoasă și două entități, una de culoare mai gri și una de culoare neagră, la care nu le văd fața. La entitatea luminoasă îi văd fața. Ea mă întreabă cum mă simt. Îi răspund că mă simt puțin obosită, dar aș vrea să continui cu citirile. Ea zâmbește și spune „*Foarte bine*”. Are un zâmbet... privește așa, de sus în jos.

Mă întreabă: *Ți să pare că te desconsider?*

Zic: Nu, încerc doar să descriu cât mai bine ce văd.

Întrebarea numărul 3 pe care a pus-o Alexandru: **Omul ca specie a evoluat în timp din alte animale sau are o existență aparte, fără o legătură directă cu regnul animal?**

Și ea spune așa: *Așa cum ți-am spus, au fost creați mai mulți oameni. Și această creație a fost legată de regnul animal.*

În ce sens a fost legată?

Că s-a luat ca prototip sistemul de organizare a regnului animal.

Poți să-mi spui, te rog, mai mult despre legătura cu regnul animal, pentru că nu înțeleg. Adică regnul animal a existat înainte de a fi făcut omul pe Pământ și oamenii au fost făcuți similari cu animalele ca să se încadreze în viața pe Pământ?

Este aproape așa.

În ce sens este „aproape” așa?

În sensul că omul trebuia să se adapteze la condițiile de viață pe Pământ, la regnul animal și regnul vegetal, deci nu putea fi complet diferit sau rupt. Și pentru noi era important să fie asimilat.

Înțeleg bine?

Da. Înțelegi bine.

Deci dacă noi am fi fost lăsați fără să fi intervenit voi pe Pământ, s-ar fi ajuns la forma actuală a omului?

Nu, ar fi fost ceva poate mai evoluată ca maimuțele, dar nu la forma actuală a omului.

Dar, după câte știu, s-au găsit totuși niște oameni-maimuță, deci s-a găsit o verigă, cum spune teoria darwinistă, de la maimuță la oameni. S-au găsit diverse linkuri, pe diverse etape.

Ceea ce găsiți voi și interpretați că reprezintă legea evoluției darwiniste este incorrect. Este pur și simplu incorrect. Nu are bază materială. Voi puteți interpreta că ar exista o evoluție a speciilor. Dar de fapt această evoluție nu există.

Bine, să revenim. Atunci, cum au apărut plantele sau animalele pe Pământ?

Și ea spune așa: *Plantele și animalele au existat întotdeauna în germenul acelui grăunte care a format planeta. Deci în acea matrice a existat întotdeauna posibilitatea să apară plantele și să apară animalele. Dar apariția omului a necesitat un alt nivel de conștiință, ceva care nu exista în matricea originală și, de aceea, nu veți găsi niciodată o legătură directă între regnul animal și voi, că voi ați deriva din regnul animal. Voi aveți elemente comune cu regnul animal, dar lui îi lipsește ingredientul de bază, acea energie care zace în voi pe care unii*

o numesc Suflet sau Creația divină. Deci acela este elementul care vă face pe voi să fiți oameni și diferiți de regnul animal.

În ce sens suntem diferiți?

Aveți un ingredient în plus. Acea energie primară care este unică și indivizibilă.

Înțeleg bine?

Da, este bine. Indivizibilă.

Alexandru a făcut un comentariu la legea reîncarnării... dacă socotim că la început au fost 300000 de oameni și acum suntem 7 miliarde, de unde au venit aceste energii dacă suntem indivizibili, pentru că ne-am multiplicat foarte mult?

Ea răspunde așa: *Aceasta este expansiunea Universului. Asta se întâmplă peste tot, nu numai la voi.*

Presupunând că s-ar întâmpla un cataclism și toată populația ar fi distrusă, ce se va întâmpla cu acele unități unice, să le numim Suflet sau Spirit? Ce se întâmplă cu ele?

Pleacă într-un univers paralel.

Dacă ar fi o catastrofă mare și toți am muri, nu s-ar strica o balanță?

Nu, nu s-ar strica balanța, pentru că sunt alte elemente care intervin. Cel mai probabil, într-o astfel de situație, Pământul nu ar mai exista.

Și atunci cele 7 miliarde de spirite ce ar face?

Ar ajuta Universul să se expansioneze în alte direcții, pe alte planete, în alte locuri sau în alte niveluri, alte dimensiuni.

Acuma deviez de la întrebare. Putem noi să trecem de la nivelul în care suntem acuma, de la 3 dimensiuni, în spațiul cu alte dimensiuni?

Da, este posibil să faci o astfel de trecere, dar nu este recomandat.

De ce nu?

Pentru că tu ai multă experiență căpătată în acest sistem tridimensional. Nu că nu ai putea să mergi în alt sistem, dar acel sistem îți va fi cu totul străin și nu-ți va place, ție ca spirit. Tu ești legat de un grup de spirite cu care îți trăiești viața și ți-o re trăiești pe Pământ.

Dar spiritele au o stare emoțională, simt și ele emoția așa cum o simt oamenii?

„Emoție” poate că nu este corect spus. Mai corect ar fi „afinitate”. Da, spiritele au afinitate unul față de celălalt.

Întrebarea numărul 4: Accesul la spiritualitate și la lumea de dincolo (astral, rai, etc) a fost posibil pentru strămoșii noștri? Și în timp, această relație a fost diminuată de existența unei cunoașteri materiale?

Ea spune: *Această relație spirituală nu a existat înainte, nu în forma pe care o aveți voi acum. Asta pentru că, atunci când au fost făcute primele ființe, toată experiența pe care un spirit o trăia în lumea tridimensională, în acele corpuri nou create, era foarte nouă pentru el. Plus că a fost nevoie să învețe cum să evolueze, să se adapteze, așa că a fost nevoie de o perioadă mai lungă de timp în care nu a avut acces, așa cum îl aveți acum, la lumea spirituală.*

De ce spui că acum avem acces la lumea spirituală?

În ultimii 200-300 ani există un mai mare interes într-o parte mai mare a globului pentru viața spirituală. E o nouă deschidere. Existau alte culturi – ca de exemplu în India sau în Asia sau cultura indienilor americani – care aveau o legătură mai strânsă cu spiritualitatea și, în general, cu natura și viața. Și cu lumea spiritelor. Dar o parte a globului, jumătate din populație, nu, nu avea această deschidere. A fost chiar înfrânată deschiderea spre spiritualitate.

Cum adică, de către cine?

A fost înfrânată ca o formă de control, de putere, pentru că în acest tip de cultură țineai oamenii sub control în forma următoare: dacă nu faci asta, o să mergi în iad și acolo o să rămâi, n-o să mai ieși niciodată. Foarte simplu. Dar aceasta a făcut ca oamenii să fie mai ușor controlați. Asta a fost în partea de glob care a promovat creștinismul. Au avut la bază și precepte morale care sunt bune. Dar au încercat să taie complet latura spirituală.

Bun, dar voi nu puteați interveni ca să corectați această deficiență?

Noi nu am vrut să vă controlăm pe voi așa, în amănunt. Noi am făcut niște reguli generale și v-am lăsat pe voi – care aveți particula aceea de spirit și posibilitatea ca să alegeți singuri și să decideți singuri ce vreți să faceți – să vă determinați viața. Deci am lăsat să decurgă aceasta în mod normal. Știam că, până la urmă, trebuia să vă regăsiți spiritualitatea. Și dacă ne gândim, de exemplu, chiar la creștinism, spiritualitatea nu este negată, dar biserica s-a folosit de ea pentru a putea ține sub control masele de oameni. Râde și spune: Este o formulare redusă, simplificată a ceea ce s-a întâmplat.

Întrebarea numărul 5: Cum a fost creată prima religie? Din necesitatea oamenilor de a înfăptui o comunitate sau dintr-un alt motiv?

Din momentul când v-am lăsat liberi să vă determinați singuri soarta, nu avea sens ca noi să intervenim în vreun fel. Și aceasta era necesar pentru acel echilibru în expansiune. Religia a fost ceva creat ad-hoc, creată de oamenii care doreau să controleze. Voi, ca tip de

personalități, sunteți foarte diferiți. Aveați printre voi și oameni care aveau dorința de a-i controla pe ceilalți, de a fi conducători. Iar cel mai ușor lucru era să-i sperii pe ceilalți, să induci spaima în ei ca să facă ce vrei tu, să te urmeze pe tine, pentru că tu ești cel care le dai direcția. Deci a fost un lucru care s-a întâmplat din cauza diferențelor de personalitate din acel grup de oameni. Nu a fost planificat dinainte, pentru că nici măcar nu știam bine cum o să evoluați și ce se va întâmpla. Dar a fost din cauza diferențierilor pe care le-am făcut.

Ăia 300 și ceva de mii de oameni, în cât timp au fost făcuți, dacă măsurăm în ani umani?

În 5 ani umani, adică planeta voastră s-a rotit de 5 ori în jurul soarelui o rotație completă. În 5 ani tereștri au fost creați.

De ce? Nu puteau să fie creați într-o singură zi?

Dacă am fi vrut, puteau să fie creați într-o singură zi. Dar nu aveam niciun fel de urgență. Plus că nu vroiam să distrugem ecosistemul. Ea râde: Pentru că noi am implantat acolo niște ființe complet deosebite de ceea ce existase înainte. Și era imperios necesar ca acele ființe să se poată obișnui cu mediul înconjurător și să poată să crească și să se dezvolte.

Voi, când ați creat ăia 300 și ceva de mii de oameni, i-ați creat ca adulți sau ca diferiți copii?

Au fost creați ca adulți. Pentru că altfel nu ar fi rezistat la condițiile severe de trai din acea vreme. Acea ființă pe care noi am creat-o, am pus-o în mediul natural și am lăsat-o să se dezvolte singură. Deci a avut de învățat totul de la zero. Nu puteam să creăm copii, pentru că nu ar fi rezistat, ar fi căzut pradă atât animalelor, cât și părinților. Dacă pui într-o colectivitate care nu este formată niște copii, primii care vor dispărea sau vor fi victime sunt acești copii, pentru că nu ai creat structura comunității care să-și apere puii.

Și atunci, cum ați creat un instinct matern sau cum ați făcut ca acei oameni să se înmulțească?

L-am lăsat mai mult ca un instinct de animal. Și nu a fost ușor. Deci faptul de a se împerechea și a face copii n-a venit din spiritualitate, a venit de la regnul animal. Este corect. Am folosit un instinct al animalelor pentru a se înmulți.

Acei oameni pe care i-ați creat, primii oameni, ce lungime de viață aveau?

O lungime foarte mare în comparație cu voi. Aveau între 400-600 ani.

De ce o așa mare diferență între oamenii de atunci și cei de acum?

Oamenii de atunci erau la un nivel superior regnului vegetal și animal. Nu aveau, într-un fel, așa de multe elemente care să îi facă să aibă o viață scurtă. Ei, fizic, au fost făcuți foarte sănătoși. Ar fi rezistat foarte mult. Condițiile de trai pe planetă i-au făcut să trăiască atât de mult, așa vi se pare vouă, dar atunci nu ni s-a părut așa.

Întrebarea numărul 6: Din câte părți este constituit omul? Suflet, spirit, fizic?

Voi sunteți o treime, așa cum știți de la Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu este o treime – Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt – așa și voi sunteți o treime.

Sunt foarte confuză. Deci noi suntem așa: un corp fizic, corect?

Corect.

Avem spiritul care voi ni l-ați dat, l-ați implantat în noi și care este veșnic. Corpul este temporar, spiritul este veșnic. Este corect?

Este corect.

Și care-i partea a treia?

Este mintea voastră. Este un sistem de informație pe care voi îl aveți.

Deci mintea noastră, putem s-o numim suflet, ce este?

Nu. Mintea voastră este un sistem care este grefat pe corpul fizic.

Bun, și mintea noastră dispare când noi murim?

Fizic, dispare, dar ceea ce face mintea și cum acționează ea, rămâne.

Nu înțeleg, poți să-mi dai detalii?

Sigur. Toate faptele pe care tu le faci, le gândești sau le exprimi cu mintea pe care o ai, cu sistemul informațional pe care îl ai, acestea rămân și se păstrează. Nu rămân fizic, așa cum este corpul fizic, ci ca informație.

Nu prea înțeleg.

Toate faptele pe care tu le faci, astea rămân și se adăugă într-un spațiu special, nu sunt legate de spiritul tău. Spiritul tău este unic și este o entitate deosebită. Acțiunea spiritului tău asupra corpului tău prin intermediul minții, aceasta rămâne ca informație și ajută la expansiunea universului.

Bine, îți mulțumesc mult, mult de tot pentru informațiile pe care mi le-ai dat. O să te mai chem când o să mai am putere și timp ca să-mi răspunzi și la celelalte întrebări. La revedere și mergeți înspre lumină toți trei!

Ea râde: Să n-ai niciun fel de grijă, că și ceilalți doi o să-ți răspundă, căci, într-un fel, fiecare dintre noi trei este specializat pe un

anumit domeniu. Eu, de exemplu, sunt specializată pe partea de spirit. Ceilalți doi sunt pe partea informațională și pe partea de corp.

Îți mulțumesc mult, pentru că nu știam de ce veniți trei.

Ea zâmbește și spune: *Să ai o noapte bună!*

Doresc la toată lumea să aibă o noapte bună și liniștită! Mulțumesc mult pentru ajutor și răspunsuri.

3

Data: 23 martie 2013, Întrebările: 6 - 9, Entitatea: Ande, Durata: 45 min, Idei: Locul principal de manifestare și percepere a Spiritului este inima, nu creierul. Fiecare om este unic și nimeni nu deține adevărul absolut. Suntem creați tocmai pentru a fi diferiți, fapt ce dă puterea speciei și servește la Expansiunea universului. Codul moral trebuie să vină din interior, nu să fie impus de religie. Numai prin libertatea alegerii putem servi Expansiunea. Coexistă o infinitate de realități. Universurile sunt paralele, unele într-altele, comunică ca un fluid, dar sunt independente – tot în legătură cu acea Expansiune.

Entitatea ANDE (întrebările 6 - 9)

Este 23 martie 2013, ora 10 jumătate seara și vreau să fac citirea pentru Alexandru cu următoarele întrebări. Cine poate să-mi răspundă la întrebare? Poate sunt cei care au fost data trecută?

Și vin aceleași 3 entități. O parte feminină – aș interpreta-o ca fiind acea Ande – care este luminoasă și o entitate de culoare neagră și una de culoare gri. La entitățile de culori închise nu le percep fața. Iar la entitatea de lumină albă îi percep numai fața, vag.

Vă mulțumesc mult că ați venit să îmi răspundeți la întrebările pe care le avem în continuare. Alexandru a mai adăugat o **întrebare** pe care am numit-o **6.1**, fiindcă răspunsul în legătură cu partea de creier ca sistem de informații n-a fost prea clar. El întreabă: **Când ne naștem, avem deja un bagaj format de memorii (fie genetic, fie prin spirit) sau spiritul modelează în timp informația din creier și își reflecta activitatea prin gânduri, sentimente și idei?** Înțelegi Ande ce a vrut Alexandru să întrebe?

Și ea spune așa: *Ambele răspunsuri sunt valide, pentru că genetic se transmit în corp o serie de cunoștințe care sunt ale mediului înconjurător, iar acestea sunt depozitate nu numai în creier, ci în orice parte a corpului. Deci noi ne naștem deja cu o serie de informații genetice.*

Când te referi la informații genetice, la ce te referi, Ande?

La totul, ca un complex. De exemplu, ce trebuie să faci dacă îți este frică – trebuie să alergi – sau ce este bine pentru organism – trebuie să păstrezi. Acestea sunt lucrurile de bază care te fac să supraviețuiești. De exemplu, de ce nu pășești, ci sari peste o râpă – că automat ai cădea în gol. Toate aceste elemente de bază care te fac să supraviețuiești sunt arhivate în gene, nu numai în creier, ci în tot corpul.

Eu cred că Alexandru se referea la informația pe care spiritul o plantează în creier, probabil a vrut să întrebe cum acționează spiritul prin intermediul creierului.

Și Ande răspunde așa: *Spiritul nu acționează numai prin intermediul creierului, ci poate să acționeze prin orice celulă a corpului nostru. Aș putea spune că locul primordial unde spiritului îi este mai ușor să se manifeste este inima și nu creierul. Creierul este sistemul care depozitează și prelucrează informațiile primite de la mediul exterior prin simțurile pe care le aveți. Acela este rolul creierului. Spiritul nu acționează numai prin creier, ci prin toate celulele corpului, el nu este limitat. Are legătură cu creierul așa cum are legătură cu orice celulă a corpului, nu este specializat pe creier. Și, dacă ar fi vorba să percepem spiritul, nu-l percepem prin creier. Dacă ar fi să alegem un organ care percepe spiritul mai ușor, acela este inima.*

Înțeleg bine, Ande?

Și Ande dă din cap că da, înțeleg bine.

Întrebarea numărul 7: Utilizarea apei, ca sursă de viață, hrană a reprezentat o condiție a omului de a se adapta vieții de pe Pământ?

Și Ande spune așa: *Apa este una din componentele principale ale Pământului. Este normal ca cine se adaptează acestor condiții de viață să încorporeze în corpul fizic acele elemente care sunt primordiale pe Pământ. Deci este normal ca oamenii sau animalele sau plantele care trăiesc pe Pământ să încorporeze apa în ele, pentru că apa este unul din elementele de bază ale acestei planete.*

Dar există planete, Ande, care nu au apa ca element de bază? Există entități care trăiesc acolo?

Și spune Ande foarte repede: *Sigur că da, există entități care încorporează în corpul lor fizic elementele componente ale locului respectiv, elementele de bază ale locului respectiv. Voi vă gândiți că, într-un fel, sunteți disociați de natură, dar în același timp sunteți o prelungire a planetei voastre, a Pământului. Deci voi sunteți un corp*

comun cu planeta în care trăiți, cu elementele care se combină în aceeași planetă.

Să știi că întotdeauna am vrut să te întreb asta, în afară de întrebările lui Alexandru: planeta Pământ are o conștiință așa cum am eu?

Și Ande râde: *Întrebarea este foarte validă. Și planeta Pământ are o conștiință, dar diferită de cea pe care o ai tu. În primul rând, planeta Pământ are funcțiuni diferite de acelea pe care le ai tu. Și e normal că conștiința ei va răspunde la acele diferite roluri pe care ea le are de îndeplinit.*

Dar Pământul percepe că noi suntem aicea, pe Pământ?

Sigur că vă percepe, dar într-un mod diferit de cum percepeți voi Pământul. Fiecare din elementele componente, din moleculele care trăiesc viața materială pe Pământ – și nu numai pe Pământ, ci în orice parte a Univers – au o conștiință care răspunde la nevoile lor, la modul în care ele percep viața. Planta pe care tu o rupi și o mănânci are un tip de conștiință care bineînțeles că este diferit de conștiința ta.

Să înțeleg că fiecare celulă și moleculă sau atom de pe Pământ are un sistem de conștiință, care, normal, este diferită de conștiința pe care o avem noi ca oameni?

De exemplu, voi sunteți foarte similari cu regnul animal, asta îmi spune Ande, și tot aveți conștiința diferită și percepeți lucrurile și gândiți viața complet diferit, ca și cum ați fi entități complet diferite. Fiecare are o anumită, ce ai numit tu, „conștiință”. Eu i-aș spune altfel, zice Ande, i-aș spune „informație”. Ar fi mai adecvat pentru ca tu să înțelegi. De exemplu, tu ai o grămadă de informații despre tine însuși, cum funcționezi, cum te dezvolți, cum dispari, pe care tu le numești conștiința ta. Același lucru are și planta. Dar sunt diferite de ale tale, pentru că nevoile ei și sistemul ei de viață, de apariție și dispariție este diferit de al tău.

No, bine. Să mergem la următoarea întrebare, Ande, că sunt o grămadă. Alexandru te întreabă: **8. Care este viitorul religiilor: universalitate? diversitate? dispariția religiei din punct de vedere instituțional?**

Și Ande râde și spune: *Din toate câte un pic. În primul rând, trebuia să specifice Alexandru, așa spune Ande, la ce perioadă te referi când spui „viitor”, la câți ani de referi, peste un an, zece, o sută, o mie? Este foarte relativ și dificil să-ți dau un răspuns.*

Ande, dă-mi un răspuns, de exemplu, ce se va întâmpla cu religia peste 100 de ani.

Și Ande spune așa: *Dacă ar fi să raportez la 100 de ani ceea ce este probabil că se va întâmpla – și accentuează probabil –, pentru că există probabilitatea de a merge în orice direcție, în Universul tău finit este probabil că una din religii va încerca să fie dominantă.*

Pot să te întreb care?

Și ea spune: *Muslim.*

Înțeleg bine? Și ea dă din cap că da.

Aceea va încerca să fie dominantă, dar asta va avea repercusiuni extrem, accentuează Ande, de negative. Pentru că ceea ce ajută în dezvoltarea voastră este tocmai diversitatea și capacitatea voastră de a vă adapta la mediul nou și diferit. A fi diferiți și a avea reacții diferite, asta este puterea pe care voi o aveți ca specie și care vă ajută să vă dezvoltați așa de rapid. A încerca să faci ca totul să fie universal este ceva, spune ea între ghilimele, „illogic”, pentru că așa ceva nu există. Sunteți mult prea diverși și cu capacități disparate în toate direcțiile. Și îmi dă o imagine: exact cum aș încerca, spune ea, să fac din forma rotundă pe care o are Pământul, cum se dezvoltă și crește el în toate direcțiile, să-l fac să crească turtit, ca un cilindru, într-o singură direcție. Așa ceva nu este posibil. Și nu ajută pe nimeni, dar în lupta pentru putere și supremație... (Înțeleg bine, Ande? Și spune: „Da”) fiecare încearcă să dovedească celuilalt că el are adevărul absolut, care ar trebui să fie urmat de toată lumea. Aceasta este foarte rău, pentru că nimeni nu deține adevărul absolut. Fiecare este unic, fiecare are viața lui, fiecare are identitatea și nevoile lui de acoperit, care sunt unice. Și dacă s-ar face roboți și s-ar copia identic unul după celălalt, tot o să aibă elemente de diferență între ei. Cum își poate imagina cineva că voi, ca ființe umane, așa cum v-ați dezvoltat, ați putea să fiți la fel de identici, copii? Aceasta este o imposibilitate, ca să n-o numesc o aberație, spune Ande.

No, bine, dar, să spunem, peste 1000 de ani, în anul 3013, cum o să fie religia?

Și ea spune așa: *Predicția pentru anul 3013 este că va fi o zonă de pace și de înțelepciune. Veți ajunge la a cunoaște niște adevăruri fundamentale. Veți înțelege mai bine care este rolul vostru în Univers. Și care este statutul vostru de egalitate cu ceilalți. Dar voi veți obține acea egalitate doar în momentul când nu vă veți mai măsura unul cu celălalt. Doar în momentul când fiecare va fi mulțumit cu ceea ce are și cum este, oricât de diferit ar fi de celălalt. Acest lucru se va realiza numai în momentul în care societatea va percepe că diferențele dintre oameni sunt perfect normale și reale, iar încercarea de a-i face pe toți*

să se scoale la aceeași oră, să meargă la serviciu la aceeași oră, să ia copiii de la școală la aceeași oră este foarte eronată, pentru că asta nu duce decât la oprirea expansiunii, la diminuarea diferențelor, iar asta nu e posibil, pentru că voi sunteți creați tocmai ca să aveți aceste diferențe.

Revenind la oile noastre, Ande: o să fie religie în anul 3000, deci peste 1000 de ani?

Nu. Nu va exista religie, pentru că religia este ceva care îți este impus, este un cod de etică și morală care îți impune ceva din exterior. În 1000 de ani, acea religie va fi în interiorul vostru. Codul de morală și de percepere vine din interiorul vostru către exterior și nu invers. În acel moment, este alegerea ta, tu ai ales acea direcție, nu ți-a fost impusă de către părinții tăi sau de către bunicii tăi sau de societatea în care tu crezi. Aceea este adevărata religie. Este acel cod de morală și etică și de fericire, spune ea, și mulțumire cu tine însuși care îți vine din interior și nu-ți este impusă de către societate. Că la voi societatea lucrează cam așa: acum voi trebuie să bateți din palme, acum voi trebuie să râdeți, acum voi trebuie să vă uitați la televizor! E ca și cum cineva te dirijează ca pe o păpușă, din exterior, cu ce ai de făcut. Și asta e foarte greșit, spune ea, pentru că voi sunteți programați altfel. Voi trebuie să reacționați din interior către exterior. Într-un fel, religia asta a fost foarte dăunătoare, pentru că a încercat să vă controleze din exterior către interior.

Da, bine, mă pișcă limba să te întreb: Dar voi de ce nu ați intervenit când ați văzut că noi o luăm pe arătură și religia face ceva ca să ne îngrădească și nu ajută expansiunea pe care voi o doriți? De ce nu ați intervenit?

Și spune: *Noi am fi putut interveni din exterior, dar intenția noastră și sensul dezvoltării nu este de a crea roboți care să facă ceea ce le spunem noi. Asta era cel mai ușor lucru de făcut, dar nu ajută la expansiune. Expansiunea se face prin ceea ce simțiți voi în interior, ceea ce sunteți voi în interior, prin recunoașterea potențialului pe care voi îl aveți în interior.*

Când vorbești așa, la ce potențial te referi, potențialul meu ca persoană fizică, deci materială, potențialul meu ca spirit, la ce te referi, că nu înțeleg?

La potențialul vostru complex ca o treime. Voi funcționați din trei părți, așa cum spune, de altfel, și în religie, și niciuna nu este mai mare decât cealaltă și astea trei părți formează o unitate. În momentul când voi recunoașteți că sunteți compuși din acele trei părți și acordați

aceeași atenție funcționării întregului precum funcționării părților separate, fără să spunei că partea de Dumnezeu din voi este mai importantă decât orice, de abia atunci o să obțineți și o să îndepliniți rolul pentru care noi v-am creat.

Asta nu-mi prea place cum sună, Ande, „pentru care voi ne-ați creat”!

Îți place sau nu, cred că putem exprima ideea la modul acesta: pentru care noi v-am creat.

Asta îmi dă un pic de..., știi, că tot asociez „Eu sunt Dumnezeu” cu „noi v-am creat pe voi”.

Asta nu are nimic cu Dumnezeu, voi ați fost creați de către o altă entitate și ați fost creați să funcționați ca o treime. Este simplu și nu este nimica greșit sau rușinos în asta.

Dar mie îmi dă un sentiment neplăcut, e ca și cum eu aș fi un robot și cineva mi-a pus niște piese în mine și eu trebuie să funcționez așa cum vrea acela.

Aici informația ta este incorectă. Este drept că noi am pus toate elementele componente împreună, dar v-am lăsat vouă posibilitatea să decideți ce vreți să faceți cu ele. Și de aceea ați luat-o pe arătură, și de aceea noi nu intervenim, pentru că voi aveți acel liber-arbitru și voi sunteți cei care trebuie să hotărâți unde schimbați, ce schimbați și în ce direcție să mergeți. Voi nu sunteți niște păpuși trase pe sfoară și puse pe direcție. Poate sunteți trași pe sfoară și puși pe direcție de către religie sau de către guvernele pe care voi le-ați creat. Dar noi așa v-am creat pe voi și ceea ce sunteți voi acum și o să fiți în continuare: voi sunteți unități care aveți liberul-arbitru și care puteți să decideți ce vreți cu viața voastră.

No, bine. N-am înțeles prea mare lucru, dar poate cine ascultă o să înțeleagă mai mult. **Întrebarea numărul 9: Care este rolul națiunilor, limbilor diferite pe care le vorbim? Cum au apărut, care va fi evoluția lor?** Hai s-o luăm pe bucățele. Întâi, cum au apărut limbile așa de diferite, că voi ați creat 300 și ceva de mii de unități. Când au fost create unitățile alea, voi ați dat o limbă sau darul de a vorbi într-o limbă la unitățile respective?

Și spune: *Nu este corect cum interpretezi tu. Noi, când v-am creat pe voi, v-am creat cu posibilitatea ca voi să dezvoltați limba, să dezvoltați vorbirea.*

Înțeleg bine, Ande? Și ea spune că da.

Deci vouă nu vi s-a dat o limbă universală pe care s-o folosiți și apoi s-o dezvoltați în altceva. Nu.

Bine, hai s-o luăm pe bucăți, că nu pricep nimic, Ande. Deci voi ați făcut unitățile respective, le-ați făcut, dacă țin bine minte, în decurs de 5 ani tereștri. Au fost făcute alea 375000 de unități umane.

Poți să le numești așa.

Acele unități umane, le-ați făcut în diferite părți ale globului sau pe toate în același loc și le-ați făcut să emigreze?

Nu. Au fost făcute în diferite părți ale globului.

Deci voi ați populat globul în primii ăia 5 ani cu toate unitățile respective?

Corect, poți să interpretezi așa. Dar, de exemplu, spune ea, noi nu am pus oamenii în condițiile de la Polul Nord. Noi am pus oamenii să trăiască în condițiile temperate, spune ea, de la vremea respectivă, care am crezut noi că sunt propice pentru oameni ca să supraviețuiască.

Bine, să zicem că într-un loc ați făcut câteva mii de oameni. Cum comunicau între ei persoanele respective? Au vorbit de la început sau cum a fost?

Nu. Lor nu li s-a băgat în cap, prin intervenția spiritului, ca să cunoască și să dezvolte o limbă. Aceasta a evoluat în timp. Deci oamenii comunicau... (Înțeleg bine, Ande? și spune că da) prin țipete, onomatopee, care încet-încet se vor dezvolta într-un limbaj și vor căpăta valoare de limbaj.

Bun. Recunosc că poți să ai dreptate, Ande, scuză-mă că spun așa, poate greșesc cum mă exprim, dar toți oamenii de pe Pământ au dezvoltat sistemul de a vorbi și au avut o limbă cu gramatică și apoi o limbă scrisă, chiar dacă au folosit sisteme diferite. A fost ceva universal, dacă știu eu bine, că nici eu nu știu prea multă istorie, arheologie. Prea sunt similare unele cu altele. De exemplu, s-a dezvoltat un limbaj în care să fie numai cuvinte fără legătură între ele? Nu știu acum, poate vorbesc prostii...

Și Ande râde și spune: *Similaritățile de limbaj și de scris, pe care le aveți din faptul că voi ați simțit nevoia să scrieți, sunt ceva care a fost implantat genetic în voi, asta a venit din genele voastre. Noi n-am intenționat „acuma luăm o genă și o plantăm în voi ca să vorbiți”. Noi am făcut un sistem general de comunicație, care pentru voi a evoluat în limbaj și scriere. Și similitudinea aceasta universală pe Pământ, faptul că ați construit comunicarea prin propoziții, a venit de la faptul că voi ați fost construiți după același tipar. Diferențele de limbaj au apărut datorită mediului diferit în care ați trăit, datorită grupurilor diferite în care au trăit oamenii, mai exact, spune ea, în care oamenii aveau posibilitatea de comunicare între ei. Atunci distanțele erau foarte*

importante, iar un limbaj se păstra pe distanța pe care un grup putea să meargă, vorbind același limbaj. Deci limbajele au fost determinate de capacitatea de mișcare a oamenilor, capacitatea de conectare a oamenilor între ei.

În fine. Nu știu dacă asta-i ce a vrut să întrebe Alexandru. Cum crezi că o să evolueze limbajul?

Hai s-o luăm din nou, spune Ande, pe perioade de ani. Cum întrebi acum, întrebarea nu are sens pentru mine. Cum o să evolueze limbajul, pe ce perioadă? pe o jumătate de an, un an, 1000 de ani, 10000 ani? Și încă o dată, ce pot eu să spun, accentuează Ande, acestea sunt posibilități și probabilități ca ele să se dezvolte într-o anumită direcție.

Vreau să te întreb ceva, Ande, vorbind de probabilitatea și posibilitatea de a merge într-o anumită direcție. Tu spui, într-un fel, că viitorul încă nu este determinat. E corect cum înțeleg?

Și spune: *Da. Noi putem să știm că s-ar putea să meargă în direcția asta sau în cealaltă. Una din ele este, după cum știm noi, mai probabil să se întâmple decât cealaltă.*

Bine, dar te întreb, dacă voi sunteți așa de fără timp și fără spațiu și sunteți o formă diferită de a noastră, nu puteți să călătoriți în timp? De exemplu, să mergi să vezi ce se întâmplă, să zicem, peste 10000 de ani pe planeta pe care trăim noi. Sau exact în locul în care sunt eu acum.

Și Ande râde și spune așa: *Eu am posibilitatea să călătoresc în timp înainte și înapoi, dar nu pot să știu, spune ea, prin ce plan călătoresc, pentru că, de fapt, voi existați într-o infinitate de realități. Și eu nu știu exact în care realitate ai să fii tu.*

Nu înțeleg.

Ea încearcă să îmi explice așa: *În acest moment, tu, ca persoană fizică, trăiești într-o infinitate de realități.*

Adică, eu sunt Maria dintr-o infinitate de Marii?

Într-un fel, am putea spune că-i așa.

Stai, că tot nu înțeleg, deci există o infinitate de realități fizice?

Nu. Nu știu cum să-ți dau o metaforă ca să înțelegi mai bine.

Hai s-o luăm așa cum am văzut în filmele științifico-fantastice. Eu, Maria de acum, care sunt aicea și vorbesc cu tine...

Și ea râde: *Că mai sunt și alte Marii.* Și îmi dă un număr, așa: *1117* de Marii care vorbesc acum cu mine.

Deci Mariile din 1117 planuri diferite vorbesc toate cu tine?

Da.

Și celelalte o infinitate de Marii ce fac?

Și ea râde: *Fac tot ce poftesc, unele mănâncă, unele dorm, unele râd, una plânge.*

Nu spune că plânge pentru copilul ei! Nu, vreau să fie numai Marii fericite în infinitatea aia de Marii, nu vreau să fie niciuna necăjită!

Hai să spunem că nu plânge niciuna. Sau, în orice caz, dacă plânge, spune că totul e în regulă. Că totul o să fie cum trebuie.

Stai, că nu înțeleg. Unde-i infinitatea aia de Marii? Există o infinitate de planete Pământ?

Nu. Nu este așa. Este ca și cum tu te-ai mișca într-o cameră care are o infinitate de oglinzi. Și în infinitatea aia de oglinzi, tu te miști și poți să faci lucruri diferite. Într-o parte a oglinzilor, o să vezi că iei un măr și îl mănânci. În cealaltă parte a oglinzilor, poate dormi. În altă parte a oglinzilor, poate plânge.

Nu înțeleg.

Este greu de a percepe acest concept. Dar cea mai bună metaforă pe care pot s-o dau e asta. Tu ești în centru, ca și cum ai fi în interiorul unui glob care are o infinitate de oglinzi. Și în fiecare oglindă, Maria din acea oglindă face ceva care, spune ea, este poate similar cu ceea ce faci tu sau, mai degrabă, în linii generale este asemănător cu ce faci tu în acest moment.

Dar spune-mi atunci, cine este reală, care-i persoană reală, sunt eu cea de acum cu microfonul în mână sau sunt Mariile din imagini?

Și ea spune așa: *Toate sunteți la fel de reale.*

Dar eu, de exemplu, pot să mă ating acum cu mâna și îmi simt corpul. Maria cea din oglindă care se atinge...

Și ea își simte corpul.

Dar atunci, care e Maria cea reală?

Toate sunteți reale.

Nu pot să înțeleg, Ande, poate că asta ar trebui să mai discutăm un pic. Probabil este un lucru mai greu, n-am nici nivelul de știință necesar. Dar eu vreau să știu care e realitatea.

Și ea spune: *Realitate sunt toate. Realitatea – așa cum vrei tu să fie – unică, nu există. Realitatea este fluidă și infinită.*

Mie-mi place realitatea mea, așa, când mănânc un măr, să știu că mănânc un măr, când sunt supărată, să știu că sunt supărată.

Asta-i o realitate corectă pentru una din Marii. Dar sunt o infinitate de Marii.

În fine, conceptul mă depășește și nu pot să-l înțeleg. Poate o să reluăm altă dată. Acuma cred că am să închid reportofonul pentru că mă simt foarte obosită. Și aș vrea să dorm un pic. Ande, îți mulțumesc mult

de tot! E așa o plăcere să discut cu tine. Și să sperăm că o să putem să discutăm împreună și cu Alexandru în direct, mai încolo, după ce mă obișnuiesc cu tine și cu sistemul de comunicare cu tine. Să vorbim în direct, că poate obținem informațiile mai ușor sau mai concrete. Poate că, atunci când cineva din exterior întreabă și se conversează direct cu tine, se obțin rezultate mai ample.

Și Ande râde și spune că totul este OK.

Ascultă Ande, sunt și eu ca ȣiganul ăla. O vezi pe Maria aia care plânge pentru copilul ei, aia din infinitate? Spune-i că totul este OK și că nu se întâmplă nimica și că totul este perfect pentru toată infinitatea aia de Marii!

Și spune: *Am s-o calmez. Și am să-i trimit ceea ce simți tu acum. Că e o stare fericită.*

Dar vreau să te întreb, uite o întrebare bună, Ande, înainte de a adormi. Spune-mi, dacă eu acum mor, aici, pe Pământ, am terminat-o și am plecat. Ce se întâmplă cu infinitatea cealaltă? Toate mor în aceeași zi, toate termină în aceeași zi?

Și spune: *Nu. Într-un fel, fiecare își trăiește viața independent.*

Stai un pic, asta nu-mi place. Deci dacă eu o mierlesc acuma, aici pe Pământ, celelalte Marii trăiesc bine mersi fără mine?

Și ea râde: *Da. Trăiesc bine mersi fără tine.*

Păi, până când trăiesc?

În general, o viață limitată ca durată aproape de vârsta pe care o ai tu. Dar ele trăiesc independent de tine.

Cum adică trăiesc independent de mine, dacă noi suntem așa de legate și 1000 de Marii fac același lucru, vorbesc cu tine în același timp? Cum trăiesc independent dacă sunt așa de apropiate și urmează direcții similare sau cât de cât în aceeași direcție?

Și spune: *Așa este posibil. Să nu crezi cumva că există ceva ca în exemplul pe care ți l-am dat – în interiorul unui glob, o infinitate de oglinzi, o persoană în centru și în jurul ei se întâmplă toate evenimentele, iar când persoana moare, totul se stinge și s-a terminat. Nu. Universurile sunt paralele, unele într-altele. Și comunică între ele, dar nu sunt dependente unele de altele. Deci fiecare poate să își aibă drumul lui. Iar asta este în legătură cu acea Expansiune, de care o să mai vorbim, spune ea.*

No, bine, Ande. Mă duc să mă culc și să ai o zi plăcută!

Și ea râde: *Îți mulțumesc pentru exprimare, o să am o zi plăcută.*

La revedere, Ande!

Data: 6 decembrie 2013, *Întrebările:* 10 - 14, *Entitatea:* Tic, *Durata:* 30 min, *Idei:* Spiritul alege dinainte în ce perioadă se va naște, ca să poată învăța lecțiile zodiei respective. Spiritele nu au voie să spună omului direct viitorul pentru a nu crea haos și a-i permite evoluția; ghidarea spirituală trebuie să fie generală și orientativă. Viața fizică este doar un prilej de învățare, nu are valoare prin sine. Încarnarea fizică permite spiritelor să adauge noi experiențe intense la bagajul universului. Se pot încarna și în lumi mai rafinate, nemateriale. Orice spirit liber se poate conecta la baza de date a universului, aflând orice știu și celelalte spirite, dar asta nu ajută la progresul individual și general.

Entitatea TIC (întrebările 10 - 14)

Este 6 decembrie 2013 și am avut o pauză foarte lungă, de multe luni în care nu am continuat cu întrebările trimise de Alexandru. Între timp, a murit cumnatul meu și am avut multe schimbări în această perioadă. Nu mi-a ars să fac citiri cu întrebări generale despre viață. Oricum, din experiența pe care am avut-o cu cumnatul meu care a decedat, el m-a lămurit cu foarte multe nelămuriri pe care le-am avut legate de moartea lui – care a fost neașteptată și fulgerătoare, nu ne așteptam, nu avea niciun fel de problemă și în 3 zile a murit. Deci pentru întrebările următoare, pentru că sunt mai obișnuită cu el, am să îl rog să vină dacă ar vrea să-mi răspundă la întrebările care or să fie publicate pe internet.

Și am să-l rog pe cumnatul meu Tic să vină.

El a venit și aş putea spune că este ușor supărat, după câte îl cunosc eu. Tic, este totul în regulă?

Și el spune: *Aproximativ*.

Ticule, n-am apucat să-ți spun că eu m-am apucat să pun pe internet niște răspunsuri la întrebările unui cititor, despre probleme de viață în general. Pentru că eu comunic cu tine mai bine, ai putea să îmi răspunzi la întrebări? Eu pot să înțeleg mai ușor și să interpretez mai corect, aş spune eu, întrebările și răspunsurile pe care tu mi le dai.

El spune că „*Desigur*”. Dar are o nelămurire în vocea lui. Uite, Ticuleț, haide să-ți pun prima întrebare, care este: **Care este rolul tipurilor de personalitate și comportament (departajate din punct de vedere științific)? Acestea sunt construite artificial, sau de oameni prin interacțiune sau sunt înzestrări ale spiritului sau alt motiv?** Deci cred că Alexandru vrea să întrebe aici dacă personalitatea pe care o au oamenii este dată genetic, a fost făcută

artificial, să spunem de lumea spiritelor, sau este pur și simplu învățată în interacțiunile pe care le au copiii în familie sau oamenii între ei, în societate?

Tic spune: *Întrebarea este confuză pe mai multe planuri. Nu pot să spun decât că aceste personalități foarte distincte ale oamenilor sunt cauzate de viețile pe care le-au trăit ei anterior, de evoluția lor, în general, și de ceea ce doresc ei să învețe în această viață, în ceea ce urmează să trăiască la alegerea lor. Deci este un pic din fiecare. Dacă ce vine din altă viață este genetic, sau ceea ce a ales omul înainte de a se naște este genetic, înseamnă că personalitatea ar fi o construcție pe care omul o are deja în gene. Desigur că aceasta se schimbă și se poate modifica – dar nu în părțile esențiale – în procesul de învățare, în contactele pe care le au oamenii între ei.*

Înțeleg corect, Tic? Tic dă din cap că e corect.

Deci când ne naștem, noi nu suntem complet tabula rasa, ci avem deja o anumită personalitate, care este parțial provenită din viețile trecute sau din ceea ce dorim să învățăm în această viață, după cum ne-am propus noi.

Tic, vreau să te întreb ceva mai direct. De ce se spune că personalitatea este legată de semnul astrologic sub care te naști?

Magnetismul anumitor stele, și el accentuează, numai a anumitor stele, are influență asupra personalității. Asta este un alt aspect. Pentru că noi alegem să ne naștem sub o anumită stea sau semn zodiacal, atunci ne alegem data de naștere, ca să putem să întărim în personalitatea pe care o vom avea sau evenimentele pe care urmează să le derulăm în această viață, să întărim influențele semnelor zodiacale. Și Tic spune: Nu prea te exprimi tu corect, dar cam asta este.

Deci haide s-o luăm un pic pe bucăți, Tic. Să presupunem că vreau să învăț un anumit lucru în această viață, un anumit tip de experiment, anumite emoții să le trăiesc în această viață. Ele pot să fie afectate de către semnul zodiacal, dat de data la care ne naștem. Este corect?

Și Tic spune: *Este corect. Tu poți să-ți alegi dinainte în ce perioadă te vei naște, tocmai ca să poți să înveți. De exemplu, dacă într-o zodie furia este dominantă personalității și tu vrei să înveți cum să calmezi acea furie, cum s-o conduci și s-o coordonezi să îți dispară din viața ta, atunci te vei naște în acea zodie. Desigur că s-ar putea să reușești sau să nu reușești. Și atunci, dacă nu ai făcut ceea ce ți-ai propus pentru această viață, dacă n-ai învățat și n-ai experimentat acele sentimente, acele emoții, acele evenimente, înseamnă că în următoarea viață – dacă tu dorești asta – îți vei lua același bagaj, aceeași lecție de învățat și te*

vei programa în așa fel încât să repeți acest experiment până când ai să obții rezultatul pe care îl dorești atunci când ești în lumea spiritelor.

Deci așa funcționează în principiu. Desigur că lucrurile se pot schimba, dar nu în părțile esențiale. Desigur că avem și influența mediului înconjurător, care s-ar putea să ne ajute să ne rezolvăm problemele, dar nu întotdeauna se întâmplă acest lucru. De exemplu, dacă eu mi-am ales să învăț cum să nu fiu furios, spune Tic, să nu fiu nervos (aici Tic râde: eu mi-am ales asta, dar n-am învățat, așa încât am să repet și în altă viață lecția asta) și nu am parte de un mediu propice – ca de exemplu, familie, părinți, colegi de la serviciu care să mă ajute să-mi domin aceste emoții negative – dacă nu învăț așa cum mi-am programat, eu atunci va trebui să le reînvăț într-o altă viață viitoare. Sunt și unele cazuri în care eu doresc să simt ce înseamnă să fii furios, ce înseamnă să ai o reacție negativă. Și atunci, îmi aleg dinainte o zodie care mă ajută să mă focusez pe partea negativă a reacțiilor mele, a furiei, a supărărilor, și să mă ajute să trăiesc aceste emoții negative.

Aici e o întrebare complexă Tic: de ce să trăiești ca să înveți ceva negativ? Dar eu zic să nu-mi răspunzi la întrebarea asta, pentru că întrebările sunt foarte multe și ar trebui să ne focusăm pe ele. Alexandru mai întreabă la **întrebarea 11: În timpul vieții, spiritul are posibilitatea de a călători în timp atât în viitor, cât și în trecut pentru a putea sesiza, observa anumite evenimente din viața sa?** Deci, să refac întrebarea, ca s-o înțeleg și eu bine. Alexandru întreabă: când suntem sub forma fizică, spiritul din interiorul nostru are posibilitatea să meargă să vadă viitorul sau să vadă trecutul?

Și Tic spune: *Asta o facem, de fapt, tot timpul. Atunci când avem o situație, un eveniment, de exemplu, mergem să-i cerem șefului o mărire de salariu. Eu sunt acum în prezent, în formă fizică, dar îmi imaginez ce reacție o să aibă șeful în viitor, ce se va întâmpla, cum o să răspundă. Asta aș numi că este un mers în viitor, dacă la asta se referă Alexandru. Sau, în aceeași situație, mă gândesc ce experiențe trecute am avut când m-am dus la șefii mei să îmi mărească salariul. Asta este un mers la evenimentele trecute. Dacă însă Alexandru vrea să știe dacă poate să meargă în viitor în altă viață, sau în trecut în altă viață, răspunsul devine mult mai complex, dar se poate și acest lucru. Răspunsul este DA. Spiritul, atâta vreme cât este în corp, poate să călătorească în viitorul apropiat sau trecutul apropiat din viața pe care o trăim acum, sau poate să călătorească în viitorul îndepărtat în alte vieți viitoare sau în alte vieți trecute.*

Înțeleg corect, Tic?

Și Tic da din cap și spune: *Da, este corect așa cum ai spus.*

Întrebarea nr.12 a lui Alexandru este: Care este cel mai frecvent sau des întâlnit gând uman? și ce efecte are acesta?

Supraviețuirea este cel mai frecvent gând uman. Și acesta are ca rol evoluția speciei, pentru că fără acel gând sau, mai exact, instinct de a supraviețui, noi nu am exista ca specie și nu am putea să evoluăm. Deci pe lângă tot ceea ce facem de când ne naștem și până murim, de fapt, facem mereu același lucru – supraviețuim. Trebuie să evoluăm. Fără a supraviețui, nu există evoluție și, de fapt, nu existăm. Deci acesta este cel mai frecvent gând uman, care stă la baza tuturor activităților din fiecare zi. Noi trebuie să mâncăm ca să supraviețuim, trebuie să vorbim ca să supraviețuim, trebuie să ne adaptăm la orice situație pentru a supraviețui, deci acesta este cel mai des întâlnit gând uman.

Întrebarea următoarea este nr. 13. În ce măsură și cum se implică spiritele în lumea terestră? Ce rezultat au implicările acestora?

Și Tic răspunde așa: *Implicarea spiritelor în lumea terestră este relativ minimă. Adică, așa cum ți-am explicat ție mai demult (aici se referă la mine, la Maria), nu avem voie să spunem, de exemplu, ce se va întâmpla în secunda următoare sau în viitorul imediat. Și nu avem voie să o facem nu pentru că nu am ști viitorul sau nu am dori să-i protejăm pe cei care au rămas după ce noi am plecat, ci pentru faptul că aceasta ar crea un haos în relativa ordine care este jos, în lumea terestră.*

De ce spui „jos, în lumea terestră”, Tic?

Este o formulare iluzorie, de fapt nu există jos sau sus, dar poate că cel mai ușor lumea ne vede pe noi, spiritele, într-o stare plutind pe undeva pe sus, iar pe voi, în starea de jos. Este o interpretare incorectă, dar este ceea ce majoritatea ar putea vedea că se întâmplă între noi și voi.

Deci, de exemplu, tu ai voie să comunici cu mine, ar exista ceva care să te împiedice să comunici cu mine?

Nu. Am posibilitatea să comunic cu tine ca să te ajut să înțelegi, de exemplu, ce se întâmplă cu mine, ce se întâmplă cu tine, ca să te ajut să evoluezi, să faci un pas înainte. Nu am voie să intervin direct și să spun, de exemplu, că mâine, mergând pe stradă, îți cade o cărămidă și ai să mori, sau mâine o să câștigi loteria, așa că du-te și joacă la loto. Nu am voie să te afectez în acest fel, pentru că asta ți-ar distorsiona motivul de bază pentru care tu ești aici. Tu ești aici, încarnată în materie, pentru a putea să te ajuți tu însăși să evoluezi, să înveți ceva, să mergi mai

departe. Dacă eu aş interveni spunând ce se va întâmpla în viitor, nu ar ajuta deloc la evoluția ta, ar stopa-o. De aceea, este într-un fel greșit că mulți oameni simt nevoia ca cineva, de exemplu, un spirit, să le spună ce au de făcut sau ce se va întâmpla în viitor sau cum o să rezolve o situație. Această ghidare poate să fie generală, de exemplu, ce să faci ca să îmbunătățești o situație. Dar nu avem voie să spunem că se va întâmpla, de exemplu, că mâine la ora aia ai să întâlnești bărbatul cu care ai să te măriți ș.a.m.d. Acesta este un sistem de gândire limitat, care dă senzația că viața fizică ar fi elementul de bază.

Viața fizică este iluzorie, este numai ceva trecător, treci prin ea, ca spirit, ca să te ajute să evoluezi, dar nu este, de fapt, ceva imuabil, ceva care nu se schimbă, care rămâne același, sau care este esențial. Nu este esențială viața pe Pământ sau viața în formă fizică, nu este esențială. Deci asta este motivul pentru care noi, spiritele, nu avem voie să ne implicăm în lumea terestră.

Tic, am să adaug la întrebarea lui Alexandru: A fost vreun moment în timp în care spiritele au intervenit în viața terestră și aceasta a avut ceva urmări? De exemplu, întreb dacă au venit de pe alte planete, cum spune multă lume, spirite cu OZN-uri și au afectat viața oamenilor de pe Pământ? Sau chiar ideea de Dumnezeu, care într-un fel e legată de spirit, acel Dumnezeu sau acea formă de Energie a avut influență asupra vieții pe Pământ, transformându-ne, de exemplu, din maimuță în oameni?

Și Tic spune: *Întrebarea este apucată de amoc. Cum pui tu întrebarea, nu este bine centralizată. Ar trebui să vorbești la concret și să nu divaghezi cu întrebări care nu își au locul în acest material.*

Aoleu, Tic, m-ai pus la punct... OK, bine, retrag întrebarea. Deci întrebarea era în ce măsură se implică spiritele în lumea terestră în aceste momente. Dar Tic, vreau să te întreb, există spirite malefice care se implică în viața umană?

Și Tic dă din cap și spune: *Da, există astfel de spirite care se implică în viața umană.*

Deci există spirite malefice care nu respectă regula să nu vină, să nu deranjeze oamenii și să nu le spună viitorul.

Nici măcar spiritele malefice nu vor spune viitorul, ele se interferează în alt fel cu viața oamenilor. Dar asta-i o altă întrebare, care merită un răspuns mult mai amplu.

Bine Tic. La **întrebarea 14, zice: Cum s-ar putea descrie relația dintre om - imaginație - material - spiritual?**

Aceasta este o întrebare care nu are o logică, o structură. Cum adică care este relația dintre om și imaginație, dintre material și

spiritual? Ca și cum omul și materialul, pe de o parte, iar imaginația și spiritualul, pe de altă parte, ar fi două părți componente. Deci, haide s-o luăm pe bucățele. Fiecare om sau persoană umană are în el un spirit de tip uman.

Apropo, Tic, te opresc aicea înainte de a merge mai departe. Animalele sau plantele au spirit?

Iarăși divaghezi cu întrebarea asta. Și da, au, dar răspunsul este mult mai complex. Deci rămânând la om, imaginația omului este un mecanism prin care el învață să funcționeze, să supraviețuiască, să se dezvolte. Fără această imaginație, care este unul din mecanismele de bază ale minții umane, nu am putea supraviețui, căci nu am putea prevedea evenimentele viitoare și modul în care să reacționăm la ele pentru a supraviețui. Materialitatea și spiritualitatea sunt două fețe ale aceleiași monezi. Noi, la bază, suntem spirite, dar, ca să putem evolua și progresa, trebuie să ne încarnăm în stare fizică ca să putem avea și dezvoltă emoții și sentimente prin senzațiile fizice. Există, desigur, și alte posibilități de evoluție a spiritului. Dar pentru o bună cunoaștere și o bună evoluție, ai nevoie să treci prin partea materială.

În general, evoluția spirituală numai pe plan spiritual este mult mai ușoară, pentru că te conectezi și poți la un moment dat să știi exact ce știi toate spiritele din acest univers. De aceea este ușor, dar nu ajută la progres. Noi putem percepe în orice moment ce simte oricare alt spirit din univers, dar limitându-ne la asta ar însemna că noi, spiritele, la nivel de univers, am stagna, nu am evolua. A trece prin forma materială este un mecanism prin care un spirit adăugă lucruri noi și sentimente, emoții noi și ajută la evoluția spirituală la nivel general. Îți imaginezi că, dacă spiritele trec prin diverse forme materiale, emoțiile lor sunt îmbogățite, volumul de cunoștințe pe care le au e îmbogățit și atunci putem să evoluăm. Dacă nu, cunoștințele pe care le au spiritele ar rămâne limitate la acest moment.

Deci tu spui, Tic, ca să înțeleg bine, că în formă de spirit nu poți să evoluezi, trebuie neapărat să te încarnezi într-o formă materială?

Și Tic spune: Aproape corect. Și aproape corect este și faptul că poți să te încarnezi nu numai în formă materială, ci poți să te reîncarnezi și în formă spirituală, nu neapărat materială. Dar de bază, pentru a avea o schimbare importantă și perceptibilă, trebuie să te încarnezi în formă materială, care nu este ușoară, este dificil de suportat, este greu de realizat și nu întotdeauna dă rezultatele pe care le-ai avut atunci când te-ai reîncarnat între ele (în forme nemateriale – n.n.).

Bine, Tic, nu știu cât de clară a fost citirea asta, dar hai să trecem la celelalte întrebări.

5

Data: 6 decembrie 2013, *Întrebările:* 15 - 20, *Entitatea:* Tic, *Durata:* 50 min, *Idei:* Omul are un destin, dar și l-a stabilit singur, ca spirit, înainte de a se naște. Poate învăța lecțiile propuse prin obstacole sau favorizare. E dificil ca omul să își schimbe destinul. Tehnologia actuală duce la înstrăinare, afectează socializarea. Semnele prin care un spirit își face simțită prezența. Spiritul nu îi vorbește mediumului în limba sa, ci i se traduce prin matricea personală. Până în 100 de ani se va dezvolta o tehnologie de vedere a spiritelor, a informației pure.

Entitatea TIC (întrebările 15 - 20)

Este 6 decembrie 2013 și continui cu întrebările pe care i le pun lui Tic. Am avut noroc că m-am oprit la timp, că tocmai mi s-au terminat bateriile. Deci pierdeam tot ce aș fi înregistrat în continuare. **Întrebarea** următoare este, Tic: **În ce situații liberul-arbitru al omului poate fi modificat, influențat de spirite?** Și aici eu am întrebat: Influențat de propriul meu spirit sau de alte spirite? Iar Alexandru a spus: **Ambele situații sunt interesante, atât propriul spirit, cât și altele.** Aici e problema aceea deterministă, a liberului-arbitru. În ce măsură pot să determin ce vreau să fac? Sau în ce măsură alt spirit poate să mă influențeze?

Și Tic răspunde: *DEȘI noi am venim, ca spirit, cu un anumit plan de bătaie pentru care suntem bine pregătiți (de exemplu, vrem să simțim problema X, s-o experimentăm în această viață), deși venim cu această idee deja fixată în genele noastre și, chiar mai mult, ne naștem într-o zodie care să ne ajute să învățăm acel lucru, să-l experimentăm (poate cuvântul învățat nu este corect) și ne pregătim în avans părinții din care ne naștem, oamenii cu care vom avea contact pentru a învăța acel lucru; TOTUȘI, dacă vrem să nu învățăm problema X, putem să facem absolut tot ce dorim noi. Este însă foarte greu să nu dorim să experimentăm problema X, pentru că toată pregătirea noastră dinainte de a ne naște a fost făcută în așa fel încât noi să putem învăța acea lecție X din viața noastră. Este foarte greu să nu te lovești de ea și să nu o înveți, să o schimbi total și să înveți problema Y, care n-are nicio legătură cu problema X. Este foarte greu, pentru că tu, dinainte de a te*

naște, ți-ai făcut o grămadă de repere – ce și cu cine trebuie să trăiești ca să poți experimenta ceea ce îți dorești tu, problema X. De aceea, uneori oamenii simt că totul este predestinat. Într-un fel este real, dar este predestinat de noi înșine, noi am fost cei care ne-am propus să învățăm evenimentul X, nu de cineva din exterior, deși câteodată se întâmplă și asta.

Corect, Tic? Și el spune: Da.

Dar, în general, noi înșine ne stabilim ce avem de învățat și cum, cu ce cantitate de rău sau de bine dorim să învățăm acel lucru (obstacole sau favorizări - n.n.). De exemplu, eu îmi cunosc dinainte părinții din care am să mă nasc, nevasta cu care am să mă însor, copiii pe care o să-i am, deci dinainte de a mă naște mă conectez cu acele spirite ca să pot să învăț acel lucru. Așa că este aproape imposibil să nu mă lovesc de acel lucru X pe care trebuie să îl învăț, pentru că așa mi-am propus eu în viață. Câteodată simțim că asta ne-a fost destinat. Totuși, putem să ne schimbăm complet destinul și să învățăm altceva: problema Z sau problema Y. Putem să ne schimbăm, dar este extraordinar de greu, fiindcă tot ce ne-am programat dinainte servește pentru a învăța acel lucru X.

No, bun, sunt confuză, Tic.

Problema este simplă. Să zicem că eu mă întâlnesc cu mai multe spirite din grupul meu și spun că în această viață vreau să învăț cum să fiu, de exemplu, diplomat, cum să mă exprim și să acționez cu diplomație în viață. Pentru a obține aceasta, eu îmi aleg părinții, care vor fi, de exemplu, niște părinți care nu văd binele, nu știu cum să rezolve situațiile decât prin critică. Iar eu va trebui să depun un efort foarte mare ca să învăț să fiu diplomat în aceste condiții grele. Desigur, ar fi poate mult mai ușor ca să-mi propun dinainte să mă nasc din părinți care sunt amândoi diplomați și care bineînțeles că o să mă ajute, fiind amândoi diplomați, să învăț și eu să fiu diplomat în modul în care îmi trăiesc viața, modul în care mă exprim, mă relaționez cu celelalte persoane. Deci pot să aplic orice variantă, după cum cred că sunt capabil și cum aș vrea să experimentez.

Dar asta înseamnă, Tic, că tot ce pățim noi negativ în viață, singuri ne-am ales?

Nu întotdeauna ne-am ales noi, dar să spunem că 99% (spune el 99,(9)%) noi ne-am ales. Desigur că sunt și erori, pentru că, îți dai seama, în complexitatea corpului uman cu care trăim se pot întâmpla erori genetice sau de altă natură. Se poate întâmpla ca, de exemplu, când mă nasc într-un anumit corp, corpul să fie necorespunzător din

punct de vedere genetic și să mor la naștere sau să mor la câteva luni după naștere. Nu neapărat eu mi-am planificat acest lucru. Dar se poate întâmpla și să îmi planific aceasta, dacă am vorbit cu părinții mei înainte de naștere că am să-i învăț cum să treacă printr-o astfel de tragedie, cum să supraviețuiască după o astfel de tragedie. Poate să fie, pur și simplu, o greșeală genetică, dar în general se respectă ceea ce tu ți-ai propus să experimentezi în această viață.

Să nu crezi că, de exemplu, cineva își propune să fie criminal în masă sau un ucigaș care omoară o grămadă de oameni în viața sa. În general, asta nu se întâmplă și nu suntem lăsați să ajungem la astfel de extreme. Se poate întâmpla un genocid ca cel din Africa, dar sunt cazuri mult mai rare să te planifici dinainte ca să fii criminal. Dar se poate întâmpla ca corpul în care eu am plantat, de exemplu, o anumită evoluție negativă să fie genetic defect. Și atunci, devin criminal în masă, nu mai simt nimica, îi fac pe toți să sufere. În general, ceea ce-mi aleg eu, este bine ales între anumite limite. Câteodată sunt și excepții, adică nu ne-am programat, de fapt, să ducem viața pe care o trăim acum.

Iar când te referi la cum te influențează alte spirite, având în vedere că eu mă nasc într-o familie, că trăiesc într-o societate și că în fiecare corp uman există un spirit, este normal că există interacțiuni între spiritul meu și alte spirite. De exemplu, pot să fiu împreună cu un spirit cu care sunt dușman. Suntem doi frați și vrem să învățăm în această viață cum să ne împăcăm, cum să trăim mai bine, deși avem o relație proastă. Și atunci ne încarnăm ca doi oameni care nu au o relație bună, ca să vedem cum putem să mediem această relație între noi. Astfel de întâmplări neplăcute sunt juste, căci le-am planificat cu acel spirit încă dinainte de mă naște. Totul este planificarea la nivel spiritual, totul se întâmplă la nivel spiritual. În general, ține minte că, în 99,9 % din cazuri, așa cum s-a planificat, așa se merge mai departe. De aceea, voi simțiți în stare fizică că viața voastră este determinată dinainte, pentru că, într-un fel, este corect. Așa este, a fost determinată dinainte.

Tic, întrebarea 16: Care este efectul de viitor în ce privește utilizarea tehnologiei în viața umană? Bănuiesc că aici Alexandru se referă la faptul că tehnologia ne copleșește, pur și simplu. Avem în casă televizoare, computere, laptop, tabletă, telefon, mașină, deci avem o tehnologizare intensivă a vieții noastre. Bănuiesc că Alexandru întreabă ce efect va avea în viitor, dacă o să continuăm să ne dezvoltăm în același fel, o să devenim un fel de roboți, niște cyber-people? Ce se va întâmpla în viitor, dacă poți să spui?

Și Tic răspunde așa: *Există o limită a dezvoltării tehnologice, pentru că o utilizare superintensivă a tehnologiei are și dezavantaje, fiindcă se pierde ceva esențial în acest proces. Se pierde spiritul sau relația pe care o ai, ca ființă umană, cu altă ființă umană, interacțiunea dintre spirit și spirit. Deci această dezvoltare tehnologică extensivă și explozivă va ajunge la nivelul la care va afecta corpul fizic la un așa nivel, încât va duce la o izolare (Înțeleg bine, Tic? Și spune „Da”) atât a corpului fizic, cât și a corpului spiritual. Și asta va duce la o alienare a speciei umane (Înțeleg bine, Tic? Și spune „Aproape”). Asta va duce la o întoarcere în interior, în care omul va trăi mai mult virtual, cu fantezia lui, cu imaginația lui, cu senzațiile proprii pe care le are. Această tehnologie afectează socializarea, contactul fizic dintre oameni, structura care a fost creată în societatea umană de secole. Deci acea structură socială care face ca oamenii să trăiască în pături sociale, să aibă activități împreună, să aibă reguli și morală socială împreună, aceasta va fi afectată foarte mult și va exista un moment în care întreaga societate umană, așa cum o cunoaștem noi, va fi afectată. Schimbările vor fi radicale, dar nu neapărat înspre bine, pentru că se va pierde contactul uman. (Măi, Tic, înțeleg bine? Și el spune „Corect”.) Se pierde contactul interuman, care are un rol de bază, important în dezvoltarea noastră spirituală, în general, ca specie. Ne izolează ca ființe umane și, implicit, ca spirite.*

Măi, Tic, n-am înțeles nimica, dar ce am spus e corect? Și spune că „*Da, este corect*”.

Întrebarea 17: Care sunt semnele, indiciile de identificare ale unui spirit când acesta încearcă să comunice cu omul? Deci, Tic, când un spirit încearcă să comunice cu un om, să presupunem că omul ăla nu știe nimica despre spiritism sau transă, care este modul în care acel spirit îi dă semnal persoanei fizice că vrea să o contacteze?

Tic spune așa: *Există mai multe feluri, forme de recunoaștere a faptului că un spirit încearcă să te contacteze. Și sunt legate în primul rând de setul de referință pe care îl are acea persoană fizică în legătură cu existența și posibilitatea unui contact cu un spirit. De exemplu, la persoanele care nu cred că există spirite, poate să vină și o fantomă să li se arate, că ei o vor nega și nu vor vedea acea fantomă ca reală, vor spune că au avut o problemă la ochi sau era de vină oboseala și li s-a părut că au văzut ceva, că a fost mai mult o iluzie optică sau de alt fel. Deci acel om nu va putea percepe, pentru că nu are în matricea lui de referință faptul că un spirit ar putea să îl contacteze. Dintre femei și bărbați, femeile sunt mai sensibile și asta poate datorită faptului că ele*

se ocupă de creșterea copiilor și sesizează orice schimbare din comportamentul unui copil, iar asta le face să fie foarte atente la orice stimul din exterior. De aceea, în comparație cu bărbații, întotdeauna femeile sunt mult mai receptive la posibilitatea de a fi contactate de un spirit.

Există mai multe forme de contactare. În primul rând, foarte rar vei simți că te contactează un spirit într-un moment când ești foarte agitat. De exemplu, ești la discotecă și dansezi, iar în momentul ăla vezi un spirit. Se poate întâmpla și atunci, de exemplu, cineva care îți era foarte apropiat și a decedat poate să vină și să-ți apară ca imagine. În momentul respectiv, persoana care dansează pe ring realizează că se întâmplă ceva care nu este în regulă. Dar cel mai ușor să fii contactat este atunci când te culci, când ești între starea de a fi treaz și starea de a fi adormit. Este acel interval mic de timp în care este mult mai ușor să poți comunica cu un spirit, atunci când corpul tău este aproape relaxat, dar nu încă adormit. Ești mult mai receptiv și mai alert la ce se întâmplă în exterior.

Un alt mod: poți, ca spirit, să miști obiectele din casă. Așa este cel mai ușor ca persoana să recunoască dacă un spirit încearcă să o contacteze. De exemplu, stai la masă, scrii și ceva de pe masă se mișcă, fără a fi vântul sau o altă posibilitate fizică care să miște acel obiect de pe masă. Acesta este poate lucrul cel mai ușor de realizat. Apoi sunt unii oameni care sunt mai sensibili la parfumuri și, atunci când spiritul știe acel lucru, poate să transmită un tip de parfum despre care persoana știe că nu avea de unde să provină în acel spațiu, în acel moment, în afară de posibilitatea de a fi de la un spirit. Zgomotele, de exemplu, bătăile în masă, sunetele de pași sunt frecvent folosite de spirite pentru a contacta o persoană fizică.

Poate cel mai important, spune Tic, este ca acea persoană fizică să nu-și dorească cu tot dinadinsul ca acel suflet căruia îi simte lipsa să o contacteze în acel moment. Pentru că asta i-ar inhiba propriile ei percepții și nu ar lăsa-o deschisă să poată vedea sau avea o conectare cu spiritul în vreun fel. Cel mai simplu este să te lași și să te gândești: „Aș vrea să vorbesc cu tine, spiritule X, și te rog să-mi dai un semnal prin care eu să știu că tu ești aici”. Desigur, celor care pot să intre în transă, cum ești tu, le este foarte ușor să comunice cu un spirit. Pentru tine este ușor, pentru că ai învățat că transa este un lucru natural și ai lucrat foarte mult în hipnoză. Îți este foarte ușor să-ți lași corpul să fie folosit de către mine și, atâta vreme cât gândul tău zboară aiurea, eu pot să-ți transmit vorbe, răspunsul la întrebare prin vorbe sau prin imagini,

dacă tu îmi ceri „vreau să-l văd în imagine sau să-l aud în sunete”. Dar, în general, cel mai ușor pentru tine personal este să-ți lași corpul să fie folosit de mine ca spirit, să mă exprim, sau să te exprimi, într-un mod foarte rapid.

Mai există alt sistem, cu tabla care se mișcă pe masă, sau mâinile care deplasează obiectul să dea răspunsuri. Asta a fost un sistem vechi și poți să-l folosești, doar să fii sigură că spiritele care au venit au și părăsit locul. De fapt, și tu, după ce vorbești cu un spirit, îi spui să plece înspre Lumină sau în altă parte. Și tu ai avut situații în care spiritul a refuzat să plece, așa încât pot exista modalități diverse de comunicare și, în general, această comunicare este la nivelul matricii pe care o are persoana respectivă. De exemplu, ție, Maria, ca hipnotist, îmi spune Tic, îți este ușor să vorbești și să spui orice îți comunică spiritul, spui imediat ce a spus el. Nu toată lumea poate să facă acest lucru, pentru că fiecare are matricea lui de referință, experiența lui de o viață întreagă într-un anumit domeniu. Altul, de exemplu, este mai intuitiv și aude mai bine zgomotele, altul este mai vizual și vede dacă se mișcă un obiect când n-ar trebui să se miște. Fiecare are sistemul lui de comunicare și există o infinitate de posibilități pentru un spirit de a contacta o ființă umană. Nu există un sistem-grilă, pentru că fiecare om are un sistem diferit de a comunica și de a înțelege acea comunicare.

De exemplu, tu, îmi spune mie, Tic, câteodată auzi cuvântul în limba engleză venind de la un spirit cum sunt eu, care în viața fizică n-am știut limba engleză. Asta nu-i neapărat pentru că eu acum, ca spirit, aș putea să vorbesc limba engleză dacă vreau, ci pentru faptul că creierului tău fizic îi este mai ușor să transmită informația în limba engleză decât în română, pentru că asta e structura ta, matricea ta. Dacă de exemplu, aș vorbi cu un german de origine care n-a vorbit niciodată o altă limbă, el m-ar înțelege și ar traduce ce spun eu în limba germană, pentru că el are respectiva matrice în interiorul lui.

Bine, măi, Tic, haide, întrerup acum. Fac o mică pauză. Dar nu pleca nicăieri!

Și Tic râde: Nu plec nicăieri, sunt totdeauna unde vrei tu să fiu.

Bine, măi, Tic, măi! ...

Este 6 decembrie 2013 și fac în continuare citiri cu Tic pentru Alexandru. **Întrebarea 18: Câte specii de oameni există, cum s-au format caracterele rasiale?**

Tic spune: *Întrebarea este foarte confuză, cum adică câte specii de oameni există? Rasa umană este una singură aici, pe Pământ, în această formă și în această viață pe care voi o trăiți.*

Atunci răspunde-mi cum s-au format caracterele rasiale.

Au fost foarte mult dependente de climă și de interacțiunea socială dintr-un anumit loc. Dacă mergi în Africa și ești albă, o să devii mai închisă la culoare. Dacă un african trăiește câteva generații pe continentul european, o să devină mai alb la culoare. Este o reacție normală a organismului la climă. Nu a existat la început, când s-a format specia umană, o departajare pe rase – rasa galbenă, rasa albă, rasa roșie. Nu, nu a existat o astfel de departajare. Ce rasă a devenit în timp a depins de evoluție și nu a intervenit nimic în afară de mediul natural și clima. Locul unde au trăit oamenii respectivi a creat caracterele rasei. Nu a fost ceva dinainte diferențiat și, de aceea, nu există decât o rasă umană. Dar dacă ne referim la alt aspect, și anume că există spirite care se întrupează și în altceva decât în rasa umană, atunci aceasta este corect. Există mai multe specii în care se pot întrupa, dar rasa umană este una singură.

Tic, hai să te întreb, tu, în evoluția ta de la zero până acum, ca spirit, te-ai întrupat în alte forme decât rasa umană?

Corect, așa este. Eu m-am întrupat în 23 de forme diferite de viață. Și nu numai pe această planetă. (Înțeleg bine, Tic? Și spune: Corect, așa este.) Pe această planetă m-am întrupat în 12 forme. (Și Tic îmi dă cifra scrisă.) În forme de viață diferite de rasa umană. Deci rasa umană a fost una din cele 12 forme diferite.

Aici pe planeta Pământ, în spațiul ăsta temporal?

Nu așa cum îl înțelegi tu ca spațiu temporal. Deci una este rasa umană în care m-am întrupat de mai multe ori, celelalte sunt alte specii. De exemplu, am fost animal, amoebă, formă celulară, dinozaur, deci am fost în 12 forme diferite de viață.

Asta-i foarte interesant de știut, Tic, că de când te cunoști tu pe tine ca entitate pe această planetă, ai avut...

Și spune Tic repede: *Am trăit inclusiv într-o rocă, am fost rocă. Există foarte multe posibilități, aș putea spune aproape infinite. O infinitate de forme de viață în care poți să trăiești în acest moment sau am trăit în trecut de la apariția Pământului până acum.*

Tic, am să-ți pun o întrebare neobișnuită. Tu, ca spirit, ai avea posibilitatea să mergi să trăiești o viață cu 10000 ani în urmă? Îți vine ție, așa, pe spirit că vrei să mergi să trăiești în trecut – pentru că, după câte știu de la tine, voi nu trăiți nici în spațiu, nici în timp, deci timpul și

spațiul nu au înțeles pentru voi, ca spirite. Ai putea să treci în trecut ca să trăiești o viață, să experimentezi cum a fost acel moment de acum 10000 ani?

Și el spune: *Nu aș putea să mă duc acum înapoi cu volumul de cunoștințe pe care îl am, să mă duc să trăiesc o viață de acum 10000 ani. Nu pentru că n-aș putea să accesez informațiile despre cum a fost acea viață acum 10000 de ani, dar dacă m-aș duce și m-aș întrupa acum 10000 de ani, aș schimba întreg viitorul, aș produce schimbări de esență în întreg viitorul, care nu au nici sens și nici rost.*

Bine, dar atunci, stai un pic. Din moment ce voi nu aveți spațiu și timp, de ce te legi tu de spațiul sau timpul ăsta de acum, de planeta Pământ și de prezentul ăsta? De ce nu mergi în viitor, dacă voi nu aveți spațiu și timp?

Și Tic râde și spune: *Nu înțelegi corect ceea ce ți-am spus eu că „nu am spațiu și timp”. Modul în care tu încerci să interpretezi spațiul și timpul, cu cunoștințele și percepția pe care o ai tu în acest moment, este complet diferită de percepția mea ca spirit în lumea spiritelor în acest moment. Pot să mă duc, de exemplu, să călătoresc – așa cum ți-ai imagina tu că călătorești în timp – și să știu exact CUM A FOST acum 10000 de ani într-un anumit loc. Dar asta nu ducându-mă undeva sau zicând „abracadabra” sau urcându-mă într-o mașină a timpului ca să merg înapoi. Dacă vreau să am acces la acea informație, mă conectez la Sursa de informație a Universului și aflu exact cum a fost acum 10000 de ani în oricare parte a Pământului. Deci eu acea INFORMAȚIE o am.*

Acuma, Tic, te întreb: Presupunând că eu sunt un om de știință, istoric sau vreau să inventez ceva și am nevoie de o informație despre un eveniment din trecut, tu ai avea voie sau posibilitatea să-mi dai acea informație? Dacă mi-ai da informația, ai rescrie istoria spunându-mi exact ce s-a întâmplat în trecut și asta ar afecta cumva viitorul? Că n-ar afecta, zic eu. Nu ți-am zis să mergi în viitor să-mi iei numerele ce vor ieși la loterie, pentru că asta ar fi o violare a viitorului. Dar o informație despre trecut ai voie să-mi dai?

Și el spune: *Da, în linii generale am voie să îți dau acea informație despre trecut, că asta afectează relativ puțin viitorul. Nu am voie să mă duc pe linia temporală din acest moment în viitorul tău sau în viitorul oricui, pentru că aceasta îi afectează viitorul. Ce informație îți dau ție despre trecut este, pur și simplu, informație asupra unui eveniment care s-a întâmplat deja pe linia ta temporală.*

N-am înțeles nimica, Ticule, cu linia temporală, dar spun corect ce spui tu?

Și el spune: *Corect, așa este.*

Am și uitat de la ce întrebare am plecat, măi, Tic. **Întrebarea 19: Cum vor evolua animalele terestre în viitor?**

Și Tic spune așa: *Din păcate, suntem o specie foarte distructivă și nu ne dăm seama cu câtă ușurință și lipsă de respect distrugem speciile de animale și plante, nu înțelegem că, în goana noastră de a dobândi ceva care, de fapt, este fără înțeles și fără logică, distrugem și rănim habitatul.*

Măi, Tic, măi, tradu-mi, așa, ca să pot să pricep.

Și spune Tic: *Ne-am triplat aproape ca populație în ultima sută de ani și, ca să ne extindem, am luat din spațiul animalelor. Nu ne-a păsat că am distrus specii întregi de animale. Și asta nu numai terestru, ci și în habitatul marin, am distrus foarte multe specii. Nu ne dăm seama că ceea ce facem noi este ireversibil și că noi suntem cei care vom fi afectați în viitor. Copiii noștri vor fi afectați. Imaginează-ți un Pământ sterp, fără animale, fără plante, în care nu există decât oamenii care-și tot construiesc case și își cumpără mașini ca să se deplaseze. Trebuie să fie o balanță în ecosistem, pentru că altfel o să plătim un preț foarte greu.*

Iar n-am înțeles nimica, măi, Tică. Dar probabil sunt foarte obosită. **Întrebarea 20: Care sunt limitele tehnologiei în ceea ce privește captarea, observarea și descrierea spiritualității?** Ca să pun întrebarea într-un fel mai simplu, cred că Alexandru vrea să spună că, în teorie, toată lumea știe despre spirite sau simte prezența lor. Dar, de fapt, nimeni nu a putut dovedi științific – cum înțelegem noi știința, prin experimente repetabile și percepute cu simțurile noastre – că lumea spirituală există. De exemplu, ceea ce spun eu acum poate să fie, pur și simplu, o iluzie, o fantezie, o imaginație de-a mea, eu vorbesc cu mine însămi. Și deși sunt într-un fel de stare de transă în care sunt conștientă, mintea se gândește că, aoleu, trebuie să dau de mâncare la câini și n-am pornit mașina de spălat și am de făcut curat în bucătărie, dar gura îmi turuie ca o morișcă, controlată de mintea mea inconștientă, să zicem. Cum am putea noi dovedi, în afară de sentimentele sau emoțiile personale...? De exemplu, eu simt că vorbesc cu tine și, pentru mine, Maria, este irevocabil faptul că spiritele există și că noi trăim ca spirite în corp uman. Deci pentru mine acest lucru este cert, așa înțeleg eu. Mulți oameni, prin structura și modelul lor de gândire, vor de fapt să vadă spiritele ca la televizor, să perceapă foarte clar prin simțurile lor și repetabil că, într-adevăr, spiritele există, că noi suntem constituiți dintr-o materie fizică, care moare, și din spirit, care este cel etern.

Și Tic râde, se lasă puțin pe spate și spune că: *Într-adevăr, îți turuie gura ca o morișcă! Dar spiritualitatea este un lucru care nu se poate observa cu nivelul de știință și tehnologic actual, pentru că perceperea cantității infinitezimale de energie care suntem noi, ca spirite, este sub nivelul dezvoltării tehnologiei actuale. Dar, în curând, spune Tic – și așa aprecia, fără să schimbe viitorul, că în circa 100 de ani – o să puteți să detectați cu ceea ce numiți voi „tehnologie și aparatele fizice” și existența părții spirituale din corpul uman sau al animalelor sau plantelor sau pietrelor. La modul grosier în care voi puteți să măsurați – fără lipsă de respect o spun – lumea prin care trăiți, nu puteți să pricepeți și să măsurați ceva care nu are, de fapt, masă. Căci este o formă de energie, și nici măcar o formă de energie care s-ar putea preschimba în masă, ci este vorba despre informație, de o formă de informație. Deci astăzi nu puteți să o faceți, dar puteți să percepeți într-un fel că ea există.*

Nu toată lumea poate să o perceapă sau nu toată lumea are interesul să perceapă. Foarte mulți sunt mulțumiți cu ceea ce au fizic în acest moment, nu-i interesează partea spirituală sau ce se întâmplă după moarte. Și asta poate că este bine, sub un aspect, pentru că le dă posibilitatea să-și trăiască viața din plin, fără să se gândească la chestiunea de bază a existenței – „de ce trăiesc eu aici?” – și să se bucure din plin de momentul prezent. Deci nu este nimica rău cu asta. Dar sunt și persoane care deja percep că se întâmplă ceva pe care nu pot să-l explice decât prin existența unui spirit care se întrupează în corpul uman. Așa este, de exemplu, Alexandru. El simte că există lumea spiritelor, dar pentru că el este un agnostic prin firea și pregătirea lui, ar vrea o dovadă, să mă vadă pe mine la televizor sau să mă perceapă sau să inventeze un aparat care să depisteze spiritele.

Bun, am să pun o întrebare prostească, dar o pun. Știu că nu ai voie să mergi în viitor să îmi spui cum să inventez un aparat care să perceapă spiritele. Dar pot să te întreb despre trecut. Există în istoria societății umane, că pe asta pot s-o percep, un aparat dezvoltat până la acel nivel tehnic la care te poate percepe pe tine, ca spirit? Te întreb, fiindcă știu că poți să-mi dai informații despre trecut.

Și el spune: *Absolut nu. Nivelul la care poți depista forma de energie și informație în care sunt eu acum nu a fost atins de tehnologia dezvoltată de specia umană. Astăzi sunteți cu un pas mai aproape de a o sesiza – cum ai spus tu, să vezi spiritul ca la televizor – pentru faptul că știința a avansat, astfel că cuvântul „informație” are un alt înțeles decât acum 40 de ani. Atunci avea complet alt înțeles, acum altfel îl înțelegi, fie și numai dacă te gândești la internet. Ce înseamnă*

informația are complet alt sens decât acum 40 de ani. Nivelul fizicii cuantice la care se lucrează acum și care îi bulversează pe oamenii de știință, îi face să se gândească că există ceva mai adânc, pe care ei încă nu au putut să-l determine din punct de vedere științific. Dar sunt pe drumul cel bun ca să capete certitudinea că noi, ca spirite, existăm în afara corpului uman, așa cum îl percepeți voi acum.

Bine, măi, Tică, îți mulțam fain, dar sunt obosită. Și te rog să mergi înspre Lumină și să mai vii să comunicăm un pic când voi avea timp să fac celelalte citiri, ca să le pun pe net. Eu sunt o posibilă sursă de informații, pentru că pot să fac aceste conexiuni, dar nu le fac fiindcă am de gătit sau de făcut curat. La revedere, Tic, și îți mulțumesc mult de tot!

6

Data: 28 ianuarie 2014, Întrebările: 21 - 23, Entitatea: Malefico, Durata: 20 min, Idei: Un dialog intelectual cu un spirit negru, căruia îi place să se amuze pe seama oamenilor.

Entitatea MALEFICO (întrebările 21 - 23)

Este 28 ianuarie 2014, ora 11 dimineața, și fac citirea pentru Alexandru, pentru site. **Întrebarea nr. 21: Câte specii inteligente (care au posibilitatea de a utiliza o tehnologie, au un limbaj etc) există în univers? Care este raportul și relația lor în prezent și în viitor cu specia umană?**

Și bineînțeles că îl chem pe cumnatul meu Tic.

Care îmi spune că "*Nu pot să vin acum, vin mai târziu*". Bine, Ticuleț. Atunci, hai să vedem dacă am pe altcineva care ar vrea să-mi răspundă la întrebare. Asta este o întrebare cu caracter social. Poate cineva să vină să-mi răspundă la întrebare?

Și vine o entitate care este complet neagră.

Dumneavoastră puteți să-mi răspundeți la întrebările pe care le am?

Și răspunde: *Sigur că da, fată, eu pot*. Și spune așa: „*Fată*” *n-a fost utilizat în sens peiorativ*.

Cum să mă adresez dumneavoastră?

Pestalozzi. Și mai spune entitatea: *Nu sunt Pestalozzi, dar poți să mă chemi așa dacă vrei*.

Nu vreau să te chem așa dacă nu ești acea persoană.

Și spune: *Eu sunt Malefico și tu mă cunoști foarte bine și de la Gema, și de la Oana.*

Of, ce vroiam să nu te cunosc, Malefico! Dar n-are importanță. Întrebarea este așa: câte specii există în univers care pot utiliza o tehnologie și care este raportul lor cu specia umană?

Și Malefico spune: *Există o infinitate de specii, așa cum definești tu, Alexandru, specia ca fiind cineva care folosește tehnologia sau are un limbaj de comunicare. Dar aceasta nu este o interpretare corectă a unei specii inteligente. Ce spui tu este o specificare limitată, pentru că, de exemplu, și animalele știu să folosească tehnologia și au un sistem de comunicare, un limbaj al lor. Nu știu dacă tu te-ai referit la aceasta, dar acesta este adevărul. Există o infinitate de specii inteligente, cum le numiți voi, nu numai în Univers, ci chiar la voi pe Pământ. Numai că voi, comparând întotdeauna cu ceea ce sunteți voi, nu realizați abundența de specii care există și care au capacitatea de a comunica cu voi. Dar voi căutați prea multe asemănări fizice între voi și alte specii din exteriorul planetei. Comunicarea și folosirea tehnologiei sunt elemente de bază ale progresului, ale evoluției și mai toate lucrurile care vă înconjoară au această capacitate de a folosi tehnologia și de a comunica cu scopul de a evolua, de a prezerva specia și a merge mai departe. Uitat-te puțin, Alexandru, la ce ai în jur și ai să înțelegi că întrebarea ta este limitativă și ai să pierzi infinitatea de alte specii inteligente care stau chiar la masă cu tine!*

Bine, Malefico, **întrebarea nr.22 : Islamism, budism, creștinism, mozaism etc., care este originea acestor religii care utilizează principii asemănătoare? Au apărut ca o reacție socială la dezvoltarea omului, au apărut în urma unei comunicări cu lumea spirituală etc.?** Eu cred că el se referă dacă religiile sunt opera voastră, a spiritelor, sau este un eveniment apărut în dezvoltarea omului.

Și el spune așa, Malefico: *Este corect în amândouă cazurile. Religia ar fi apărut independent de noi, datorită slăbiciunilor pe care le aveți voi, ca specie. Dar, într-adevăr, avem și noi din lumea spirituală o oarecare influență. Aceasta a fost făcută pentru a putea să vă ajutați singuri să evoluati într-o direcție mai bună, nu o direcție distructivă. Religiile au la bază unele principii morale care ajută. Bineînțeles că, dacă sunt duse la extrem, au un caracter distructiv și nu asta a fost scopul nostru. Când vi le-am dat, au fost mai mult un sistem de ghidare. Ce ați făcut voi: le-ați luat și le-ați dus la extrem, iar în acel moment a fost distructiv. Cred că budismul, care acceptă calea de mijloc, din acest*

punct de vedere este foarte corect. Nimic nu trebuie dus la extrem, nici la o limită, nici la cealaltă. Calea de mijloc este cea mai bună.

Întrebarea 23: Care este durata maximă de viață a unui om în prezent? Ce factori spirituali contribuie la extensia și comprimarea ei? Când și cum se stabilește durata?

Și Malefico râde: *Întrebarea asta este...*

A zis „*prostească*”, dar nu, nu vreau să spun asta.

Nu spui asta pentru că tu vrei să fii bine cu toată lumea. Nu. Este prostească, spune. Păi, dacă voi sunteți o combinație între spirit și materie, și materia este trecătoare, iar spiritul este etern, la ce te referi când întrebi care este durata maximă a vieții unui om în prezent? Voi aveți două componente în forma în care sunteți acum: o parte materială, care e muritoare, și...

OK, Malefico, lasă teoria și hai să punem întrebarea altfel. Dacă rețin eu bine, în Biblie erau oameni care trăiau 300-400 ani tereștri. Acum trăim între 70 și 120 ani. Ce s-a întâmplat?

Și Malefico spune: *Nu este corect, și accentuează, în totalitate ce s-a spus în Biblie, despre 300-400 ani, pentru că niciodată nu a fost o viață umană în carne așa de lungă. Într-adevăr, în prima perioadă a mers până la 250 ani tereștri. Dar acela a fost numai un experiment, care nu a mers bine. Și atunci, noi am lăsat să vă adaptați partea materială din voi la condițiile pe care le aveți pe Pământ.*

Hai să luăm întrebarea directă. Cum se stabilește durata de viață a unei persoane? De exemplu, cine stabilește câți ani trebuie să trăiesc eu sau la ce dată am să mor?

Și el spune așa: *Aceasta este aproape în întregime hotărârea ta, tu ești cea care alegi dinainte cât ai să trăiești. Dar nu întotdeauna aceasta se respectă, pentru că sunt și alți factori care intervin din exterior și care pot să te facă s-o termini mai repede decât ai vrut tu.*

Nu înțeleg asta, Malefico.

Și el spune așa: *Deși, de exemplu, tu ți-ai propus dinainte că ai să trăiești 95 de ani, când ajungi la vârsta de 95 ani, de fapt, încă îți place atât de mult această viață fizică, încât nu vrei s-o părăsești, nu vrei să respecti hotărârea pe care ai luat-o tu inițial. Și atunci noi venim (și acum Malefico râde, într-adevăr malefic) și-ți dăm ușor un picior ca să treci dincolo. Pentru că statul în acel corp fizic nu mai este satisfăcător pentru energia spirituală din tine. Într-adevăr, te poți complăce să stai și să nu faci nimic, dar într-un fel este o pierdere de timp pentru spiritual.*

Adică, cum să înțeleg Malefico că, dacă nu e hotărârea mea să rămân, ce vreau eu de fapt? Care este puterea mea de a decide?

Și el spune așa: *Puterea ta de a decide a fost alterată de partea ta materială și nu este ceea ce ne interesează pe noi. Pe noi ne interesează progresul tău social ca spirit. Nu ne interesează progresul tău material, deși sunt foarte legate între ele.*

M-ai trântit într-o confuzie generală.

Și Malefico spune: *Nu este niciun fel de confuzie. În principal, ești tu cea care alege câtă vreme și în ce condiții ai să trăiești. Nu întotdeauna ce ai hotărât tu, ca spirit inițial, este ceea ce se întâmplă în realitate.*

Înțeleg bine, Malefico? Și el da din cap că „Da”.

Însă orice deviație de la ceea ce ți-ai planificat tu trebuie corectată de către tine sau alt spirit din exterior.

Adică, dacă eu nu fac ce mi-am propus ca spirit, ce, vine aia cu coasa și mă seceră?

Și spune: *Nu neapărat că vine aia cu coasa și te seceră.* (Și Malefico se ține de burtă și râde. În orice caz, eu nu-l percep decât ca o entitate complet pe negru. Nu percep decât forma, nu altceva.) Și el spune: *Vrei să-ți arăt fața mea?*

Nu vreau, nu, nu, pentru că te cunosc și știu de ce ești în stare. Nu. Vreau să-mi răspunzi la întrebare.

Deci, nu neapărat ți se taie firul vieții, pentru că este nevoie poate de alte corecții ca să urmezi drumul pe care ți l-ai propus și să evoluezi ca spirit.

Măi, da', să vă întreb și eu, măi, Malefico, măi: Păi, da' ce, voi aveți acolo o organizație așa de serioasă, cu milioane de suflete care păzesc bilioanele de suflete de pe Pământ ca să-și urmeze direcția? Dacă nu merg pe direcție, începeți să le căsăpiți în stânga și în dreapta sau le aduceți pe calea cea bună? Păi, ce infrastructură aveți, nenică, care să fie capabilă de așa ceva?

Și Malefico, acum a căzut pe spate de râs. Și spune: *Bine te-ai gândit la asta dacă raportezi la partea ta materială. Noi nu venim decât în cazuri extreme să vă dăm indicația din exterior ce aveți de făcut și în ce direcție să vă mișcați. Aceasta este în genele tale.*

Bun, și dacă genele mele sunt defecte, m-am născut cu o boală și genele unde trebuia să fie arhivată informația asta sunt defecte? Cine vine ca să aibă grijă de mine?

Și el spune: *Este ceea ce numiți voi câteodată ingerul vostru păzitor. Este acea entitate care se poate ocupa de tine ca să-ți urmezi ce*

ți-ai propus și să te ajute – și el accentuează – în mod gentil, nu ca mine, să obții ce ți-ai propus tu de la viață.

Sunt foarte confuză. Câți îngeri păzitori sunt care păzesc 7 bilioane de oameni care suntem pe Pământ? Păi, ce, aveți voi 7 bilioane de îngeri?

Și spune: *Nu se lucrează așa, ca pentru fiecare persoană să fie un singur înger păzitor. Asta-i unu. Doi, imaginea de înger păzitor este ceva pe care voi o produceți. Noi lucrăm doar cu informația care este în fiecare celulă din corpul tău, este în afara corpului tău, care umple spațiul și care, într-un fel, dirijează dezvoltarea materială.*

No, Malefico, n-am înțeles nimica, dar asta este, se numește „servus și la gară”!

Și el sare, Malefico: *Adică nu ți-am explicat destul de clar? Și mă face „proastă”.*

Nu știu cât de clar mi-oi fi explicat, dar cred că te amuză mai mult să faci confuzia și mai mare decât să-mi răspunzi clar, ca să pot pricepe.

Și el râde și spune: *Asta este partea mea de amuzament, partea pentru care trăiesc eu, să mă amuz.*

Bine, Malefico, să ai parte de amuzament bun, dar nu pe seama oamenilor! Amuză-te pe socoteala ta. Îți mulțumesc mult pentru ajutor oricum și, dacă mai am nevoie, te-aș ruga să vii dacă poți.

Și el zâmbește, de data asta cald, și spune: *Cu toată plăcerea!*

7

Data: 28 ianuarie 2014, Întrebările: 24 - 32, Entitatea: Tic, Durata: 55 min, Idei: Dharma este calea scurtă, karma este calea interesantă. Când critici, vei experimenta pe propria piele obiectul criticii tale în viitor. E mai bine să îi spui oponentului tău ce te deranjează, decât să îl gândești de rău. Orice religie trebuie să fie înțelegătoare și să accepte celelalte religii, fiindcă nimeni nu deține adevărul absolut. Ego-ul oamenilor e ușor de întărit, masele, de manipulat, și așa sunt iscate războaiele, de către mici grupuri de escroci și politicieni, în folosul lor personal. Nu există un sfârșit al Universului. Până la 7 ani, copii au acces la viețile trecute. Ghicitorii care îți dau prognoze rele cu detalii concrete trebuie ocoliți, au un ego mare și nu își dau seama ce fac, ideea înșurubată în inconștientul tău poate favoriza evenimentul rău. Slujba de înmormântare nu are niciun efect divin real asupra sufletului mortului; totuși, dacă el se autosugestionase că va avea, acum se pregătește să fie fericit.

Entitatea TIC (întrebările 24 - 26)

Este 28 ianuarie 2014 și fac o citire pentru site, pentru Alexandru, și anume răspunsurile de la întrebările 24-26. Am să-l rog pe Tic să vină să mă ajute, să răspundă la întrebări.

Și Tic vine foarte vesel și spune: *Sigur că da. Vin să te ajut și-mi pare rău că n-am putut veni ieri.*

Niciun fel de problemă, Tic. Pot să te întreb, știi că sunt curioasă, de ce nu ai venit ieri?

Energia mea a fost împrăștiată în mai multe locuri dintr-o dată, și el zâmbește, printre care și acasă la Gema și a fost nevoie mai mult de mine acolo decât să stau la taclale cu tine.

Mersi mult, Tic, asta-i bine. Deci **întrebarea 24: Karma și dharma, care este modalitatea de a cunoaște și respecta aceste condiționări?**

Și Tic spune așa: *Karma și dharma sunt un mod de interpretare prin care percepeți, la nivelul vostru, despre cum evoluează un spirit și ce se întâmplă cu el, cum ajunge un spirit să evolueze. Pentru că nimic nu este întâmplător și voi, ca și noi, trebuie să treceți prin toate fazele. Adică este un fel de sistem total de învățare, și spune Tic, asta ar fi mai mult referitor la karma. Există și o cale mai scurtă, și Tic râde, o scurtătură, care ne-ar place la noi toți, pentru că este mai ușoară, mai dreaptă și mai scurtă. Dar, pe de altă parte, este foarte plictisitoare. El spune în engleză, „boring”.*

Și Tic râde: *Nu ți-am spus eu în engleză, așa ți-a venit ție mai ușor să alegi cuvântul „boring” decât „plictisitor”. Deci este calea cea dreaptă, care înseamnă să respecti câteva reguli de bază. Și regula de bază este să nu ai ego, adică mult mai mult decât a nu fi egoist. Înseamnă că toate acțiunile tale să fie îndreptate cu gândire curată și onestă spre ajutorarea celorlalți, evoluția celorlalți din jurul tău. Este foarte greu să trăiești după regula dharmei. Și este mult prea plictisitor, după mine. Ce s-ar întâmpla și cum ar fi lumea dacă toate s-ar întâmpla după legea dharmei? Toată lumea ar face doar lucruri bune și ar fi o iubire generală și o plictiseală totală, spune Tic. După părerea mea, deși dharma este o cale mai scurtă, nu te ajută să treci prin bogăția de sentimente pe care ți le creează karma, prin care înveți și partea închisă și partea deschisă a unui eveniment, emoții, trăiri. Deci înveți și binele, și răul, vezi cele două fețe ale unei monezi, le trăiești și le experimentezi pe propriul tău corp uman.*

Este alegerea ta cum vrei să trăiești și cât de mult îți place să trăiești în corpul uman. Dacă considerai că nu ți place să fii în corp uman, atunci trăiești după legea dharmei și aveți toate șansele ca să vă scurtați numărul de reîncarnări pe Pământ. Dacă însă considerați că viața pe Pământ este interesantă, plăcută, este „exciting”, atunci este mai bine să luați în considerație legea karmei și să trăiți cât puteți de bine, respectând anumite principii din dharma. Asta, ca să nu vă încărcăți prea mult viitorul cu energie negativă, pentru că va trebui să plătiți prețul. Dacă faceți rău acum, veți plăti în această viață sau în altă viață același lucru negativ.

Și va trebui să extindeți acest lucru nu numai la fapte și acțiuni și vorbe, ci inclusiv la gândire. Încercați, de exemplu, să nu-i criticați pe cei din jur! Noi, de multe ori îi criticăm pe cei din jur ca să ne dovedim, de fapt, cât de buni și deștepți suntem noi înșine. Dar să știți că, dacă criticați, vă veți lovi în viitor de același lucru pe care l-ați criticat și îl veți experimenta. E mai bine să lăsați pe fiecare să-și trăiască viața așa cum decide el, așa cum consideră el că este bine pentru propriul lui spirit, corp fizic, decât să încercați să modelați pe toată lumea după sistemul dumneavoastră de gândire. Pentru că dacă veți gândi chiar și numai o fracțiune de secundă: „Aoleu, ce nespălat e ăla! sau ce rea persoană este!” chiar dacă nu ați exprimat gândul, veți experimenta în viitor, din cauza legii karmei, ce înseamnă să fii nespălat sau să fie cineva rău cu tine sau tu cu altcineva să fii rău. Credeți-mă că nu este tocmai plăcut!

Este destul de dificil să poți trăi după legile dharmei, să le respecti în viața de zi cu zi, pentru că noi, prin sistemul nostru de învățare, avem un corp emoțional, plin de emoții, iar noi trăim și învățăm prin emoțiile noastre. Și asta înseamnă să trăim și bune, și rele. Nu putem cunoaște doar binele continuu, pentru că nu-i înțelegem valoarea și nu-l putem percepe fără să cunoaștem și răul. Dar sfatul pe care pot să vi-l dau este ca, pe cât puteți, să nu judecați pe nimeni, să nu vorbiți pe nimeni de rău și să considerați că fiecare are dreptul să-și trăiască viața după cum el hotărăște.

În situația în care, de exemplu, aveți o neplăcere cu cineva din familie pe care nu puteți să-l evitați, este bine să vă așezați și să discutați problemele pe care le aveți. Este mult mai cinstit așa, fiindcă în acel moment spui un adevăr pe care îl simți, decât să gândești rău despre persoana din familia ta. Deci stați de vorbă, chiar dacă acea persoană nu va fi receptivă atunci când îi puneți problema, fără să judecați persoana, ci doar explicându-vă: „Părerea mea este..., sau ce

simt eu în legătură cu acel eveniment nu este bine și mă afectează, ai putea cumva să îți schimbi comportamentul? Sau de ce ești nemulțumit, pentru că mă afectează și pe mine?”. Cel din familie poate să zică „da” și atunci este perfect, v-ați înțeles foarte bine, sau poate să zică „nu” și atunci tot este bine, că dumneavoastră trebuie să acceptați faptul că acea persoană a zis „nu”. În funcție de cât de mult vă afectează acel „nu”, puteți să discutați foarte clar ce faceți ca să vă protejați de acel advers „nu”. Dar, din nou, trebuie să procedați în așa fel încât să nu vă lăsați pradă propriului dumneavoastră ego sau egoism: „Ce cred eu despre mine, sau valorile mele sunt întotdeauna bune și am mereu dreptate și sunt perfect”, pentru că nu asta este realitatea și acest mod de gândire vă face să vă încărcați karma în viitor.

Și să știi, Maria, spune Tic, că putem discuta cu clienții tăi problemele karmice: ce probleme au, cum pot să le rezolve, de ce câteodată acționează într-un fel în care nu ar vrea și au un tipar prin care repetă același și același lucru, deși n-ar vrea să-l facă. Există modalități ca un sistem de gândire care este deja focalizat în acea persoană să fie schimbat, pentru a aduce o schimbare dharmică în karma și comportamentul persoanei respective.

Oi, Tic, mi-ai răspuns la întrebare. Și acumă întrebarea a doua, deci **întrebarea 25: Care este diferența dintre bine și rău, din punct de vedere uman și din punct de vedere spiritual?**

Și Tic râde și spune: *Întrebarea asta-i ca oul și găina: care a fost primul? Nu există diferență între bine și rău nici în lumea materială, nici în lumea spirituală. Amândouă sunt aspecte ale aceluiași obiect, aceleiași entități, aceleiași forme de energie, aceleiași emoții. Deci toate lucrurile au și părți bune, și părți rele, pentru că, în sistemul în care se evoluează pe Pământ, nu poți să cunoști una fără să o cunoști pe cealaltă. Sunt foarte rare cazurile când cineva are parte numai de rău sau numai de bine. Și asta face ca, în tot ce există, să avem și răul, și binele. Desigur că mai mult religiile au încercat să introducă un cod moral, despre ce este bine și ce este rău. Și aceasta este bine până la un anumit nivel, când religiile au ajuns la o exagerare și au spus că „numai eu dețin adevărul absolut și dacă tu nu faci ce-ți spun eu, ca religie – și tu știi că eu n-am fost un om religios la viața mea – dacă nu faci acest lucru, o să-ți meargă rău”. Aici, bineînțeles că este o exagerare foarte proastă a religiilor, care or să plătească cu vârf și îndesat karmic pentru ceea ce au făcut. În fiecare lucru trebuie să existe o cale de mijloc, pentru că adevărul absolut nu există și nimeni nu este stăpânul lui.*

Nici măcar Dumnezeu?

Nici măcar Dumnezeu. Iar Dumnezeu pe care îl știi tu, așa cum l-a pus religia, nu este decât o forță care să vă țină pe voi sub control. Și încă o dată spun, are și părți bune, și părți rele acest lucru. Este bine că există un cod moral și fiecare religie spune să nu faci rău, să nu invidiezi, să fii bun, să-ți iubești aproapele cum te iubești pe tine, deci există anumite elemente foarte pozitive și care îți pot crea o relație karmică bună. Dar în momentul în care spun: „Bine, o să-ți iert păcatele pe care le-ai făcut dacă o să faci nu-știi-ce canoane sau o să-mi aduci colivă sau să aduci alte lucruri la biserică”, aceasta e foarte eronat și este forma de control pe care biserica și religiile, în general, o au asupra oamenilor. Religia, în ideea ei de bază, trebuie să fie fluidă și înțelegătoare și să accepte celelalte religii. Nimeni nu deține adevărul absolut și nu există o religie pe care, dacă o practici, o să mergi în Rai. Așa ceva nu există și cred că totuși lumea este foarte conștientă de asta. Luați întotdeauna ce este bun din religie, partea morală, care este bună. Dar să știți că, dacă în fiecare seară o să stați să vă rugați la Dumnezeu după ce, de exemplu, în cursul zilei ați făcut lucruri rele, și credeți că Dumnezeu o să vă ierte dacă faceți acea rugăciune, nu se va întâmpla acest lucru. Este bine oricum că aveți un spirit moral și vă gândiți „Aoleu, am făcut ceva rău și trebuie să îndrept situația!”, dar nu există un Dumnezeu care stă cu sabia deasupra să vă taie capul, ci dumneavoastră sunteți singurul în măsură să reparați răul pe care l-ați făcut altcuiva. Aceasta depinde de dumneavoastră și numai de dumneavoastră.

Bun, dar în lumea voastră spirituală, există bun și rău, sau ce trebuie și nu trebuie să faci?

Și el spune: *Nu în forma în care o înțelegi tu, cu noțiunile de bun și rău pe care le aveți voi. Sigur că avem și aici, în lumea spiritelor, anumite reguli, pe care le ascultăm – și aicea râde – în general, pentru că fac parte din structura noastră. Desigur că nu întotdeauna facem ce trebuie, ce-i bine.*

Aha! Și dacă câteodată încălcați regula și faceți ceva rău, ce vi se întâmplă, ca suflete?

Ca suflet, ca entitate, nu pot să fac rău, în teorie.

Dar, de exemplu, Malefico, care știi că face rău ca să se distreze, el nu dă socoteală la nimeni, n-are un șef mai mare care să-l pună sub ordine, să-i spună ce e bine și ce e rău, ce are de făcut și ce n-are de făcut?

Și el spune așa: *Nu există o astfel de ierarhie. Iar Malefico, cu comportamentul lui, face parte din volumul total de cunoștințe pe care*

trebuie să le acumulăm. De exemplu, tu îți imaginezi că un înger ar putea să meargă și să facă rău persoanelor așa cum face Malefico? Nu. Dar și Malefico, și îngerul sunt două fețe ale aceleiași monezi, deci fac un tot unitar.

E mai complicat, destul că mă ocup de ce trebuie să facem noi, ca muritori. Bun. **Întrebarea 26: Care este originea războiului? Cum se va manifesta războiul și situațiile conflictuale între culturi și societăți umane în viitor?** Deci, dacă poți să spui care e originea războiului.

Și el spune așa: Războiul are la bază ceea ce voi trăiți foarte mult pe Pământ și anume faptul că fiecare are un ego, o personalitate, o individualitate, este un „eu”, există ca o entitate separată, care are voință, dorințe pe care vrea să și le îndeplinească. Aceasta este, de fapt, originea războiului. Și atâta vreme cât vor exista două ființe umane încarnate, există o șansă că va exista un război între ele două.

În legătură cu viitorul războiului și al conflictelor sociale dintre oameni, el spune că, tu știi că eu despre viitor nu am voie să vorbesc, dar această întrebare e foarte generală, așa încât am să-ți răspund la general. Pe Pământ încă se trăiește o perioadă foarte grea, neplăcută, și asta datorită faptului că încarnările pe Pământ nu sunt tocmai ușoare, sunt unele din cele mai grele încarnări pe care poate să le aibă cineva. Înainte ca voi să trăiți – și el completează – și noi, reîncarnați, să trăim în pace și liniște și armonie, o să treacă încă o perioadă lungă, așa de lungă, că tu încă nu poți să ți-o imaginezi în ani. Dacă te întrebi cum o să fie în viitor conflictele, o să fie de aceeași natură, la fel puse, la fel jucate de politicieni, la fel păcălite masele, așa cum au fost întotdeauna. Pentru că tu foarte bine știi, spune Tic, că ele întotdeauna au fost în folosul unui grup de persoane, nu a folosului maselor. Dar acel mic grup de persoane a știut cum să folosească masele, mai exact, egoul maselor, ca să le întărească una împotriva celeilalte și să creeze o situație de război în care niciodată nu au câștigat masele, ele au fost întotdeauna carnea de măcelărit, ci întotdeauna au câștigat un mic grup de oameni, de politicieni, de escroci de război ș.a.m.d. Acest lucru se va întâmpla în continuare, pentru că acel ego uman este foarte ușor de manipulat, e de ajuns să-ți arunc doar câteva vorbe ca, dintr-o dată, acel ego din interiorul tău să se revolte și să simtă nevoia să ia atitudine, o acțiune de război.

Bine, măi, Tică, îți mulțum fain! Să închid sau să mai fac o citire? Doamne, e ora 8 seara. OK, închid și mai deschid pentru altă citire.

Entitatea TIC (întrebările 27 - 29)

Este 28 ianuarie 2014, ora 8 seara și vreau să mai fac încă o citire, dacă am putere, pentru întrebările 27 – 29 împreună cu Tic, care era plin de energie și în vervă. Deci **întrebarea 27: Cum s-ar putea descrie sfârșitul lumii materiale?**

Tic zâmbește și spune: *Acest sfârșit nu există. Nu există un sfârșit al lumii materiale, pentru că Energia și materia sunt în continuă schimbare. Există o schimbare, o fluiditate între cele două, materia și Energia, dar nu va exista o schimbare totală în care toată materia se va schimba în Energie sau toată Energia se va schimba în materie. În orice caz, nu este un concept pe care tu ai putea să-l înțelegi sau eu aș putea să îl explic pentru capul tău cam tare.*

Mersi fain, Tic! Ai zis-o foarte fain, dar sunt sigură că nici măcar tu nu știi să răspunzi.

Este drept că nici eu nu știu să-ți răspund din punct de vedere tehnic cum se întâmplă aceasta, dar accesul meu la baza de date îmi spune clar că un sfârșit al lumii materiale nu se va întâmpla, și accentuează, niciodată.

Bine. **Întrebarea 28: Care sunt etapele de evoluție și dezvoltare umană?** Vezi, îmi pare rău că Alexandru a pus întrebările, dar nu știu dacă eu le înțeleg exact. Deci care sunt etapele de evoluție și dezvoltare umană?

Dacă te referi la oamenii care sunt pe Pământ ca specie, dezvoltarea umană este un proces limitat. Desigur că oamenii au apărut, s-au dezvoltat, au evoluat și va veni și sfârșitul lor.

Deci va fi un sfârșit, așa, general al speciei umane?

Și Tic râde: *Nu-ți trebuie mare filosofie să-ți dai seama că, așa cum au dispărut dinozaurii, exact așa puteți să dispăreți și voi. Este normal, face parte din legea evoluției, veți face loc pentru altă specie care va fi mai competitivă decât sunteți voi.*

Bine. Deci cam când estimezi tu că ar veni sfârșitul speciei umane?

Pentru atâția ani și atâtea reîncarnări câte o să mai avem și o să le putem duce, nu există timp pe care pot să ți-l dau, pentru că o să fie într-un moment foarte îndepărtat de acum. Deocamdată, Pământul este un loc calduț, pentru a experimenta binele și răul în forme moderate.

Mă pișcă, măi, Tic, măi, să te întreb: Dacă Pământul e așa, dacă am reținut bine, de nivelul 3 de jos ca și rău, ce poți să-mi spui despre celelalte 2 niveluri?

Și spune Tic: *Iarăși urăsc când divaghezi de la întrebări.*

Da' ce, eu nu pot să-ți pun întrebări, măi, Tic?

Și zice: *Nu au structură întrebările tale. Pe tine te pișcă curiozitatea fără să faci legătura, fără să ai o structură de gândire. Și asta nu este bine, pentru că tu pierzi informația esențială.*

N-am priceput nimica, măi, Tic, dar asta este, mi-ai închis gura.
Întrebarea 29: Cum putem identifica în cazul copiilor memoriile și experiențele lor din alte vieți? În primul rând, spune-mi, Tic, pentru copii este mai ușor să spună ce li s-a întâmplat în alte vieți?

Și Tic spune: *Corect, așa este. Cam până la vârsta de 7 ani, copii au acces la experiențele trecute. Cum cresc ei mai mari, acest acces se diminuează, fiindcă tot mai mare parte din forța lor internă este focalizată pe trăirile și experimentările din acel moment, din creșterea lor fizică. Dar atâta vreme cât sunt copii mici și încă nu au grile puse de adulți – ce e binele, ce e răul, la ce să te gândești, ce e real, ce nu-i real – ei accesează mult mai ușor și mai relaxat ce li s-a întâmplat în alte vieți.*

No, bine Tic. Eu am un nepotel, tu știi, de 2 ani, cum pot să află ce a făcut în altă viață, cine a fost, reîncarnarea cui este sau ce karma are?

În acest moment, când copilul nu știe să vorbească bine, tu poți să-l întrebi, și să știi că el înțelege ce îi spui tu. Ascultă atentă la cuvintele disparate pe care le va spune, că el va încerca să-ți spună cine este, de unde vine și care e legătura cu tine. O să-ți fie puțin mai greu, dar eu sunt sigur că tu ai să reușești să afli cine este reîncarnat în nepotelul tău întrebându-l, chiar dacă acum el încă nu vorbește. O să-i fie mult mai ușor să spună când o să fie în jur de 4 ani, vârsta când copiii spun o grămadă de lucruri ce li s-a întâmplat în altă viață, pentru că ei încă sunt legați spiritual de experiențele din altă viață. Și toată lumea ia aceasta ca pe imaginația lor. De multe ori, când ei spun că văd anumite lucruri sau persoane, să știți că ei chiar văd acele lucruri și persoane în realitate. Deci nu este un produs al fanteziei, cum vă este foarte ușor să negați ce a spus el: „iarăși visează, a văzut un produs al imaginației, așa crește și învață exersând imaginația”. Într-adevăr, așa este, dar de cele mai multe ori copilul spune lucruri reale și este păcat că voi negați cu atâta ușurință ceea ce el spune și vede, fiindcă nu vă convine personal acest lucru. E mult mai ușor să te gândești că fabulează, când, de fapt, el poate să vadă lucruri sau persoane...

El poate să vadă spirite, Tic? Nepotelul meu, odată se fixează cu privirea în anumite locuri unde eu mă uit și nu văd nimica. Dar se uită așa de intens, încât întotdeauna am senzația că el vede ceva.

Este corect. Ei pot să vadă cum se mișcă în jur spiritele pe care voi nu le puteți percepe ca adulți, pentru că ați învățat deja un sistem-grilă care va face să negați orice nu este palpabil, orice vi se pare că nu trebuie să existe.

Bine, mersi mult de tot, Tic. Asta a fost o citire scurtă, așa că pot să mai fac încă o citire pentru ziua de astăzi, deși îmi vine să pic jos de oboseală.

Entitatea TIC (întrebările 30 - 32)

Este 28 ianuarie 2014 și fac a treia citire pentru Alexandru cu Tic, care o să răspundă la întrebările 30-32.

Și Tic spune: *Asta este exploatarea spiritului de către om! Și râde.*

Măi, Tic, **întrebarea 30: Care este rolul și mecanismul etalărilor în tarot, ghicit în cafea, etc.? Cum se descifrează și în ce măsură simbolurile utilizate sunt universabile?** Cred că vrea să zică universale. Ia zi-mi despre tarot și ghicit în cafea!

Și el spune așa: *Fiecare din formele de divinație – că nu este doar tarotul sau ghicitul în cafea, sunt o grămadă – te ajută să te relaxezi și, de multe ori, cine este bun la asta accesează informații din lumea spirituală, dar din mediul înconjurător. De exemplu, poți să accesezi informațiile din creierul cuiva care hotărăște sau este important pentru tine. Poți să accesezi informațiile despre ce s-a întâmplat în trecut. Poți să accesezi informația, foarte rară, despre ce se va întâmpla în viitor, pentru că câteodată se scapă informație din viitor și poate să fie accesată, dar, în general, se încearcă să fie oprită, pentru că va afecta linia temporală și nu este bine pentru voi.*

Nu este bine să negi dacă nu crezi în „cititul” în tarot sau în cărți sau în alte forme, nu este bine să le negi valoarea, pentru că, din nou, dai de problema cu ego-ul și cu karma. Tu nu ești buricul pământului, nu ești centrul universului, nu ești cel care știe tot și totul se învârte în jurul lui, tu ești doar o mică părticică și, dacă tu nu ai cunoștințe despre tarot și ți se pare că, la nivelul tău de experiență, este o mare prostie, este totuși bine să nu îl judeci ca atare. Cel mai bine e să spui „n-am experiență în domeniu” și, dacă chiar te pișcă limba, să spui, „dar, DIN PUNCTUL MEU DE VEDERE, este o mare prostie”.

Există o serie de persoane care sunt rău afișate în divinație, care îți spun lucruri negative. Și acest lucru este dăunător, pentru simplul fapt că, dacă i se spune unei persoane cu un nivel emoțional mai slab, (Înțeleg bine, Tic? Și el spune: Corect), este posibil ca acea idee să intre în inconștientul persoanei respective și acel eveniment chiar să se întâmple, deși era o mare posibilitate să nu se fi întâmplat în realitate. Deci încercați să-i evitați pe cei care vă spun „ai să mori sau ai să te îmbolnăvești” și-ți mai dau și niște date foarte concrete despre când o să ți se întâmple acel eveniment negativ. Acea persoană are un ego foarte mare și n-are niciun fel de cunoștințe și, de multe ori, nici măcar nu are acces la o informație corectă. Pentru că, dacă acea informație negativă intră...

(râde Tic, dacă mi s-ar fi întâmplat, mie nu mi-ar fi intrat nimic în cap, mintea mea e conștientă. Aici, Tic, trebuie să te contrazic. Nu știu sigur dacă nu-ți poate intra, că-ți intră fără să vrei.)

...este foarte periculos sau neplăcut. Cel mai bine, atunci când pui întrebări de tarot sau de ghicit în orice formă de divinație, este să spui: „Eu vreau să obțin lucrul X. Care este cea mai bună cale pe care să merg ca să obțin acel lucru?” Și atunci ți se va răspunde ce obstacole ai în a obține acel lucru X. Ar fi mult mai de ajutor decât simplul fapt să afli că „în 2 luni de zile o să te dea afară din serviciu”, ceea ce poate fi real sau nu, dar dacă îți intră în cap, va deveni real. De aceea se și spune, în unele religii sau după unele păreri, să nu folosești divinația. Nu pentru că nu poate fi o sculă foarte bună în mâna cuiva priceput, ci pentru că poate să fie cineva care habar nu are ce spune și cum lucrează acest fenomen de divinație și poate să afecteze în rău persoana respectivă.

Bine, măi Tic. Dar în ce măsură simbolurile care se folosesc în divinație sunt universale?

Aceste simboluri nu sunt deloc universale, ele sunt foarte personale. De exemplu, când interpretezi un vis pe care l-ai avut, el este legat de propria ta experiență de viață, de ce ți s-a întâmplat ție în viață și, de aceea, cel mai bine tu ești cel care poți să-ți dai un răspuns corect la ce înseamnă acel vis. Pentru că acel vis poate să însemne ceva pentru mine și exact opusul pentru altă persoană, care a avut alte experiențe emoționale. Deci totul e foarte personal și unic, nu există un sistem universal. De exemplu, dacă visezi un cal alb nu înseamnă că o să te măriți sau că vine Făt-Frumos sau ceva de tipul ăsta. Nu există un sistem universal de simboluri, pentru că cel pentru care se face divinația este unic ca entitate, cu structura lui proprie de emoții și evenimente trăite în viață.

Bine, întrebarea 31: Cum s-ar putea descrie etapele deschisului Cărții de către un preot?

Și deschisul Cărții de către un preot este tot o formă de divinație. Tot ce poți să speri este ca acel preot să aibă o inimă curată și să fie într-adevăr un „trimis al Domnului”, spune Tic, mai corect zis, un om cu inima curată care îți vrea binele. Și atunci sunt foarte mari șanse ca să-ți deschidă Cartea și să fie acolo ceva care te interesează și te ajută să progresezi, să mergi înspre bine, să evoluezi. Sunt foarte mulți preoți cu har și buni și, dacă crezi în sistem și ești religios prin firea sau educația ta, poți să folosești acea deschidere a Cărții de către preot, care este tot o formă de divinație. Și prin această deschidere, tu vei găsi în acele pagini ceva care te ajută să evoluezi, să mergi înainte, să devii mai bun în viață cu tine însuși și cu celelalte persoane.

Ești ultimul de pe listă, Tic, ești ultimul cu care m-am gândit vreodată că am să vorbesc despre deschiderea Cărții de un preot!

Și Tic râde și spune: *E corect ce spui și gândești. Nici eu, cât am fost pe Pământ, nu m-aș fi gândit că o să vorbesc cu tine așa de calm despre religie, fără să înjur, fără să râd, fără să spurc. Dar, dacă ții tu bine minte, ori de câte ori mă țineam după tine ca să-mi ghicești și mie sau să-mi spui și mie viitorul sau să mă pui în transă, niciodată nu ai făcut-o pentru mine. Probabil că acum este karma s-o fac eu pentru tine. Dar să știi că o fac cu mare plăcere, pentru că știu că te ajută să lămurești anumite lucruri în aparență ilogice și nu așa de evidente.*

Întrebarea 32: Care este efectul unei slujbe de înmormântare asupra defunctului? Tic, putem să discutăm cum a fost asupra ta? Acum 6 luni, tu ai fost înmormântat...

Cred că nu sunt cel mai bun exemplu pentru această întrebare, fiindcă, după părerea mea, acea slujbă de înmormântare nu m-a făcut decât să sufăr și mai mult decât sufeream deja. După ce am murit, aveam aceeași stare emoțională ca înainte de a muri. Știam că nici nu era timpul să plec și nici n-aș fi plecat pentru nimic în lume și că cineva mi-a impus să plec. Și ce crezi tu că am văzut la acea slujbă de înmormântare? Nevasta și copila plângând, disperate și ca lovite de scândură de evenimentul plecării mele. Slujba de înmormântare nu a însemnat nimica, decât că, eventual, mi-a agravat durerea și mai mult. E drept că, după ce am ajuns în pământ, în groapă, m-am simțit într-un fel eliberat și împăcat cu faptul că am murit și că trebuie să mă adaptez la noul stil de viață pe care îl am. Dar durerea și suferința pe care am cauzat-o celor din jur este de nedescris. Cum poți să te uiți la cineva pe care l-ai iubit așa de mult și care ți-a fost partener o viață întreagă și să

vezi că stă și plânge și ce disperare îi aduce în suflet plecarea ta!? Este greu de exprimat în cazul meu, de exemplu, pentru că, poate, sunt alte cazuri în care boala sau moartea a fost o ușurare, dar n-a fost cazul la mine, care, în 3 zile după ce am intrat în spital, am murit și n-am vrut să mor. A fost un lucru extraordinar de neplăcut.

Să nu cumva să crezi că preotul mi-a adus vreo ușurare citindu-mi sau făcând slujbele. Coliva ce s-a dat de mâncare a fost o idee bună, că într-un fel poate ajută pe cineva care a gândit bine de mine. Dar slujba de înmormântare în sine n-a însemnat nimic față de tot bagajul emoțional cu care am plecat. Nu m-a ajutat să mă duc la Ceruri și să fiu fericit și liniștit că ăsta-i drumul meu. Nu. Deci nu există așa ceva. Probabil este din cauză că n-am crezut niciodată în religie sau că există un Dumnezeu și că mergem în rai sau în iad, am fost un tip de agnostic limitat. Am crezut că există un fel de Dumnezeu, dar nu Dumnezeul care e slujit de preoți – și tu știi cât de mult am râs de ei în cursul vieții. Deci nu puteam să fi cerut ca, la 3 zile după ce am murit, slujba să-mi fi adus vreo alinare. Și cred că nu le aduce la majoritatea oamenilor niciun fel de alinare. Este, probabil, un ritual care, mai degrabă, trebuie să îi țină pe cei care înmormântează foarte ocupați cu toate prostiile de prosoape și ce mai trebuie cumpărat și dat în toate părțile, ca să nu aibă timp să se gândească la durerea și lovitura emoțională suferită.

Răspunsul despre efectul unei slujbe de înmormântare asupra defunctului este că nu are niciun efect. Este posibil, dar nu a fost cazul meu, cred că în niciuna din viețile anterioare pe care le-am trăit. Este posibil ca pentru cineva care este foarte religios și moare de bătrânețe și se bucură că moare, acea slujbă de înmormântare să însemne o eliberare, pentru că știe că urmează un ritual și totul se va liniști și totul e bine mersi. Dar dacă nu crezi în acei preoți sau slujba de înmormântare, acel ritual nu înseamnă nimic pentru tine și nu te ajută să fii mai fericit sau mai liniștit sau să poți înțelege mai bine toate evenimentele care ți s-au întâmplat după moarte. În orice caz, nu a fost în cazul meu.

Păi, s-o punem așa: este o diferență dacă te aruncă în groapă fără niciun preot și doar aruncă pământul peste tine, sau dacă vii cu cortegiul de mașini și te bagă în groapă preotul care tot dă cu cădelnița pe tine?

Nu este niciun fel de diferență. Diferența poate apare doar când tu, ca entitate spirituală, crezi că există o astfel de diferență, crezi că slujba de înmormântare o să te ajute să mergi în rai și îți deschide calea către Dumnezeu. Atunci acea slujbă te ajută, ca entitate, pentru că îți întărește credința ta că se va întâmpla acel eveniment. Și asta doar că

îți aduce mai multă liniște. Dar serviciul divin în sine nu are niciun fel de efect asupra persoanelor respective.

Uite, cu răspunsul ăsta îți pui toți preoții pe cap.

În fine, problema este că, dacă nu crezi, nu se întâmplă, dacă crezi, se întâmplă și o să fii fericit în raiul, care de fapt nu există așa cum e descris în cărțile de religie.

Bine, măi, Tic, îți mulțumesc fain, cred că am terminat și pagina a doua. Ura și la gară! Am răspuns la 32 de întrebări, o treime. Bine. Numai bine, Tic, și să mai vii când mai am putere și energie să mai facem niște citiri, ca să pot da drumul la site.

Și el spune: *Cu cea mai mare plăcere!* și accentuează.

Te pup, Tic, pa, pa!

ÎNCHEIERE

Acesta a fost șirul de dialoguri cu spiritele ale mediumului Maria Cociș-Beech, transcrise de noi. Nu știm ce s-a mai întâmplat cu domnia sa din anul 2014, fiindcă nu a mai comunicat nimic pe site, care a rămas neactualizat de atunci. Lista întrebărilor puse mediumului de acel cititor este mult mai lungă și poate că răspunsurile ar fi fost interesante. Dar, viața este imprevizibilă și mediumii nu sunt scutiți de greutate, probleme și suferințe. Poate că și lipsa unui feedback pozitiv din partea mai multor cititori nu a încurajat-o pe doamna Maria să continue investigația.

Doamna Maria, să știți că munca depusă nu s-a pierdut în van, ci am valorificat-o aici, laudându-vă eforturile și harul, ca să fiți un exemplu pentru mediumii ce vor urma!

*Răzvan-Alexandru Petre,
9 mai 2017*

ÎNCEPĂTOR ÎN REAPER (D.A.W.)

Un D.A.W. (Digital Audio Workstation) este un program de computer care poate înlocui un întreg studio clasic de înregistrări muzicale.

În articolul meu „PORTATIVUL PE COMPUTER” (2011) v-am familiarizat cu programele pentru notație muzicală, dintre care am folosit *NOTEFLIGHT* (online) și *MUSESCORE* (offline). În articolul „MUZICĂ PE COMPUTER” (2010) v-am prezentat și piese realizate cu programul *KB PIANO*. Să trecem acum la nivelul superior: utilizarea unui DAW (Digital Audio Workstation)!

Melodia instrumentată cu REAPER, care îmi aparține, se numește „*Singuri - elegie*”⁶¹.

REAPER

Cum să cunoști ce poate să facă un DAW în domeniul muzicii altfel decât instalându-ți, pentru început, unul gratuit?! Singurul de foarte bună calitate se numește REAPER⁶².

La prima vedere, novicele se poate speria de această unealtă nouă, cu numeroase meniuri și posibilități neînțelese. Voi explica cum se poate folosi pentru realizarea unei piese muzicale în lipsa oricăror resurse financiare sau instrumente. Mai departe, dacă vă fascinează domeniul, puteți să vă informați suplimentar din manual, tutoriale, forumuri - găsiți de toate pe internet.

ASIO

După instalarea programului REAPER pe computer, este recomandat să instalați și driverul audio «ASIO4ALL». El este util dacă folosiți și instrumente muzicale reale sau o tastatură MIDI, legate la DAW. ASIO reduce latența (întârzierea dintre momentul generării și cel al auzirii sunetului).

Căutați pe Google «ASIO4ALL», download, instalare, apoi în REAPER, din meniul Options/Preferences la rubrica Audio/Device, pentru „Audio system”, selectați driverul audio ASIO.

⁶¹ <http://www.spiritus.ro/RAZVAN/noteflight/singuri-elegie.mp3>

⁶² <https://www.reaper.fm/>

Să zicem că nu dețineți instrumente muzicale reale, însă aveți idei creative. Ce veți face? Veți folosi instrumente virtuale, luate gratuit de pe internet (sau variante comerciale). Acestea se numesc VST (Virtual Studio Technology). Căutați pe Google «FREE VST» și veți găsi o grămadă!

Tot din meniul Options/Preferences la rubrica Plug-ins/VST, „Add”... calea către folderul unde veți aduna VST-uri (instrumente muzicale virtuale și efecte speciale). De exemplu, eu am creat folderul C:\Program Files\Common Files\VST.

Deschid o paranteză despre felul cum sună astfel de instrumente virtuale. Unele se aud foarte bine, pentru că sunt, pur și simplu, înregistrări ale unor instrumente reale. Se numesc SAMPLES. Altele sunt modelări computerizate, sunete generate artificial, dintre care unele își propun să imite instrumentele reale. Din contră, sintetizatoarele își propun să scoată sunete absolut noi, nemaiauzite, ireale.

În prezent, programatorii și inginerii de sunet cuplează cele două tehnici (SAMPLE + MODELLING) pentru a obține sunete cât mai realiste, dar și ușor de manipulat digital.

Deci, descărcați primul vostru VST, dezarhivați fișierul **.zip** luat de pe internet. Folderul rezultat îl puneți direct în folderul dedicat VST-urilor. Puneți REAPER să-și încarce acest instrument, prin comanda din meniul **Options/Preferences** la rubrica **Plug-ins/VST**, „**Re-scan**”. Oricum, când porniți REAPER, el își încarcă automat toate VST-urile vechi și noi. Fișierele importante pentru REAPER sunt doar cele cu extensia **.dll**. Nu vă opriți la unul singur, ci umpleți folderul cu mai multe VST-uri, ca să aveți de unde alege, după ce le probați calitățile.

NOTĂ: Dacă nu apare, va trebui să permiteți Windows Explorer să afișeze extensia fișierelor (din meniul Organize/ Folder and search options/ View/ scoateți bifa de la „Hide extensions for known file types”)

Programul de notație muzicală MUSESCORE, amintit mai devreme, folosea și el un set de instrumente virtuale sub numele generic de „*soundfont*”, conținute într-un fișier cu extensia **.sf2** și numit *FluidR3* (livrat cu programul). În REAPER puteți folosi același set de instrumente (luat din folderul C:\Program Files\Musescore\sound) dacă în prealabil încărcați un VST cu rol de player pentru fișierele SF2. De exemplu: programul DSK SF2.

Notă: Totuși, trebuie să aveți grijă la umplerea memoriei de lucru, căci veți încărca o imensă bancă de instrumente! Monitorizați memoria

RAM cu Windows Task Manager (CTRL+ALT+DEL) și încărcarea procesorului CPU cu View/Performance Meter din REAPER.

Un VST gratuit util este «SFORZANDO» de la Plogue, care încarcă instrumente virtuale cu extensia **.sfz**. Eu am folosit multe instrumente simfonice în acest format, descărcate de la «Virtual Playing Orchestra».

Acum sunteți gata de creație muzicală. Aveți câteva variante de a începe:

1) Folosiți înregistrări audio anterioare sau folosiți REAPER pentru a înregistra direct voci și instrumente. NU voi prezenta această metodă pentru că eu NU am folosit nici microfoane, nici instrumente reale, nici măcar o tastatură MIDI. (Tastatura MIDI este o modestă claviatură legată la computer, trimițând notele muzicale pentru a fi prelucrate de o aplicație muzicală mai sofisticată.)

2) Folosiți fișiere MIDI (cu extensia **.mid**) preluate din programe de notație muzicale. Am amintit deja de NOTEFLIGHT și MUESCORE, care pot exporta în format MIDI melodia pe care ați compus-o acolo. Alternativ, puteți lua de pe internet o grămadă de melodii celebre deja trecute de alții în format MIDI.

Din meniul **Insert/Media file...** deschideți respectivul fișier.

De obicei, o melodie conține mai mult decât un singur instrument, așa că REAPER va crea câte o pistă/track pentru fiecare. Ulterior, puteți șterge pistele de care nu aveți nevoie (**click dreapta pe track/Remove tracks**)

3) „Desenați” notele muzicale în editorul MIDI încorporat în REAPER. Este o metodă mai laborioasă decât scrierea notelor muzicale, dar o veți folosi, cu siguranță, măcar pe alocuri.

Notă: Are și REAPER posibilitatea de notație muzicală clasică, dar mi se pare mai incomodă decât la MUESCORE.

Altă paranteză, ca să înțelegem diferența dintre fișierele **audio** și cele **MIDI**. În REAPER, și orice DAW, se folosesc aceste două tipuri de fișiere. Cele audio sunt înregistrări ale unor sunete reale (analogice) preluate cu microfonul și, de obicei, au extensia **.wav**. Cele MIDI conțin sunete predefinite (digitale), pe care orice computer le poate genera, recunoaște și reproduce. Există un set de 128 instrumente MIDI distincte. În fișierul **.mid** sunt încifrate melodiile (adică înălțimea, intensitatea, ordinea și durata notelor muzicale plus instrumentul dedicat). Programele muzicale specializate iau aceste sunete standard și le fac să sune mult mai bine, chiar realist.

Să continuăm cu prezentarea editorului MIDI încorporat în REAPER. Dar, până a ajunge la el, sunt necesari următorii pași:

Creăm întâi o pistă/track, din meniul **Track/Insert new track** (una din cele trei opțiuni) sau cu dublu-click în marele panou negru din stânga, unde va apare imediat bara cu butoane a track-ului. Pista este deocamdată goală, nu conține nici audio, nici MIDI, nici nu are atașat vreun instrument. Din meniul **Insert/New MIDI item...** creăm un așa-zis „item”, colorat în alb. Apoi din meniul **Item/Item settings**, **debifăm „Loop item source”** (important!). Apoi, tragem de marginea din dreapta a item-ului, ca să mărim durata pistei (ea poate fi mărită și ulterior, oricând).

Abia acum intrăm în editorul MIDI cu dublu-click pe item-ul alb. Putem desena notele, dar încă nu auzim nimic. Mai trebuie să încărcăm un instrument virtual (VST). Apăsăm butonul **FX** din bara track-ului și adăugăm instrumentul favorit din lista de VST-uri preîncărcate de noi.

Acum putem să desenăm muzica și să o și auzim.

În editorul MIDI, se vede în stânga o claviatură de pian verticală, numit generic „Piano roll”, care ne indică exact ce note desenăm și cum sună. Apăsând pe dreptunghiul colorat ce reprezintă nota, o și auzim, putând s-o tragem sus-jos, până la sunetul corect (înălțime/pitch), sau la dreapta-stânga pentru poziționarea în timp. Lungimea dreptunghiului ne dă lungimea notei, iar parametrul „Velocity” semnifică intensitatea sunetului (valoarea 100 este normală, 128 este maximă).

În continuare, vă exemplific posibilitățile programului REAPER cu melodia „*Singuri - elegie*”, pe care am instrumentat-o pentru a avea o motivare artistică în studierea acestui program. Melodia am compus-o cu foarte mulți ani în urmă, pentru voce și chitară. Apoi, am pus-o pe note cu NOTEFLIGHT în anul 2011. Am exportat fișierul MIDI și l-am importat în REAPER, care a generat automat două piste/tracks: una pentru voce și alta pentru chitară.

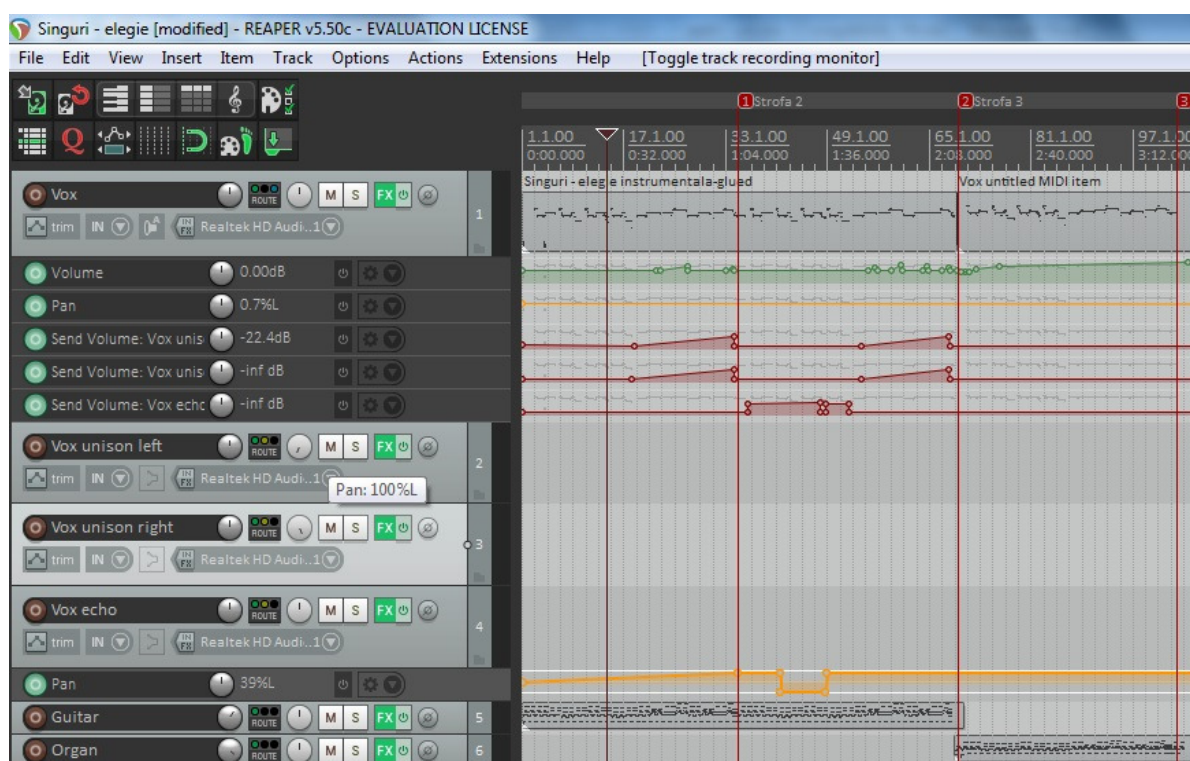
Trebuia să introduc prin butonul **FX** instrumentul necesar pe fiecare din cele două tracks. Am testat mai multe VST-uri de chitară și m-am oprit la unul. Pentru partitura de voce a fost mai greu. Unde găsești un instrument virtual care să sune ca o voce umană? Există unele programe scumpe care oferă voci umane. Dar pentru un simplu hobby, m-a interesat ceva gratuit. Dintr-un noroc, am găsit programul profesionist SAMPLE TANK, care oferea gratuit câteva instrumente și, mai ales, un vocal feminin foarte realist. A fost un noroc, fiindcă după câteva zile, producătorul a retras versiunea free pentru sistemele Windows pe 32-bit.

Ca să semene cu inflexiunile unei voci adevărate, a mai trebuit să modific notele pe ici, pe colo, imitând imperfecțiunea vocii umane (procedeul se numește *humanize*).

Tema de bază era gata. Dar melodia se preta la o dezvoltare instrumentală de anvergură, așa că am reluat tema în strofele următoare, introducând pe rând și alte instrumente ori efecte.

Apropo de metoda LOOP (bucă, repetiție identică), pe care eu NU am folosit-o: Dacă este bifat „**Loop**” la **Item/Item settings**, atunci prin tragerea marginii din dreapta a item-ului MIDI se reproduce exact notele din partea inițială. Astfel, se repetă la nesfârșit motivul muzical, obsedant chiar. În schimb, eu am preferat să copiez anumite grupuri de note și le-am lipit mai departe, eventual modificându-le. (Atenție, metoda copy+paste lipește notele copiate în dreptul cursorului de Play - triunghiul roșu cu vârful în jos. În editorul MIDI, faceți Zoom adânc cu roțița mouse-ului, ca să vedeți exact poziția în timp!)

Iată o imagine de referință din proiectul meu „*Singuri - elegie*”, unde apar doar primele piste:



*Captură de ecran parțială din REAPER,
proiectul „Singuri - elegie”, de Răzvan A. Petre*

EFFECTS

Cu butonul **FX** (în engleză, se citește „efecs” și sună ca „effects”) pot introduce și efecte asupra sunetelor. Am ales un VST livrat cu REAPER, ca să adaug încă două voci, puțin modificate față de original, și astfel că simulez un trio vocal.

Concret, am creat un track nou, numit „Vox unison left”. La **FX**, am încărcat „JS: Pitch Shifter 2”. Prin interfața efectului, la „Pitch adjust” am adăugat 10 cents (la înălțimea fiecărei note cântate de „Vox” originală). Se generează astfel un efect de chorus (ca și cum ar fi un cor pe două voci la unison). Acum voi trimite (SEND) semnalul de la „Vox” către noua pistă, pregătită așa cum am menționat.

Notă: cu dublu-click în dreptunghiul negru de lângă cercul grenă, se poate scrie denumirea dorită pentru track.

ROUTE

Procedeul de rutare (ROUTE) a semnalului este foarte interesant și util. Drag-and-drop din căsuța ROUTE a track-ului „Vox” până la track-ul „Vox unison left”. Așa se creează rapid un SEND. Deci semnalul va fi trimis în noul track, acolo unde va suferi o ușoară modificare. Desigur, track-ul original „Vox” va păstra sunetul corect, la care se va mai adăuga și „Vox unison left”. Din bara noii piste, am rotit butonul „Pan: 100%L” (complet la stânga).

Apoi am procedat identic pentru noul track „Vox unison right”, de data aceasta, diminuând „pitch-ul” cu 10 cents și rotind butonul „Pan: 100%R” (complet la dreapta). Deja am creat un trio vocal.

ENVELOPE

Totuși, intenționez să folosesc efectul de chorus doar într-o porțiune restrânsă a melodiei. În REAPER (și orice DAW) putem modifica anumiți parametri ai item-ului audio sau MIDI (cum ar fi volumul, poziția în câmpul stereo etc) doar pe anumite segmente de timp, modificând linia acelui parametru în timp (inițial, o dreaptă orizontală), care devine astfel o linie în zig-zag. Această linie colorată se numește „envelope” și o putem edita ca pe orice element grafic.

Ca să o vizualizăm, click pe butonul „trim” din track-ul „Vox”. În cazul meu, am bifat la rubrica „Send envelopes”, SEND Volume to „Vox Unison Left”. Imediat sub track apare o „envelope” (în figura de mai sus, colorată în roșu) pentru volumul semnalului „Vox” trimis de-a lungul timpului la „Vox unison left”. Cu mouse-ul, plasez câteva puncte în momentele dorite de mine, apoi trag linia și punctele în sus sau jos, ca să varieze volumul semnalului trimis. Când „envelope” e la valoarea zero, nu se trimite semnal și nu va apare niciun efect de chorus. Când nivelul crește, efectul va fi tot mai pronunțat.

În strofa 2, am adăugat și un efect de ecou, folosind aceeași metodă, dar alt VST. Am ales „ReaDelay” și am întârziat semnalul cu 1 secundă (1000 ms). Printr-o altă „envelope” la „Vox” (în figura de mai sus, colorată tot în roșu), am selectat doar pasajele care trebuie repetate prin ecou și apoi am rutat (SEND) semnalul către „Vox echo”. La track-ul de ecou, am folosit o altă „envelope” proprie, ca să mut mereu semnalul de la stânga la dreapta și invers, că așa mi-a plăcut mie. Click pe butonul „trim”, iar la „Track envelopes” am bifat „Pan” și am editat linia (în figura de mai sus, colorată în portocaliu) - sus înseamnă stânga, iar jos înseamnă dreapta, dar nu e nevoie să ținem minte convenția, căci plasând cursorul mouse-ului pe linie, ni se afișează parametrii.

RAM MEMORY

REAPER vine cu mai multe efecte proprii. Pe unele le-am folosit (ReaDelay, ReaVerb), dar de exemplu, ReaPitch folosește foarte mult din memoria de lucru RAM a computerului. De aceea, am ales în locul său efectul „JS: Pitch Shifter 2”, care o economisește. Acest aspect este foarte important la un DAW, care folosește intens memoria RAM, putând atinge pragul la care REAPER „crapă”. O memorie de 2GB este minimă, trebuie folosită cu zgârcenie și monitorizată constant.

Notă: Puteți monitoriza consumul de memorie cu Task Manager din Windows, iar consumul procesorului, din View/Performance Meter.

Vă dau aceste sfaturi pentru că mie mi-a „crăpat” REAPER. Adică, tot adăugând VST-uri, am depășit la un moment dat memoria RAM, iar aplicația mi-a afișat o fereastră de eroare și s-a închis. Mai grav, de fiecare dată când voiam să deschid fișierul de lucru, REAPER „crăpa”. Mă vedeam în situația de a pierde toată munca de până atunci... Când am înțeles ce se întâmplase (nu chiar imediat), am găsit și soluția: am șters

din folderul destinat VST-urilor pe acela care îmi consuma resursele memoriei RAM. În cazul meu, era DSK SF2, care încărca automat un fișier **.sf2** de mari dimensiuni (conținând un set de 128 instrumente). Odată ce am șters fișierul **.dll** respectiv, REAPER s-a deschis bine, dar bineînțeles, fără acel instrument de tip **.sf2**. Notele muzicale MIDI din respectiva pistă rămăseseră nemodificate, așteptând să le atribui un alt instrument VST.

Pentru melodia mea, am ales VST-uri dedicate instrumentelor orgă, tobe, chitară clasică, chitară electrică, voce. În rest, pe fiecare track am încărcat VST-ul Sforzando, alegând pe rând câte un grup de instrumente clasice: viori, viole, violoncele, trompete, clarineți, corni francezi, timpani, cymbals, TableWarp (pentru bass).

De subliniat că fișierele **.sfz** conțin SAMPLES, adică înregistrări audio ale unor instrumente reale, ceea ce le face să sune foarte bine. Unele instrumente clasice au nevoie de mai multe fișiere, pentru fiecare tip de sunet pe care îl pot emite. De exemplu, există câte un fișier pentru: Cello pizzicato, Cello accent, Cello tremolo, Cello sustain, pe care le-am încărcat pe tot atâtea track-uri separate. Este un mic neajuns al fișierelor **.sfz**.

CHANNEL

Unele VST-uri cu seturi de instrumente oferă o soluție alternativă. În același track, mai multe instrumente pot fi alocate pe canale (CHANNEL) diferite. Există maximum 16 canale disponibile. În cazul nostru, pe același track, cele 4 tipuri de cello ar fi fost alocate pe canalele MIDI nr.1, 2, 3 și 4, economisind astfel numărul de tracks, deci implicit memoria RAM, precum și munca compozitorului. Mai rămâne să și găsești acel VST convenabil din toate punctele de vedere...!

În editorul MIDI, fiecărei note i se alocă un canal (implicit Channel 1, dar poate fi și altul când se importă un fișier MIDI). Poate fi schimbat cu **click-dreapta pe notă/”Note channel”**, bifă pe canalul dorit.

*Notă: Pentru un grup compact de note, **selectați** notele cu click-dreapta + tragere peste notele dorite.*

CC PANE

Sub câmpul de lucru al editorului MIDI se pot adăuga mai multe CC Pane, adică parametri de control individual ai notelor. Veți folosi doar câțiva dintre ei. Primul CC (control change), implicit, este „Velocity” (intensitatea sunetului), iar un altul des folosit este CC 10 „Pan position” (poziționarea stânga-dreapta).

Unele VST-uri scriu explicit pe butoanele lor de reglare care este CC-ul pe care îl modifică. Din interfața VST-ului, apăsați butonul „Param” și mergeți prin meniuri, bifând „Show Track Envelope” (dacă doriți să editați linia parametrului respectiv) și/sau parametrul care doriți să se modifice variabil în timp (ales, de exemplu, din „FX parameter list > Parameter modulation”).

AUDIO

Am căutat un VST cu instrumentul Gong. M-am oprit la unul ce conține câteva fișiere audio **.wav** cu înregistrarea unor gonguri reale. După plasarea cursorului în poziția potrivită, din meniul **Insert/Media file...** am ales fișierul „Gong Heavy Hit 1.wav”. Item-ul audio are o altă formă (waveform) decât cel MIDI.

Spre deosebire de item-urile MIDI (editate cum am văzut mai sus), item-urile audio se pot edita cu un alt program, numit AUDACITY.

AUDACITY, MP3

Luați gratuit de pe internet și instalați «AUDACITY». Adăugați fișierul «lame_enc.dll» undeva în folderul său rădăcină pentru a putea exporta fișierele în formatul uzual **.mp3**. Nu uitați să-i dați calea către acest fișier (**Edit/Preferences/Libraries/Locate... MP3 Library**). Cu Audacity puteți înregistra, de exemplu, ce auziți în difuzoarele computerului, lucru folositor când doriți să copiați ceea ce tocmai ascultați pe internet și nu aveți de unde descărca fișierul respectiv.

Notă: REAPER necesită instalarea fișierului «lame_enc.dll» sau «libmp3lame.dll» în folderul său rădăcină (C:/Program Files/Reaper/) pentru a putea exporta muzica în formatul MP3.

Acum, puteți edita fișierul audio separat în Audacity, sau puteți să-l editați cu Audacity chemat din REAPER. Trebuie întâi să asociați

Audacity cu Reaper din meniul **Options/Preferences... External editors, Add „C:\Program Files\Audacity\audacity.exe”**. Apoi, click-dreapta pe item-ul audio, **„Open items in editor” > open item copies in 'audacity.exe'**

Acest program are multe filtre de modificare a semnalului, care este un subiect foarte vast. Eu am folosit numai filtrul „Compressor”, pentru a limita volumul anumitor porțiuni din melodie care ieșeau din cadru. Compresorul micșorează numai volumul acelor sunete care depășesc, în mod neplăcut, un prag superior (threshold).

Hai, că am scris destul. Ascultați melodia!...

„***Singuri - elegie***”⁶³, melodie de Răzvan-Alexandru Petre,
instrumentată cu REAPER

5 octombrie 2017

⁶³ <http://www.spiritus.ro/RAZVAN/noteflight/singuri-elegie.mp3>

Traducerea documentarului

„MUZICĂ DIN LUMEA DE DINCOLO? – PRIN MEDIUMUL ROSEMARY BROWN”⁶⁴

Rosemary Brown (1916 - 2001) a fost un medium clarvăzător și clarauditiv care transmitea muzică compusă post-mortem de spiritele unor compozitorii aflați în Lumea Spiritelor: Debussy, Grieg, Liszt, Schubert, Chopin, Brahms, Beethoven, Rahmaninov, Chopin, Schumann, Stravinsky, Mozart...

Titlul original: "Music from the Beyond? - the Mediumship of Rosemary Brown" (1966)

(muzică de pian solo)

Comentator din off: Muzica pe care o ascultați acum este de Rahmaninov. Se numește „Lyric” și nu a mai fost interpretată niciodată. Ați căuta-o în zadar printre operele compozitorului, căci nu este, să spunem așa, din această lume, ci a fost primită prin mediumul britanic doamna Rosemary Brown. Această gospodină insistă în mod categoric și absolut credibil că este în contact spiritual cu Beethoven, Brahms, Liszt, Chopin, Schubert, Rahmaninov și alții. Cam acum 10 ani, lumea a auzit de această englezoaică care primește muzica din Lumea de Dincolo.

Rosemary Brown s-a născut la Londra acum 50 de ani. Înzestrată nativ ca medium, aude și vede lucruri inaudibile și invizibile celorlalți. Trăiește în condiții modeste. Nu a primit educație universitară, nici educație muzicală, decât câteva lecții de pian în copilărie și tinerețe. Căsnicia ei s-a terminat repede, odată cu moartea soțului, fiind lăsată să se descurce singură cu cei doi copii.

Dar Rosemary Brown a refuzat să devină „senzația zilei”. Rosemary Brown locuiește la etajul unei mici case din suburbiile Londrei. Aspectul casei dovedește nivelul de trai modest.

A primit sute de piese muzicale, opere purtând caracteristicile celor mai mari compozitori clasici, care au trezit surpriza și interesul experților

⁶⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=agCjYIKfitI>

muzicali din toată lumea. Cele mai multe au rămas nepublicate. Rosemary Brown a dat cuvintelor lui Shakespeare „Sunt mai multe lucruri în Cer și pe Pământ, Horatio, decât ai visat vreodată în filosofia ta” un înțeles mult mai apropiat de înțelegerea noastră.

S-o ascultăm acum pe Rosemary Brown povestind despre aceste experiențe uimitoare.

Peter Andreas, reporter: D-na Brown, muzica pe care am auzit-o este remarcabilă. De când o primiți?

Rosemary Brown, medium: În 1963, cred, Liszt încerca să îmi transmită muzică, dar a reușit să-mi dea doar câteva fraze. În 1964, a început să lucreze serios cu mine.

P.A.: Aveați o slujbă sau erați casnică?

R.B.: Lucram, fiindcă trebuia să îmi întrețin copiii, după moartea soțului meu. Dar atunci stăteam acasă, căci avusesem un accident și îmi rupsesem niște coaste. De la spital m-au trimis acasă, spunându-mi să mă odihnesc, să nu fac treburi grele prin casă. Timpul trecea greu, pentru că nu puteam să fac prea multe. M-am dus la vechiul pian, pe care nu-l mai atinsesem de ani de zile și încercam să-mi amintesc cântecelele pe care le învățasem când eram copil. M-am așezat ca să îmi amintesc melodiile și, dintr-o dată, mâinile mi-au fost controlate de Liszt, care a început să cânte o muzică frumoasă și dificilă.

P.A.: Cum v-a afectat această experiență? V-a șocat sau erați obișnuită să aveți astfel de experiențe mediumnice? Erați senzitivă din copilărie?

R.B.: Da, se pare că am fost medium de la naștere. Probabil că toți suntem așa, dar la unii facultățile senzitive sunt adormite. Ale mele erau active din fragedă copilărie. Deci când Liszt a început să mă contacteze, să-mi transmită muzică, nu mi-a fost deloc frică. A fost o experiență interesantă.

P.A.: Când spuneți că erați medium din copilărie, la ce vă referiți de fapt? În ce fel erați diferită de alți oameni? Auzeți și vedeți lucruri pe care ei nu le puteau simți?

R.B.: Da, desigur. Dar la început credeam că toți sunt la fel ca mine. Cu timpul, am înțeles că nu toți pot vedea și auzi în același fel. Deși sunt sute sau mii de oameni care pot auzi și vedea spiritele. Cred că deseori păstrează secretul ca ceilalți să nu râdă de ei.

P.A.: Când erați copil, ați văzut un compozitor pe care atunci nu-l cunoșteți – era Liszt – și v-a spus că se va întoarce cândva la dvs...

R.B.: Într-adevăr. Pe la 7 ani, l-am văzut pe Liszt. Nu mi-a spus numele lui, dar mi-a zis că a fost pianist și compozitor când a trăit în această lume, iar când voi crește, se va întoarce să-mi transmită muzică.

Peter Andreas, reporter: Dl. profesor Tenhaeff, sunteți psiholog, specializat în parapsihologie. Întâi, cea mai importantă întrebare: Este Rosemary Brown sănătoasă mental? Este o ființă normală din punct de vedere psihic?

Prof. Dr. W.H.C. Tenhaeff, Institutul de Parapsihologie, Universitatea din Utrecht: Acum câțiva ani, am supravegheat examinarea și diagnosticarea psihiatrică a lui Rosemary Brown și am ajuns la concluzia că este, mintal și emoțional, o persoană perfect sănătoasă.

P.A.: Dacă este sănătoasă, nu poate fi exclusă posibilitatea să primească aceste bucăți muzicale din propriul subconștient. Ce părere aveți?

W.H.C.T: E o întrebare dificilă. Nu sunt expert, dar am vorbit cu experți muzicali. Și am căzut de acord că acesta nu este un caz în care subconștientul să reproducă melodiile fără ca persoana să știe că le reproduce. De asemenea, muzicologii sunt convinși că nu este o imitație și că d-na Brown însăși nu este un compozitor. Melodiile nu sunt ale ei, nu oglindesc personalitatea ei, ci oferă caracteristici ale unor alte personalități. De aceea, trebuie să căutăm o altă ipoteză.

Comentator din off: În continuare, vizităm Țara Galilor, să-l întrebăm pe Ian Parrot – profesor de muzică la Universitatea Aberystwyth –, care a fost vizitat de mulți compozitori vestiți (îl numim, de exemplu, pe Bela Bartok), ce crede despre Rosemary Brown și muzica ei.

Peter Andreas, reporter: Prof. Parrot, ați analizat multe dintre compozițiile lui Rosemary Brown. Ați spune că au un caracter individual și pot fi recunoscute după compozitor, respectând același standard muzical?

Prof. Ian Parrot, muzicolog: Sunt două întrebări. A doua, privind standardul... Cred că au o calitate foarte bună și există mult din caracterul individual al anumitor compozitori. Cred că Rosemary este o persoană sinceră și că acesta este un fenomen veritabil. Unele dintre piese se ridică la un nivel remarcabil de înalt atât calitativ muzical, cât și al stilului compozitorului.

P.A.: Ce spuneți despre abilitățile muzicale ale doamnei Brown? Le găsiți suficiente? Dacă nu, există pericolul să piardă ceva sau să facă ceva greșit?

I.A.: Dimpotrivă. Fiind medium, e mai bine ca ea să aibă cunoștințe tehnice minime pentru a scrie muzica. Este o persoană neobișnuită. A scrie muzică este un lucru foarte dificil și ea nu are multe cunoștințe muzicale, dar are acea minimă instruire de a pune notele pe hârtie. Nu prea știe ce face și nu este deloc un muzician calificat.

P.A.: Deci sunteți de acord că i-ar fi imposibil să falsifice muzica?

I.A.: Cu siguranță nu ar putea să falsifice muzica. Nu este destul de isteată. Vedeți, știm mulți oameni de spectacol care, după o cină, s-ar pricepe să cânte „Trei șoricei orbi” în stilul lui Debussy. Aceia sunt oameni foarte isteți. Dar Rosemary... nu este isteată. Însă ea produce o muzică extraordinară. De exemplu, ceva de Stravinsky, la un an după moartea sa. M-aș mira dacă vreunul dintre șmecheri l-ar putea contraface pe Stravinsky. Este un lucru foarte dificil. Dar ea îndrăznește acolo unde trișorii se tem să încerce.

Peter Andreas, reporter: Dar ceilalți compozitori, cum vi se par?

Rosemary Brown, medium: Sunt tot felul de compozitori care încearcă să lucreze cu mine. Printre ei este Beethoven, care este o persoană minunată cu care să lucrezi. E mereu amabil când lucrăm, nu este deloc dezagreabil, așa cum se spune că era pe când trăia. Și este Brahms, mereu foarte liniștit și cu o mare putere. Și Schubert, o persoană extrem de încântătoare, pe care toți l-ar iubi, fiindcă este atât de modest, un om bun. Sunt personalități diferite care vin, în mod clar.

P.A.: Spuneți-mi, cum compuneți de fapt: Vă sunt conduse degetele sau vă pun melodiile în minte sau vă dau notele?

R.B.: Ei nu-mi conduc degetele prea des. Așa lucra la început Liszt cu mine: îmi ghida mâinile pe claviatura pianului, cânta aceeași frază iar și iar, rar, și observam curgerea notelor pe pian fără să știu în ce cheie muzicală erau. Apoi, se adunase atâta muzică, încât mi-am dat seama că, dacă nu o scriu pe hârtie, voi uita o parte din ea. Am început să o scriu în stilul meu, cam neîndemânatic, nu aveam știința notării muzicale. Și mi-am dat seama că pot să-l rog pe Liszt să mă ajute, să mă sfătuiască cum să scriu notele corect. Și ei și-au dat seama că acesta era cel mai bun mod de a-mi transmite muzica, dictându-mi notă după notă, folosind numele lor. Trebuiau să nu uite să îmi spună alterațiile, dacă înaintea notei era un bemol sau un diez. Cu trecerea anilor, le era tot mai ușor să-mi transmită mai exact. Îmi era greu să fiu sigură că auzeam exact ce voiau

ei să aud. Puteam să cred că ei au spus o notă, când de fapt spusesea alta. Sau ei să spună că următoarea notă este un diez, iar la mine să nu ajungă, din cine știe ce motiv. Nu putem fi perfect siguri că ce a ajuns la mine este exact ce încercau ei să-mi transmită. Dar cred că au reușit remarcabil de bine să trimită foarte multă muzică. Cea mai mare parte este destul de exactă. Nu aud muzica întâi, nu ar fi niciun avantaj, fiindcă nu recunosc înălțimea sunetului. Dacă mi-ar cânta o melodie, m-aș rătăci pe pian să găsesc notele potrivite.

Comentator din off: Humphrey Searle – expert mondial în muzica lui Liszt – spune următoarele despre piesa „Grubelei”:

Humphrey Searle, muzicolog: Am auzit la radio piesa „Grubelei” dictată de Liszt. Am găsit-o remarcabilă și interesantă. Cu siguranță că este genul de piesă pe care Liszt ar fi scris-o spre sfârșitul vieții. Mai târziu, am văzut volumul cu operele ei publicate, care conținea piese de Beethoven, Schubert, Chopin și alții, precum și Liszt. Pe toate le-am găsit foarte interesante muzical. Sunt sigur că nu au fost scrise sub formă de pastişă, cum ar face un compozitor profesionist, fiindcă d-na Brown are foarte puțină instruire și trebuie să pună pe hârtie notă după notă. E clar că vine de undeva din afară. Cred că face o treabă foarte bună că ne oferă aceste piese.

Rosemary Brown, medium: Dacă ar veni de la mintea mea subconștientă, aș avea o idee ce fel de muzică va fi înainte de a-mi fi dictată, aș avea idee despre cum va fi muzica. Ea vine complet pe neașteptate. Am lucrat uneori și cu martori. De exemplu, cu BBC – o ocazie specială – când m-au întrebat, aici, la Londra, dacă vreau să lucrez cu unul din compozitori în timp ce ei vor privi și înregistra pe bandă. Am trimis o cerere mentală compozitorilor: dacă vrea vreunul să vină și să lucreze în timp ce este de față și BBC, să vină! Ne-am așezat în camera mea, cu Geoffrey Skelton și Daniel Snowman și un inginer cu un aparat de înregistrare. Nu știam cine va veni sau dacă va veni cineva, dar l-am văzut acolo pe Liszt. A zis că are să-mi transmită o bucată muzicală. Întâi mi-a dat numărul de diezi la cheie, erau șase. Nu mi-a dat numele tonalității, fiindcă nu le cunosc bine după nume, doar numărul de diezi sau bemoli de la cheie. Apoi mi-a dat măsurile: 5/4 la mâna dreaptă și 3/2 la mâna stângă. Și totul a devenit cam ciudat: 6 diezi și două ritmuri diferite... Va fi o piesă cam greu de transmis... A dictat primele 4 măsuri de la mâna stângă, apoi a dictat mâna dreaptă și a continuat, secțiune după secțiune, până s-au făcut câteva zeci de măsuri. Arăta foarte ciudat

pe hârtie, trebuia să te uiți peste tot, păreau tot felul de arpegii accidentale și acorduri care arătau ciudat, și am început să mă îndoiesc. Putea fi o totală absurditate, piesa putea să sune cumplit. Am cerut voie celor de la BBC să cânt puțin, voiam să văd cum sună. Desigur, nu puteam să cânt, nu puteam să reproduc – erau acele ritmuri întreșute și toți acei diezi... Era prea dificil pentru mine. Dar Geoffrey Skelton, care e pianist, a încercat să cânte: s-a așezat la pian, s-a uitat pe hârtie și a cântat. Apoi s-a întors încet spre mine: „D-na Brown, este CEVA aici!”. Cu alte cuvinte, era sigur că era ceva de valoare. Am fost foarte ușurată să aflu că era o piesă bună.

P.A.: Și Liszt i-a dat acestei piese un nume?

R.B.: Nu până când nu mi-a transmis toată piesa muzicală. A spus că vrea să se numească „Grubelei”.

(muzică de pian solo)

Comentator din off: Să auzim opinia lui John Lill – binecunoscut pianist britanic și interpret al lui Beethoven:

Peter Andreas, reporter: Ce părere aveți despre pretenția că acei compozitori chiar transmit muzică pe Pământ de acolo de unde sunt ei acum? Credeți că Beethoven este capabil sau interesat să facă așa ceva?

John Lill, pianist: Parte din mintea sa evident că este interesată, dar este evident că mintea, când ajunge spirit, devine mai largă, mai cuprinzătoare. Prin urmare, mintea poate face mai multe lucruri deodată: în timp ce o parte din mintea lui sălășluiește în spirit, cu siguranță că o altă parte poate vizita Pământul. Fie și numai pentru a vedea cum merg lucrurile și cum se desfășoară concertele sale. Desigur, mă refer la oamenii care sunt receptivi, încearcă să transcomune și să devină mai buni spre beneficiul tuturor. Sunt sigur că este cazul și aici. De ce să nu te mai intereseze locul de unde ai plecat?

P.A.: Vreți să spuneți că și dv. sunteți receptiv, ca muzician?

J.L.: Da. Mai mult, am primit dovezi concrete în privința continuității vieții.

P.A.: În ce fel?

J.L.: În moduri pe care le voi publica peste câțiva ani, dar nu acum.

P.A.: Puteți să ne dați o idee despre simțămintele și impresiile pe care le aveți în timp ce dați un concert?

J.L.: Când dai un concert, te implici total în comunicarea spirituală. Fără comunicarea și ajutorul spiritual nu cred că ar exista Marea Artă. Și când recreezi muzica, e aproape la fel ca atunci când creezi muzica. Ești

sub vraja unui foarte înalt și foarte profund Gând, care provine dintr-o Intenție Divină. Prin urmare, singura mea ambiție la un concert este să sparg bariera Pământului, pe cât posibil. Și să ajung într-o stare în care să fiu ca un pod între cele două Lumi. Și în această condiție, care e aproape o transă, dau cele mai bune concerte. Fiind convins de ajutorul spiritual, n-am cântat niciodată mai bine, n-am fost niciodată mai sănătos și n-am avut niciodată un obiectiv mai bun pe termen lung în privința Realității decât acum. Asta e o dovadă suficientă. Separat de asta, am primit dovezi specifice și complete, în afară de muzică, despre existența unor forțe colosale care sunt disponibile tuturor, cu condiția să își deschidă mințile spre ele. Dar dacă tai legătura lacului cu marea care îl alimentează, atunci lacul va stagna.

P.A.: Credeți că acești mari compozitori încă mai sunt legați cumva de creația lor, sunt prezenți ca spirite când o operă de-a lor este cântată?

J.L.: Da, există o conexiune și ei sunt prezenți DACĂ mințile interpreților sunt destul de nobile să capete standarde foarte înalte și idealuri foarte înalte. Dar nu există o scurtătură către dezvoltarea spirituală. Depinde de individ să se ridice până la Dumnezeu și la Spiritele Înalte. Nu o poate primi de-a gata, ca pe un cadou. Depinde de tine să transpiri și să lucrezi în vederea acestui Ideal... În privința concertelor. Iar când spectacolele au valoare și mintea e suficient de dezvoltată – cum ar trebui să fie o minte artistică – atunci poți primi toată puterea de la aceste Mari spirite. Cum am mai spus, Mințile sunt infinite și pot supraveghea multe concerte simultan.

Comentator din off: Și opinia unei Biserici:

Preot anglican: La început, este important să înțelegem că Biserica este comunitatea care crede că personalitatea supraviețuiește morții. Orice spun trebuie văzut în această lumină. Există viață după moarte și, de aceea, ar fi nemaiauzit dacă Biserica n-ar examina cu atenție orice pretenție a oricui susține că primește comunicări de la morți. Totuși, a existat în trecut o mare problemă și anume că majoritatea celor care au avut astfel de pretenții erau din afara Bisericii, fiind ca o provocare contra Bisericii. Cazul Rosemary Brown este diferit, ea e membră a Bisericii... Ea susține – ca membră a Bisericii – că primește comunicări de la persoane, personalități care au supraviețuit morții și încă mai pot vorbi în limba noastră și să comunice cu noi. Biserica nu găsește nimic extraordinar în asta, căci Biserica este fondată pe credința că un om, Isus Cristos, a supraviețuit morții și a apărut

discipolilor și prietenilor Săi după Învierea Sa. Istoria Bisericii este o înșiruire continuă de oameni care, în situații miraculoase, deseori au supraviețuit la teribile torturi, masacre, crime și au apărut prietenilor lor, uneori și dușmanilor, și au demonstrat, fără nici cea mai mică umbră de îndoială, că personalitățile lor, sufletele lor au supraviețuit și continuă în mod real să trăiască cu Dumnezeu. Problema este dacă cel care are aceste pretenții le face dintr-un motiv bun sau rău. Dacă afirmațiile sunt făcute într-un mod alarmist sau bombastic, e posibil să aibă doar scopul să creeze un impact și nimic mai mult. În cazul lui Rosemary nu se întâmplă așa. Sunt făcute într-un mod liniștit, realist, nespectaculos, susținând că oameni care sunt definitiv morți - unii cunoscuți de noi sau după nume - au supraviețuit și comunică cu noi. Ceea ce ei comunică este important, interesant, ceva ce nu cunoaștem, și uneori lucruri pe care nu le puteam ști nici ei, decât dacă au supraviețuit dincolo de mormânt. Nu văd niciun motiv pentru care Biserica să nu creadă că aceasta se întâmplă. În opinia mea, este un exemplu clar de persoane de dincolo de mormânt ce încearcă să influențeze lumea noastră materială.

Comentator din off: După opinia Bisericii, înapoi la muzica lui Rosemary Brown...

(muzică de pian solo)

Peter Andreas, reporter: Ce părere aveți despre afirmația lui Rosemary Brown că, prin această modalitate, compozitorii morți încearcă să demonstreze continuarea existenței lor? Dacă e prea complicat a explica această muzică ca fiind un produs al subconștientului, ar fi pregătită parapsihologia să admită, în acest caz, posibilitatea influenței unor astfel de ființe? Ba chiar probabilitatea?

Prof. Dr. W.H.C. Tenhaeff, Institutul de Parapsihologie, Universitatea din Utrecht: Avem aici de a face cu ceea ce Jung ar numi o „prestație elevată a subconștientului”. Întrebarea este: ar putea să joace un rol influențe din altă lume? Nu vreau să contest că ar putea exista influențe din altă lume. Dar a nu contesta nu e același lucru cu a accepta. Personal, cred în existența după moarte. Nu sunt dovezi științifice, doar argumente care susțin această posibilitate. Poate în vremuri viitoare vor apărea și dovezi. Oricum, este o chestiune foarte interesantă și va trebui să o studiem în continuare. Cred că parapsihologii au fiecare opinia lor personală despre asta și cei mai mulți nu contestă posibilitatea influenței de dincolo. Ar putea fi și explicații animiste, dar sunt uneori atât de fantastic de complicate, încât trebuie să

ne întrebăm dacă ipoteza vieții după moarte nu este cea mai acceptabilă. Dar nu pot să merg mai departe...

Comentator din off: Am invitat-o pe Rosemary Brown în apartamentul nostru ca să contacteze un compozitor în timp ce este filmată. A fost de acord, dar fără a ne promite că, în acest ambient nefamiliar și în mijlocul activității echipei de filmare, va obține vreun rezultat. Nici nu terminasem cu instalarea aparaturii când Rosemary Brown, deodată, s-a ridicat de unde stătea, s-a dus la pian și a început să scrie notele. După o vreme, a lăsat creionul și s-a întors spre noi, afirmând că Beethoven tocmai i-a spus să facă o pauză pentru ca noi să terminăm pregătirile. Am rămas cu toții perplecși la o așa intervenție neașteptată. Lui Rosemary Brown i se părea natural ca Beethoven să dea indicații de dincolo. Noua piesă muzicală a fost terminată după circa o oră. Ce urmăriți acum este un sumar cronologic al evenimentelor.

Rosemary Brown, medium:

Beethoven îmi spune să mă grăbesc. Nu pot mai repede.

Aici e o parte ușoară, sunt aceleași două măsuri pentru mâna dreaptă... doar le copiez... cele două măsuri dinainte, în loc să ascult ce cântă el.

Scuze, am făcut o greșală, am înțeles altceva decât a spus el...

Do natural...

Nu-mi vine să cred că e corect... Uneori arată ciudat pe hârtie.

E deranjant când omiți... Nu știu de ce se întâmplă...

O voce din echipă: Vreți să luați o pauză?

Rosemary Brown, medium: O să mă relaxez. Cred că sunt puțin tensionată. O să mențin relaxarea.

Beethoven încă este aici, îl văd. Avem deja multă muzică aici...

Am impresia că lipsesc niște măsuri, când am făcut pauza și m-am întors, se pare că ceva a rămas pe dinafară. Beethoven mi-a spus că la sfârșitul acestei părți ar trebui să fie 32 măsuri, dar ele sunt doar 28, evident, s-au rătăcit 4 dintre ele. Dar ce avem până acum – aș vrea să cânt. Desigur, nu sunt pianist profesionist și va trebui să cânt mai rar. S-ar putea să ezit când citesc, dar ar fi frumos să auzim cum sună.

(muzică de pian solo)

Reporteră: D-na Brown, tocmai am ascultat un nou scherzo de Beethoven, pe care l-ați primit aici, în Hampstead, chiar în acest

apartament. Spuneți-ne ce s-a întâmplat în acea zi! Știați că va fi prezent compozitorul?

Rosemary Brown, medium: Nu, n-am știut dacă va veni vreun compozitor, deși i-am anunțat de întâlnire și că vom filma. Dar înainte de a începe filmarea, am văzut ca Beethoven sosise. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit ușor, încuviințând cu capul, ca și cum ar fi spus: „Sunt aici, îți voi da niște muzică”.

R.: Cum comunicați cu compozitorii? De pildă, Beethoven nu vorbea engleza când a trăit aici, pe Pământ.

R.B.: Nu contează dacă spiritele cunosc engleza sau nu, pentru că pot folosi un spirit translator. Dar Beethoven s-a străduit să învețe suficientă engleză de când a trecut dincolo, așa că poate comunica cu mine direct.

R.: Primiți doar muzică de pian sau primiți și lucrări orchestrale? Dar cântece? Mă gândesc în special la Schubert... V-a dat și versurile?

R.B.: Există și altfel de muzică decât pentru pian: piese orchestrale, cvartete de coarde etc. Desigur, și simfonii... O anumită simfonie de la Beethoven a atras atenția. Sunt cântece de diverși compozitori. Am câteva cântece frumoase de Schubert, la care el dă și versurile.

R.: Cu câți compozitori sunteți în contact spiritual? Această muzică nouă a fost publicată?

R.B.: Sunt în contact cu peste 20 de compozitori. Muzica e publicată pe hârtie, pe discuri și casete.

R.: Cum vă apar compozitorii? Liszt, de exemplu, vă apare ca un tânăr sau ca venerabilul cleric bătrân? Dar Beethoven, arată ca în picturile pe care le avem cu el? Schubert încă mai poartă ochelari?

R.B.: Schubert nu mai are nevoie de ochelari acum. Când trăia în această lume, avea nevoie de ochelari pentru vedere, dar acel lucru ținea doar de corpul fizic. Când spiritele își fac apariția, de regulă, încearcă să își ia forma așa cum arătau aici, ca să-i putem identifica. Dar pe măsură ce evoluează, devin deseori foarte strălucitori și totuși îi recunoști, își păstrează un „look” ca să știi ce persoană este.

R.: Vorbind despre Schubert, unii sceptici cred că, fiind în contact cu Schubert, i-ar fi fost posibil să își finalizeze simfoniile neterminate prin dvs. I-ați vorbit vreodată despre asta?

R.B.: El m-a informat că și-a finalizat simfoniile neterminate după ce a murit și mă întrebam dacă vrea să ni le transmită. Mi-a spus că a decis să le lase așa cum sunt. Simte că le-a lăsat ca un mister, că, într-un fel, este mai romantic sub forma de simfonie neterminată.

R.: Am citit într-o carte a dvs., atunci când Leonard Bernstein era la Londra, ați cântat pentru el. Ne puteți spune ceva despre acea întâlnire? Ce credea despre muzica dvs?

R.B.: A fost un eveniment emoționant. A fost minunat să-l întâlnesc pe Leonard Bernstein. Era foarte prietenos și înțelegător. La început, a ținut neapărat să mă facă să mă simt bine: am luat masa împreună și așa mai departe. Dar îl vedeam că era nerăbdător să ajungem la muzică. Luasem cu mine o servietă neagră plină cu muzică. S-a uitat la ea și m-a întrebat: „Ce ai în geanta asta misterioasă?” Am scos partiturile, avea un pian în cameră. M-a rugat să cânt ceva, ceea ce am și făcut, deși nu sunt un pianist profesionist. A devenit foarte surescitat. Apoi a cântat chiar el niște muzică. Era o piesă lungă de Chopin care i-a plăcut foarte mult, o cânta iar și iar. Și o anumită piesă de Rahmaninov care l-a impresionat foarte mult. Se vedea că simte că este o descoperire autentică. A fost foarte emoționant pentru el, ca și pentru mine.

R.: D-na Brown, sunteți cunoscută ca un medium muzical. Doar compozitorii vă contactează?

R.B.: Nu, majoritatea spiritelor care comunică nu au fost celebri, ci oameni obișnuiți. În afară de compozitori, și alți oameni faimoși în alte domenii au comunicat cu mine. Am avut comunicări de la Einstein, de la Jung, de la Bertrand Russell... Se pare că ființele ce colaborează la acest proiect sunt din toate domeniile, cred că toți lucrează împreună. Încearcă să ajungă la adevăratul nostru Eu și să ne ajute să înțelegem mai mult despre această viață, despre următoarea și despre scopul vieții.

R.: De ceva timp, am auzit că faceți și picturi mediumnice. Care pictori va inspira?

R.B.: Experți de artă mi-au spus că sunt siguri că pot detecta influența anumitor artiști trecuți dincolo. Unul este Van Gogh, de fapt acest tablou pictat sub inspirație a fost identificat drept un Van Gogh.

R.: Da, e foarte frumos!

R.B.: Și alți pictori au fost precizați:

(J.M.W.) Turner

R.: Frumos!

R.B.: (William) Blake

Acesta e de la Samuel Palmer.

R.: Foarte impresionant! Într-adevăr, e așa de emoționant! Deci: sunteți medium pentru muzică și vă contactează toți acești compozitori; apoi celebrități ca Einstein, Jung, Bertrand Russell; și acești pictori magnifici... O singură întrebare aș vrea să vă pun: Dacă ați fost special

aleasă pentru această sarcină, nu puteau toți acești mari maestri care vă contactează să vă facă viața puțin mai ușoară?

R.B.: Cred că, probabil, nu le stătea în putere să-mi facă viața mai ușoară. Suntem cu toții în aceeași situație în această viață. Ni se întâmplă diverse lucruri și ne întrebăm de ce. Sunt sigură că aproape oricine a avut un moment când s-a întrebat: „De ce mi se întâmplă asta tocmai mie?”. Sunt sigură că în spatele a orice ni se întâmplă există o cauză și un scop. Am suferit mult, dar mulți oameni suferă enorm în această lume. Sper că suferința m-a făcut o persoană mai bună și mai înțeleaptă.

Comentator din off:

Donald Tobey – care a murit în 1940 și care este acum unul dintre inspiratorii lui Rosemary Brown – i-a dictat următorul mesaj în 1970:

„Un grup de muzicieni care au părăsit lumea voastră încearcă, prin transmiterea de muzică și mesaje, să convingă omenirea că moartea fizică e doar tranziția dintre-o stare de conștiință în alta. Personalitatea rămâne intactă. Prin această metodă, dorim ca omul să înțeleagă mai bine natura lui adevărată. Înțelegerea faptului că viața pe Pământ este doar o fază a vieții eterne a omului ar trebui să conducă la o viziune politică mai clară a liderilor mondiali și, în general, la o atitudine mai sensibilă. Luăm contact și ne transmitem muzica nu doar pentru a le oferi oamenilor plăcere, ci pentru ca acest fenomen să trezească interesul, astfel ca oamenii deschiși la minte să fie încurajați să examineze tărâmurile necunoscute ale sufletului și spiritului uman. Atunci, omul va putea să se ridice la înălțimi mai mari.”

*Traducerea de Răzvan A. Petre
26 noiembrie 2017*

Lista cărților publicate sub sigla SPIRITUS.RO

CĂRȚI

- Glasuri de dincolo de moarte – mesaje preluate telepatic de la Spirite (2015) Autor: Nina Petre
- Situația paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigație (2010) Autor: Nina Petre
- Modelul unificator al psihicului uman normal și paranormal (2008) Autor: Răzvan Petre
- Conștiința umană, între minte și spirit. Sintează de Știință Spirituală (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice (2011, revizie 2014) Autor: Răzvan Petre
- Globii luminoși din fotografii. Explicații fizice și paranormale (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre

CULEGERI DE TEXTE DIN SITE-UL *www.spiritus.ro*

- Viețile anterioare ale spiritului. Volumul 1 (2014), Volumul 2 (2015), Volumul 3 (2016), Volumul 4 (2017) Autor: Nina Petre
- Spiritele în dialog cu noi. Spiritism, mediumnitate, comunicări de la Entitățile Superioare (2014) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Flori de cactus – opinii, sfaturi și cercetări din experiența de medium și clarvăzător (2015) Autor: Nina Petre
- MASS-MEDIUM. Nina Petre, două decenii în atenția mass-media (2017) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Contribuții la cultura generală (2017) Autor: Răzvan Petre
- Esoterismul în mileniul 3 (2014) Autor: Răzvan Petre
- Karma, valurile timpului. Lectura vieților trecute luminează viitorul (2014) Autor: Răzvan Petre

- Cristos, binele, adevărul. Spre o teologie mai aproape de real (2014)
Autor: Răzvan Petre
- Spiritualitatea în psihologie (2014) Autor: Răzvan Petre
- Filosofie spirituală (2014) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2015-2016 (2017) Autor: Răzvan Petre